

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOK SATARI "ANITA BLAKE" SERİSİNİN YAZARI

LAURELL K. HAMILTON

SERT, EROTİK, TEHLİKELİ
BİR KARANLIK FANTEZİ

DÖRDÜNCÜ ROMAN

Ücretsiz PDF

<https://rantev.org>

Meredith Gentry

"YAKICI... AKILDA KALICI
KARAKTERLER VE MUZİP
DİLİYLE LEZZETLİ
BİR ROMAN."
—PUBLISHERS WEEKLY

Ben Meredith Gentry. Los Angeles'ta özel dedektif, peri diyarında ist-
tahta vâris gösterilen bir prensesim. İktidar bana, bedelinin ne olacağını
bilmediğim bir güç sundu. Tüm bu büyü'nün karşılığı ne olacak?
İnsanlığımı kaybetmeden karanlık gücün sunduklarını elimde tutabileceğ-
miyim? Yoksa yüzyıllardır katliamların üzerinde yükselen bir tahta
oturmak için korktuğum kişiye mi dönüşeceğim?

Düşmanlarım her hareketimi izliyor. Kuzenim Cel, hapsedildiği hücreden
bana suikastlar düzenliyor. Yönetimi ele geçirmek isteyen soylular beni
yoldan çekmek istiyor. Öyle ki tehditler, tarihimizde ilk kez polislerin
peri diyarına girmesine neden oldu.

Acı, zevk ve tehlike tahta uzanan yolda beni bekliyor. Korumalarım bana
güç verirken tüm tutkularımı harekete geçiriyorlar. Peri diyarındaki ne-
saray arasındaki uçurum giderek açılırken düşmanlarım da
bana karşı birleşiyor. Peki, yanımda kim kalacak?

"Dur durak bilmeyen bir aksiyon... Bu kitap nefesinizi kesecek."
—ST. LOUIS POST

"Hamilton"ın kitapları gözden kaçırılacak gibi değil."
—THE DENVER POST

ARTEMIS

ARTEMİS

AB/619
ABG/316
AÇ/941
A/55

GECE YARISI DOKUNUŞU

Laurell K. Hamilton

Orijinal Adı: *A Stroke of Midnight*

İngilizceden Çeviren: Barbaros Bostan

Editör: Damla Taşdemir

Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu

1. Basım: Ekim 2018

ISBN: 978 - 605 - 304 - 376 - 8

Sertifika No: 10905

LAUREL K. HAMILTON © 2006

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anadolialit Telif Hakları aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alınılması yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretihane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

eposta: editor@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiğdemhane Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

1

Basın konferanslarından nefret ederim. Ama en çok da gerçeğin büyük bir kısmını saklamam istenmişse... Emir karanlık peri sarayının yöneticisi Hava ve Karanlık Kraliçesi'nden geliyordu. Ben, onların peri prensesleri olsam bile kimse Unseelie'ye meydan okuyamazdı. Ben Kraliçe Andais'in yeğeniydim ama akrabalık hiçbir zaman çok işime yaramamıştı. Muhabirlerin oluşturduğu insandan duvara doğru gülümsedim; düşüncelerim yüzümde okunmasın diye bir savaş verdim âdeta.

Kraliçe hiçbir zaman bu kadar çok sayıda insan muhabirinin Unseelie tepesine, *sithenimize* girmesine izin vermezdi. Burası sığınağımızdı ve sığınağa basın mensupları alınmazdı. Fakat dünkü suikastın yanında basın mensupları daha zararsızdı. Ayrıca *sithenimiz* içinde olduğumuzda büyümüz

beni, dün neredeyse öldüren saldırılara karşı daha iyi korurdu.

Halka ilişkiler sorumlumuz Madeline Phelps muhabirlerden birini işaret etti ve sorular başladı.

“Prenses Meredith, dün yüzünüzde kan vardı ama bugün tek gördüğümüz kolunuzun askıda olması. Dün ne kadar ciddi yaralandınız?”

Sol kolum ceketimle uyumlu yeşil bir askıdaydı. Noel renklerine bürünmüştüm, kırmızılar ve yeşiller içerisindeydim. Noel zamanı gibi neşeliydim. Saçlarım bluzumdan daha koyu bir kırmızıydı. En Unseelie olan tarafım saçlarımdı; *sidhe* kırmızısı siyahlar giyen birinde çok güzel dururdu. İnsan saçları gibi altın veya turuncu kırmızı değildi. Ceketim gözlerimin irisi etrafındaki üç yeşil halkayı açığa çıkartıyordu. Altın çember bazen kamera ışıkları altında metalikmiş gibi parılıyordu. Gözlerim saf *sidhe* gözleriydi, annemin altın saraydan olduğunu gösteren tek özelliğimdi.

Soruyu soran muhabiri tanımadım. Benim için yeni bir yüzdü, belki de dünden beri yeniydi. Dünkü suikast girişimi kameralar önünde olduğu için muhabirlerden bazılarını geri çevirmiştik çünkü içerisi çok fazla insanı almazdı. Çocukluğumdan beri basın toplantılarına katılırdım. Fakat bu seferki benim için en büyüğüdü; babam öldürülünce katıldığım da dâhil. İsimlerini biliyorsam muhabirlere isimleriyle hitap etmem gerektiğini biliyordum; bu kez ismi bilmediğim için yalnızca gülümsedim ve cevap verdim. “Kolum sadece incindi. Dün çok şanslıyım.”

Aslında, kolum suikast denemesi sırasında incinmemişti. Dün hayatıma kastedenlerin ikinci veya üçüncü denemesinde yaralanmışım. Fakat bunlar beni güvende tutma-

sı gereken *sithen* içinde olmuştu. Kraliçe ve korumaların, insanların dünyası yerine *sithende* güvende olduğumu düşünmelerinin sebebi beni ve kraliçeyi öldürmek isteyen hainlerin yakalanmış veya öldürülmüş olmasıydı. Dün sarayda bir darbe girişimi yaşanmıştı ve basın bunu bilmiyordu. *Fey* ırkının bir diğer ismi de gizli insanlardı. Bu ismi hak ediyorduk.

“Prenses Meredith, dün yüzünüzdeki sizin kanınız mıydı?” İsmi bildiğim kadın bir muhabir sormuştu bunu.

“Hayır,” dedim.

Gerçek gülümsememi gösterdim, kadının yüzünün düştüğünü görünce tek kelimelik cevaptan fazlasını beklediğini anladım. “Hayır, Sheila, benim değildi.”

O da bana gülümsedi; sarışın ve benden uzun boyluydu. “O zaman soruma bir şey ekleyebilir miyim, Prenses?”

Madeline, “Herkes tek bir soru sorabilir,” dedi.

“Sorun değil, Madeline,” dedim.

Halka ilişkiler sorumlumuz bana baktı, mikrofonunun sesinin duyulmaması için bileğindeki düğmeye bastı. İpucunu aldım ve ben de benimkini elimle kapatıp kenara çektim.

Madeline masanın üzerinden bana doğru eğildi. Ereği yeterince uzun olduğu için muhabirlere frikik verme ihtimali yoktu. Etek uzunluğu ve rengi son modaydı. İşinin bir parçası da neyin moda olup neyin olmadığını takip etmektir. İnsan temsilcimizdi, Washington’un gönderdiği temsilcilerden çok daha önemliydi.

“Sheila sorusuna bir şey eklerse hepsi yapar. O zaman da işimiz zorlaşır.”

Haklıydı ama... “Bunun bir istisna olduğunu söyle, devam edelim.”

Kaşlarını havaya kaldırdı. “Pekâlâ,” dedi. Arkasına dönüp gülümserken düğmeye bastı. “Prenses, Sheila’nın sorusuna ekleme yapmasına izin verecek ama sonrasında orijinal kural devam ediyor. Herkes bir soru.” Sheila’yı işaret etti ve başıyla onayladı.

“Soruma ekleme yapmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim, Prenses Meredith.”

“Rica ederim.”

“Dünkü sizin kanınız değilse kimin kanıydı?”

“Korumam Buz’un.”

Kameraların flaşları patlayınca bir anlığına kör oldum ama herkesin dikkati arkamdaki korumalara odaklanmıştı. Korumalarım duvarın dibinde yan yanaydı, kürsünün yanlarına kadar geliyor, masanın etrafında çember çiziyorlardı. Üzerlerinde özel tasarım takım elbiselerden vücut zırhlarına ve gotik kulüp kıyafetlerine kadar çeşitli giysiler vardı. Tek ortak yönleri silahlarıydı. Dün silah konusunda dikkat çekmemeye çalışmıştık. Ceketin altındaki şişkinlikler belli olmuş olabilirdi ama kimsenin gözüne sokmamıştık. Bugün ise ceketlerin veya pelerinlerin altında silahlar vardı; kılıç, bıçak, balta ve kalkanları olanlar göze çarpıyordu. Ayrıca, etrafımdaki koruma sayısı iki katına çıkarılmıştı.

Buz’a baktım. Kraliçe, korumalar arasında birine diğerinden daha çok değer verdiğimi belli etmememi istemişti. Bir korumaya diğerlerinden daha uzun süre bakmamın uygun olmayacağını ifade etmişti. Bunun garip bir emir olduğunu düşünüyordum ama kraliçe bir şey emrederse itiraz etmezsiniz. Ama yine de hayatımı kurtaran korumaya baktım. Bu bakışımı hak ediyor muydu? Halama, dönüp

bakmazsam basının bunu garip bulacağını söyleyebilirdim. Gerçekti ama aslında bakmak istediğim için bakmıştım. Saçları Noel ağacı süslerinin gümüş rengiydi, parlak ve metalikti. Dekoratif parça bileklerine kadar iniyordu ama yumuşak ve canlı olduğunu biliyordum, vücuduma değdiğinde saç tellerinin sıcak olduğunu fark etmiştim. Saçlarının ön kısmını kemikten yapılmış bir tokayla geriye çekmişti. Saçları kömür grisi Armani takımının üzerinde parlıyordu ve hareket ediyordu. Takımı geniş omuzları ve atletik vücudu için özel dikilmişti. Takım aynı zamanda bir silahı ve birkaç bıçağı da gizleyecek şekilde tasarlanmıştı. Her kolun altına birer silah veya kalçasına kısa bir kılıç takabilirdi; deri kılıf bacağına bağlıydı. Omuzlarının üzerinde iki kılıcının kabzası göze çarpıyordu, parlak saçlarının arasında ışıltıyorlardı. Üzerinde çok sayıda bıçak vardı, ayrıca Buz'un her zaman göremediğiniz silahları da olurdu. Hiçbir takım bu kadar çok silahla şeklini koruyamazdı. Ceketin önü iliksizdi, silahlar ve kılıçlar ve bıçaklar kamera ışıklarının altında parlıyordu.

Madeline soruyu soracak kişiyi seçerken insanlar, "Buz, Buz," diye seslendi. Soruyu soran yine tanımadığım biriydi. Medyanın ilgisini suikast girişimi kadar çeken bir şey zor bulunurdu. "Buz, ne kadar kötü yaralandın?"

Buz, bir metre seksen santimetreden uzundu; ben oturuyordum ve mikrofon bana göre ayarlanmıştı. Öne eğilmek zorunda kaldı. Bu kadar çok silaha rağmen zarifti. Ama bu şekilde mikrofonun üzerine eğilmesi garip duruyordu. Daha önce hiç mikrofona konuşup konuşmadığını merak ettim, sonra pes ses tonuyla soruya cevap verdi. "Yaralanmadım." Sırtını dikleştirirken yüzünde rahatlama

vardı. Kameralara bakmadı, sanki kurtulduğunu sanıyordu. Ben bunun olmayacağını biliyordum.

“Ama prensesin üzerindeki senin kanın değil miydi?”

Kısa kılıcının kabzasını sıkı sıkı kavırıyordu. Silahlarına dokunmak Buz’u rahatlatırdı. Yeniden mikrofonun üzerine eğildi, bu sefer vücuduyla yaralı omzuma vurdu. Basının bunu fark ettiğini sanmıyordum fakat Buz bu kadar beceriksiz bir adam değildi. Bir elini masanın üzerine koyup dengesini sağladı. Kış gökyüzü grisi gözlerini bana çevirdi. Bakışları, “Canın yandı mı?” diyordu.

Dudaklarımla, hayır, dedim.

İç geçirdi ve mikrofona döndü. “Evet, benim kanımdı.” Bunun muhabirleri memnun edeceğini düşünerek sırtını dikleştirdi. Ben yine yetmeyeceğini biliyordum. Birçok kez benzer toplantılarda kraliçe için dekoratif kas görevi gördüğü için aslında çok kısa ve öz cevap verdiğini bilmesi gerekirdi. En azından, bu sefer arkadaki yerine geri dönmedi. Sırada tanıdığım başka bir muhabir, Simon McCracken vardı. Yıllardır peri davalarını yazıyordu. “Buz, yaralanmadıysan o kadar kan nereden geldi ve prensese nasıl bulaştı?” Kelimeleri düzgün bir biçimde seçmişti, soruyu geçiştirmemizi istemiyordu. *Sidhe* yalan söylemezdi. Gerçeği kırmızı, mor ve yeşile boyar, insanları siyahın beyaz olduğuna inanırdırdık ama yalan söylemezdik.

Buz yeniden elini masaya koyup mikrofona eğildi. Bana çok yakındı, pantolonu eteğime değiyordu. Kılıcı vücutlarımız arasında kapana kısılmıştı. Silahını çekmek zorunda kalırsa zorlanırdı. Masadaki büyük ve güçlü eline baktım, parmak uçlarının lekeli olduğunu gördüm. Tedirginken bir kürsüyü tutacağınız gibi masaya sıkı sıkı tutunuyordu.

“Vurulduğum.” Devam etmeden önce boğazını temizledi. Başımı tam zamanında yana çevirince kusursuz profilini gördüm ve bunun tedirginlikten ötesi olduğunu anladım. Kraliçe’nin Öldüren Buz’u korkuyordu. İnsanların önünde konuşmaktan korkuyordu. “İyileştim. Prensesi korumak isterken kanım üzerine bulaştı.”

Geri çekilmek istedi ama koluna dokundum. Mikrofonu elimle kapattım ve eğildim, kulağına fısıldadım. Derisinin kokusunu içime çektim. “Çömel veya otur.”

Derin bir nefes verince omuzları da hareket etti. Ama yanımda bir dizi üzerine çöktü. Mikrofonu Buz’a doğru ittim.

Elimi ceketinin içine soktum, böylece büyük kılıcın kınının hemen altına, sırtına dokunabilecektim. Periler tedirginse, herhangi bir peri, birbirine dokunarak rahatlardı. En güçlü *sidheler* bile biraz temasla kendini daha iyi hisse derdi, gerçi hiçbirimiz bu yüzden asil ile sıradan arasındaki çizginin bulandığını itiraf etmezdik. Benim damarlarımda daha az *sidhe* kanı olduğu için bunu dert etmiyordum. Sırtından aşağıya inen terleri hissettim.

Madeline yanıma gelmek istedi. Başımı iki yana salladım. Sorgularcasına bana baktı ama itiraz etmedi. Bir sonraki muhabiri seçti.

“Öyleyse, Prenses Meredith için kurşun yedin, öyle mi?”

Mikrofona eğildim, yüzüm Buz’unkine çok yakındı ve hafifçe dokunuyordu, yüzüne makyajımın bulaşmasını istemiyordum. Kameraların beyaz ışıkları patladı. Buz irkildi ve bunun kameralara yansıtacağını biliyordum. Ah, kör olmuştuk, gözümüzün önünde beyaz ve mavi benekler dans ediyordu. Kasları gerildi ama dokunmuyor olsam bunu fark etmezdim.

“Merhaba Sarah, evet benim için bir kurşun yedi,” dedim.

Sanırım Sarah, “Merhaba Prenses,” dedi ama emin olmadım, hâlâ görüşüm normale dönmemişti, çok fazla ses birbirine geçmişti. Biliyorsam isimleri kullanmayı öğrenmiştim. Böylesi daha dostça oluyordu. Bir basın konferansında buna ihtiyaç vardı.

“Buz, korktun mu?”

Elimin ve yüzümün dokunuşuyla biraz rahatladı. “Evet,” dedi.

Arkadan birisi, “Ölmekten mi?” diye sordu.

Buz soruya hemen cevap verdi. “Hayır.”

Madeline başka birini işaret etti. “O zaman neden korktun?” diye sordu muhabir.

“Meredith’in zarar görmesinden.” Dudaklarını yaladı ve yine gerildi. İsmimi unvansız kullandığını fark ettim. Bir koruma için hataydı ama tabii ki benim için çok daha fazlasıydı. Her koruma teknik olarak benim prensim olmak için uğraşıyordu. Ama biz *sidhey*dik ve hamile kalmadan evlenmezdik. Çocuk sahibi olamayacak bir çiftin evlenmesi uygun değildi ve korumalar da bu yüzden korumaktan fazlasını yapıyordu.

“Buz, prenses için canını verir miydin?”

Tereddüt etmeden cevapladı. “Tabii ki.” Ses tonu bunun aptalca bir soru olduğunu belli etti.

“Buz, silahla vuruldun ve nasıl oldu da yirmi dört saat içerisinde iyileştin?”

Buz omzunu silkti, iç geçirdi. “Ben bir *sidhe* savaşçısıyım.” Muhabirler daha fazlasını eklemesini bekledi ama ben eklemeyeceğini biliyordum. Buz için verilecek en uygun cevap buydu. Sıradan bir namludan çıkmış bir mer-

miydi. Bir *sidhe* savaşçısını durdurmak için çok daha fazlası gerekirdi.

Gülümsememi gizledim ve mikrofona doğru eğildim, basına açıklama yapmak istedim fakat sırtındaki terler birden sıcak ve ıslak hâlini kaybetti. Sanki sırtında soğuk bir rüzgâr esiyordu. Çok soğuk olduğu için şaşırıp elimi çektim.

Masadaki büyük eline baktım ve korktuğum şeyin gerçekleştiğini gördüm. Eli bir buz tabakasıyla kaplıydı. Masa örtüsü beyaz olduğu için Tanrıça'ya şükrettim. Fark edilmesine engel olan tek şey buydu. Daha sonra videoları izlerken bunu fark edebilirlerdi ama bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Geleceği dert edemezdim. Aslında bu, bir nevi benim hatamdı. Buz'u farkında olmadan farklı bir güç seviyesine çıkartmıştım. Tanrıça'nın bir hediyesiydi ama her yeni güç beraberinde yeni sorumlulukları ve yeni baştan çıkarıcı öğeleri de getiriyordu.

Elimi ceketinin altından çekip elinin üzerine koydum, muhabirler mırıldanırken açıkladı. Elinin de sırtı gibi çok soğuk olmasını bekledim ama şaşırtıcı bir biçimde değildi.

"*Sidhe* neredeyse bütün yaraları iyileştirebilir," dedim.

Elindeki buz yayılıyordu. Kenarı mikrofona ulaştı ve tırmanmaya başladı. Mikrofondan statik sesi geldi ve Buz'un elini sıktım. Sonra korkusunun ne yaptığını gördü. Kasıtlı olmadığını biliyordum. Elini yumruk yaptı ama elim elinin üzerindeydi, parmaklarımı kenetlemiştim. Kimsenin erimeden buzu fark etmesini istemiyordum.

Ona döndüm ve bana bakıyordu. Gözlerinde kar taneleri uçuşuyordu, bu hâliyle gözleri kar kürelerine benziyordu. Eğildim ve Buz'u öptüm. Buna şaşırdı çünkü kraliçenin emrini duymuştu ama Andais açıklamama izin verirse

beni affederdi. Basının istenmeyen ilgisini uzaklaştırmak için Andais de aynısını yaptı.

Dudakların hafif bir dokunuşuydu çünkü Buz bu kadar yabancının önünde rahat değildi. Ayrıca, ateşli bir öpücükten ardından kırmızı rujumun yüzüne bulanmasını istemezdik. Gözlerim kapalı olmasına rağmen flaşların patladığını fark ettim.

Geri çekildiğimde Buz'un gözleri hâlâ kapalıydı, dudakları gevşek ve açıktı. Gözlerini kırıştırdı. Belki flaşlar belki de öpücük yüzünden gözlerini kırıştırdı. Daha önce birçok kez öpüşmüş ve fazlasını yapmıştık. Benim öpücüğüm Buz için hâlâ bu kadar çok şey mi ifade ediyordu?

Gözlerindeki bakış evet diyordu.

Fotoğrafçılar korumaların izin verdiği kadarıyla masanın üzerine eğildi. Beni ve Buz'u çekiyorlardı. Biz öpüşürken buz erimiş, geriye ıslaklığı kalmıştı. Beyaz örtü çok fazla lekelenmemişti. Büyüyü gizlemiş ama Buz'un yüzünü dünyaya göstermiştik. Bir adam öpüşmenizden ne kadar etkilendiğini bütün dünyaya gösterse ne yapardınız? Tabii ki tekrar öperdiniz. Ben de bunu yaptım, bu sefer Andais'in emirleri veya rujun bulaşması umurumda değildi. Sadece öpüşmek, yüzünde aynı ifadeyi görmek istiyordum. Sonsuza kadar.

2

İkimizin de yüzüne kırmızı ruj bulaşmıştı ama biz *sid-heydik*; basit güçlerimizden biri cazibe büyüsyüdü. Biraz odaklanınca rujum kusursuz göründü, ağzımın kenarına bulaştığını hâlâ hissetsem de. Küçük büyüyü Buz'un yüzüne üfledim ve önceki gibi görünmesini sağladım. Surtını boya küpüne sokmuş gibi görünmesini istemiyordum.

Basın önünde büyü yapmak yasaktı. Yüce Konsey bunun Birinci Madde'yi ihlal ettiğini beyan etmişti, basının özgürlüğüyle ilgili bir şeydi. Fakat kozmetik amaçlı küçük büyüler yapabiliydik. Sonuçta, bizim yaptığımızla ünlülerin makyajları veya estetik ameliyatları arasında fark yoktu. Konsey zekice bir karar vererek ünlülerle ilgili bu konuya hiç girmemişti.

Gelirken makyaj yerine cazibe büyüsyü de kullanabilirdim ama odaklanmak gerekiyordu ve ben ilgimi tamamen

sorulara vermek istiyordum. Ayrıca, bir suikast denemesi daha olabilir ve büyüm bozulabilirdi, kraliçe bu yüzden makyaj yapmamı emretmişti. Ölsem bile iyi görünmeliydim. Ya da bu benim abartmamdı. Belki de Kraliçe yalnızca cazibe yeteneklerime güvenmiyordu. Belki.

Buz'a yeterince soru cevapladığını söyledim, insanlar hâlâ "Buz, Buz," diye sesleniyordu. Birkaç kişi müstehcen sorular bile sordu. "Yatakta iyi mi?" "Bir haftada kaç kez birlikte oluyorsunuz?" Magazin gazeteleri, özellikle Avrupa'dakiler, bunu çok sevecekti. Bizimkiler onlarınkinin yanında dostane kalıyordu.

Kaba soruları umursamadık. Buz duvarın dibinde yerini aldı. Etrafındaki büyüyü hissedebiliyordum. Benden çok uzaklaşırsa büyü bozulurdu ama bu kadar yakinken devam ettirebilirdim. Sonsuza kadar sürmezdi ama basın toplantısını bitirmemize yeterdi. Madeline, *Chicago Tribune*'den bir muhabiri seçti ama sorusunu duyunca magazincilerden birini seçmenin daha uygun olup olmayacağını düşündüm. "İki parçalı sorum var, izin verir misin, Meredith?" Çok nazikti, aslında hoş olmayan bir şey soracağını bilmeliydim.

Madeline bana baktı ve başımla onayladım. "*Sidhe* her yarayı iyileştirebiliyorsa senin kolun neden iyileşmedi?"

"Ben safkan *sidhe* değilim, bu yüzden yaralarım daha yavaş iyileşiyor, insanlar gibi."

"Evet, yarı insan yarı *brownie*'sin, aynı zamanda *sidhe*'sin. Unseelie Sarayı'ndaki bazılarının, başa geçecek kadar *sidhe* olmadığını konusunda endişeleri olduğu doğru mu? Tahta geçsen seni kraliçe olarak görecekler mi?" Işıklara gülümsedim ve düşünmeye başladım. Birisi bu adamla konuş-

muştı. Bir şeyler biliyordu. *Sidhelerden* bazıları ölümlü olmamdan, karışık kanımdan, tahta oturursam sonları olacağımdan korkuyordu. Ölümlü kanımın ölümsüzlüklerine zarar vermesini istemiyorlardı. Çünkü diğer saldırıların bir sebebi de buydu. Asil evlerden birinin tamamı ve bir diğerinin lideri şimdi hapiste cezalarını bekliyordu. Bu soru gelirse ne diyeceğim konusunda kimse bir şey söylememişti çünkü herhangi bir *sidhe* veya sıradan *feyin* basına bilgi sızdıracağını düşünmemişti.

Yarı-gerçeği denedim. “Asiller arasında, insan ve sıradan *fey* kanımı yetersiz görenler var. Ama her yerde ırkçılar vardır, Bay...”

“O’Connel,” dedi.

“Bay O’Connel,” dedim.

“Sizce bu ırkçılık mı?”

Madeline beni durdurmak istedi çünkü ne kadarını bildiğini bilmek için cevap verdim.

“İrkçilik değilse nedir, Bay O’Connell? Tahtlarında melez birini istemiyorlar.” Şimdi üzerime gelirse ırkçı gibi görünecekti. *Chicago Tribune* muhabirleri bunu istemezdi.

“Bu çok çirkin bir suçlama,” dedi.

“Evet,” dedim. “Öyle.”

Madeline araya girdi. “Devam edelim. Bir sonraki soru.” Çok hevesli olanlardan birini işaret etti ama sorun değildi. Konuyu değiştirmemiz gerekiyordu. Gerçi başka sorular da kötü olabilirdi.

“Polisin sizi vurmasına bir büyüünün sebep olduğu doğru mu, Prenses Meredith?” Sürekli ekrana çıkanlardan biri olmalıydı çünkü ön sıradaki adamın yüzü bana tanıdık geliyordu.

Sidhe yalan söylemezdi. Ama gerçeğin kıyısından dolaşmak ata sporumuz olmuştu artık. Elbette yalan söyleyebildik ama bunu yaparsak yeminimizi bozmuş olurduk. Bir zamanlar bu yüzden perilerden kovulanlar vardı. Sorunun cevabı evetti ama ben evet demek istemiyordum. Bu yüzden başka bir şey denedim. “Şu *prenses* unvanını bırakalım, çocuklar. Üç senedir Los Angeles’da dedektif olarak çalışıyorum. Unvana o kadar alışkın değilim.”

Büyüyü kimin yaptığını sormalarını istemiyordum. Saray darbe girişiminin de bir parçasıydı. Beni öldürmeye çalışan polise büyü yapanın bir *sidhe* asili olduğunu söylemek istemiyorduk.

Madeline ne yapmaya çalıştığını anladı ve hemen başka bir muhabiri işaret etti. “Görkemli bir *sidhe* kası göstereceği, Pre- Meredith.” Prensesi yarıda keserken gülümsedi. Bunun hoşlarına gitmesini ümit ettim. Kim olduğumu anlamak için unvana ihtiyacım yoktu. “Fazladan kasların sebebi güvenliğinizi için korkmanız mı?”

“Evet,” diye cevap verdim. Madeline devam etti.

Farklı bir muhabirdi ama aynı soruyu denedi. “Polisin seni vurmasına sebep olan büyü müydü, Meredith?”

Derin bir nefes aldım ve ne diyeceğimi bilemedim ama Doyle’un yanıma geldiğini hissettim. Tek parçadan oyulmuş siyah bir heykel gibi mikrofona eğildi, üzerinde özel tasarım siyah bir takım vardı, kalkık yakalı gömleği ve ayakkabıları da siyahtı. “Bu soruyu ben cevaplayabilir miyim, Prenses Meredith?” Kulak memesinden tepeye doğru çıkan gümüş küpeler ışıkların altında parıltıydı. Peri özentisi olan kulak estetiklilerin aksine sivri uçlu kulakları safkan olmadığını, benim gibi karışık kana sahip olduğunu gösteriyor-

du. Siyah saçları ayak bileklerine kadar iniyordu, istese bu deformasyonu saklardı ama asla yapmazdı. Saçlarını her zamanki gibi atkuyruğu yapmıştı. Kulağındaki elmas küpe yüzümün yanında parıldadı.

Silahlarının birçoğu da vücudunun geri kalanı gibi monokromdu, bu yüzden bıçaklarla silahları fark etmek zordu. Kraliçe'nin Karanlık'ıydı, binlerce yıldır kraliçenin katiliydi. Şimdi de benimdi.

Doyle gibi ifadesiz bir yüz takınmaya çalıştım ve rahatladığımı belli etmedim. "Tabii ki," dedi. Mikrofonta doğru eğildi. "Prensese suikast girişimi hâlâ soruşturuluyor. Özür dilerim ama bazı detayları halkın önünde tartışmak için çok erken." Pes sesi mikrofonda rezonansa girdi. Kadın muhabirlerden bazılarının ürperdiğini gördüm ve sebebi korku değildi. Mikrofondaki sesinin bu kadar güzel çıktığını bilmiyordum. Sanırım Buz gibi mikrofonta konuşmak konusunda deneyimli değildi ama Buz'un aksine daha rahattı. Karanlıktı ve karanlık bizden korkmazdı, biz karanlıktan korkardık.

Bir başka muhabir, "Peki, söyleyebileceğiniz bir şey var mı?" diye sordu.

Soru Doyle'a mıydı yoksa bana mıydı anlayamadım. Siyah güneş gözlükleri yüzünden, gözlerini göremiyordum ama bana baktığını hissettim. Mikrofonta eğildim. "Korkarım çok fazla değil. Doyle'un dediği gibi, soruşturma devam ediyor."

"Arkasında kimin olduğunu biliyor musunuz?"

Doyle yeniden mikrofonta eğildi. "Özür dilerim, baylar ve bayanlar, ama iç soruşturmamızı tehlikeye atacak sorular sormaya devam ederseniz bu basın toplantısı sona erer."

Bir taraftan, kusursuz bir cevaptı, diğer taraftan, iç soruşturma tanımını iyi olmamıştı.

Bir kadın, “Öyleyse polise büyüyen bir *sidheydi*,” dedi.

Lanet olsun, diye düşündüm.

Doyle kendisi sebep olduğu için pisliği temizlemeye çalıştı. “İç soruşturma dediysem işin içinde Kraliçe Andais’in potansiyel varisi Prenses Meredith olduğu için. Bizi bundan daha çok ilgilendiren başka bir şey olamaz. Özellikle de prensese ait olanlar için.” Kasıtlı olarak korumalarımı cinsel hayatıma imada bulunup dikkatleri dağıtıyordu. Daha güvenli bir konuydu. Madeline de magazin muhabirlerinden birini seçerek bizi rahatlatmış. İç politikadan daha çok seksle ilgilenen birileri varsa magazinçilerdi.

Yemi yuttular. “*Prensese aidiz* derken ne demek istiyorsun?”

Doyle mikrofona eğilirken omzu bana değdi. Çok hafif ve kasıtlı bir dokunuştı. Buz ile öpüşmeseydik belki daha etkileyici gözükebilirdi ama Doyle basının önünde rolünü nasıl oynayacağını çok iyi biliyordu. İş ağırından almak gerektiğinin farkındaydı. Medyayla birkaç haftadır haşır neşirdi ama her konuda olduğu gibi çabuk öğreniyordu. “Onun için hayatımızı veririz.”

“Gizli Servis de Başkan için hayatını verir ama ona ait değiller.” Ait olma kısmını özellikle vurguladı.

Doyle yine öne eğildi, bir kolunu sandalyemin arkasına koydu, şimdi tabloyu birlikte tamamlıyorduk. Flaşlar yeniden patladı ve gözlerimi kırptırdım. Kısmen resim için kısmen hoşuma gittiği için Doyle’a yaslandım.

Doyle, “Belki de yanlış bir ifade kullandım,” dedi. Noel renklerim karanlığıyla çevreleniyordu.

Bir kadın muhabir, “Prenses ile seks yapıyor musunuz?” diye sordu.

Doyle, “Evet,” dedi.

Kadınlardan bazıları iç geçirdi. Bir başka kadın, “Buz, sen de yapıyor musun?” diye sordu.

Doyle geri çekildi ve Buz tekrar öne çıktı, gerçi bunun olmamasını tercih ederdim. Cesurdu ve gelip üzerimden mikrofona doğru eğildi. Ama Buz kameralar için oyun oynamazdı. Yüzü küstah ve kusursuzdu, bir şey belli etmedi, gri gözleri kameraların ışığında parıldadı. Medyaya oyun oynamanın bize göre olmadığını söylerdi. Fakat bunu yapmamasının sebebi küstahlık değil korkuydu. Kameralardan, muhabirlerden ve kalabalıktan korkuyordu. “Evet.”

Bu, gazeteler için yeni bir haber değildi. Bir koca bulmak için geri döndüğümü biliyorlardı. *Sidheler* çok fazla üremez, asiller bu yüzden hamile kalınca evlenirdi. Kraliçe ve ben bunu başka bir basın toplantısında açıklamıştık. Ama o zaman korumalar mikrofona konuşmamıştı ve korumaların şimdi mikrofona bunu itiraf etmesi insanları heyecanlandırdı. Sanki adamların kendi ağzından çıkınca daha kirli bir şeydi.

“İkiniz prenses ile aynı anda seks yapıyor musunuz?”

“Hayır.” Buz kaşlarını çatmamaya çalıştı. Muhabir birlikte uyuyup uyumadığımızı sorduğu için şanslıydı çünkü uyuyorduk. Periler birbirlerine sarılıp uyurdu. Sebebi her zaman seks değildi, bazen güvende hissetmek ve rahatlamak içindi.

Buz, kaskatı geri çekildi, oldukça mutsuzdu. Muhabirlerse cinsel hayatımızla ilgili sorular sormaya de-

vam ediyordu. Madeline bize yardımcı oldu. “Öldüren Buz mikrofonlar önünde çok rahat değildir, çocuklar. Başka birini seçin.”

Seçtiler.

Erkeklerin isimlerini haykırdılar ve sorular sordular. Korumalardan birkaçı daha önce kameralar karşısına çıkmamıştı. Adair veya Hawthorne’un daha önce televizyon veya film gördüğünü de sanmıyordum. Üzerlerinde zırhları vardı, Adair altın ve bakırdan yapılmış gibi dururken Hawthorne’unki koyu kırmızıydı, hiçbir metalin rengi böyle olamazdı. Adair’in ki metaldı, Hawthorne’un ki metal gibi görünüyordu, gerçi neden yapıldığını ben de bilmiyordum. Büyülü bir şeydi. İkisi de miğferlerini takıyordu. Adair, sanırım, yatağıma girmediği için kraliçe tarafından cezalandırılıp saçları kesildiği için miğferini takıyordu. Hawthorne’un saçları ise siyah-yeşil dalgalar hâlinde bileklerine kadar iniyordu. Miğferi neden taktığını bilmiyordum. Bu kadar kamera ışığı altında miğferin içinde kavruluyor olmaları gerekti ama yine de vazgeçmemişlerdi, bayılana kadar miğferlerini takacaklardı. Adair bayılabilirdi. Hawthorne hakkında çok fazla şey bilmiyordum. Kraliçe, Polaroid kullanmayı sevdiği için kamera nedir biliyorlardı fakat bunun dışında ikisi de teknolojiye yabancıydı. Aslanların önüne atılmak konusunda ne hissettiklerini bilmiyordum. Yüzleri bir şey belli etmiyordu. Kraliçe’nin Kuzgunları’ydı, duygularını nasıl gizleyeceklerini biliyorlardı.

Neyse ki kimse isimlerini haykırmadı, muhtemelen isimleri bilinmediği içindi. Madeline bir soru ve bir kurban seçti. “Brad, sorunu Rhys’e sor.”

Muhabir sırtını dikleştirdi ve diğerleri hayal kırıklığına uğrayıp yerine oturdu. “Rhys, Los Angeles’ta gerçek bir dedektif olmak nasıl bir şey?”

Rhys platformun kenarında duruyordu. Safkan *sidhe*-lere göre kısaydı, çok uzun değildi. Beyaz bukleleri beline kadar iniyordu ve kafasında siyah bantlı, krem rengi bir fötr şapka vardı. Takımı üzerine giydiği trençkot, şapkasıyla uyumluydu. Modern modadan anlayan eski tarz bir dedektife benziyordu fakat erkek striptizci ve korsan görünümü de vardı. Striptizciye benzemesi kaslı vücuduna yaşıyan soluk mavi tişörtü yüzündendi; korsanlık ise taktığı göz bandından ileri geliyordu. Göz bandı hava için değildi, goblinler bir gözünü oyduktan sonra Rhys, geriye kalanları herkesin görmesini istemiyordu. Yakışıklı yüzünü bu yarayla lekelemek istemiyordu. Geriye kalan gözünde üç mavi halka göze çarpıyordu. Yaralarını gizlemek için cazibe büyüsü kullanabilirdi ama beni rahatsız etmediklerini bildiği için bunu yapmaktan vazgeçmişti. Yaraların kendisine karakter kattığını düşünüyordu ve katıyordu da.

Rhys eski filmleri çok severdi ve muhabir de bunu hatırlamıştı. Kadına bu yüzden saygı duydum.

Rhys bir elini masaya koydu ve mikrofona eğilirken Doyle gibi diğer kolunu arkama attı. Ama Rhys kameralar önünde rol kesmeyi herkesten iyi biliyordu çünkü daha tecrübeliydi. Fötr şapkasını çıkarttı ve saçlarını salladı, beyaz bukleler omuzlarına düştü.

“L.A. dedektifi olmayı çok sevdim.”

Birisi, “Filmlerdeki gibi mi?” diye sordu.

“Bazen, ama her zaman değil. Gerçek dedektiflik işlerinden çok korumalık yapıyorum diyebiliriz.”

Bir sonraki soru ilgi çekiciydi. “Koruduğunuz yıldızlardan bazılarının korunmanın yanı sıra vücudunuzu da istediği doğru mu?”

Bu, zor bir soruydu çünkü müşterilerin büyük bir kısmı seks istediğini söylemiş veya ima etmişti. Erkekler davetleri ya umursamıyor ya da hayır diyordu. Teknik olarak cevap evetti fakat Rhys’in koruduğu yarı ünlü veya ünlüler ertesi gün magazine çıkarsa sorumlusu biz olurduk. Eski patronumuz Jeremy Grey bundan fazlasını hak ediyordu. Müşterilerimiz de. Doğru tür müşteriler Grey Dedektiflik Ajansı’ndan uzak durabilir, yanlış tür müşteriler gelip hayal kırıklığına uğrayabilirdi.

Mikrofona eğildim. “Korkarım Rhys beni korumakla meşgul olduğu için başka kimseyi koruyamıyor.”

Herkes güldü ve dikkatler dağıldı. Seks sorularına devam ediliyordu ve bunları cevaplayabilirdik.

“Rhys yatakta iyi mi?”

“Evet,” dedim.

“Prenses yatakta iyi mi?”

“Oldukça.”

Gördünüz mü, kolay sorulardı.

“Rhys, sen başka bir korumayla prensesin yatağını paylaştın mı?”

“Evet.”

Muhabirler birlikte çalışmaya başladı. İlki kim olduğunu sordu ama Madeline soru hakkını bitirdiğini hatırlattı. Bir diğeri, “Rhys, kimle paylaştın?” diye sordu.

Rhys sorunun etrafında dans edebilirdi ama gerçeği seçti, neden olmasın?

“Nicca.”

Zürafa görmüş aslanlar gibi herkes Nicca'ya odaklandı. Bu zürafanın boyu bir metre seksen santimetreydi, koyu kahverengi derisi ve bileklerine kadar inen kestane renginde saçları vardı. Kalın telli ve düz saçlarını ince bakır bir taçla geriye atmıştı. Belden yukarısında sadece altın renginde ipek pantolon askıları vardı ve kahverengi pantolonunun açık sarı çizgileriyle uyumluydu. Pantolonunun önünde iki 9 mm'lik vardı çünkü kimse omzuna kılıfın nasıl asılacağını çözememişti. Kanatlarına zarar vermeden zırh giymesi veya kılıç kuşanması da zordu.

Kanatları omuzlarının ve başının üzerinde duruyordu. Bacaklarına kadar iniyor, uçları neredeyse yere değiyordu. Devasa güve kanatlarıydı, sanki yarım düzine dev güve bir akşam bir periyle seks yapmıştı. İki gün öncesine kadar kanatlar sırtında bir doğum lekesiydi ama seks sırasında birden derisinin dışına çıkıp gerçek olmuşlardı. Sırtı şimdi pürüzsüz kahverengi bir yüzeydi.

Flaşlar yine gözleri kör ederken Nicca öne çıktı. Rhys yanımda kaldı, Nicca yanıma geldi. Muhabirlere göz gezdirirken şaşkındı. Benim için veya kraliçe için önde olmaya alışkın değildi.

"Nicca, gerçekten de Prens ve Rhys ile birlikte oldun mu?"

Nicca mikrofona doğru eğildi; diğer yanımda da Rhys duruyordu.

Kanatlar tepemde duruyordu. "Evet," dedi. Sırtını dikleştirdi.

Kameralar resimler çekti ve Madeline birini seçene kadar sorular geldi.

"Kanatlarını nasıl kazandın?"

Güzel soruydu, aslında tam bir cevabımız yoktu. “Gerçeği mi istiyorsunuz?” diye sordum. “Emin değiliz.”

“Nicca, kanatlar açığa çıktığında ne yapıyordun?”

Nicca yine öne eğilince kanatlardan birini arkamı kapladı. Flaşlardan başka bir şey göremedim. “Meredith ile seks yapıyordum.” Muhabirler liseli kızlar gibi kıkırdadı. Amerikalı muhabirler ve Avrupalıların bazıları *feyin* seksi kötü bir şey olarak görmemesine alışamamıştı. Biriyle seks yaptığını itiraf etmek, sevgilinizi rahatsız etmiyorsa, kötü veya skandal değildi.

“Rhys seninle miydi?”

“Evet.” Teknik olarak, Rhys yatağın yanındaydı ama Nicca açıklamaya gerek görmedi.

“Bu olurken seninle ve prensesle birlikte yatakta başkası var mıydı?”

“Evet.” Nicca buydu, tam bir *sidheydi*. Ya dikkatleri başka tarafa çekecek konuyla alakasız bir hikâye anlatır ya da sorulana doğrudan cevap verirdiniz. Nicca hikâyeler uydurmak konusunda iyi değildi, bu yüzden dürüstlüğü seçti.

Birisi, “Kim?” diye sordu.

Nicca bana baktı, bakmaması gerekirdi. Bakışı ismi söylemesini isteyip istemediğimi anlamaya çalıştığını belli etti. Lanet olsun. Birçok *sidhe* kadını sıradan bir *fey* ile birlikte olduğunu itiraf etmezdi ama ben utanacak değildim. Muhabirler bu bakıştan çok fazla anlam çıkartacaktı. Lanet olsun.

Sorun Sage’in bizimle olmamasıydı. *Sidhe* değildi ve kendi kraliçesi adamı yanına çağırmıştı. Ayrıca, kraliçemiz yanımda olmasını istemiyordu. Andais, “Oral seks olur ama seni becermeyecek,” demişti. “Hiçbir yarı-peri, boyu

ne kadar uzun olursa olsun, tahta kralımız olarak oturmaz.” Bu yüzden Sage ortalıkta yoktu. Böylece sorulan soru daha da ilgi çekici bir hâl almıştı.

“Üçüncü veya varsa dördüncü bugün bizimle değil,” dedim. “Medyanın ilgisini çekmek istemiyor.”

“Sevgililerinden biri veya potansiyel kral olacak mı?”

“Hayır.” Gerçek buydu.

Birisi, “Neden?” diye sordu. Buna ben cevap vermedim, Nicca verdi. “*Sidhe* değil.”

Ah, lanet olsun. Sorular ardı ardına sıralandı. Nicca’ya doğru eğildim ve yerine geri dönmesini söyledim. Rhys kalabalığı görebileceği kenardaki yerine geçti. Gülmemeye çalışıyordu. Bence de komikti. Ama Nicca’nın bundan sonra mikrofondan uzak durması gerekiyordu. Sage ile yaptığım şeyden pişman değildim ama halamın bunu medyanın duymasını isteyeceğini sanmıyordum. Kraliçe bu durumdan utanıyor gibiydi.

Madeline sonunda cevaplayabileceğimi düşündüğü bir soruyu seçti.

Yanıliyordu. “Hangisi yatakta en iyi, Meredith?”

Madeline’ye bakmamaya çalıştım. Bu soruyu alarak ne yapmaya çalışıyordu? Almaması gerekirdi. “Erkeklerime bir bakın. Siz olsanız birini seçebilir misiniz?”

Güldüler ama pes etmediler. “Daha önce Buz’u tercih ediyor gibiydin, Prenses.”

Bir soru değildi, bu yüzden cevaplamadım. Bir diğeri, “Pekâlâ, Prenses, bir tane değilse, favorilerin kimler?”

Bu daha da zordu. “Birlikte olduğum herkes benim için özeldir.”

Gerçekti.

“Kaç tanesiyle seks yaptın?”

Mikrofona eğildim. “Beyler, bir adım öne çıkar mısınız?”

Rhys, Nicca, Doyle ve Buz öne çıktı. Duvarın dibinden üç koruma daha ayrıldı. Galen’in derisi benimki kadar beyazdı ama doğru ışıktaki soluk rengin içindeki yeşillik belli oluyordu. Bukleleri ışık nasıl olursa olsun yeşildi ama karanlıkta sarı gibi duruyorlardı. Saçlarını omuzlarına gelecek biçimde kesmiş, sadece ince bir atkuyruğunu bileklerine kadar indirmişti. Periler içerisinde sadece *sidheler* saçlarını bu kadar uzatabilirdi. Galen, Adair’in aksine saçlarını kendi isteğiyle kesmişti. Amatheon, Adair’in yanında dikiyordu. Amatheon’un kırmızı saçları Fransız atkuyruğu yapılmıştı, muhabirler saçlarının şimdi omuzlarına değdiğini anlamakta zorlanıyordu. Kraliçenin emrine Adair’den daha kolay itaat etmişti. Bir erkeğin saçlarını kesmek cezaydı, bu aşağılama ile kraliçe adamı emrine itaat etmeye zorlamıştı. Galen’in bunu kendi istemesi garipti. Kraliçe’nin Kuzgunları içerisinde en genç olanıydı, benden sadece yetmiş beş yaş büyüktü. *Sidheler* arasında neredeyse birlikte büyümüştük. On dört yaşından beri dürüst ve güzel yüzünün gördüğüm en kusursuz yüz olduğunu düşünüyordum. Babamın beni Galen ile evlendirmesini istiyordum ama bir başkasını seçmişti. Yedi yıl nişanlı kalmıştım ama çocuğumuz olmamıştı. Sonunda, kendisi için fazla insan olduğumu söylemişti. Yeterince *sidhe* değildim. Bunları yaşayınca babamın neden Galen’i seçmediğini merak etmiştim.

Yeşil gözlerini bana odakladı ve gülümsedi. Çok sayıda silahı ve bıçağı vardı ama diğerlerinin yüzlerce yılda kaybettiği yumuşaklık Galen’de hâlâ vardı. Benim için ölürdü, diğerlerinin aksine doğduğumdan beri böyleydi. Ama po-

litikada felaketti; böyle bir kral, peri saraylarında felakete yol açardı.

Birisi omzuma dokundu. İrkildim ve Madeline'nin mikrofonun üzerine elini koyduğunu gördüm. Fısıldadı. "Galen'e bakıyorsun. Buz kazasını tekrar yaşamayalım, olur mu?" Gülümseyerek geri çekildi ve bileğindeki düğmeye bastı.

Yüzümü yana çevirdim çünkü yüzüm kızarmıştı. Çok fazla yüzüm kızarmazdı ve insan standartlarına göre yüzüm yeterince koyu bir renk almamıştı. *Sidhe* derisi insanlarınki gibi değildi. Tabii ki yüzümü kameralardan gizlemek Galen'in beni görmesi anlamına geliyordu. Bazı günler utandığınız şeylerden kaçmaz yüzleşirdiniz. Madeline, "Prenses Meredith biraz yorgun, toplantıyı burada bitirmek zorundayız," dedi.

Muhabirler isyan etti ve flaşlar tekrar patladı, kötü oldu bu çünkü Galen yanıma geldi. Önüme, sandalyenin yanına eğildi, yeterince uzun olduğu için resimlerde çıkacaktı. Çeneme parmak uçlarıyla nazikçe dokundu. Bunu yapınca kafamı kaldırdım. Kameraların önünde olduğumuzu unuttum. Yüzünü öne eğince nerede olduğumuzu da unuttum. Eğildim ve o da yüzümü iki yandan tuttu. Şimdi her şeyi unuttum. Açıklaması yoktu. Aylardır birlikte oluyorduk. Politikada çok kötü olduğu için herkesin önünde Galen'e ayrıcalık tanımak Galen için kötü olabilirdi ama öpüşürken bunları düşünmüyordum. Bir şey düşünmüyordum, yüzüne ve bakışlarına odaklandım. On yedi yaşımdan beri beni seviyordu ve gözlerinden anladığım kadarıyla hiçbir şey değişmemişti.

Kraliçe kimseye ayrıcalık yapmamamı istemişti. Bana, Galen'e ve bize kızacaktı ama Buz kazasından sonra ne fark

ederdi? Kötüydü ama Galen'i yine de öptüm. Öpmek istiyordum. Bir an için dünyamdan geriye sadece Galen'in yüzü, ellerinin dokunuşu ve dudaklarının tadı kaldı.

Yumuşak bir öpücüktü, belki de beni çok ateşli bir biçimde öperse cazibe büyüsunün bozulmasından, ruj faciasının açığa çıkmasından korkuyordu. Galen geri çekildi ve gözlerinde bazen açığa çıkan şaşkınlık belirdi, sanki kendisini öpmeme veya dokunmasına izin vermeme inanamıyordu. Aynı bakışı yatak odasında da birkaç kez yakalamıştım.

"Hepimiz bir öpücük alacak mıyız?" Ses pesti ve içinde dalgaların çalkalanmasını barındırıyordu. Barinthus okyanus renginde saçlarını savurarak öne çıktı. Akdeniz'in turkuazı, Pasifik'in daha koyu mavisi ve fırtına öncesi okyanusların büründüğü gri-mavi renk bir aradaydı. Sonuncusu siyaha yakın bir maviydi, uyuyan devlerin kanı gibi suyun derinde ve yoğun olduğu yerlerin rengiydi. Renkler birbirinin içine geçince hangisinin nerede başlayıp hangisinin nerede bittiğini anlamak mümkün değildi. Saçları okyanus gibi sürekli değişiyordu. Bir deniz tanrısıydı. Manannan Mac Lir olduğunu keşfetmiştim ama bu bir sırdı. Şimdi Barinthus'tu, denizin eski tanrısıydı. İki metrelik boyuyla zarif adımlar attı. Gözleri maviydi ama göz bebeği bir kedininkine veya derin deniz canavarlarınıninkine benziyordu. Suyun altındayken gözünün üzerine kapanan bir perde vardı ve tedirgin olduğunda bazen inip kalkardı. Şimdi hafifçe titreyordu.

Bir öpücük isteyip kameraların önünde hedef olarak ne kadar büyük bir risk aldığını muhabirlerin fark edip etmediğini bilmiyordum. Galen yanlış bir şey yaptığının farkındaydı çünkü gözlerinde üzüntü vardı. Ne yazık ki yüzünü

herkes kolaylıkla okuyabilirdi. Kraliçe, “Kimseye ayrıcalık tanıma,” demişti. Tavrım yüzünden hepsine değer verdiğimi ispatlamak zorundaydım. Galen ile yaptığımızdan sonra bu biraz zor olacaktı.

Bir sürü adamın benim yanımda durması kameralar için iyiydi ve bize bir şeye mal olmazdı. Barinthus ise farklıydı. Babamın dostuydu. Amerikan standartlarına göre seks yapmamıştık. Bill Clinton standartlarıyla bile yaptığımız söylenemezdi. Yerinde olsam duvarın yanında kalırdım ama gerçeğe birçok *sidhed*ten daha bağlıydı.

Barinthus’a baktım, ben oturuyordum Barinthus ayaktaydı, yüzünü indirmesi zaman aldı. “İstiyorsan.” Sesim kısık, yüz ifadem hoştu. Barinthus ile hiç öpüşmemiştik ve ilk öpüşmemizin filme alınmaması gerekirdi.

Günü kurtaran Rhys oldu. “Barinthus’u öpersen ben de isterim.”

Doyle, “Adil olması için hepimiz isteriz,” dedi.

Barinthus hafifçe gülümsedi. “Ben diğerlerinin ihtiyaçlarına saygı göstereyim, öpücüğümü sonra alırım.”

Rhys, “Galen ve Buz alacağını aldı,” dedi. Galen yerine geçmişti ve Rhys kulaklarını kapatıyormuş gibi yaptı.

Barinthus saygıyla selam verdi ve geri çekilmeye başladı ama muhabirler izin vermedi. Birisi, “Lord Barinthus, kralyapan değil de kral olmaya mı karar verdiniz?” Hiçbir *sidhe*, onun yüzüne karşı kralyapan veya kraliçeyapan diyemezdi. Ama medya bunu sorabilirdi.

Yanıma çömeldi, diğerleri gibi mikrofona eğilmedi. Şimdi başı benimle aynı seviyedeydi. “Prensesin kalıcı koruması olacağımı sanmıyorum.”

“Neden?”

“Bana başka bir yerde ihtiyaç var.”

Aslında, Seelie Sarayı’ndan atıldıktan sonra Kraliçe Andais tarafından Unseelie Sarayı’na alınmıştı. Barinthus tahtı asla kabul etmeyeceğine yemin etmişti. Manannan Mac Lir’di, kraliçe ve asiller onun gücünden korkuyordu. Tahta asla oturmayacağına dair çok ciddi bir yemini vardı.

Salona bakıp selam verdi ve duvarın dibine çekildi. Başka soru cevaplamayacağını belli etti. Yarı goblin *sidhe* Kitto da yerindeydi. Boyu sadece bir metre yirmi santimetreydi. Medyanın büyük bir kısmı Kitto’yu çocuk olarak görüyordu. Aslında, Hristiyanlık dini gelmeden önce dünyanın nasıl bir yer olduğunu hatırlayacak kadar büyüktü. Fakat görünüşü medyayı rahatsız ediyordu. Kısa siyah bukleleri, soluk derisi ve güneş gözlüklerini sıradan bir kot pantolon ve tişört tamamlıyordu. Kraliçenin, Kitto’ya uygun bir takım elbisesi yoktu. Kraliçenin terzisinin mevcut takımlardan birini değiştirecek zamanı da olmamıştı. Duvarın dibinde dikiliyordu.

Bir muhabir, “Prenses Meredith, bu muhteşem erkeklerin arasından kocanızı nasıl seçeceksiniz?” diye sordu.

Gülümseyerek, “Beni hamile bırakan ödülü kazanır,” dedim.

“Siz başka birine âşık olsanız bile mi? Ya sizi hamile bırakanı sevmiyorsanız?”

İç geçirdim ve gülümsememin solmasına izin verdim. “Ben bir prensesim ve tahtın varisiyim. Aşk, kraliyet evlilikleri için hiçbir zaman ön koşul olmamıştır.”

“Hamile kalana kadar bir nişanlıyla birlikte olmak gelekseldir, değil mi?”

“Evet,” dedim. Bizim geleneklerimizi iyi bildiği için sessizce küfrettim.

“O zaman bu erkekler maratonu neden?”

“İmkânın olsa sen istemez miydin?” diye sordum. Herkes gülmeye başladı ama dikkatler dağılmadı.

“Sadece çocuğunun babası diye sevmediğin bir adamla evlenir misin?”

“Kanunlarımız çok açık,” dedim. “Çocuğun babasıyla evlenirim.”

“Kim olursa olsun, böyle mi olacak?” diye sordu.

“Kanunlarımız öyle diyor.”

“Ya Prens Cel sizden önce kadın korumalarından birini hamile bırakırsa?”

“O zaman, Kraliçe Andais onu kral yapacak.”

“O zaman bir hamile kalma yarışı var.”

“Evet.”

“Prens Cel nerede? Kimse onu üç aydır görmedi.”

“Ben kuzenimin bakıcısı değilim.” Aslında, birçok kez beni öldürmeye çalıştığı için ve sarayda herkesin bilmediği başka suçları yüzünden hapisteydi. Bazı suçları için idam edilmesi gerekirdi ama kraliçe tek çocuğunun hayatının bağışlanmasını istemişti. Altı ay hücresinde kalacak, *sidhe* soyundan gelen insanlara karşı kullandığı çok güçlü bir büyüye maruz kalacaktı. Branwyn’in Gözyaşları bizim en gizli yağlarımızdan biriydi. Herkesin iradesini ele geçirebilen bir afrodisyaktı. Ama daha da önemlisi, dokunma ve dokunulma arzusunu kabartırdı. Cel zincirli ve Branwyn’in Gözyaşları’na bulanmış bir biçimde hücresindeydi. Sarayda çıktığında akıl sağlığının yerinde olup olmayacağı konusunda bahisler oynanıyordu. Kraliçe dün korumalarından biri-

ne Cel'in akıl sağlığını kurtarmak için ihtiyaçlarını gidermesini emretmişti. Ve birden bir değil iki değil üç suikast teşebbüsüne maruz kalmıştım. Bir tane de kraliçeye yapılanı vardı. Bir tesadüf olamazdı ama Andais oğlunu seviyordu.

Madeline önümdeydi ve bana bakıyordu. "İyi misiniz, Prenses?"

"Özür dilerim, çok yorgunum, bir şey mi kaçırdım?"

Gölümsedi ve başıyla onayladı. "Korkarım."

Soruyu tekrarladılar ve hiç sorulmamış olmasını arzuldım. "Kuzeninizin şimdi nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Burada, *sithende*, ama tam olarak ne yaptığını bilmiyorum. Özür dilerim." Konuyu kapatmam ve toplantıyı sonlandırmam gerekti. Madeline'ye işaret verdim ve birkaç gün içinde, tamamen iyileştiğimde muhabirlere poz vereceğimi beyan ederek toplantıyı sonlandırdı.

Kameraların çektiği bölgeye kelebek kanatları olan minik bir peri girdi. Bu bir yarı-periydi. Birlikte olduğum yarı-peri Sage'di, isterse bir insan boyunda olabilirdi. Birçok yarı-peri ise bir Barbie bebek boyutunun dışına çıkamazdı. Kraliçe, küçük perinin kameralar önünde umasından memnun olmayacaktı. *Sithende* basın mensupları varken insana çok benzemeyenler gözlerden uzak olur, kraliçenin gazabına uğramamak için kameralar önüne çıkamazdı.

Figür soluk pembe-maviydi ve yanardöner kanatları vardı. Lambaların arasında gezindi ve gözlerini minik eliyle siper etti. Üzerime veya Doyle'un üzerine konacağını sandım ama sahneyi geçip Rhys'in omzuna kondu.

Rhys'in beyaz bukleleri arasına gizlendi. Kulağına bir şeyler fısıldadı, şapka ve saçlar sayesinde kendini gizledi. Rhys sırtını dikleştirdi ve yanımıza geldi.

Doyle yanımda dikiliyordu ama Rhys'in kulağına ne fısıldadığını duymadım.

Doyle başıyla onayladı ve Rhys saçlarının arasında minik periyle salonu terk etti. Rhys'in basın konferansını erken terk etmesine sebep olacak kadar önemli olanın ne olduğunu sormak istedim.

Birisi, "Rhys, gidiyor musun?" diye bağırdı.

Rhys el sallayıp gülümsedi.

Doyle ayağa kalkmama yardımcı oldu ve korumalar etrafımda rengârenk bir duvar oluşturdu fakat muhabirlerin işi bitmemişti.

"Doyle, Prenses, ne oldu?"

"Küçük olan ne dedi?"

Basın konferansı sona ermişti ve muhabirleri umursamadık. Bir bahane uydurmak iyi olabilirdi ama Doyle ya uğraşmak istemiyor ya da ne diyeceğini bilemiyordu. Beni tutan kolundaki gerginlik Rhys'in söylediği şeyden etkilendiğini gösteriyordu. Karanlık neden korkardı?

Parlak renkli ve kasdan duvar beni basamaklara götürdü. Sonra koridora adım attık ve medyadan uzaklaştık. Fısıldayarak konuştum. Modern teknoloji harika bir şeydi ama aşırı hassas bir mikrofonun sesimizi kaydetmesini istemezdik. "Ne oldu?"

"Mutfak yakınında bir koridorda iki ceset bulunmuş."

"Fey?" diye sordum.

"Bir tanesi," dedi.

Yüksek topuklular üzerinde sendeledim ama durmaya çalışmadım, bana destek olup yürümeme yardım etti. "Ya diğeri?"

Başıyla onayladı. "Evet, düşündüğün gibi."

“Muhabirlerden biri mi? Birisi gezintiye mi çıkmış?”

Buz önden kafasını uzattı. “Olamaz. *Sithen*in içindeki güvenli yeri geçmelerine engel olan büyülerimiz var.”

Doyle korumaya baktı. “O zaman *sithen*imizde yanında bir kamerayla ölü bulunan adamı açıkla.”

Buz ağzını açtı ve kapattı. “Açıklayamam.”

Doyle başını iki yana salladı. “Ben de.”

Galen, “Bu bizim için tam bir felaket, değil mi?” dedi.

Unseelie *sithen*inde ölü bir muhabir vardı ve diğer muhabirler hâlâ içerideydi. Felaket kelimesi yetersiz kalıyordu.

3

Saraylarda, Los Angeles'te dedektif olarak geçirdiğim dönemdekinden çok daha fazla vahşete tanıklık etmiştim ama dedektif olarak gördüğüm ölü sayısı daha fazlaydı. Cinayet davalarına baktığım için değildi – öldi - özel dedektifler cinayet davalarına, en azından taze olanlara bakmazdı – ama peri diyarında yaşayanların büyük bir kısmı da ölümsüzdü. Tanım gereği, ölümsüz olanların ölümüne sık rastlanmazdı. Polisin bizi davet ettiği cinayet mahallerini bir elimin parmaklarıyla saysam bile geriye boş parmağım kalırdı. Bu davalara çağrılmamızın sebebi Batı Yakası'nda en iyi büyücülere sahip dedektiflik ajansı olmamızdı. Büyü her şey gibiydi, siz büyüyle iyilik yapabiliyorsanız birileri de kötülük yapmanın yolunu bulurdu. Ajansımız doğaüstü sorunlar ve büyülü çözümler konusunda uzmandı. Kartvizitlerimizde ve her yerde bu yazıyordu.

Bütün cesetlerin bir cisim olduğunu da öğrenmiştim, erkek veya kadın değillerdi. Çünkü ölü birini erkek veya kadın olarak düşünürseniz sizin için gerçek olabilirdi. İnsanlaşabilirlerdi ama artık insan değillerdi. Ölüydüler ve özel durumlar hariç cansız cisimlerden ibaretiler. Kurban için sempatiyi sonraya saklayabilirdiniz ama suç mahallinde, özellikle ilk anlarda, bunu yapmazsanız kurban için daha iyiydi. Sempati düşünme yeteneğinizi çalabilirdi. Empati sizi sakat bırakırdı. Kendinizi soyutlayıp mantığınızı kullanmak taze bir cinayetin ardındaki kurtuluştur. Başka her şey isteriye sebep olurdu ve ben koridordaki en deneyimli dedektiftim. Aynı zamanda Prenses Meredith NicEssus, et ve kan elinin kullanıcısı, Besaba'nın Laneti'ydim. Besaba annemdi ve ben doğunca babamla evlenmek ve bir süre Unseelie Sarayı'nda yaşamak zorunda kalmıştı. Ben bir prenestim ve bir gün kraliçe olabilirdim. Geleceğin kraliçeleri isteri krizine girmezdi. Dedektif eğitimi almış geleceğin kraliçelerinin buna hiç hakkı yoktu.

Sorun cesetlerden birini tanıyor olmamdı. Onu yaşadığına, etrafta dolaştığına tanık olmuştum. Klasik edebiyatı sevdiğini biliyordum. Seelie Sarayı'ndan atılınca Unseelie'ye gelmiş, Seelie'den gelenlerin birçoğu gibi ismini değiştirmişti. Bu değişikliğin sebebi bir zamanlar kim ve ne oldukları ya da nasıl düştüklerinin hatırlatılmasının hoş karşılanmamasıydı. Kendine Beatrice diyordu, Dante'nin İlahi Komedyası'ndan esinlenmişti. Dante'nin Cehennemi. "Cehennemdeyim, buna uygun bir isim almalıyım," demişti. Kolejde dünya edebiyatı dersini seçmiştim. Sınıfı geçince kitaplarımı Beatrice'ye vermiştim çünkü kitaplarımı okurdu, oysa ben bir daha okumazdım. İstiyorsam gidip

yenilerini alabilirdim ama Beatrice bunu yapamazdı. İnsan gibi görünmüyor ve kendisine dik dik bakılmasından hoşlanmıyordu.

Şimdi Beatrice'ye bakıyordum ama bunu dert edecek durumda değildi. Bir daha hiçbir şeyi dert etmeyecekti. Beatrice hâlâ Rhys'in saçlarına tutunan küçük yarı-perinin insan boyutunda bir kopyası gibi duruyordu. Beatrice de bir zamanlar çok küçük boyuta geçebiliyordu ama Seelie Sarayı'nda bir şey olmuştu. Bundan hiç bahsetmemişti. Yaşadığı şey yüzünden boyut değiştirme yeteneğini kaybetmişti. Bir metre otuz santimetre civarındaydı, sırtında işe yaramaz yusufçuk kanatları vardı. Yarı-periler havaya yükselmez uçardı ve bu kanatlar Beatrice'yi taşımazdı.

Cesedin altında koyu renkli bir kan birikintisi vardı. Birisi arkasından gelip gırtlığını kesmişti. Bu kadar yakınına girdiğine göre ya güvendiği biriydi ya da büyü kullanılarak sessizce ilerlemişti. Tabii ki, ölümsüzlüğünü devre dışı bırakmak için de büyüye ihtiyaç vardı. Periler arasında bunu yapabileceklerin sayısı azdı.

"Beatrice, ne oldu? Bunu sana kim yaptı?" dedim yavaşça.

Galen bana baktı. "Merry."

Yüzüne baktım.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım ve koridordaki ikinci cesede baktım. Yüksek sesle, "İyiyim," diye cevap verdim.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Yalancı," dedi. Bana sarılmak istedi, onu itmedim ama geri çekildim. Şimdi bunun zamanı değildi. Kültürümüze göre birine dokunmam gerektili. Fakat benimle birlikte gelen korumalar Grey Dedektiflik

Ajansı'nda sadece birkaç aydır çalışıyordu. Ben yıllardır çalışıyordum. Suç mahallerinde kimseye sarılmak uygun olmazdı. Kendinizi rahatlatmazdınız. İşinizi yapardınız.

Galen'in yüzü duygularını incitmişim gibi düştü. Bunu yapmak istemezdim ama çözülmesi gereken bir kriz vardı. Bunu görebilirdi. Her zamanki gibi sadece işime odaklanmam gerekirken neden Galen'in duygularıyla zaman harcıyordum? Bazen, bana ne kadar yakın olsa da, babamın Galen'i neden seçmediğini anlıyordum.

İkinci cesedin yanına gittim. Adam koridorun başka bir koridorla birleştiği yerde yatıyordu. Yüzükoyun uzanmış, kollarını yana açmıştı. Sırtında büyük bir kan lekesi vardı ve yanında biriken kan göze çarpıyordu. Rhys, cesedin dibindeydi. Ben yaklaşıncı kafasını kaldırdı. Yarı-peri beyaz buklelerin arasından bana baktı, sonra korkmuş gibi yüzünü gizledi. Yarı-periler genelde kuş sürüleri veya kelebekler gibi kalabalık gezerdi. Bazıları yalnız kalınca utangaç oluyordu.

"Adamı neyin öldürdüğünü biliyor muyuz?" diye sordum.

Rhys sırtındaki dar deliği işaret etti. "Sanırım, bıçak."

Başımınla onayladım. "Ama bıçağı yanlarına almışlar, neden?"

"Belki de bıçakta katili ele verecek özel bir şey var."

Buz, "Ya da iyi bir silahı kaybetmek istememişlerdir," dedi. İki adım attı, büyük koridordan küçüğüne geçti. İnsanları suç mahallinden uzak tutan korumaları koordine ediyordu. Yanımda yeterince koruma olduğu için iki yönden de girişleri kesmiştik.

Biz geldiğimizde koridor, havada uçan tavalar ve çömler tarafından korunuyordu. Unseelie Sarayı'nın mutfak şefi Maggie May'in işiydi bu. *Brownieler* cisimleri havada

uçurabilirdi ama kendileri uçamazdı. Cesetleri bulan hizmetçiden bir şey öğrenebilir mi diye Doyle'la gitmişti. Periler krizdeydi ve Maggie, kadının bir şeyden korkup korkmadığını veya sadece hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını bilmiyordu. Doyle gerçeği öğrenmeye çalışacaktı. Sanki hâlâ Kraliçe'nin Karanlık'ıymış gibi kadının kendisine tepki vermesini bekliyordu. İnsanlar korku ve alışkanlıktan Doyle'a gerçeği söylerdi. Eğer kadın sadece korkmuşsa Doyle onu biraz daha korkutacaktı; denemesinde zarar yoktu gerçi. Doyle kötü polisi oynarken ben iyi polisi oynayabilirdim. Barinthus'u kraliçeye yaşananları anlatması için göndermiştim çünkü bütün erkeklerim içerisinde kötü haber getirdiği için cezalandırılmayacak tek kişiydi. Kraliçenin haberi getireni suçlamak gibi bir huyu vardı.

Rhys, "Olabilir," dedi. "Bazen alışkanlıktır. Bıçağı kullanır, alır, temizler, kılıfına geri koyarsın." Adamın ceketindeki kan izini işaret etti.

"Bıçağı silmiş," dedim.

Rhys bana baktı. "Sence erkek mi?"

Omzumu silktim. "Kadın da olabilir."

Doyle'un geldiğini duymadım ama konuşmadan bir saniye önce varlığını hissettim. "Bıçağı fırlattıklarında koşuyormuş."

Aynı fikirdeydim ama mantığına ihtiyacım vardı. Aslında, bu soruşturmadan sorumlu olmak istemiyordum ama en deneyimli bendim. Bu yüzden benim sorumluluğundaydı. "Koştuğunu nereden çıkarttın?"

Adamın ceketine dokunmak istedi. "Dokunma," dedim.

Bana bir bakış attı. "Ceketinin bu tarafı kalkık, gömleği ceketle aynı hizada değil. Sanırım koşuyormuş, sonra

bıçağı alırken ceplerini karıştırmışlar ve ceketini çekiştirmişler.”

“Sanırım eldiven giymiyorlardı.”

“Birçoğu parmak izi ve DNA’yı düşünmez. Buradakiler bilimden çok büyüünün katili bulacağına inanır.”

Başımla onayladım. “Kesinlikle.”

Rhys, “Bir şeyden korkmuş,” dedi. Doğrudu. “Bu tarafa doğru kaçmaya çalışmış. Ama ne görmüş? Neden korkmuş olabilir?”

Buz, “Sihten koridorlarında bir sürü korkunç şey var,” dedi.

“Evet,” dedim. “Ama adam bir muhabir. Ürkütücü veya garip bir şey arıyordu.”

Buz, “Belki de perinin ölümüne şahit oldu,” dedi.

“Beatrice’nin cinayetine demek istiyorsun.”

Buz başıyla onayladı.

“Pekâlâ, görmüş olabilir. Koşmuş, arkasından bıçağı fırlatmışlar ve ölmüş.” Başımı iki yana salladım.

“Neredeyse herkes bıçak taşır. Birçoğu bıçak ile bir si-neği duvara çivileyebilir bile. Bu, şüpheli havuzumuzu daraltmıyor.”

“Ama Beatrice’nin ölümü daraltıyor.” Rhys bana anlamlı bir bakış attı. Henüz tam olarak güvenmediğimiz yeni korumalar yanımızdayken bunu konuşacak mıydık?

“Gizlemene gerek yok, Rhys. Bıçakla bir ölümsüzü öldüremezsın ama kadın ölü. Bir büyüye, güçlü bir büyüye ihtiyaç var, bunu ancak bir *sidhe* veya lanetlilerden birkaç kişi yapabilir.”

“Kraliçe lanetlilerin bu akşam dışarı çıkmasını yasakladı. Muhabirler *sithendeyken* görülmeleri bile şüphe uyandırır.”

Lanetliler, periler içerisinde insana en az benzeyenlerdi. Unseelie'nin bile korktuğu kâbuslardı. Geriye kalan tek vahşi av üyeleri idi. Perileri hatta *sidheleri* avlayabilecek tek ürkütücü gruptu. Bazen öldürür, bazen yakaladıklarını kraliçeye geri getirirlerdi. *Sidhe* lanetlilerden korkardı ve bu tehdit kraliçeden korkulmasının da bir sebebiydi. Düşmanlarıma karşı bana yardım etmesi için Lanetliler Kralı ile birlikte olmayı kabul etmiştim. Sarayda bu anlaşmayı herkes bilmiyordu. *Sidheler* ve hatta sıradan perilerden bazıları bunu sapıklık olarak görürdü. Bence politik bir gereklilikti. Bunun dışında, mekaniklerine çok fazla takılmamaya çalışıyordum. Kralları Sholto, Arada Gezenlerin Lordu, yarı *sidheydi*. Fakat diğer yarısının insanlarla hiç ilgisi yoktu.

Başımı iki yana salladım. “Ben lanetlilerden birinin bir yere gizlenip gece *sithende* dolaşacağını sanmıyorum. Koridorlarda herkesi belirli bir bölgeyle sınırlandıran bir sürü büyü var.”

Buz, “Muhabirin de bölgeyi terk edememesi gerekirdi,” dedi. Güzel noktaya parmak basmıştı.

“Hepimizin düşündüğünü söylememe izin verin, korumalar bunu düşünmek istemese de. Beatrice’i ve muhabiri bir *sidhe* öldürdü.”

Rhys, “O zaman birkaç yüz şüphelimiz var demektir,” dedi.

Doyle, “Hizmetçi çok korkmuş,” dedi. “Genel bir korku mu yoksa özel bir şey mi anlayamadım.”

“Demek onu korkuttun,” dedi.

Omzunu silkti. “Kasıtlı olarak yapmadım.”

Yüzüne baktım.

“İnan bana, Meredith, ama Peasblossom karşısında Kraliçe’nin Karanlık’ını görmeyi kötüye yordu. Kendisini öldürmeye geldiğimi düşündü.”

Rhys, “Kraliçe neden ölmesini istesin ki?” diye sordu.

Aklımda bir fikir, korkunç bir fikir vardı, çünkü Kraliçe Andais bundan nefret edecekti. Yüksek sesle dile getirmedim çünkü yeni korumalar da bizim gibi bunu bir *sidhenin* yaptığını düşünse de muhtemelen şimdi düşündüğüm şeyi düşünmüyorlardı. Andais yanıma tanımadığım bir sürü erkek göndermişti ve hepsine güvenmiyordum. Korkunçtu, ya Cel’in insanlarından biriye? Ya Peasblossom çifte cina-yetin işlendiği yerde Cel’in insanlarından birini gördüyse? O zaman kraliçenin bunu kimseye anlatmaması için ölmesini isteyeceğini düşünürdüm.

Sorun, Cel’in veya adamlarının Beatrice’i öldürerek ne kazandığını bilmememdi. Muhabir kazayla ölmüş gibiydi, sanki yanlış zamanda yanlış yerdeydi.

Rhys, “Aklına bir şey geldi,” dedi.

“Sonra,” dedim. Bizden birkaç adım geride dikilen adamları işaret ettim.

Doyle, “Evet,” dedi. “Biraz mahremiyete ihtiyacımız var.”

Arkamızdaki adamlardan biri, “Cesedi gizleyebiliriz,” dedi. Amatheon’un saçları bakır kırmızısıydı ve Fransız tarzında örülmüştü. Yüzü açıktaydı ama bu hâliyle bile etkileyiciydi çünkü gözleri kırmızı, mavi, sarı ve yeşil tonları bir arada barındırıyordu, gözleri çok renkli bir çiçek gibiydi. Gözlerine bakmak başımın dönmesine sebep oluyordu, sanki gözlerim çiçek yaprakları rengindeki gözlerini görünce isyan ediyordu. Çenesi kareydi ama zayıftı, aynı anda

hem güçlü erkeksi hem de hafif narin bir görünümüne sahip olmayı başarıyordu. Sanki yüzü de gözleri gibi ne istediğine karar vermemişti.

“Muhabiri merak edecekler, Amatheon,” dedim. “Cesedi gizleyip kimsenin sormamasını bekleyemeyiz.”

“Neden olmasın? Nerede olduğunu bilmediğimizi söyleriz. Ya da yarı-perilerden biri *sitheni* terk ettiğini söyler.”

Rhys, “Bunların hepsi yalan,” dedi. “*Sidhe* yalan söylemez. Yoksa Cel’in yanında geçirdiğin yıllardan sonra bunu unuttun mu?”

Amatheon’un yüzü öfkenin başlangıcıyla karardı ama öfkesini bastırdı. “Benim Prens Cel ile ne yaptığım veya ne yapmadığım seni ilgilendirmez. Ama kraliçenin bunu basından gizlemek isteyeceğini biliyorum. Bir insan muhabirin bu şekilde sarayımızda öldürülmesi, kraliçenin son on senedir insanların gözünde değer kazanmak için yaptıklarını mahveder.”

Son söylediğinde muhtemelen haklıydı. Kraliçe yaşananları itiraf etmezdi. Cel’in insanlarından birinin sorumlu olduğunu düşünürse konuyu daha da derinlere gömerdi. Cel’i çok seviyordu, hep böyleydi.

Amatheon’un cesedin ortadan kaldırılmasını önermesi Cel’in bu olayın arkasında olup olmadığını tekrar düşünmeme sebep oldu. Amatheon eskiden beri Cel’in destekçisiydi. Cel sarayı üç bin yıldır yöneten ailenin son safkan *sidhesi*ydi. Amatheon benim tahta geçmemin büyük bir felaket olacağını düşünenlerdendi. O zaman neden benimle birlikte olmak ve beni kraliçe yapmak için buradaydı? Çünkü bunu Andais emretmişti. Amatheon teklifi reddedince sarayı Cel’in değil kendisinin yönettiğini anlatmak

için gerekeni yapmıştı. Amatheon kendisine söyleneni yapacaktı. Bileklerine kadar inen saçları şimdi omuzlarındaydı, insan standartlarına göre uzundu ama bir *sidhe* için utanç kaynağıydı. Kraliçe adama başka şeyler de yapmıştı; bunlar, onurunu zedeleyecek acı verici şeylerdi ama Amatheon detayları bizimle paylaşmamıştı. Zaten ben de bilmek istemiyordum.

“Tek ölen Beatrice olsaydı onaylardım ama burada bir insan öldü, bunu gizleyemeyiz,” dedim.

“Evet,” dedi. “Gizleriz.”

“Basınla benim gibi direkt olarak karşı karşıya gelmedin, Amatheon. Bu muhabir buraya geldiğinde yalnız mıydı? Yoksa en başından beri bizimle olmayan bir grubun parçası mıydı? Yalnız gelmiş olsa bile varlığını diğerleri biliyor olabilir. İnsan dünyasında bizden biri adamı öldürse bunu gizleyebilir ve çözülmemiş bir cinayet olarak kalmasını sağlayabilirdik. Ama bu insan burada öldürüldü ve bunu gizleyemeyiz.”

“Basına bunu açıklayacak gibi konuşuyorsun.”

Şaşkın gözlerine bakmaktan kaçındım.

Uzanıp koluma dokunmak istedi ama Buz araya girdi, hareketi yarıda kaldı. “Basına açıklayacak mısın?” Şaşkın gibiydi.

“Hayır, ama polise haber vermemiz gerek.”

Doyle, “Meredith,” dedi.

Araya girdim. “Hayır, Doyle, kadın bıçaklanmış. Kimin bıçağı olduğunu biz anlayamayız. Ama bir adli tıp ekibi bunu yapabilir.”

Doyle, “Bir yarayı açan silahı takip edebileceğimiz bü-yüler de var,” dedi.

“Evet, babamın cesedini bulunca da aynı büyüleri kullanmıştın. Büyülerini yaptın ama babamı öldüren silah hiç bulunamadı.” Babamın ölümün sanki çok önemsiz bir olaymış gibi konuşuyordum. İspanya’nın başkentini bilmek gibi doğal bir şeymiş gibi...

Doyle derin bir nefes aldı. “O gün Prens Essus’u koruyamadım ve hayal kırıklığına uğrattım. Sizi de öyle, Prens.”

“Başarısız oldun çünkü onu öldüren *sidheydi*. Senin büyülerine karşı koyabilecek kadar büyü gücü olan biriydi. Anlamıyor musun, Doyle? Bunu yapan her kimse büyüde senin kadar iyi. Ama modern adli tıp nedir bilmiyorlar. Kendilerini bilime karşı koruyamazlar.”

Onilwyn korumalardan ayrıldı. Diğer *sidhelerden* daha tıknazdı ama yine de zarif hareket ediyordu, sanki hareketlerini daha zayıf birinden almıştı. Saçları dalgalı bir atkuyruğu şeklinde siyah takımının arkasından aşağıya sarkıyordu. Siyah, kraliçenin ve Cel’in favori rengiydi. Unseelie Sarayı’nda çok popüler bir renkti. Saçları siyah tonları barındıran koyu bir yeşildi. Gözleri göz bebekleri etrafında yıldızlar barındıran soluk bir yeşildi.

“İnsan savaşçıları *sithene* getirmek konusunda ciddi olmazsın.”

“İnsan polislerden bahsediyorsan, evet, bunu yapacağım.”

“Bir insan ve bir aşçı öldü diye burayı halka mı açacağız?”

“Sence bir insanın ölümü bir *sidhenin* ölümünden daha mı değersiz?” Yüzüne baktım ve şaşırdığını görünce sevindim. Yarı insan olduğumu hatırlayışını izledim.

“Dünyadaki imajımıza vereceği zararın yanında bir veya iki ölümün ne önemi var?” diye toparlamak istedi Onilwyn, fena deneme değildi.

“Sence bir aşçının ölümü asil birinin ölümünden daha mı önemsiz?” diye sordum. Çabalarını boşa çıkarttım.

Gülümsedi, küstah bir gülümsemeydi bu, tam da Onilwyn’e göreydi. “Tabii ki asil doğmuş bir *sidhenin* hayatı çok sayıda hizmetkârın veya insanınsından daha değerlidir. Saf *sidhe* olsaydın sen de benim gibi düşünürdün.”

“O zaman saf *sidhe* olmadığım için minnettar olmalıyım.” Öfkelenmişim ve bunu güce dönüştürmemek için mücadele ettim. Parıldamaya başlarsam dövüşme şansını arttıırırdım. “Bu hizmetkâr, ismi Beatrice, bana peri sarayında birçok asilden daha iyi davrandı. Beatrice benim dostum. Ve eğer sen vaaz vermekten başka faydalı bir şey yapmayacaksan, Kraliçe Andais’in sana korumaları arasındada bir iş bulacağına eminim.”

Derisi soluk yeşilimsi bir tondan beyaza dönüştü. Korkusunu sezince mutlu oldum. Andais adamı bana vermişti ve ben Onilwyn’i yatağıma almazsam Onilwyn acı çekerdidi. Ben de çekerdim ama şimdi umurumda değildi.

“Senin için değerli olduğunu nereden bilebilirdim, Prenses Meredith?”

“Bu sana ilk ve son uyarım, Onilwyn.” Sesimi yükselttim. “Beni tanımayanlar için de aynısı geçerli. Onilwyn bir hizmetkârın ölümünün benim için anlamı olmayacağıını düşündü.” Bazı adamlar başlarını çevirip bana baktı. “Ben saraydayken sıradan perilerle çok vakit geçirdim. Arkadaşlarımla büyük bir çoğunluğu *sidhe* değildi. Birçoğunuz için yeterince safkanlı olmadığımı açıkça belli ediyorsunuz. Tavırlarım asillerden biraz daha demokratikse beni değil kendinizi suçlayın. Onilwyn gibi aptalca bir şey söylemeden önce bir kez daha düşünün.” Söz konusu koru-

maya döndüm ve sesimi alçalttım. “Bunları sakın unutma, Onilwyn, bir daha ağzını açıp aptalca bir şey söylemeni istemiyorum.”

Bir dizi üzerine çöküp başıyla selam verdi, sanki yüzündeki öfkeyi gizlemeye çalışıyordu. “Prensesim nasıl emrederse.”

“Ayağa kalk, git benden uzakta bir yerde dur.”

Doyle koridorun diğer ucuna geçmesini söyledi ve o da itiraz etmeden gitti ama gözlerindeki yıldızlar öfkeyle parıldıyordu.

Amatheon, “Onilwyn ile tamamen aynı fikirde değilim ama buraya insan polisleri getiremezsin,” dedi.

Başımınla onayladım.

“Kraliçe bundan hoşlanmaz.”

“Evet, hoşlanmaz.”

“Öfkesini göze alacak mısın, Prenses?” Buna şaşırılmış gibiydi. “Ben bir daha hiçbir şey için, onurum için bile, öfkesine maruz kalmak istemem.”

Çocukluğumu cehenneme çeviren *sidhelerden* biriydi ama yakın zamanda Amatheon’un farklı bir yanını görmüştüm. Korkan, çaresiz ve savunmasız bir yanı vardı. Acı çektiklerini belli edebilen insanlardan nefret etmekte zorlanıyordum. “Beatrice benim dostumdu ama daha da önemlisi benim insanlarımdan biriydi. İnsanları yönetmek onları korumak demektir. Bunu yapanların bulunmasını istiyorum. Bulunmasını ve cezalandırılmasını istiyorum. Bir başkasına aynısının yapılmasını istemiyorum. Muhabir bizim misafirimizdi ve onu böyle öldürmek sarayın onuruna hakarettir.”

“Sarayın onuru senin umurunda değil,” dedi Amatheon. Beni anlamak için uğraşıyordu.

“Evet, öyle de diyebiliriz.”

Duyabileceğim kadar yüksek sesle yutkundu. “Kimsenin ölümünden, kendi ölümünden bile korkmuyorum, kimse için evimize polis girmemeli.”

“Polisten neden bu kadar korkuyorsun?”

“Onlardan korkmuyorum. Kraliçenin kızmasından korkuyorum.”

“Kimse benim korumaya yemin ettiğim insanları öldüremez, Amatheon, hiç kimse.”

“Henüz yemin etmedin. Bu saray için yemin etmedin ve tahta geçmedin.”

“Bu ölümlerin ardındaki sır perdesini aralamak ve *sithen*deki herkesi korumak için bana güvenmiyorsan o zaman herhangi bir tahtta oturmayı hak etmiyorum demektir.”

“Sen delisin,” dedi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Kraliçe seni öldürür bunun için.”

Beatrice’in cesedine baktım ve yıllar önce gördüğüm başka bir cesedi hatırladım. Babamın cesedini basından gizlememesinin sebebi basının onu bizden önce bulmasıydı. *Sithenden* uzakta paramparça bulunmuştu. Babamı bulmuş ve resimlerini çekmişlerdi. Korumaları sadece babamı korumak için geç kalmamış, onurunu kurtarmakta da gecikmişlerdi.

Polis dışarıda öldürüldüğü için bir soruşturma başlatmış ama kimse polise yardım etmemişti. Peri diyarının içine girmelerine izin verilmemişti. Kimseye soru soramamışlardı. Kraliçe bu korkunç cinayeti işleyeni bulacağımızı düşündüğü için işlerine başlamadan son vermek zorunda kalmışlardı ama katil hiçbir zaman bulunamamıştı.

“Kraliçeye, babam, yani ağabeyi öldürüldüğünde söylediğini hatırlatırım.”

“Ne söylemişti?” diye sordu.

Cevap veren Doyle oldu. “Prens Essus’un katilini bulacağımızı, polisin sadece ayak bağı olacağını söylemişti.”

Yüzüne baktım ve bana baktı. “Bu sefer ona insanların elinde *sidhenin* gizlenemeyeceği şeyler olduğunu söyleyeceğim. Polisin işe karışmamasını ancak bu cinayetin çözülmesini istemiyorsa ister.”

Rhys, “Merry,” dedi. “Yerinde olsam ona başka şekilde söylerdim.” Biraz solgundu.

Başımı iki yana salladım. “Ama sen prenses değilsin, Rhys; prenses benim.”

Gülümsedi. “Bilmem, taç bana da yakışabilir aslında.”

Kendime hâkim olamayıp bir kahkaha attım. Rhys’e sarıldım. “Kesinlikle çok güzel olurdun.”

Bana sarıldı. “Basına söylemeden veya polise gitmeden önce bunu kraliçeye danışacaksın, değil mi?”

“Evet, sadece polise gideceğim. İlk önce basını bu işin dışında tutmaya çalışalım.”

Bana biraz daha sarıldı. “Eş’e şükürler olsun.”

Geri çekildim. “Ben sadece kararlıyım, Rhys, intihara meyilli değilim.”

Amatheon, “Kraliçe’nin ağabeyini kendini suçlu hissecek kadar çok sevdiğine güveniyorsun,” dedi. Bunu anlamış olması adamın gözümdeki değerini yükseltti.

“Onun gibi bir şey,” dedim.

“Prens Cel dışında kimse onun umurunda değildir,” dedi.

Düşündüm. “Haklı olabilirsin ama olmayabilirsin de.”

“Bunun için hayatını ortaya koyacak mısınız?”

“Hayır ama riski göze alacağım.”

“Haklı olduğuna emin misin?”

“Kraliçe hakkında, hayır, ama katili bulmak için ne yapılması gerektiği konusunda, evet. Bu konuda eminim ve kraliçeye bunu söyleyeceğim.”

Ürperdi. “İzin verirsen burada kalıp koridoru korumak istiyorum.”

“Doğru olanı yapmaktan çok kraliçeden korkan birini yanımda istemiyorum,” dedim.

Rhys, “Ah, lanet olsun, Merry, o zaman hiçbirimizin gelmemesi gerek,” dedi.

Yüzüne baktım.

Omuz silkti. “Ondan hepimiz korkuyoruz.”

Buz, “Ama ben seninle gelirim,” dedi.

Galen, “Ben de,” dedi.

Doyle, “Sormana gerek var mı?” dedi.

Birçoğu için konuşan Adair oldu. “Ne kadar onurlu bir davranış olursa olsun bunun bir aptallık olduğunu düşünüyorum. Sen bizim *ameraudur*’umuzsun, bu unvanı yıllardır kimse için kullanmadım.”

Ameraudur soyu değil sevgisi için seçilen bir savaş lideri anlamına geliyordu. Biri size *ameraudur* diyorsa sizin ölmeyizden ölmeyi yeğlerdi. Gal dilinde Arthur için kullanılan bir unvandı; evet, bildiğimiz Kral Arthur için. Babamın arkadaşları da aynı terimi babam için kullanırdı.

Ne diyeceğimi bilemedim çünkü bu unvanı hak edecek bir şey yapmamıştım. Şimdilik. “Bu unvanı hak edecek hiçbir şey yapmadım. Bana öyle deme.”

“Dün akşam bizim yerimize kendini teklif ettin, Prenses. Kraliçenin gazabının karşısına kendi ölümlü bedenini koy-

dun. Onun büyü gücünü emdiğini görmek hayatım boyunca karşılaştığım en cesurca davranıştı.”

Utanayım mı yoksa cesur olmadığımı mı açıklayayım bilemedim. Aslında çok korkmuştum.

“Sen bizim *ameraudur*’umuzsun ve nereye gidersen seninle geliriz. Sonu ne olursa olsun. Birinin sana zarar verdiği görmektense ölmeyi yeğlerim.”

Amatheon, “Ciddi olamazsın,” dedi.

Amatheon ile aynı fikirdeydim. “Beni korumak için yemin etme, Adair, lütfen. Bir yemin edeceksen beni koruyacağına yemin et.”

Ama sanki karşısında duran ben değildim. Ben sadece sohbetin ana temasıydım.

Adair, “Dün akşam bizi kurtardı,” dedi. “Hepimizi kurtardı. Kendi hayatını bizim için tehlikeye attı. Nasıl olur da orada dikilip yemin etmezsiniz?”

Amatheon, “Onuru olmayan bir adamın edecek yemini de yoktur,” dedi.

Adair elini diğerinin omzuna koydu. “O zaman bizimle kraliçenin yanına gel, onurunu kazan, yeminini yeniden keşfet.”

“Ben onun kadar cesur değilim. Böyle kötü bir haberi iletmek için kraliçenin yanına gitmekten çok korkuyorum.” Yanağından aşağıya tek bir damla yaş aktı.

Gözlerindeki çaresizliğe baktım ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Buna izin vermesi için suçluluğundan faydalanacağım. Babamın cinayetini çözmemenin suçluluğundan. Ama bu işe yaramazsa, o zaman eşinin ve insan hizmetkârının hayatını bana borçlu olduğunu hatırlatacağım.”

Doyle, “Kraliçeye borcunu hatırlatmak çok akıllıca olmayabilir,” dedi.

“Evet, ama onun kabul etmesini istiyorum, Doyle. Hayır derse hayırdır ve evet olması gerek.”

Yüzüme dokundu ve “Gözlerinde lanetli bir bakış var. Babanın ölümü kalbinin üzerine bir adaletsizlik gibi çökmüş,” dedi.

Gözlerimi kapattım ve yanağımı sıcak eline yasladım. Yüzlerce yıldır kılıç ve bıçak kullanmaktan aşınmış olan eli, sanki daha somut, daha gerçekte ve korumaya daha yatkındı şimdi. Bazı *sidheler*, yeterince saf olanlar, nasırları olmasını saflıklarının bir simgesi olarak görürdü. İrkçi piçler.

Doyle bana dokunurken o korkunç günü düşünemedim. Zihnin insanı koruma mantığı komikti. Kanlı örtüyü ve sedyeyi görmüştüm. Babamın elini bulmuştum, soğuktu ama sertleşmemişti. Dokunduğum için elim kanlanmıştı ama dokunduğum babam değildi. Derisi çok soğuktu. Babamın cesedine dokunduğum zaman içimde hissettiğim korkunç boşluk, içinde sizi seven bir sürü insanın olduğunu düşündüğünüz bir eve girip içeriyi tamamen boş bulmak gibiydi. Odadan odaya geçerken çıplak zeminde ayak seslerinizi yankılanır; artık orada olmayan çerçevelerin bıraktığı izlerle dolu duvarlar, bir suç mahallini çevreleyen bantlara benzer. İşte, babam da gitmişti. Benim uzun boylu, yakışıklı ve harika babam... Ölümsüz olması gerekirdi ama bir tanrının veya bir zamanlar tanrı olan birinin bile canını alabilecek büyüler vardır.

Bu anıyı çok fazla zorlarsam, her şeyi hatırlamaya çalışırsam, anımsayacağım şey babamın cesedi veya kan değildi. Kılıcıydı. Korumalardan biri askeri bir cenazede bayrağı

uzatır gibi kılıcı bana uzatmıştı. Kabza altın işlemeliydi, bir tarafına bir ağaç kazınmıştı. Ağacın etrafında turnalar dans ediyordu. Bazen ağacın dallarından minik bedenler sarkar, altının üzeri kana bulanırdı. Aslında kurban edilen küçük insanlar kılıcın içine kanardı. Kılıç o gün elimde çok soğuktu. Ağacın dallarında kurbanlar yoktu çünkü en büyük kurban zaten verilmişti.

Günün büyük bir kısmını altın işlemeli deri kabzaya yüzümü bastırarak geçirmiştim. Derinin, kılıcı temizlemek için kullanılan yağın ve babamın kokusunu içime çekmiştim. Yüzlerce yıldır kını yanıdaydı ve deriye derisinin kokusu sinmişti. Kabzaya dokununca büyülü metalin bile elinin şeklini alacak şekilde değiştiğini fark etmiştim.

Günlerde kılıçla uyumuştum, kılıca dokunmak babama dokunmak, babama yakın olmak gibiydi. O gün babamın kılıcı üzerine intikamını alacağıma dair yemin etmiştim. O zaman on yedi yaşındaydım.

Ölecekmişsiniz gibi hissetseniz bile yas insanı öldürmez. Bir kalp kırıldığında parçalara ayrılmaz, evet ama içinizde bir şeylerin döküldüğünü hissedersiniz. Zaman yaraları sarar; hayatın akışı böyledir. Sonra bir gün tekrar gülümser ve kendinizi hain gibi hissedersiniz. Nasıl mutlu olabiliyim? Babamın olmadığı bir dünyada nasıl gülümseyebilirim? Sonra başka türlü, yeni bir gözyaşı süzülür yanaklarınızdan çünkü artık gideni eskisi kadar özlemiyorsunuzdur. Yas sürecini bitirmek de başka türlü bir ölümdür.

Şimdi otuz üç yaşındaydım. Babamın kılıcıyla uyuduğumdan beri on altı yıl geçmişti. Kılıç, ölümünden birkaç ay sonra ortadan kaybolmuştu. Büyük kalıtlarımızın birçoğu gibi. Sanki Essus olmayınca kılıç kendisine la-

yık birini bulamamış, bu yüzden solmayı ve yok olmayı seçmişti. Belki de eski kalıtlar kaybolmuyordu. Belki de Tanrıça, işleri bitince kalıtları yanına alıyordu. Belki de uygun biri çıkana kadar zamanı evde geçirmelerini istiyordu. Tanrıça'nın sesinin sıcaklığını ve rahatlığını içimde hissettim. Zeki bir varlık olduğunuzu veya doğru soruyu sorduğunuzu söyleyen kısık bir sestti.

Andais'i polisi çağırmmama ikna etmek için suçluluğu kullanmaya çalışacaktım. Duygusal şantajın işe yarayacağına çok inancım yoktu ama peri sarayının en büyük kalıtlarından birinin geri döndüğünü bilmiyordu. İnsanların arzularıyla kazandan altın bir kadehe dönüşen kalıt her nereye gittiye geri dönmüştü. Bana rüyamda gelmişti ama uyandığımda gerçektii. Kadeh, Seelie Sarayı'nın en büyük hazinelerinden biriydi ve Seelie alır diye ortaya çıkışını gizlemiştik. Kadeh istediğı yere gidiyordu ve kendi iradesi vardı. Geri almalarına izin versek bile Seelie Sarayı'nda kalacağını sanmıyordum. Oradan kaybolup burada belirmeye devam ederse Seelie bizim çaldığımızı düşünürdü. Ya da en azından bizi bununla suçlardı çünkü kadeh onları değersiz buluyorsa Kral Taranis bunu asla itiraf etmezdi. Hayır, amcam bizi suçlardı, kendisini ve parıltılı sarayını suçlamazdı.

Suçluluk ve aile bağları kraliçeyi etkilemezse belki de kadehin geri dönüşü işe yarardı.

Bir gün babamın katilini bulacağımı hâlâ ümit ediyordum ama dava soğumuştı. On altı sene olmuştu. Beatrice ve muhabirin davası ise sıcaktı. Suç mahalli tazeydi. Şüpheli listesi sonsuz değildi. Rhys birkaç yüz kişi olduğunu söylemişti. Polise, bütün Los Angeles halkının şüpheli olabile-

ceği birkaç davada yardım etmiőtım. Birkaç yüzün lafı mı olurdu?

Bunu yapabildik. Modern polisi getirebilirsek katili yakalayabildik. Bunu beklemezlerdi ve kendilerini nasıl koruyacaklarını bilmiyorlardı. İşe yarayacaktı. Pekâlâ, işe yaracağına yüzde doksan dokuz emindim. Ancak aptallar, söz konusu olan bir cinayetse bir şeyden yüzde yüz emin olurdu. Bir suçu işlemek veya çözmek, ikisi de sağlığınız için tehlikeli olabilirdi.

4

Kraliçe odanın ortasındaydı, kürküne ve uzun siyah saçlarına sarılmıştı. Çıplak omuzu ve boynunun kavisi kürkün üzerinde kusursuz ve beyazdı.

Kürkün kurt olduğunu söyleyebilirdim ama dünya üzerin- a üzerin- de bu kadar büyük bir kurt yoktu. Kafasını çevirip bize bakmadan önce hepimizin o kusursuz görüntüsünü görmesini istedi. Gözleri kömür, fırtına grisi ve kış gökyüzünün beyazımsı grisiydi, göz bebeği etrafında üç kusursuz daire vardı. Aynı renkler yüzünü çevreleyen kürkte de göze çarpıyor ve gözlerini daha büyük, daha zengin gösteriyordu. Gri, beyaz ve siyah zarıflığını açığa çıkartmak için biraz kalem kullandığını fark ettim.

Benim cazibe büyüyle yaptığımı kraliçenin makyajla yapabildiğini o an anladım. Kraliçenin en ufak bir cazibe büyüü yaptığını görmemiştim. Yapıp yapamayacağını me-

rak ettim. Diğerleri gibi o da bu gücü kaybetmiş miydi? Yüzüme bu spekülasyonu yansıtmadım. Onun büyü yeteneklerini sorgulamadan da başım yeterince beladaydı. Ah evet, yine hala ile yeğeni arasında çok özel bir an yaşanacaktı. Ya da çok büyük acılar çekecektim. Acıyı severdim ama halam kadar değil.

“Meredith, üzerimize bir belanın daha çökmesine sebep oldun.”

Koridorda yürürken kafamda kurduğum konuşmaya başlamak için ağzımı açtım. Kelimeler boğazıma dizildi çünkü ölümler için beni suçluyorsa hiç şansım yoktu. Polisi çağırmak bir kenara, muhtemelen bu odayı kan revan içerisinde terk ederdim. Unseelie Sarayı’nda, “Kraliçeyi ziyaret edersen riskleri göze alacaksın,” diye bir laf vardı. Nasıl oldu da bunu unutmuştum?

Bir dizimin üzerine çöktüm ve korumalarım da aynı-sını yaptı, etrafımda sanki zarif ve tehlikeli çiçekler yere düşüyordu. Doyle ve Buz benimleydi ama Rhys’i suç mahallinde bırakmıştık. Benimle gelirdi ama benden sonra en deneyimli dedektifti. Adair gelmişti ve Hawthorne de renkli zırhıyla bizimleydi. Galen tabii ki gelmişti. Onsuz tehlikeli bir yere gitmeme asla izin vermezdi. Usna beni şaşırtmış, Doyle da gelmesi için ısrar etmişti. Cesaretinden şüphemiz yoktu, sadece eğlenmek için bile çok büyük riskleri göze alırdı. Sanırım annesinin hamileyken kediye dönüşmesi ve babasının da pekâlâ bir kedi olması yüzündendi. Usna bu sayede farklı bir perspektife sahipti. Her şeyiyle bir *sidhe* erkeğiydi, uzun saçları ve soluk bedeni büyük kırmızı ve siyah yamalarla bezenmiş gibiydi. Nicca’yı geride bırakmıştım çünkü yeni güzel kanatları çok kırılgan

duruyordu. Ceza olarak kanatlarının parçalandığını görmek istemezdim. Nicca'yı bunun için geride bıraktığımı anladığım anda kraliçenin öyle veya böyle bana kızacağını düşündüğümü anladım. Birine kızmak zorundaydı ve ben gençliğimden beri favori hedeflerden biriydim. Ama babam sarayda olmadığına veya araya giremeyecek kadar uzakta olduğunda bunu yapardı. Ölümünden sonra her şey kötüye gitmişti.

Kraliçe, "Cevap ver, Meredith," dedi. Ama sesi öfkeli değil yorgundu.

"Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, Andais hala. Beatrice ve muhabirin ölümüyle bir ilgim olduğunun farkında değildim."

"Beatrice," dedi. Bana, bize doğru yürüdü. Soluk ayakları çıplaktı, sadece tırnaklarında gümüş-gri oje vardı. Bacakları uzun ve zayıftı, kürkün arasından görünüyordu. Kalçaları çok dolgun değildi. *Sidhe* kadınları bu çağ için kusursuz mankenlerdi, kıvrımları çok yoktu ve bunun sebebi diyet değildi. *Sidhe* diyet yapmazdı, sadece doğaüstü bir zayıflığa sahiptiler.

Andais bir *sidhe* kadını için bile uzundu, neredeyse korumaları kadardı. Tepemde dikilirken bir bacağına açığa çıkarttı ve büktü, böylece kalçasından ayak parmağına kadar uzanan zarif beyazlık kömür grisi kürkle kuşatıldı.

"Beatrice kim?"

Benimle dalga geçtiğini düşünebilirdim ama sanmıyordum. Şeflerinden birinin ismini bilmiyordu. Baş şefi Maggie May'i tanıyordu ama bunun dışında mutfaktakileri tanıdığını sanmıyordum. Kraliçeydi, Beatrice ile arasında bir sürü hizmetkâr ve sıradan peri vardı.

Ben ismini söylemeseydim kimse bilmeyecekti. Buna öfkelen dim. Öfkemi sesime yansıtmamaya çalıştım. “Öldürülen peri. Pasta şefin. İsmi Beatrice.”

“Pasta şefi mi? Pasta şefim yok ki.” Sesinde tiks in me vardı. İç geçirdim. “O zaman Unseelie Sarayı’nın pasta şefi.”

Arkasına döndü ve kürkü hafif bir pelerinmiş gibi savurdu. O kadar ağırdı ki ben olsam böyle hareket edemezdim. Bir insandan daha güçlüydüm ama safkan bir *sidhe* kadar güçlü değildim. Hareketi, bana bunu hatırlatmak için mi yoksa güzel görünmek için mi yapmıştı bilmiyordum.

Sırtı dönükken konuştu. “Ama Unseelie Sarayı’na ait olan herkes benimdir, Meredith. Bunu unuttun mu?”

Benimle tartışmaya çalıştığını fark ettim. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Öfkeyle bana veya bir başkasına saldır ırdı. Bana keyif aldığı için işkence ederdi. Kendisiyle aynı fikirde değilsem veya tartışmayı başlattıysam benimle tartış ırdı ama asla tartışmayı başlatmazdı. Ne yapacağımı bilemedim.

“Senin, halamın, Unseelie Sarayı’nın kraliçesi olduğunu unutmadım.”

“Evet, Meredith, bana halan olduğumu hatırlat. Ailemi tahtta tutmak için sana ihtiyacım olduğunu hatırlat.”

Bunu söyleyiş tarzını beğenmedim ama soru değildi, bu yüzden cevap vermedim. Dizlerimin üzerinde sessiz kaldım.

“Dün kendini koruyacak kadar güçlü olsaydın bugün *sithenimize* muhabirler olmayacaktı.” Sesinde bir sıcaklık vardı şimdi.

Doyle, “Prensesi güvende tutmak benim görevimdi,” dedi.

Sağlam kolumla kendime hâkim olamay ıp Doyle’a uzandım ama uzaktaydı. Başımı iki yana salladım. Kraliçenin öfk esini üzerine çekmesini istemiyordum.

Diğer tarafımda dikilen Buz, “Bizim görevimiz,” dedi.

Yüzüne baktım ve abartılı bir bakış attım. Kraliçe öfkeli olmaya niyetliyse ikisinin de kurban edilmesini istemiyordum. Sadece onları sevdiğim için değil, onlara ihtiyaç duyduğum için. Bu kargaşadan çıkıp çok kararlı düşmanlarım olmasına rağmen sağ kalacaksam korumalarımın lideri ve yardımcısına ihtiyacım vardı.

Kraliçe birden önümde belirdi ama hareket ettiğini görmemiştim. Ya zihnimi bulandırmıştı ya da üzerinde kürk olmasına rağmen çok hızlıydı. Kürkü ve beyaz cildini gördüm, önüme çömeldi.

“Karanlık’ı benden aldın, Meredith. Öldüren Buz’umun kalbini erittin. En iyi iki savaşçım sanki bir gecede bir hırsız tarafından çalındı.”

Dudaklarımı yaladım. “Ben sizden bir şey almak istemedim, Andais hala.”

Nazikçe yüzüme dokundu. Yüzümü buruşturdum, acıdığı için değildi, acımasından korkmuştum. “Evet, Meredith, Karanlık’ı ve Buz’u ihmal ettiğimi bana hatırlat.” Parmaklarıyla yüzümü okşadı. “Benim olan birçok şey gibi.”

Çenemi kavradı ve sıkmaya başladı. Kemiklerimi sıkıp parçalayabilirdi. “Cazibe büyüsünü hissedebiliyorum, kızım, bırak gitsin. Neyi gizlediğini göreyim.”

Buz ile beni çevreleyen cazibe büyüsünü bozdum, ruş izlerimiz açığa çıktı.

Beni çenemden tutarak ayağa kaldırdı. Acıdı, muhtemelen izi kalacaktı. Kalkabileceğimden daha hızlı ayağa kaldırılınca düşmeme engel olan tek şey eli oldu.

Erkeklerim de benimle ayağa kalktı.

“Size izin vermedim,” diye haykırdı.

Ayakta kaldılar. Kafamı çevirip ne yaptıklarını göremiyordum ama bunun sonu iyi olmayacaktı.

Barinthus'un pes sesi odanın diğer ucundan geldi. Bunca zamandır orada olmalıydı ama ben görmemiştim. İki metre boyunda bir yarı-tanrının varlığını hissettirmemesi müthiş bir şeydi. Andais'in de buna benzer otoriter bir varlığı vardı. Fakat çenemi tutup beni kendisine bakmaya zorlarken halamın daha otoriter ve daha ürkütücü olduğunu söyleyebilirdim.

"Kraliçe Andais, Meredith sizin emirlerinizin dışına çıkmadı."

"Sessiz ol, Kralyapan!" Bağırırken arkasına baktı ve Barinthus'u dizlerinin üzerine çöktürdüğünü anladım çünkü adamı göremiyordum. Bana döndü ve gözleri içten gelen bir ışıkla parıldadı. Gri bulutların ardına giren aya bakmak gibiydi, gözlerinin renkleri açığa çıkıyor ama gözlerin kendisi parıldamıyordu. Başka bir *sidhede* gördüğüm bir efekt değildi.

"O zaman ağzındaki ve Öldüren Buz'un ağzındaki kırmızılık nedir?" Kürkün yere düşmesine izin verdi, başparmağını ağzıma dayadı ve sertçe sürttü, bağırmanın için kendimi zor tuttum. Beyaz parmağında şimdi rujumun lekesi vardı.

Çıplak, soluk ve ürkütücüydü. Güzelse de ben göremiyordum. Andais insanlara işkence ederken soyunur, böylece kıyafetleri mahvolmazdı. Çıplaklığı iyiye işaret değildi.

Sonunda medyanın önünde korumalarımın biriyle yakınlıştığım için kızgın olduğunu anladım. Kontrolden çıkacak ve Buz'u öptüğüm için beni cezalandıracak, katillerle ilgilenmeyecekti. Bir şeyin yerine başka bir şeyi koy-

mak güzel bir mekanizmaydı ama bu delilikti. Hiçbir mantık beni kurtaramazdı. Anlaşılmaz öfkesi karşısında bütün argümanlarım suya düştü.

“Emirlerime uyulmaması hoşuma mı gider sanıyorsun?”

Eli çenemdeyken konuştum. “Kameraların dikkatini dağıtmalıydim...”

Beni birden bırakınca dengemi kaybettim. Doyle beni yakaladı ve koluna aldı, beni kraliçeden uzaklaştırıp korumalarına yaklaştırdı. Tedbirli olmasına itiraz edemezdim. Kraliçe kendinde değil gibiydi. Andais çabuk öfkelenen bir sadistti ama daha önce öfkesini, sarayın işlerine bu şekilde karıştırmamıştı. Bir muhabir ölmüştü ve peri diyarında hâlâ kameralar vardı. Acil bir durumdu ve hasarı en aza indirmek için hemen eyleme geçmemiz gerekiyordu, ne olursa olsun. Cesetleri gizleyip hiçbir şey olmamış gibi davranacaksa bunu hemen yapmalıydık. Sırrımızı ne kadar çok kişi bilirse o kadar kötüydü.

Polis adli tıp ekibiyle gelecekse her dakika önemli olabiliirdi. Her geçen saniye bir kanıt kaybolabiliirdi.

“Madeline, Buz’un kameralar önünde kontrolünü kaybettiğini söyledi.” Bir daire çizdi, sonra Buz’a döndü. Sanki herhangi bir hedef ya da herhangi bir şey, cinayetlerle uğraşmaktan daha iyiydi. İşin arkasında Cel’in insanların olduğunu mu düşünüyordu? Bu yüzden mi eyleme geçemiyordu? Gerçek açığa çıkarsa neler olacağından mı korkuyordu?

Yumuşak bir ses tonuyla, “Muhabirler gitti mi?” diye sordum.

“Düzenli bir biçimde *sitheni* terk ediyorlardı,” dedi. Yürürken sesi yükseldi, çıplak ve tehlikeliydi. “Sonra bir grup kayıp bir fotoğrafçıyı fark etmiş. Bir fotoğrafçı!” Son

kelimeyi bağırdı. “Korunmuş bölgenin dışına çıkmasına engel olan büyüleri nasıl aştı?” Kimseye sormuyordu, bu yüzden kimse cevaplamadı.

“Kamera bulundu mu?” diye sordu. Sesi neredeyse normaldi.

Doyle, “Evet, kraliçem,” dedi.

“Cinayetin resimleri var mı?”

Doyle, “Belki,” dedi.

“Filmi dışarıda bir yere göndermemiz gerek,” dedim.

“Peri diyarında bunu yapabilecek kimse yok mu?”

“Hayır, kraliçem.”

“Muhabirin üzerinden başka ne çıktı?”

“Üzerini henüz aramadık,” dedim.

“Neden aramadınız?” diye sordu. Yine öfkelenmeye başlamıştı.

Yutkundum ve yavaşça nefes verdim. Ya şimdi, ya da hiçbir zamandı. Doyle, “Yapma,” der gibi kolumu sıktı. Ama kraliçe olacaksam Andais’in beni dinlemesi gerekti. O ölümsüzdü ve ben değildim, bu yüzden hep benimle olacaktı. Artık aramızda bir denge kurmak gerekiyordu yoksa hiçbir zaman kraliçe olamazdım. Öfkesinden hiçbir zaman korunamazdım.

“Cesedin üzerinde adli tıp ekibinin bulabileceği kanıtlar var. Ne kadar az dokunursak bilim o kadar çok işimize yarar.”

“Sen neden bahsediyorsun, Meredith?”

Doyle kolumu biraz daha sıktı. “Babam ölünce ne dediğinizi hatırlıyor musunuz?”

Durdu ve bana baktı. Gözleri ihtiyatlıydı. “Essus ölünce bir sürü şey söyledim.”

“Peri diyarına insan polisleri sokamayacağımızı söylemiştin. Kimseye soru sormazlardı çünkü biz katili büyüyle bulacaktık.”

Sırtını dikleştirdi ve bana dostça olmayan bir bakış attı ama cevap verdi. “Ne dediğimi hatırlıyorum.”

“Büyüde başarısız olduk çünkü katiller büyü yapma konusunda en az bizim kadar yetenekliydi.”

Başıyla onayladı. “Hâlâ sarayımda, asillerin arasında, ağabeyimin katilinin oturduğunu düşünürüm. Essus’un ölümünün cezasız kalmasının sana sürekli acı verdiğini biliyorum, Meredith.”

“Evet,” dedim. “Bu cinayetleri çözmek istiyorum, Andais hala. Sorumluların yakalanıp cezalandırılmasını istiyorum. Medyaya Unseelie Sarayı’nda adalet olduğunu, bizim yeni bilgilerden ve yeni yöntemlerden korkmadığımızı göstermek istiyorum.”

“Yine saçmalıyorsun,” dedi. Kollarını diri göğüslerinin üzerinde birleştirdi.

“Polisi arayıp adli tıp timi göndermelerini isteyeceğim.”

“Ne timi?”

“İnsan dünyasında cinayetlerin çözülmesine yardımcı olan bilim insanları.”

Başını iki yana salladı. “Burada insan polislerin dolaşmasını istemiyorum.”

“Ben de istemiyorum ama sadece birkaç polis ve birkaç bilim insanı. Sayıları az olacak, kanıt toplayacaklar. Bütün *sidheler* asil, unvanları var, diplomatik dokunulmazlıkları var; bu yüzden teknik olarak polisin ne kadarına karışacağını dikte edebiliriz.”

“Sence bunu yaparsak katili yakalar mıyız?”

“Evet.” Doyle’a sarılıyor gibi gözükmek için bir adım öne çıktım. “Bunu yapan her kimse izinin büyüyle sürülmemesi için gerekli önlemleri almıştır ama peri diyarının dışından bir adli tıp timi getireceğimiz kimsenin aklına gelmez. Buna karşı önlem almamışlardır, buna karşı kendilerini koruyamazlar.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Biz, *sidheler* bile, ölü deri hücreleri, saç teli ve tükürük bırakırız, polisler bunların hepsinin izini sürebilirler. Bilim, büyüünün ihtiyacı olandan çok daha azıyla çalışabilir. Bir tutam saç değil, bir saç teli. Bir et parçası değil, görünmez bir kırıntı.”

“Bunun işe yarayacağına emin misin? Mahremiyetimizi işgal etmelerine izin verirse insan biliminin cinayeti çözeceğine emin misin?”

Dudaklarımı yaladım. “Bulunacak kanıt varsa eminim.”

“Varsa,” dedi. Odada yeniden volta atmaya başladı, bu sefer sessizdi. Kafasında soru işaretleri vardı. Bunu yaparsak ve katil elini kolunu sallayarak dolaşmaya devam ederse, polis gelir ve muhabirin cinayeti çözülmezse, yirmi sene dir halka şirin gözükmek için yaptığım her şey boşa gider, demek istiyordu. “Bence işe yarayabilir ama her hâlükârda medya, peri diyarına modern polisi sokmamızdan etkilenecektir. Bunu daha önce kimse yapmadı, altın sarayda bile,” diye devam ettim.

Bana baktı ama ağır adımlarla Barinthus’a doğru yürüyordu. Barinthus gerçekten de siyah halının üzerinde, yatağın dibinde dizlerinin üzerindeydi. “Sence bunu yaparsak medyanın gözünde Taranis ve parıltılı insanlarından daha mı fazla puan kazanırız?”

“Bunu yaparsak kimseye zarar vermek istemediğimizi ve yüzlerce yıldır anlatılan karanlık hikâyelere rağmen böyle şeylere tolerans göstermediğimizi belli etmiş oluruz.”

Şimdi Barinthus’un önündeydi ama hâlâ benimle konuşuyordu. “Sadece polisi içeriye aldık diye bir muhabirin öldürülmesi konusunda medyanın bizi affedeceğine gerçekten inanıyor musun?”

“Bence insanlardan bazıları bu olayı çözmek için fotoğraflarını sunakların üzerinde tütsüler ve dualar eşliğinde kurban bile eder.”

“Zekice, Meredith, çok zekice.” Barinthus’a döndü. Elini, sevgilisiymiş gibi adamın yanağında dolaştırdı; gerçi Barinthus’u yatağına hiç almadığını biliyordum. “Neden hiçbir zaman oğlumu kral yapmaya çalışmadın?”

Barinthus ve kraliçe başka bir konuda sohbet etmiyorsa bu soru yoktan var olmuş gibiydi.

Barinthus iç geçirip, “Bu soruya cevap vermemi istemezsin, Kraliçe Andais,” dedi.

“Evet,” dedi. Yüzünü okşadı. “İsterim.”

“Hoşunuza gitmeyecek.”

“Son zamanlarda bir sürü şey hoşuma gitmiyor. Soruma cevap ver, Kralyapan. Kardeşim Essus isteseydi ona beni öldürtür ve tahta oturmasını sağlardın. Ama kendi kızını öldürmezdi. Kalbinde bu günahı taşımazdı. Yine de onun, benim kraliçeliğimden daha iyi bir kral olacağını düşünüyordun, değil mi?”

Tehlikeli sorulardı. Barinthus yeniden, “Gerçeği öğrenmek istemezsin, kraliçem,” dedi.

“Sorunun cevabını biliyorum. Yüzlerce yıldır biliyorum ama Cel’i neden hiç desteklemediğini bilmiyorum. Essus

öldükten sonra yanına geldi. Beni öldürmek için senden yardım istedi, tahta erken oturmak için.”

Sanırım odadaki herkes nefesini tutmuştu. Ben şahsen bunu bilmiyordum.

Yüzlerden anladığım kadarıyla korumaların bir kısmı da bilmiyordu. Sadece miğferleri olan Adair ve Hawthorne yüzlerini gizleyebiliyordu.

Barinthus, “Sizi bu ihanet için uyarmıştım,” dedi.

“Evet, ben de bunun için sana işkence etmiştim.”

“Hatırlıyorum, kraliçem.”

Gülümsemesi yüzüne uymuyordu ama Barinthus’un yüzünü sürekli okşaması da uyumsuzdu. “Meredith genç bir kız olunca onun yanında yer aldın. Batıdaki diyarlarda kalmadan önce şimdiki büyü gücüne sahip olsaydı Essus’a teklif edeceğini ona teklif ederdin, değil mi?”

“Cevabı biliyorsunuz, kraliçem.”

“Evet,” dedi. “Biliyorum. Ama Cel’in kral olacak gücü hep vardı. Onu neden tahta oturtmadın? Neden safkan bir *sidhe* yerine yarım kanlı bir prensesi destekledin?”

“Bana bunu sormayın,” dedi.

İki kez tokat attı, dizleri üzerindeki Barinthus’u sendeletecek kadar sertti darbe. Ağzından kan getirecek kadar sertti. “Ben senin kraliçenim, lanet olasıca, sorularıma cevap vereceksin. Cevap ver!” Son kısmı yüzüne bağırdı.

Barinthus ağzından kanlar gelirken cevap verdi. “Siz Cel’in olabileceği en iyi hükümdardan daha iyi kraliçesiniz.”

“Ya Meredith? Ya benim oğlum?”

“İyi bir kraliçe olacak.”

“Cel’den de mi iyi?”

“Evet,” dedi. Bu tek kelime odanın sessizliğine çok yüksekten atılan bir taş gibi düştü. Bir ses çıkartacaktı ama uzun bir düşüşün ardından. Ses kelimelerle geldi. “Meredith, Barinthus ile seni hamile bırakmasına sebep olacak hiçbir şey yapmayacaksın. Hiçbir şey, anlaşıldı mı?”

“Evet.” Sesim çığlık atıyormuşum gibi boğuk çıktı.

“Polisi ara. En iyi olduğunu düşündüğün şeyi yap. Ben saraya ve medyaya bu sorunla senin ilgileneceğini söyleyeceğim. Bir daha beni rahatsız etme. Ben sormadan bana rapor verme. Şimdi gidin, hepiniz, çıkın.”

Hep birlikte dışarıya çıktık. Barinthus da bizimle geldi. Odayı terk ederken bunu yaptığımıza memnunduk.

5

St. Louis polis departmanından Binbaşı Walters'ı aradım. Önceki gün havaalanında güvenlikten sorumlu kişiydi. Unseelie *sithen*indeki tek sabit telefonda aradım. Telefon kraliçenin ofisindeydi. Bana On Dördün-
dün-
cü Louis'in ofisinin siyah ve gümüş versiyonu gibi geliyordu burası; aşırı zenginlerin gittiği gotik dans kulüplerine benziyordu. Zarif, karanlık, pahalı ve tüylerinizi ürpertecek bir yerdi, moderndi ama antika izlenimi veriyordu, her şey kusursuzdu. Bana göre biraz da klostrofobikti. Bu kadar küçük bir yerde siyahlar ve griler bu kadar çok kullanılınca rahatsız ediyordu. Sanki gotik perde satıcısı her yeri perdelerle kaplamaya kraliçeyi ikna etmişti.

Telefon beyazdı ve sekreterin siyah masasının üzerinde bir kemik gibi duruyordu. Ya da ben öyle düşünüyordum. Kraliçenin bugünkü ruh hâlini anlamamıştım. Ofise girer-

ken Barinthus'a kraliçenin neden bu kadar garip davran-
dığını sormuştum, o da hiçbir fikri olmadığını söylemişti.

Peri diyarı teknik olarak Illinois'dayken ben neden St. Louis'deki polisleri arıyordum? Çünkü Binbaşı Walters peri diyarıyla insan polisleri arasında bağlantı kuran kişiydi. Bir zamanlar, yüzlerce yıl önce, bize adanmış kalabalık bir polis birimi vardı. Neden? Çünkü Amerika'da herkes Başkan Jefferson'ın ülkeye perileri getirmesini hoş karşılamıyordu. Bize yakın olan yerel insanlar hayal kırıklığına uğramıştı. Unseelie Sarayı'nın yaratıklarının eyalette olmasını istemiyorlardı. O dönemde, işe yarar bir polis departmanı olan en yakın şehir St. Louis'di. Bu yüzden, teknik olarak Illinois'da olsak da polis, problemleri Missouri ve St. Louis'e gönderiyordu. Hem bizi öfkeli insanlardan koruyor hem de bölgemizin etrafında devriye gezerek sessizce dışarıya çıkmamızı ve dehşet saçmamızı engelliyordu; görevleri çok eğlenceliydi. Peri sarayları hükümetin farklı kurumları ve güçlü kişilerle ciddi pazarlıklar yapmasaydı bu ülkeye asla giremezdik. Avrupa'daki son insan-peri savaşından sonra kimse iki sarayla da uğraşmak istemiyordu. İnsanların rahat edemeyeceği kadar güçlüydük.

Kimsenin – Jefferson'ın ve sıradan halkın bile – anlamadığı şey hiçbir polis gücünün bölgeyi terk etmemize engel olamayacağıydı. Biz insanları bölgemize tutuyor, krallarına ve kraliçelerine ettiğimiz yeminler ve tehditler ile durumu idare ediyorduk. Fakat polis, insanların bizi rahatsız etmesini engelleyebilirdi.

Yavaş yavaş, kötü olaylar yaşanmayınca, polisin varlığı azalmış, sonunda tamamen ortadan kalkmıştı. Artık sadece ihtiyaç olduğunda geliyorlardı. Yerel insanlar çoğunlukla

yalnız bırakılmak istediğimizi anlayınca polisi daha nadir çağırmaya başlamıştık. Kısa süre sonra bize adanan polis gücüne başka yerlerde görevler verilmişti, sadece çağrıldıkları zaman bizimle ilgileniyorlardı. Artık bu birimde tek bir dedektif veya memur vardı. En son babamın ölümünde polisle bağlantıya geçmiştik fakat olay devlete ait bir çiftlikte gerçekleştiği için yerel halkın sayısı çok fazla değildi. Hem federaller hem de biz halkın bölgeye girmesine engel olmuştuk. Pekâlâ, aslında kararları veren kraliçeydi. Ben şahsen babamın katilini yakalayacağımıza inansam bölgeye bir müfreze askerle girerdim.

Babamın ölümünde polisle iş birliği işe yaramayınca birimin dağıtıldığını sanıyordum ama yanılmıştım.

Doyle, Binbaşı Walters'ın görevine hâlâ devam ettiğini öğrenmişti. Thomas Jefferson'ın kurduğu birimin son üyesiydi. Bu görevi bu kadar yüksek rütbeyle yapan daha önce olmamıştı. Binbaşı Walters gönüllü olmuştu çünkü bu işi yapan son kişi basın konferanslarında güvenliğimizi de sağlamıştı; bu sayede Walters'ın halefi büyük bir güvenlik şirketine yüklü bir maaşla işe girmişti. Şirket sahipleri kraliyet ailesini koruyan biri tarafından korunmayı seviyordu. Ayrıca, özgeçmişte güzel duruyordu. Doyle, Walters'ın maaşının da iyi olduğunu öğrenmişti. Büyük şirketlerin dünden sonra Walters hakkında ne düşündüğünü merak ettim. Kraliyet ailesini korumak özgeçmişte güzel durabilirdi ama yaralanmalarına izin vermek o kadar da güzel değildi. Hayır, kimse Prenses Meredith'in emri altındakilerden biri tarafından vurulmasına izin veren birinin kendilerini de korumasını istemezdi. İnsanlar büyüye inanırdı fakat işleri batırmanın bahanesi büyü olamazdı. Hayır, birilerini veya

bir şeyi suçlamayı severlerdi. Walters'ın kendini affettirmesi gerekiyordu. Halkın gözünde değerini geri kazanmalıydı. Korumalarım ve ben, yaşananları engellemesinin mümkün olmadığını bilsek de insanlar bunu kabul etmezdi. Binbaşı ekibinden sorumluydu. Başarısızlık Walters'a aitti. İnsanlar için bu kadar basitti.

Halamın narin ama modaya uyum sağlayamayacak kadar kilolu sekreteri Christine kusursuz görünüyordu. Saçları dalgalanarak omuzlarına düşüyordu ve genç yüzü sonsuz bir güzelliğe sahipti. Asillerimizden biri yüzlerce yıl önce kızı alıp götürmüş ama zamanla sıkılmıştı. Periler arasında kalması için bir işe yaraması gerekiyordu, bu yüzden bilgisayar kullanmayı öğrenmişti. Her iki sarayda teknoloji den en çok anlayan kişi Christine olabilirdi.

Sekreter, İnsan ve Peri İlişkileri Bürosu'nu aramamızı tavsiye etti. Sanırım mantıklıydı ama onlar, sosyal zorluklar veya diplomatik problemlerde daha çok işe yarardı. Bir işin yapılmasını istiyorsanız politikacı veya bürokrat aramazdınız. Polisi arardınız.

Derin bir nefes aldım, Tanrıça'ya dua ettim ve sekreterin bana verdiği numarayı çevirdim.

İkinci çalışta telefona cevap verdi. "Majesteleri."

Telefonunda kayıtlı olmalıydı. "Pek sayılmaz," dedim. "Aslında, Prenses Meredith."

İlk sözcükleri profesyoneldi, sonrakiler ise içinde şüphe barındırıyordu. "Prenses, bu onuru neye borçluyum?" Sesinde hissedilir bir agresiflik vardı.

"Bana kızgın gibisin, Binbaşı Walters."

"Gazeteler, korunmak için adamlarıma güvenmediğini yazıyor. İnsan polisler koruman olacak kadar iyi değilmiş."

Bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordum. Politikacıdan çok polisti. “Adamlarından şüphe duyduğumla ilgili basına hiçbir şey söylemedim.”

“O zaman ikinci basın konferansına neden katılmadık?”

İşlerin karıştığı yere gelmiştik. “İkimiz de memurun beni vurmasına büyüünün sebep olduğunu biliyoruz, değil mi?”

“Evet, psişik birimimiz üzerinde büyü kalıntıları buldu.”

“*Sithende* daha güvendeyim ama memurların için aynısı söylenemez. Birisi metal kırımleri olan ve içinde teknolojik aletlerin olduğu bir binada büyü yaptı. Aynı kişiyi perilerin yaşadığı *sithen*in içine koyarsak, metal ve teknoloji de olmayınca, memurların çok daha büyük bir tehlikede olurdu.”

“Ya insan muhabirler, onlar için de aynı tehlike geçerli değil mi?”

“Silahsızlar, çok fazla zarar veremezler.”

“Öyleyse senin standartlarına uygun değiliz, öyle mi?” Öfkeliydi ve sebebini bilmiyordum.

Kraliçenin sekreteri konuşmayı duymuş olmalıydı. St. Louis Post Dispatch gazetesini bana doğru uzattı: POLİS PRENSESİ KORUMAYI BECEREMEDİ.

“Binbaşı Walters, gazeteyi gördüm. Bu durumun hayatınızı olumsuz etkilediğini biliyorum, özür dilerim. Ben tehlikede olduğum için sizden çok kendimi düşündüm.”

“Özrünüze ihtiyacım yok, Prens. Adamların bu gibi organizasyonlarda sizi koruyacak kadar iyi olmalı.”

“Yaşananlar yüzünden başınız çok mu derde girdi? Sizi mi günah keçisi ilan ettiler?”

“Bu konu sizi ilgilendirmez,” dedi. Aslında, evet, demekti.

“Sanırım birbirimize yardım edebiliriz, Binbaşı.”

“Nasıl?”

“Oturuyor musunuz?”

“Evet,” dedi. Kelime içinde mutsuzluk barındırıyordu.

Muhabir ve Beatrice ile ilgili hikâyeyi anlattım. Kraliçenin pisliğin temizlenmesi görevini bana verdiğini söyledim.

Diğer tarafta uzun süre sessizlik olunca, “Binbaşı, orada mısınız?” diye sordum.

Kaba bir ses tonuyla, “Buradayım,” dedi.

“Peri işleri bu kadar korkunç bir biçimde karmaşılaştığı için üzgünüm. Planlarınızı bozduğum için üzgünüm.”

“Planlarım hakkında ne biliyorsunuz?”

“Gelecek sene emekli olunca büyük şirketlerden birinin güvenliğinin başına geçmek istiyorsunuz. Bu iş özgeçmişinizde çok güzel duruyor. Vurulmam yüzünden gelecekteki işverenlerinizin gözünde puan kazanmadığınızı biliyorum.”

“Bir prenses için çok fazla şey biliyorsunuz.”

Bir şey demedim, iltifat mı hakaret mi ettiğine karar verememişim. “Ama size olan güvenimi herkese gösterirsem nasıl olur, Binbaşı Walters?”

“Benden ne istiyorsunuz?” Sesinde belirgin bir şüphe vardı.

“Buraya bir olay yeri inceleme ekibi göndermenizi istiyorum. Suç mahalline giriş çıkışları kapattım ama bu sefer büyüye değil bilime ihtiyacım var.”

“Sizin oraya gelirsek büyüler yüzünden adamlarımın tehlikede olacağını söylememiş miydin?”

“Evet, zaten bu yüzden, siz, CSU ve belki de birkaç deneyimli eleman istiyorum. Küçük bir grup olursanız korumalarım sizi büyülerden koruyabilir.”

“Bütün departman basının gözünde linç ediliyor, özellikle de St. Louis basınında.”

“Bunu şimdi öğrendim. Herkese Prenses Meredith ve korumalarının onlar gibi düşünmediğini gösterelim. Ben size güveniyorum, Binbaşı Walters. Siz ve iyi bir adli tıp ekibi bu işi çözebilir. Ne dersiniz, Binbaşı Walters? Oyunu oynayacak mısınız yoksa dışında mı kalacaksınız? İstiyorsanız sizi aramamış gibi davranır polis departmanından birini ararım.”

Walters, “Neden onunla başlamadınız?” diye sordu.

“Çünkü polisle aramızdaki bağlantı sizsiniz. Unvanınıza saygı duyuyorum. Sizi aramam gerekir. Ayrıca, sizin bu olayı çözmek için çok daha fazla motivasyonunuz var.”

“Neden böyle diyorsunuz?”

“Saf olmayın, Binbaşı Walters. Departmanın suyu ısıyor. Bunun için birini asacaklar ve muhtemelen bu siz olacaksınız. Herkese size güvendiğimi gösterirsek geri çekilirler. Bu ikinci olaya odaklanırlar ve cezalandıracak yeni birini ararlar. İstediklerinizi size vermek için sıraya gireceklerdir.”

“Nasıl olduğunu iyi biliyorsunuz.”

“Politika politikadır, Binbaşı. Ben içinde büyüdüm.” Masanın kenarına oturdum ve omzumu rahatlatmaya çalıştım. Yaralı kaslar kraliçenin sorgusu sırasında gerilmişti. Komikti aslında ama şimdi kolum ağrıdığı için komik gelmiyordu. Yarı insan olduğum için en çok istediğim şey diğerleri kadar hızlı iyileşmekti. “Bir polise ihtiyacım var, Binbaşı Walters, bir politikacıya değil. Biz konuşurken suç mahallinde kanıtların yok olduğunu anlayan birine ihtiyacım var. Her geçen dakika bir kanıt kaybediyor olabiliriz.

Politik sonuçlarından çok bu pisliği temizlemeye odaklanacak birine ihtiyacım var. Sizin aradığım kişi olduğunuzu düşünüyorum, politik yıldızınızın yanında olduğum için motivasyonunuz da iki katına çıkmıştır.”

“Nasıl bu kadar eminsiniz? Kayıpları kabullenip yoluma devam etmeyeceğimi nereden biliyorsunuz?”

Bir süre düşündüm. “Dün havaalanında liderliği Barinthus ile paylaşmak zorunda kaldığınızda gözlerinizdeki bakışı gördüm. Telefonda bana yalakalık yapmak yerine öfkenizi belli ettiniz. Binbaşı unvanını yorumlayamam ama bir politikacıdan çok polissiniz, Walters. Politikadan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsan bunun bir iltifat olduğunu anlarsınız.”

“Oyunu sevmeyen birini oyuna dâhil edecek kadar politikacısın.”

“Sevmediğim birçok konuda iyiyim, Binbaşı Walters. Eminim siz de öylesiniz.” Bir sessizlik oldu.

“Bunu çözemezsek, benim başım belaya girecek. Ne siz ne de başka biri beni kurtaramaz.”

“Ama cinayeti çözersek...” dedim.

Bir kahkaha attı. “Departmanın yükselen yıldızı olurum ve çok daha yüksek maaşlı iş teklifleri alırım. Evet.”

“Benimle misiniz yoksa bu aramayı hiç yapmamış mı olayım?”

“Sizinleyim.”

Gülümsedim. “Güzel. Aramalarınızı yapın ve buraya birkaç uzmanla en kısa zamanda gelin.”

“Değerli peri diyarınıza bizi neden aldığınızla ilgili Şef’e ne söyleyeyim?” Evet, kesinlikle politikacıdan çok polisti.

“Bunu yapanın diplomatik dokunulmazlığı olduğunu ama iş birliği ve adalet için olayı sizin soruşturmanıza izin verdiğimizizi söyleyin.”

“Bunu yapan piçi yakalamak istiyorsunuz, değil mi?”

“Evet,” dedim.

“Muhtemelen beni hatırlamazsınız, ben kalabalığı uzak tutan üniformalılardan biriydim ama babanızın öldüğü gün sizi gördüm. Size kılıcını verdiler.”

Doğru insanı arayıp aramadığımla ilgili şüphelerim varsa da tek cümleyle hepsini yok etti. Yüksek sesle, “Evet, evet, verdiler,” dedim.

“Bu adamı yakalamak babanızın katilini yakalatmayacak.”

“Sadece iki kez karşılaştığım bir adam için zekice bir yorum.”

“Birçok kez perilerle ilgili görevlere verildim.”

“Benim hatam, ama yine de yorumunuz fazla zekice, rahatsız edecek kadar.”

“Özür dilerim. Bu adamı yakalarsak, peri prensesleri sıradan polis memurlarıyla içki içiyorsa tabii, bir şeyler içersen size neden polis olduğumu anlatırım.”

Şimdi zekice yorum yapma sırası bendeydi. “Birini kaybettiniz ve piçi yakalayamadılar.”

“Bunu zaten biliyorsunuz.” Suçlarcasına söyledi.

“Hayır, yemin ederim bilmiyordum.”

“O zaman dehşet bir tahmindir.”

“Benzer yarası olan biri başkasında aynı yarayı görünce tanır diyelim.”

Homurdandı. “Evet, sanırım öyle. Ben aramaları yapıp insanları toplarken siz ne yapacaksınız?”

“Şahitleri sorgulayacağım.”

“Biliyor musunuz, siz bunu yaparken ben de orada olsam iyi olur.”

“Olaya şahit olanların büyük bir kısmı hayatı boyunca peri diyarının dışına çıkmamış. İnsanların yanında, özellikle üniformalıların yanında çekinirler. En son insan-peri savaşını hâlâ hatırlıyorlar.”

“Bu, dört yüz sene önceydi,” dedi.

“Bunun farkındayım.”

“Buna hiçbir zaman alışamadım.”

“Ne?”

“Siz çok genç görünüyorsunuz ama büyük-büyük-büyükbabamın zamanını hatırlıyorsunuz.”

“Ben değil, Binbaşı, ben zavallı ölümlü bir kızım.”

“Külahıma anlat,” dedi.

“Şahitlerden işe yarar bir şey öğrenirsek haber veririm.”

“Neyin işe yarar olup olmadığına ben karar veririm.”

“O zaman acele edin, Binbaşı, ama perilerin sizinle konuşacağı garantisini veremem. Ben insanları sorgularken aynı odada olacağınızın bile garantisini veremem. Bazıları sadece insan olduğunuz için sizinle konuşmaz.”

“O zaman ben neden geliyorum?”

“Basın geldiğinde yan yana durup onlara sizin bu olayı çözmekte ne kadar yardımcı olduğunuzu göstermek için. Ve beni vuran memuru da yanınızda getirin.”

“Tanrı aşkına, bunu neden yapayım?”

“Çünkü bir şans daha verilmezse kariyeri mahvolur.”

“Tehlikede değil mi?”

“Psşik kalkanlarını arttıracak bir tılsım veririz. Bu tarz bir şey için çok kırılgan olduğuna kanaat getirirsem size söylerim ve dışarıya kadar ona eşlik ederiz.”

“Genç bir üniformalıya ne olduğu neden umurunuzda?”

“Çünkü böyle bir şey yaşanmasaydı, perilerden uzak dursaydı, önünde koca bir kariyer vardı. Verdiğimiz hasarı en aza indirmeye çalışabiliriz.”

“Şimdi aramalar yapacağım ama beni şaşırtıyorsunuz, Prenses Meredith. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyisiniz.” Telefonu kapattı.

Telefonu yuvasına koydum. *Gerçek olamayacak kadar iyi.* Babam bana önce iyi olmayı öğretmişti çünkü aksi olmayı daha sonra da öğrenebilirdiniz. Fakat birine önce aksilik yaparsanız sonra iyi olma şansını yakalamanız zor olabilirdi. Öldüğü yaz günü bu tavsiyeye uyup uymadığını merak ettim. Yoksa karşısına çıkan dostu diye tereddüt mü etmişti? Babamı öldüreni bulup bunu sormayı çok isterdim.

6

Aramam gereken biri daha vardı. Christine'nin gülümseyen hoş yüzüne baktım. "Biraz dışarıya çıkar mısın, Christine?"

Büyük mavi gözlerini kırpıştırdı ama derin bir nefes alıp ayağa kalktı ve eteklerini toplayarak hiçbir şey söylemeden dışarıya çıktı. Alınıp alınmadığını bilmiyordum; okuması zor bir karakterdi. Kraliçenin yaptığı her şeyi görmesine rağmen gülümsemeye devam etmesi beni kadın hakkında düşünmeye sevk ediyordu. Kraliçenin küçük gösterilerinden hoşlanıyor muydu yoksa ne yapacağını mı bilemiyordu?

Christine gidince Doyle, Barinthus ve Usna ile yalnız kaldım. Buz, Galen, Hawthorne ve Adair kapının önündeydi, rahatsız edilmemize engel oluyorlardı. Ayrıca, ofis hepimizi alacak kadar büyük değildi. Zaten çok konforlu

da değildi. Usna dışında herkese güveniyordum. Usna'yı güvenecek kadar tanımıyordum.

“Usna, beni dışarıda bekle.”

Hafifçe gülümsedi ama itiraz etmedi. Kapının önünde tereddüt etti. “Yerime birini göndermemi ister misin?”

Bir süre düşündüm. “Galen.”

Beni başıyla selamladı ve kapıyı açtı, Galen'i içeriye aldı. Galen kapıyı arkasından kapatırken bana sorgularcasına bir bakış attı.

“Gillett'i arayacağım.”

Galen başını iki yana salladı. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Barinthus, “Gillett kim?” diye sordu.

Doyle, “Prens Essus'un ölümünü araştıran federal ajanlardan biriydi,” dedi.

“Bunu hatırlamana neden şaşırdığımı bilmiyorum ama şaşırdım,” dedim.

Doyle bana baktı, yüzünü okumak mümkün değildi, kendini bana kapatmıştı. “Gillett insanlar içerisinde bu konuda en kararlılandı.”

Başıyla onayladı. “Evet, öyleydi.”

Doyle, “Onunla konuşuyor muydun?” diye sordu.

“Daha çok o beni arıyordu, Doyle. On yedi yaşındaydım ve kraliçenin emirlerine uymaktan çok cinayeti çözmeyi isteyen tek kişi o gibiydi.”

Doyle derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. “Galen bunu biliyor muydu?”

Galen, “Evet,” dedi.

“Prensesin federal bir ajanla konuştuğunu bana söylemek hiç aklına gelmedi mi?”

“Merry kendini daha iyi hissediyordu, Essus öldükten sonra kendini iyi hissetmesi için elimden geleni yaptım.”

Doyle, “Sonrasında?” diye sordu.

“Senede iki kez birbirlerine kart atıldılar, hepsi bu.”

Doyle karanlık bakışlarını üzerime çevirdi. Omzumu silktim, keşke bunu yapmasaydım çünkü omzum acıdı. “Babamın ölüm yıl dönümlerinde bana kart gönderirdi. Ben de Noel arifesinde ona kart gönderirdim.”

Doyle, “Nasıl oldu da kimse bunu fark etmedi?” diye sordu.

“Kraliçe bana çok değer vermediği için benimle ilgilenmiyordu, sen de kraliçenin ilgilendiği şeylerle ilgileniyordun. Hepiniz öyleydiniz.”

Gözlerini ovaladı. “Kolun ne kadar acıyor?”

“Acıyor.”

Yeniden derin bir nefes alıp verdi. “Dinlenmen lazım, Prenses.”

“Bana veya Galen’e kızgın değilsin. Bunu bilmediğin için kendine kızılıyorsun.”

“Evet,” dedi. Sesinde biraz öfke vardı.

“Babam ölünce, korumalar arasında Galen’den başka kime güvenilebilirdim?”

Barinthus, “Bana güvenmiyor muydun?” diye sordu.

Babamın en yakın arkadaşına döndüm. “Sen de benim gibi onun ölümüyle yıkılmıştın, Barinthus. Bir parça hüznlenen ama hüznle yoğrulmamış birine ihtiyacım vardı. Galen bunun için en uygun kişiydi.” Galen’e uzandım ve o da elimi tuttu, sanki dünyanın en doğal şeyiydi.

Doyle, “Kalbinin söylediği kişiyle evlenirsen saraya olacıklardan korkuyorum,” dedi.

Yüzüne baktım, dikkatli bakışlarının arkasını görmeye çalıştım. Galen'in elini sıktım ve adamı kendime çektim. Doyle geçmişte bunu söylese haklı olabilirdi. O zamanlar kalbimde sadece Galen vardı ama sonra büyüyüp yanımda birisinin olmasının ne demek olduğunu anlamıştım. Tehlikeli ve kaygan bir zeminden bahsediyordum.

Şimdi kalbimdeki isim olduğu için Galen'e sarılmıyordum, artık kalbimdeki tek isim değildi. Bir yandan buna üzülüyor bir yandan da rahatlıyordum. Babamın yıllar önce ne demek istediğini anlamıştım, kral unvanı Galen için ölüm fermanı demekti. Yanımda yumuşak huylu biri değil sert ve tehlikeli birine ihtiyacım vardı.

Galen'e sarılırken Doyle'un yüzüne baktım. Doyle kalbimdeki listenin uzadığını ve isminin listeye eklendiğini biliyor muydu acaba? Bu hâliyle, kıskanç hatta öfkeli gibiydi sanki. Duygularını o kadar iyi gizliyordu ki aklından geçeni anlayamadım, sadece çok güçlü bir duygu olduğu için paylaşmak istemiyordu. Bunu görmek bile Karanlık'ın efsanevi kontrolünü kaybetmek üzere olduğu anlamına geliyordu. "Gillett'i arayacağım," dedim. Telefona döndüm ve bir elim sağlam olduğu için Galen'i bırakmak zorunda kaldım. Sırtıma dokunmaya devam etti, vücudunu vücuduma yasladı. Sanki bunun için doğmuştu, beni kusursuz bir biçimde tamamlıyordu. Yatağımda sadece nazik bir biçimde sevişmek isteseydim Galen harika bir sevgili olurdu ama birlikte vakit geçirdikten sonra benim tutku anlayışımla Galen'inkinin birbirinden farklı olduğunu anlamıştım. Benim sertliğe veya acıya duyduğum ihtiyacı bir türlü anlamıyordu, doğrusunu söylemek gerekirse bazen zorlanmak hoşuma gidiyor-

du. Galen, ben ondan sert bir şeyler istediğimde anlamsız gözlerle bakıyordu bazen bana.

Numarası yıllar boyunca birkaç kez değişmiş olsa da Gillett'in numarasını ezbere çevirdim. Telefon defterlerime biri bakar korkusuyla bu numarayı ezberlemiştim. Aslında gerek yoktu, Doyle'un tepkisi kimsenin gözünün üzerimde olmadığını belli etmişti. Biraz üzölmüş ve hayal kırıklığına uğraşmıştım. Gözler benim üzerimde değilken boşuna çabalamıştım.

Gillett'in telefonunun çalmasını bekledim. Babama benzer bir biçimde biri öölürse arayacağıma dair söz vermiştim. Benzer bir durum yoktu ama söz sözdü. Biraz heyecanlıydım, kendimi aptal gibi hissediyordum, sanki bu aramayı yapmak bir sürü şeyi değiştirecekti. Ben otuzun üzerindeydim ama bir yanımda hâlâ on yedi yaşındaydı ve adalet istiyordu. Geçen yılların ardından daha olgun olmam gerekirdi.

Telefona cevap verdi. "Gillett."

"Hey," dedim.

"Merry?" dedi.

"Evet."

"İyi misin?"

Yıllardır beni koruyordu. Sanki babama olan bir borcu yüzünden bunu yapması gerekiyordu. Aslında suikast teşebbüslerinin hepsini bilmiyordu. Peri diyarından kaçma sebep olan düellolardan haberdar değildi. Herkes bir daha ortaya çıkmayacağımı düşünmüştü. Ortaya çıktığımdan beri Gillett'i ilk defa arıyordum. "Biraz ağrım var ama iyiyim."

"Üç sene önce seni öldürdüklerini sandım. Neden aramadın?"

“Çünkü ismimi karanlık bir pencerenin yanında fısıldasan bile Hava ve Karanlık Kraliçesi bunu öğrenirdi. Sohbetimiz ona kadar giderdi. Seni tehlikeye atmak istemedim. Birilerinin ölmesini istemedim.”

Telefonda iç geçirdi. “Ve şimdi yeniden prensessin ve bir koca arıyorsun. Ama sadece sohbet etmek için aramadın, değil mi?”

“Bir şey mi duydun?”

“Muhabirlerin peri diyarını terk ettiği ama park yerinde toplandığını duydum. Basın konferansı sona ermiş, erdiyse ulusal ve uluslararası medya mensupları neden Illinois’daki bir mısır tarlasının yanında dikilmeye devam ediyor?”

Sorunu özetledim.

“Ben bir ekiple...”

“Hayır, ekip olmaz. Polisten adli tıp timi zaten istedim. Gelebilirsin ama yanında bir düzine ajan getiremezsin. Bu olay *sithen*in içinde oldu, bu sefer federal bölgede yaşanmadı.”

“Sana yardım edebiliriz.”

“Belki, ama belki de insanlar zarar görür. Ölü bir muhabir var, bu yeterince kötü. Bizden birinin bir FBI ajanını öldürmesi daha kötü olur.”

“Bunu yıllarca konuştuk, Merry. Beni işin dışında bırakma.”

“Babamın cinayetinin üzerinden on altı yıl geçti, şimdi esas önemli olan yeni cinayet, Raymond. Önceliğimiz bu. Sesini duyunca bunun senin için uygun bir dava olup olmadığından şüphe duydum.”

“Bana güvenmiyorsun.” İncinmiş gibiydi.

“Şimdi tahtın varisiyim, Raymond. Sarayın iyiliği kişisel intikam arzumdan önce gelir.”

“Baban bunu söylediğini duysa ne derdi?”

“Bilge bir söz söylediğimi söylerdi. Benimle aynı fikirde olurdu.” Keşke adamı aramasaydım. Özel Ajan Raymond Gillett benim için bir çocuğun dileği gibiydi. Artık bunlara ayıracak zamanım yoktu.

Kendimi çok yorgun hissettim ve kolum omuzdan bileğe kadar ağrımaya başladı. Döndüm ve masaya yaslandım, üzerine yarı oturdum. Galen benden uzaklaşmak zorunda kaldı ama sorun değildi. Elini kalçamın üzerinde gezdirdi, eteğimi sağa sola hareket ettirdi. Rahatlatıcıydı, buna ihtiyacım vardı.

Doyle bana bakıyordu ve gözlerinde bir şey yumuşadı. Gördüğüm şey yüzünden bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Böyle bir bakışa maruz kalınca boğazımın neden düğümlendiğini anlayamadım.

“Gelme, Gillett, aradığım için üzgünüm.”

“Merry, bunu yapma, yirmi sene sonra bunu yapma.”

“Bunu çözünce, hâlâ hayattaysam ve bölgede etkim varsa seni arayacağım ve gelip gelmeyeceğini konuşacağız. Ama sadece babamın ölümüyle ilgiliyse.”

“Bu cinayetlerde FBI’nın işine yaramayacağını mı düşünüyorsun?”

“Elimizde ne var bilmiyorum, Gillett. Yerel laboratuvarın halledemeyeceği bir şey olursa sana haber veririm.”

“Ben de telefona belki cevap veririm, belki vermem.”

“Nasıl istersen,” dedim. Gırtlığımın sıkıştığını ve gözlerimin ısındığını belli etmemeye çalıştım. “Ama bir düşün, Gillett. Bu işe dâhil olmanın sebebi on yedi yaşındaki

bir kıza acıman mıydı yoksa seni olaya bulaştırmadığı için kraliçeye duyduğun öfke miydi? Acıma mıydı, adalet arzusu muydu yoksa sadece öfke miydi? Ona gösterecektin. Davayı kraliçenin yardımını olmadan çözecektin. Essus'un kızını da sana yardım etmesi için kullandın."

"Öyle değildi."

"O zaman şimdi bana neden kızgınsın? Seni aramamam gerekirdi ama sana bir söz verdim. Benzer bir cinayet yaşanırsa seni arayacağıma dair çocukça bir sözdü. Burada çok büyük bir benzerlik yok ama bunu her kim yaptıysa büyü gücü var. Bunu çözersek belki babamın katiline de yaklaşırız. Sadece bunu bilmeni istedim."

"Merry, üzgünüm..."

"Cinayet yıllardır içini kemiriyordu, değil mi?"

"Evet," dedi.

"Bir şey bulursam seni arayacağım."

"Yerel polisinkinden daha iyi bir adli tıp takımına ihtiyacın olursa ara. Ayrıca, onların hayal bile edemeyeceği kadar kısa süre içerisinde DNA sonuçları alabilirim."

Gülümsedim. "Binbaşı Walters'ı FBI'nın kendilerine ne kadar güvendiğinden haberdar edeceğim."

Kuru bir kahkahayla karşılık verdi. "İşi senin için zorlaştırıyorsa özür dilerim. Bu konuda biraz takıntılıyım."

"Görüşürüz, Gillett."

"Görüşürüz, Merry."

Telefonu kapattım ve masaya yaslandım. Galen bana sarıldı, ağrıyan koluma dokunmamaya özen gösterdi. "Gillett'in gelmesine neden izin vermedin?"

Kafamı kaldırdım ve yüzüne baktım. Neler olduğunu anladığına dair bir işaret aradım. Gözleri yeşil ve masum-

du. İçimden çığlık atmak geldi, buna ihtiyacım vardı. Gillett'i aramıştım çünkü cinayetler eski hayaletleri uyardırmıştı. Gerçek değillerdi ama artık yok olduğunu düşündüğünüz ve çok derinlere gömdüğünüze inandığınız duygusal bir acının yeniden su yüzüne çıkması rahatsız ediciydi.

Doyle yanıma geldi. "Her geçen gün kraliçeliğe daha layık olduğunu düşünüyorum, Meredith." Koluma hafifçe dokundu, sanki bunu isteyip istemediğimden emin değildi.

Keskin bir çığlık attım ve kendimi kollarına bıraktım. Bana sarıldı, kolları vahşice beni sıktı ve neredeyse acı verdi. Çocukça şeyleri bırakmanın benim için neye mal olduğunu anladığı için ben ağlarken bana sarıldı.

Barinthus yanıma geldi ve ikimize birden sarıldı, biz de Barinthus'a sarıldık. Kafamı kaldırdım ve gözlerinden yaşlar aktığını gördüm. "Şimdi her zamankinden daha fazla babanın kızısın."

Galen diğer taraftan bize sarıldı, şimdi birbirimize yakın ve sıcaktık. Sonra Galen'in de Gillette gibi bir çocuğun dileği olduğunu anladım. Bana sarıldılar ve ağladım. Ağlamak bunu örtmedi. Çocukluğumdan arda kalanlara ağladım. Otuz üç yaşındaydım, artık çocukça şeyleri bırakmamak için çok geç gibiydi ama bazı yaralar o kadar derindi ki insana engel oluyordu. Bırakmamızı, büyümemizi, gerçeği görmemizi engelliyordu.

Ben ağlarken bana sarılmalarına izin verdim. Barinthus da ağlıyordu. Erkeklerle sarılırken bir yandan da Galen'in, sadece Galen'in, ne olduğunu anlamadığını fark ettim. Korumalar içerisinde sırlarımı en çok paylaştığım kişiydi.

İlk aşkımdı ama bana Gillett'in gelmesini neden istemediğimi sormuştu.

Ağladım ve bana sarıldılar, yasını tuttuğum tek şey babamın kaybı değildi.

7

Ağladıkdan sonra yüzümde makyajımdan kalanları temizledim. Hâlâ palyaço makyajı gibi duran rujumu sildim ve yüzünü temizlemesi için bir makyaj temizleme bezi de Buz'a uzattım. Suç mahalline geri line geri dönerken temiz ve iyi görünüyorduk. İçimde bir boşluk vardı, sanki bir parçamı kaybetmişim. Ama fark etmezdi. Walters bir CSU timiyle gelecekti. İnsan polislerin bilmesini istemeyeceğimiz bir şeyler biliyorlar mı diye Walters ile ekibi gelmeden tanıkları sorgulamamız gerekiyordu. Adalet istiyordum ama karanlık sırlarımızı insan dünyasıyla paylaşarak değerimizi düşürmeye niyetim yoktu.

Doyle birden durunca sırtına çarptım. Beni Galen ve Usna'nın kollarına doğru itti, sanki benim görmediğim bir işaret vermişti. Doyle ve Adair öndeydi, Galen ve Usna iki yanıma geçti, herkesi korkutanın ne olduğunu

göremedim. Barinthus, Hawthorne ve Buz arkadaşları. Arkamızdan birinin gelmesinden çekiniyormuş gibi dönüp arkalarına baktılar. Neler oluyordu? Şimdi ne olmuştu? Bir parça bile korkmadım. Çok yorgun olduğum için çok cesur olduğumu söyleyemezdim. Fiziksel ve duygusal olarak bitkin olduğumdan adrenalini korkuya harcayacak durumda değildim. Saldırıya uğrasak bile umurumda olmayabilirdi.

Bu düşünceleri üzerimden atmaya çalışıp seslendim. “Doyle, neler oluyor?”

Barinthus cevap verdi. “Kraliçe’nin Kuzgunları koridor-
da, önümüzü kesiyor.” Sanırım boyu iki metreye yakın ol-
duğu için her şeyi görebiliyordu.

Korumalarımın şimdi bütün *sidhelerden* korktuğunu anladım. Haklıydılar. *Sidhelerden* biri cinayet işlemişti ve cinayeti çözmek benim işimdi. Harikaydı. Birine beni öldürmek için sebep vermiştim. Ama bir kişi daha ne fark ederdi?

Adair zırhının arkasına geçmem için koridorun ortasına geçti. Doyle yürümeye başladı. Barinthus ben sormadan cevap verdi. “Doyle, Mistral’ın yanına gidiyor.”

Mistral rüzgârların efendisi, fırtına getirendi. Kraliçe’nin Kuzgunları’nın yeni lideriydi. Doyle’un eski işine geri dönmeyeceği belli olunca yerini almıştı.

Galen, “Neler oluyor?” diye sordu. Sesinde ikimize yetecek kadar endişe vardı.

Usna üzerime eğildi, saçlarımı kokladı. “Güzel kokuyorsun.”

Galen, “Kendi işine bak,” dedi. Doyle’un gittiği yere doğru baktı. Silahı elindeydi ama namlu yere bakıyordu.

Ben de kılıçla ateşli silahlar arasında seçim yapmak zorunda kalsam aynı seçimi yapardım. Peri diyarına ilk geri dönüşümde *sithende* ateşli silahlar yasaktı ama halam benim ve kendisinin korumalarının her tür silaha ihtiyacı olduğuna kanaat getirmişti. Bu yüzden korumalar, nasıl kullanıldığını biliyorlarsa, silah taşıyordu. Bazı korumalar için silah taşımak zehirli bir yılan taşımak gibiydi. İşe yarayabilir ama sizi de ısırabilirdi. Usna'nın her iki elinde birer kısa kılıç vardı, uçları koridorun iki tarafına da bakıyordu. Gri gözleri, belki de en sıradan fiziksel özelliği, tetikleydi. Fakat yüzü başımın tepesindeydi. Önce bir yanağını sonra diğerini saçlarıma değdirdi. Bunu yaparken hem koridorun iki tarafına bakıyor hem de kokusuyla beni iştahlandırıyordu. Kedilere göre olan bu tepki mevcut duruma uymuyordu; tabii eğer insan gibi düşünüyorsanız. Fakat söz konusu olan Usna'ydı ve onun koridorda olan biten her şeyin farkında olduğunu biliyordum. Kokusunu saçlarıma bırakırken bile hiçbir detayı gözden kaçırmıyordu.

Garip ama rahatlatıcıydı. Galen rahatsız oldu. "Usna, yeter."

Diğer adam mırlama ve kükreme arası bir ses çıkarttı. "Sen çok endişeleniyorsun, küçük peri."

"Ve sen de çok az endişeleniyorsun, küçük kedi." Ama Galen bunu söylerken gülümsedi. Usna'nın iğneleyici sözlerinden sonra hepimiz kendimizi biraz daha iyi hissettik.

Buz arkadan, "İkiniz de susun," dedi. Seslerini kestiler, suçlu ama mutlu bir hâlleri vardı. Usna yüzünü saçıma sürtmeyi bıraktı. Demek ki beni kızdırmaktan çok Galen'i kızdırmaya çalışıyordu.

Doyle gideli çok olmuştu. İşler yolunda gitmezse Barinthus veya Adair bizi uyarırdı ama çok zaman geçmişti. Doğal olmayan sakinliğim minik bir kedi gibi endişeli adımlar atarak uzaklaştı.

Kaliforniya'da silah taşımak için lisansım vardı. Aynı zamanda beni her yerde ve her zaman koruyan diplomatik bir izne sahiptim; sürekli hayatım tehlikede olduğu için silah taşımak benim için bir gereklilikti. Silahlarım vardı. Ama Andais basın konferansına silahlı çıkmama izin vermemişti. Ben bir prensesim ve prensesler kendi kendilerini korumaz, bu işi başkalarına bırakırdı. Bence dar görüşlü ve geçmişte kalmış bir bakış açısydı, ayrıca bir savaş tanrıçası olduğu bilinen birinden eleştiri olarak gelince ironik oluyordu. Fakat Galen ile Usna'nın arasında dikilirken, korumalarım etten bir duvar oluşturduğunda, bir daha odamı terk ederken yanıma silahımı alacağıma yemin ettim.

Doyle geri döndü ve Adair geçmesi için yer açtı, sonra altından bir duvar gibi yine koridorun ortasını kapattı. Adair böyleydi, ölümle arama giren etten ve metalden bir duvardı. Benim *ameraudur* olduğumu söylemişti; aslında bu, babamın hayaletini yeniden canlandırmak gibiydi çünkü her iki sarayda da son *ameraudur* babamdı. *Ameraudur* unvanı kral unvanından daha onurluydu çünkü insanlar sizi severek seçer ve takip ederdi, bu tarz bir sevgi savaş alanlarında yüzlerce yıldır var olan bir şeydi. Kraliçesi veya prensesi için hayatını riske atanlar olurdu ama söz konusu olan *ameraudur* olunca insanlar bunu gönüllü yapardı. Savaştan lidersiz dönmek bu tarz insanlar için ölümden beterdı. Böyle bir utançla yaşayamazlardı. Babamın koru-

malarından ikisi prensin ölmesine izin verdikleri için canlarına kıymıştı. *Ameraudur* için hayatını vermek en büyük onurdu.

Adair'i gururla sırtını dikleştirirken ölmeye hazır görünce yeni unvanımı düşündüm. Bu beni korkuttu. Kimsenin benim için ölmesini istemiyordum. Bunu hak etmemiştim. Ben babam değildim ve asla da olamayacaktım. Hiçbir zaman bu adamlarla savaşa girip sağ geri dönmeyi hayal edemezdim. Bunu yapamıyorsam nasıl bir *ameraudurdum*?

Doyle'un karanlık yüzünden bir şey anlamadım. Adair'in bana taktığı yeni unvanla ilgili ne düşünüyorsa bir şey belli etmiyordu. Yüzü ifadesiz olduğu için tek anladığım şey hayatımın riskte olmadığıydı. Bunun dışında, bu yüz ifadesini herhangi bir zaman herhangi bir şey için takınabilirdi. Bağırıp ne düşündüğünü belli etmesini söylemeyi çok istedim ama ben kontrolümü kaybetmeden konuşmaya başladı.

"Cinayetle ilgili işlerini bitirdikten sonra seni geri götürmeleri için kraliçe yollamış," dedi. "Belirsiz bir tanım olduğu için seni hemen götürüyorlar." Doyle hafifçe gülmüseddi ve başını iki yana salladı. "Suç mahallinden şimdi Mistral sorumlu."

Galen ile birlikte, "Ne?" diye sorduk.

Barinthus, "Kraliçe sözünden geri mi dönmüş?" diye sordu. "Şimdi bu cinayetin çözülmesinden Mistral ve kraliçe mi sorumlu?"

Doyle, "Hayır," dedi. "Rhys katilin izini sürmek için farklı bir büyü düşündü. Bu yeni büyü'lü ipucunu takip etmek istiyor ama suç mahallini koruması için birine ihti-

yacı var. Mistral ve diğerleri gelince onları suç mahallinde bırakmış.”

Buz, “Düşüncesizce bir davranış,” dedi.

Usna, “Rhys söz konusuysa Mistral’a yemin ettirmiştir,” dedi. “Mistral yemin edince sözünü tutar. Yazdiyarı’ndaki bütün zevkler için bile sözünden dönmez.”

Doyle başıyla onayladı. “Mistral’ın onuruna kendi onurum gibi güvenirim.” Bana baktı ve ifadesiz yüzünden bir şey geçti ama ne olduğunu anlayamadım. Aylardır yatağımda, haftalardır içimdeydi ama hâlâ gözlerini okuyamıyordum. “Seninle konuşmak istiyor, Prenses. Kraliçeden bir mesaj getirdiğini söyledi.”

Buz, “Bunun için zamanımız yok,” dedi.

Aynı fikirdeydim ama kraliçenin mesajlarını veya habercilerini umursamamak iyi olmazdı. “Yanından yarım saat önce çıktık, ne istiyor?”

Arkalarından pes bir ses, “Seni,” dedi.

Doyle sorgularcasına bana baktı ve başımla onayladım. Doyle işaret verince Adair ve diğerleri kenara çekildi, Mistral açığa çıktı.

Saçları yağmur vaat eden bulutların grisiydi, arkasında atkuyruğu yapılmıştı. Bir dizinin üzerine çökmeden fırtına bulutlarının grisi gözlerini gördüm, beni başıyla selamladı. İlk defa bir *sidhe*, korumalarımın başka bir *sidhe*, bana bu kadar... saygı gösteriyordu. Sıkı deri zırhın içindeki omuzlarına baktım ve bunu neden yaptığını merak ettim.

“Ayağa kalk, Mistral.”

Başını iki yana salladı, gri saçları arkasında bir şelale gibi aktı, boynu hizasındaki deri kayış saçlarını güçlükle

topluyordu. “Sana en azından bunu borçluyum, Prenses Meredith.”

Ne demek istediği konusunda bir fikrim yoktu.

Doyle’a baktım. Bir kaşını havaya kaldırdı ve başını hafifçe yana çevirdi, bizim omuz silkmemiz gibi bir şeydi.

“Neden önümde diz çöktün?”

Gözlerini görebileceğim kadar kafasını kaldırdı. “Benim bir bakışımı bu kadar ciddiye alacağını bilseydim yanında çok daha dikkatli olurum, Prenses. Yemin ederim.”

Ne demek istediğini anladım. Önceki gece korkunç bir büyüünün etkisindeyken Andais’in karşısına dikilmem için beni cesaretlendiren şey Mistral’ın gözlerindeki aşağılarca-sına bakıştı. Kraliçe kendisine yapılan büyü yüzünden kendi korumalarını katletmeye çalışmıştı, yakınındaki herkes için bir tehlikeydi. Çok zekice bir suikast planıydı. Mistral gözleriyle bana sıradan bir *sidhe* olduğumu ve hepimizden nefret ettiğini belli etmişti. Beni eyleme geçiren öfkesi değil beni işe yaramaz görmesiydi. Çünkü Mistral ile aynı fikir-deydim. Korumaların katledilmesini izlemektense ölmeyi yeğlemiştim.

“Harekete geçmeme sebep olan şeyin senin bir bakışın olduğuna emin misin?” Aslında bir espriydi ama Kraliçe’nin Kuzgunları’nın bir kısmı kraliçenin yanında çok uzun süre kaldığı için mizah anlayışını kaybetmişti.

Yüzünü hemen indirdi, sesi belirsiz ve rahatsızdı. “Özür dilerim, Prenses. Sadece bir tahmindir.”

Esprimi hem anlamamış hem de utanmıştı. Sözlerimin Mistral üzerinde böyle bir etkisi olduğunu bilmiyordum. Önüne eğdiği başına dokundum, kraliçenin yüzüğü sağ

elimdeydi. Hükümdarlığının bir işaretiydi ve bana hediye-siydi, bir güç kalıtıydı.

Parmaklarım yüzükle birlikte tenine dokundu. Fırtına grisi gözlerini bana doğru kaldırdı. Konuşmak ister gibi dudaklarını araladı ama metal derisine değdiği anda söyle-yecek söz bulamadı.

Vücutlarımızın hâlâ Unseelie Sarayı'nın koridorunda olduğunu biliyordum. Biliyordum çünkü kadehin ve yüzü-ğün büyüğü bir araya gelince bunu daha önce de yaşamış-tım. Fakat Mistral ve ben şimdi büyük ölü bir ağacın bu-lunduğu bir tepenin üzerindeydik. Bu tepeyi görmüştüm, ağaç rüyalarımda farklı formlara bürünüyordu. Mistral ben yanağına dokunurken önümde diz çöktü. Elini elimin üze-rine koydu, göz alabildiğine uzanan ovaya baktı. Yeşil ve güzeldi ama garip bir biçimde boştu.

“Sen ne yaptın, Prenses?”

“Ben yapmadım,” dedim.

Bana baktı ve gözlerinde şaşkınlık vardı. “Anlamıyorum.”

“Ağaca bak.”

Döndü ama hâlâ elimi tutuyor, fakat artık yüzüne de-ğ-dirmiyordu. Ağaç büyük ve kararmış bir şeydi, kabuğu rüzgârla ufalanmaya başlamıştı. İlk gördüğümde ağaç o ka-dar ölüydü ki ortasında büyük bir oyuk vardı. Bu ağacın yoktu. Tepenin veya ağacın gerçek olmadığını anlamam biraz vakit almıştı. Haritada bulabileceğiniz bir yer değildi. Ağaç Tanrıça'yı ve perilerin gücünü temsil ediyordu, tepe ise Tepe'ydi. Dünyanın merkezindeydik ama dünyanın merkezinin neresi olduğu tanrıların düşüncesine bağlıydı. Şimdi merkez burasıydı. Mistral ile bulduğumuz yerdi. Sert rüzgâr eserken el eleydik.

Rüzgârda elma ve gül kokusu vardı – tatlı ve berrak bir kokuydu. Çiçek kokusu rüzgâr bir sesi de getirdi. Ya da belki sadece bir düşünceydi. Mistral bunu duymamıştı, belki de sadece benim içindi.

Rüzgâr, “Öp onu,” dedi. “Öp. Kadehin tadını alsın.” Ama kadeh bizimle değildi.

Rüzgâr cevap verdi. “Sen kadehsin.” Ah, tabii ki. Şu anda çok mantıklı geliyordu, gerçi daha sonra hiç mantıklı gelmeyecekti.

“Mistral,” dedim. Rüzgâr biraz daha şiddetlendi, şimdi ismi duyunca daha tatlıydı.

Mistral bana baktı ve gözlerinde korku vardı. Tanrıça’nın dokunuşundan beri o kadar çok mu zaman geçmişti? Kafamın içindeki ses, *evet*, dedi.

“Öp beni, Mistral.”

Yüzüme baktı. “Sen kimsin?”

“Ben Merry,” dedim.

Başını iki yana salladı ama vücudunu kendime doğru çekmememe izin verdi. Kolumun rüyamda veya öngörümde yaralı olmadığını fark ettim. Kollarımı boynuna, zırhın üzerine doladım. Elleri belimdeydi ama kafasını hâlâ iki yana sallıyordu.

“Hayır, sen prenses değilsin.”

“Evet, ama daha fazlasıyım, bu doğru.” Sesim daha önce duyduğum bir yumuşaklığa bürünmüştü, sanki başka birinin sesini duyuyordum.

“Sen nesen?” diye fısıldadı.

“Kadehten iç, Mistral.” Çiçek kokulu rüzgâr görünmez kolları varmış gibi ikimizi birden kucakladı, şimdi vücutlarımız birbirine çok yakındı, üzerimizde kıyafetler varken

ancak bu kadar olabilirdi. Korkuyormuş gibi bana sarıldı, korku birçok insan için afrodizyak değildi. Kraliçe bunu hiç anlamamıştı.

Yüzünü bana doğru eğerken vücudu gergindi, daha yakına girmeye cesaret edemedi. Rüzgâr arkasına vurdu ve başı biraz daha eğildi. Bir zamanlar rüzgârların efendisi, fırtına getiren olduğunu anladım. Eskiden insanların bir atı kontrol ettiği gibi rüzgârları kontrol ediyordu ama şimdi at Mistral'dı ve bu durumdan hoşlanmıyordu.

Mistral tatlı rüzgâra karşı koymaya çalıştı. Vücudunu uzaklaştırmak istedi ama rüzgâr zincirler gibi güçlüydü, tek yapabildiği şey ağzını ağzımın üzerinde tutmak oldu. Dokunmamayı başardı.

Dudaklarım kıpırdadı. "Sen de bunu istiyorsan neden karşı koyuyorsun?" diye sordum.

"Sen kadeh olamazsın. Tanrıça olamazsın, o çok uzun süre önce bizi terk etti."

"Ben gerçek değilsem o zaman beni öpemezsin."

"Sen gerçek olamazsın."

"Sen hep benim şüpheli Thomas'ım oldun, Mistral. Beni öp ve gerçeği keşfet. Şüphelerin mi gerçek ben mi gerçeğim, görelim." Rüzgâr bizi birbirimize bastırdı ve şimdi nefes almak çok güçtü. "Öp beni!" Ses ağzımdan çıktı ve rüzgârın içinde yankılandı, çiçeklerin kokusu yoğunlaştı.

Ağzı ağzıma dokundu ve bunu yaptığı anda mücadele etmeyi bıraktı. Dudakları, ağzı, kolları ve vücuduyla kendini öpücüğe teslim oldu. Rüzgâr şimdi sadece rüzgârdı ama Mistral bunun farkında değildi. Beni güçlü kollarına aldı, kendine bastırdı. Bir eli kalçamdaydı, ezici tutuşu altında ağzımdan küçük bir ses çıktı. Bu ses Mistral'ı daha da ce-

saretlendirdi. Öpüşmemiz daha ateşli bir şeye dönüştü ama hâlâ hafif bir nazikliği vardı, şimdi dudaklarımdan içime girmek ister gibi beni öpüyordu. Beni öptü ve dişlerini kullandı, ben bir çığlık atana kadar alt dudağımı ısırıldı.

Çiçeklerin kokusu gitti ve rüzgâra ozon kokusu doldu. Vücudumdaki bütün tüyler diken diken oldu. Mistral beni yere yatırdı. Beni korumak mı istiyor yoksa sevişmek mi istiyordu bilemedim. Fakat biz yere uzandığımız anda berrak gökyüzünden bir yıldırım düştü ve ağaca çarptı.

Ardı ardına inen şimşekler ağacı dövdü, her vuruşla ölü kabuk parçalandı ve altından taze kabuklar çıktı.

Mistral vücudunu bana siper etti, ağacın her iki yanına düşen şimşekler zemini sarsarken beni korumaya çalıştı. Sonunda ağaç çıplak, taze ve canlıydı. Kırık dallar uzamaya ve tamamlanmaya başladı, dalların ucunda tomurcuklar açtı. Beyaz ve pembe çiçekler açığa çıktı, şimdi elma kokusu yoğun ve tatlıydı. Öngörü sona ererken sesini duyduk. “Şüpheli Thomas, şimdi gidebilir ve ölüleri sarsıp kendine getirebilirsin.”

Yeniden koridordaydık ve Mistral önümde dizleri üzerinde duruyordu. Elim yüzündeydi ve kolum hâlâ sargıdaydı.

Etrafımızda Mistral’ın adamları da vardı ama Doyle ve Barinthus adamları uzak tutuyordu. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama Barinthus’un sesini duydum. “Prenses sadece dokunarak gücümün bir kısmını geri getirdi. Neler olduğunu anlamadığınız için Mistral’ın elinden bu şansı alacak mısınız?”

Mistral bana bakıp gülümsedi, dişlerini gösterdi. Gözleri fırtına bulutları ile kararınca kör gibi göründü. Birden aya-

ğa kalktı ama elimi hâlâ tutuyordu. Beni birden kendine çekince kolum acıdı ve ağzımdan bir inilti çıktı.

Gırtlğından ve göğsünün derinliklerinden bir ses geldi, mırlamaya yakın bir sestir ama uzaktan gelen gök gürlemesi gibi bas bir kükrelemeyle son buldu.

Parmaklarını saçlarımda arasında gezdirdi, avucuna aldığı saçları sıkıp birden kendine çekti. Keskin bir acı hissettirdi ama sadece çok sıkı tuttuğu içindi.

Bana bakarken yüzünde saf ve çıplak bir şehvet vardı, karanlık ve aydınlık gibi birbirinden bağımsız ve ilkel bir şeydi. Karanlığın içine girip hayat getiren ilahi kıvılcım gibiydi. Güç Mistral'ın ellerindeydi, derilerin içine sıkışmış olsa da hevesle bana yaslanmaya devam etti.

Vücuduma değenin çok büyük ve çok kalın olduğunu hissettim. Ellerinin gücü ve hissettiklerimle ürperdim. Saçlarımda biraz daha sıkı, beni vücudumun tepkisiyle savaşıma zorladı, ya bunu yapacak ya da gerçekten acı çekecektim. Vücudum tutuşuna karşı koymak ve direnmek istiyordu ama bana bir seçim şansı sunmuştu. Ya kontrol et ya da kendine acı çekti. Oyunu biliyordu.

Kapana kısılmak, gücüne ve şehvetine karşı çaresiz olmak oldukça baskın bir histi, vücudumun isteğine karşı koymak zordu. Kendimi, onun sert tutuşu altında mücadele etmemeye zorlarken gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Yüzüme fısıldayıp odaklandı, bense yüzüne bakamadım. "Fırtınaya binmek istiyor musun?" Tenime verdiği nefesi sıcaktı.

Uzlaşma veya nazıklık vaat etmiyordu. Nasıl bir şey teklif ettiğini biliyordum ve bunu düşününce içimde bir şeyler

gerildi, gırtlğımdan yine küçük bir ses çıktı. “Evet,” diye fısıldadım. “Evet.”

Koridorda gök gürlemesi yankılandı, taştan duvarlar titredi. Ses titreşerek vücudundan geliyor gibiydi ve içime işliyordu, vücudum sanki büyük metal bir kadehin yanına vurulan bir ses çatalıydı. Sesi kükreyerek çıktı, içinde fırtınanın tadı vardı. “Güzel,” dedi. Beni dizlerim üzerine çökmeye zorladı.

8

Mistral beni dizlerim üzerine düşürdü ve kafamı sıkı sıkı tutarken diğer eliyle de pantolonunun önünü açtı. Sadece bunu yaptığını görmek bile vücudumun güçlü bir tepki vermesine sebep oldu. Beni tutmasaydı dört ayak üzerine düşecektim. Sevgililerimin büyük bir çoğunluğu bu şekilde hamile kalmayacağım için bunu yapmazdı. Oral seks ile kral olamazlardı ve tohumlarını vücudumun başka bir yerinde boşa harcamak istemiyorlardı. Sadece ön sevişmede kullanıyorduk ama birçoğu boşalma korkusuyla bunu istemiyordu, ellerine geçen fırsatı değerlendirmek istiyorlardı. Ben de ağzımda bir şeyler hissetmek için yalvarmak zorunda kalıyordum.

Kral olmak veya beni hamile bırakmak Mistral'ın umurunda değildi. Şimdi herhangi bir planı veya ajandası olmadan uzun zamandır gidermediği arzusunu gidermek

istiyordu. Önce zevki sonra politikayı düşünmesi Mistral'ı biraz daha çok sevmemi sağladı.

Derim hafifçe parıldamaya başladı. Derimin altındaki büyü dansı ellerine ve vücuduna geçti. Derisinin altında beyaz bir parlaklık açığa çıktı, bir köşeden görülen ışık gibiydi. Benim derim gibi tamamen parıldamıyordu, daha soluktu, kendinden çok emin değildi. Parlaklığının hep bu kadar tedirgin olup olmadığını merak ettim. Ve organını pantolonundan dışarıya çıkarttı. Uzun ve kalın organını zorla ağzıma soktu, uzun süre sert bir biçimde emdim. Başını geriye attı ve vücudu büküldü, ışık derisinin altında patladı. Soğuk beyaz bir ateşti, içinde tanıyordu, bir an için gözlerim kamaştı.

Ağzımda olmasaydı, elinin saçlarımı tuttuğunu hissetmeseydim, ışık ve güç ve büyü olduğuna, somut bir formu kalmadığına inanabilirdim. Fakat geniş ve sert kısmını gırtlığıma kadar sokunca nefes almakta zorlandım. Erkeklerimin büyük olmasını severdim ama nefes almayı daha çok severdim. Mücadele etmeye, nefes almaya çalışmaya başladım.

Vücudunu ittim ve eli rahatladı, ben nefes alana kadar dışarıya çıktı fakat ucunu içeride bıraktı. Tamamen dışarıya çıkmasını bekliyordum ama bunu yapmadı. Ucunu içimde bıraktı. Yeterince nefes aldığımda dilimi nazikçe sünnet derisinin altında gezdirdim, derinin iyice gerildiği yerde dolaştım. Saçlarımı tutarken titredi, titreme daha aşağılara ve ellerimi koyduğum kalçasına kadar indi.

Vücudu parlaklığın içinden açığa çıktı, ışığın içinde sert çizgileri belirdi. Saçları deri kayışı parçalamıştı ve şimdi beyaz ışıktan teller gibi iki yanına düşüyordu. Sanki vücudunun geri kalanı, ağzımdaki kısmı hariç, ışık ve güçle

zonkliyordu. Belki de ağızımdaki kısmı bu şekilde güçle parıldasa bunu yapamazdım.

Daha derine girdi ama az önceki gibi çok derine gitmesinden korkuyordum. Dişimin kenarını kullanarak dikkatini dağıttım. Bir an için tereddüt etti ve dışarıya çıkartmama yeniden izin verdi. Daha önceki gibi aynı yerin üzerinde dilimi gezdirdim, hem gergin derinin üstünü hem de başını yaladım. Tepemde titredi ve kıvrandı. Bana baktı, fal taşı gibi açılmış gözlerinde vahşi bir şey vardı.

Koridorda bir rüzgâr esmeye başladı, beyaz ve parlak saçları dalgalandı. Saçları şimdi vücudunu çevreliyordu. Rüzgâr her iki yönden eserek güçlendi ve bunun Mistral olduğunu anladım.

Ellerimi pantolonunun içine soktum ve deri kayışı dikkatlice aşağıya indirdim, artık testislerinin yumuşak derisine de değebiliyordum. Çok gevşek olduğu için deriyi istediğim gibi hareket ettirebiliyor, nazik toplanmış gibi ellerimde yuvarlayabiliyordum.

Önceki korkumu unuttum ve Mistral'ı tamamen ağızıma aldım, çok geniş olduğu için ağızımda tutmakta zorluk çektim. Daha da sertleşti, şimdi yutkunmak daha zordu ama denemeye değerdi. Nazik derisine ağızımı değdirmeye çalışmaya değerdi, dudaklarımı vücudunun titreyen sertliğine değdirmek istiyordum. Bu kadarımı parıldayan özüne değdirince dudaklarım hafifçe karıncalandı, yavaşça geri çekildim ve aynı süreci tekrarladım, sanki titreyen güç şimdi benim içimdeydi. Sanki dudağımın son dokunuşuyla tamamını içime almayı başarmıştım.

Dilimle son bir kez yaladım ve ağızımdan çıkarken bana karşı koymadı. Vahşi gözleriyle bana baktı ve gözlerinde

şimşekler çıktı. Şimşek olduğunu anlamam biraz zaman oldu. Mistral'ın gözlerinde yıldırımlar düşüyordu. Sonra uzaktan ozon kokusunu aldım, sanki fırtına henüz bize ulaşmamıştı ama kokusu rüzgârla geliyor, büyük ve korkunç şeyler vaat ediyordu.

Gırtlığından hafif bir ses çıktı ve koridorda gök gürledi. Derim ayı içine almış gibi parıldamaya başladı ve ışık dışarıya sızdı. Duvarlardaki gölgeleri boyadık. Beni saçlarımdan tutup ayağa kaldırdı ve gözlerimin şimdi karların ardındaki bir Noel ağacı gibi yeşil ve altın renklerle parıldadığını biliyordum.

Beni vahşice duvara döndürdü, yüzümü duvara çarp-mama sadece ellerim engel oldu.

Bir eli saçımda kaldı ama diğeriyle eteğimi indirip iç çamaşırımı buldu. Sateni avuçladı ve külotumu çekip alırken derin bir nefes aldım. Vahşice hareketle sendeledim ve dengemi kaybetmeme saçımdaki eli engel oldu. Sağlam olmayan kolumu kullandığımı fark ettim ama artık acımıyordu. Ellerimi soğuk taşa yasladım ve Mistral kalçamı kendine çekti.

Bacaklarımın arasına geçti ama içime girmedi. Kasıklarımdaya sertliğini hissedince bir çığlık attım ama ben-den daha uzundu. Ben duvara bakarken biri benim ayaklarımdan altında bir sandık koymadığı sürece bu pozisyonda birlikte olamazdık.

Üzerime yüklendi, en hassas yerlerime sertliğinin değiştiğini hissettim. Sertliğinin en tatlı noktalarımda gidip gelmesi bacaklarım arasında tatlı bir sıcaklığın büyümesine sebep oldu. Sadece derisinin yumuşaklığı veya ereksiyonunun sertliği değildi ama gücüydü. Gücü vücudumu titreti-

yordu. Durmazsa beni getireceğini anladım. Mistral'ı hem istiyor hem de istemiyordum. Ben orgazm olursam içime girmeden Mistral de gelir miydi? Dışarıya mı yoksa içeriye mi boşalmasını istiyordum? Mistral seçimi benim için yaparken hâlâ tereddütteydim.

Beni saçlarımdan tutup geri çekti ve tökezledim. Diğer eliyle dengemi sağladı, sanki yeterince sert değildi. Beni dizlerim üzerine çöktürdü ve saçlarımı bıraktı. Şimdi dört ayak üzerindeydim.

“Sırtüstü,” dedi. Sesi kabaydı, cümlesinin ardından gök gürlemesi taşlardan yankılandı. “Sırtüstü yat.”

Dönmeye başladım ama bu kadarı yeterli değildi. Elleri kalçamı buldu ve beni yerde yuvarladı. Ellerini kalçamın altına koydu ve beni kendine çekti. Dizlerim büküktü, yere sadece ceketle örtülü sırtım değişiyordu.

Gözlerinde o kadar parlak bir yıldırım çaktı ki parlaklık titreyerek bir ışık küresi gibi etrafımızı kuşattı. Gözlerim kamaştı ve yeniden görebildiğimde bana doğru hamle yaptığını gördüm. Derisi, saçları, her şeyi güç ve ışıkla bembeyazdı. Geriye kalan tek renk yıldırımların arasından gözüken gözlerinin fırtına gökyüzü grisiydi.

Vücudumu istediği yerde tutmak için ellerini kullandı ve içime girdi. Bunu hissedince gözlerimi kapattım ve dudaklarım aralandı, kalçamı biraz daha havaya kaldırdım.

İçimde ürperdi ve gözlerimi açtığımda yarısının içimde olduğunu gördüm. Parmakları beni daha sıkı kavradı. Beni kalçamdan tutarak sabitledi. Kükremeye benzer bir sesle, “Bana yardım etme,” dedi. “Yardım edersen uzun sürmez ama ben bunun uzun sürmesini istiyorum,” dedi. Ben çığlık atana kadar etlerimi biraz daha sıktı. “Anladın mı?”

Başımla onayladım çünkü sesim çıkmadı.

Tek bir harekette içime girmek istedi ama yeterince yeri yoktu. Bu yüzden tamamen içime girmek için mücadele etmek, kalçasıyla itmek zorunda kaldı. İçimi tamamen doldurdu, sanki daha fazlası olamazdı. Neredeyse tamamen dışarıya çıktı, sonra yavaşça yeniden içime girdi. Beni doldurması dayanılacak bir his değildi. Sırtım büküldü ve çığlık atarak geldim, artık istediğini yapabileceği kadar açılmışım.

Bunun Mistral'ı da getireceğini düşünmüştüm ama zevk geçince hâlâ sert ve uzun olduğunu fark ettim. Fakat orgazm bir işe yaramıştı, artık daha geniştim. Sonunda arzu ettiği kadar yeri vardı ve bununla ne yapacağını biliyordu.

Yere uzanmama izin verdi ama bacaklarım havada ve dizlerim büküktü, kolları üzerinde duruyordu ve elleri iki yanımdaydı. İçime girip çıkışını seyrettim, gücümüz daha da parıladı. Benim parlayışım ay ışığı gibiydi ama bu daha çok güneş ışığına benziyordu. Saçlarım ve gözlerim ışığın içinde eriyen altın, zümrüt ve kan gibiydi. Mistral ritmini buldu ve altın rengi de eriyip ışığın içine karıştı. Ozon kokusu aldım. Tüylerim diken diken oldu ve etrafımızdaki hava sıkıştı. Bacaklarımın arasında sıcak basıncı hissettim ve zevk vücuduma yayıldı, son bir kez içime girip çıktı. Öncesinde nazik davrandığını anladım çünkü çok derinlere indiği için bir çığlık atıp yerimden doğrulmaya çalıştım. Tırnaklarımı koluna geçirdim, hem zevk hem de acıyla. Koridorun her iki yanında yıldırımlar çaktı. Mistral'ın vücudundan değil parıltısından geliyorlardı. İçimde ürperdi, koridorda şimşekler çakmaya devam etti, gök gürültüsü sanki etrafımızı kuşatan duvarları yıkacaktı. Umurumda değildi.

Vücudunun gücüyle kapana kısılmıştım, büyüsünün patlamasıyla kör ve sağır oldum. Vücudum ışığa, büyüye ve zevke dönüştü. Beni tutan deri ve kemikler olduğunu unuttum. Sadece zevktim.

Yeniden vücudumun farkına vardığımda Mistral üzerime çökmüştü. Hâlâ içimdeydi ama çok sert değildi. Geniş omuzlarını boğulmamam için kenara atmıştı. Nefeslenmeye çalışırken kalbinin atışını hissettim. Saçları her zamanki gibi griydi ve derisi normal beyazlığını geri kazanmıştı, gerçi benimki kadar saf bir beyaz değildi. Kolundaki zırh yırtılmıştı ve kanı akıyordu. Elimi kaldırıp yaraya dokunmak istedim ama vücudumu henüz hareket ettiremiyordum.

Koridordan bir hareketlilik gelince kafamı çevirip Doyle ve diğer korumalara baktım. Doyle duvarın dibinde dizleri üzerindeydi. Korumaların büyük bir kısmı yerdeydi, bazıları hareketsizdi. Dört ayak üzerinde ilk doğrulan Buz oldu, kendine gelmek ister gibi başını iki yana salladı.

Rhys kucağında Kitto ile köşeyi döndü. Bir saldırı olduğunu düşündüğü için silahı elindeydi. Rhys'i suçlayamazdım.

Doyle boğuk bir ses tonuyla, "Seks," dedi. "Seks ve büyü." Boğazını temizledi. "Tanrıça ve Eş hepimizi kutsasın."

Rhys, "Lanet olsun," dedi. "Ve biz kaçırıldık."

Galen'in sesi de boğuk çıktı. Sırtüstü yatıyordu ve pantolonunun önü lekeliydi. "Biraz acıttı. Ben seksi bu kadar sert sevmem."

Koridorun diğer tarafından da iniltiler geldi. Mistral'ın adamları da yerdeydi. Bazıları doğruluyordu. Adair karşı duvarın dibinde ayağa kalkmaya çalışıyordu ama metalik

bir gürültüyle yeniden yere düştü. Zırhının üzerinde siyah bir tanık izi vardı. Biri zevkle karışık bir sesle, “Tanrıça bizi korusun,” dedi.

“Korudu.” Mistral yavaşça vücudunu kaldırıp bana baktı. Gülümsedi ve gözleri bahar gökyüzünün rengiydi, içinde küçük bulutlar yüzüyordu. Gözlerinde hiç bu kadar huzurlu bir gökyüzü görmemiştim.

Hawthorne yeşil zırhı içerisinde doğruldu ve sırtını duvara verdi. Hawthorne’un göğsünde de yanık izleri vardı. “Bir dahaki sefere yıldırım çağıracaksan metal giyenlere haber ver,” dedi. “Tanrıların Anası adına, acıdı.”

Bir başka ses, “Ama güzeldi,” dedi.

Hawthorne miğferini çıkarttı ve soluk yüzü açığa çıktı. Koyu yeşil saçlarını miğferin içine sığsın diye toplamıştı. Başıyla onayladı. “Evet, güzeldi.” Bana baktı ve bir an için üç renkli – pembe, yeşil ve kırmızı – gözlerinin içinde bir ağaç gördüm. Tepenin üzerinde bir ağaçtı ve beyaz çiçekleri vardı. Gözlerini kırpıştırdı ve ağaç yok oldu. Öngörüğü ve yıldırımın ağacın ölü kabuğunu nasıl temizlediğini hatırladım. Buradaki eski kabuklar da temizlenmiş miydi? Zevk ve acı vermekten fazlasını mı yapmıştık? Zaman gösterecekti. Şimdi çözmemiz gereken bir cinayet vardı. Polis yoldaydı ve biz tanıkları sorgulamaya başlamamıştık.

Dua ettim. “Tanrıça, büyülü aydınlanmalarını cinayetleri çözdükten sonra ya da en azından polisin karşısına düzgün bir biçimde çıktıktan sonra göstersen olmaz mı?” Bir cevap almadım, beni dinlediğini ifade eden sıcak bir nabız atışı bile hissetmedim. Büyüyü peri diyarına geri getirmenin öneminin farkındaydım, belki de cinayetleri çözmekten önemliydi. Fakat polisin bizi işlerin çıkırından

çıktığı bir toplu seks yaşanmış gibi koridorda bulmasını istemezdim.

Koridorun diğer ucunda biri hareket etti. Doğrulan kadındı, zırhına rağmen kadın olduğu belliydi. Miğferini çıkarttı ve nefes almaya çalıştı. Kıvrıkcık saçları çok kısa kesilmişti, son gördüğümünden daha farklıydı ama yüz hâlâ Biddy'ye aitti. Cel'in korumalarından biriymiş, yarı insan yarı Unseelie *sidhesiydi* fakat Cel'in hayranı değildi. Bir zamanlar babamın korumalarından biriymiş ve Cel, babamın korumalarının büyük bir kısmını alınca ister istemez taraf değiştirmişti. Burada ne işi vardı?

Yüzünün üzerinde bir gölge belirdi ve parlak gümüş zırhının üzerine aktı. Gölgenin içinde minik bir figür vardı. Karanlık bir hayalete benzeyen bir bebek gibiydi. Parmağımdaki yüzük birden ısındı, sanki birisi metalin üzerine üflemişti.

Koridora göz gezdirdim ama hâlâ Mistral'ın altındaydım. Biddy koridorun kıvrıldığı yerde doğruldu. Aslında bulunduğum yerden kadını görememem gerekti. Ama koridordaki figürlerden daha gerçekmiş gibi ana hatları vurgulanıyordu.

Tepemdeki Mistral, "Görüyor musun?" diye fısıldadı.

"Ben de aynı şeyi soracaktım," dedim.

"Bir çocuk," dedi.

"Hemen yanına git çünkü öngörü uzun sürmeyecek. Bu koridorda bir yerde onun eşi var. O gölge çocuğun babası."

Galen, "O önündeki nedir, Biddy?" diye sordu. Dirsekleri üzerindeydi.

Mistral üzerimden kalktı. "Yanına git, Meredith, yüzüğün büyüü solmadan." Pantolonu aşağıdayken beni aya-

ğa kaldırdı. “Acele et.” Sesindeki bir şeyden etkilendim ve dengesiz adımlarla da olsa kadına doğru yürüdüm. Seks bacaklarımın kaldıramayacağı kadar güzeldi. Tökezledim ve duvara tutunmak zorunda kaldım. Eller beni tuttu ve bakışlarımı çevirince Hawthorne’un ellerini gördüm. “İyi misin, Prenses?”

Başımınla onayladım. “Evet.” Biddy’nin önündeki gölgeye baktım. Sanki hayalet çocuk bana fısıldıyor, “Buradayım,” diyordu. Diğer eller de bana dokundu ve acele ettim. Gölge çocuğu görenlerin sayısı arttı. Eller beni acele etmemi söylediler gibi itti. Yüzük elimde hâlâ sıcaktı ve basıncını hissediyordum. Büyü güçleniyordu. Büyü yok olmadan Biddy’ye dokunmak zorundaydım. Bunu nereden bildiğimi bilmiyordum ama büyü bitmeden yüzüğün tenine değmesi gerekti. Başarısız olursam fırsatı kaçırıacaktık.

Biddy güçlkle de olsa ayağa kalktı, üç gri renkli gözlerini odaklamakta zorlandı ve sırtını duvara yasladı. Yüzüğün basıncı artarken adımlarım düzgünleşti, sanki derime sıcak ve canlı bir şey değiyordu. Koşmaya başladım, Biddy’nin gözleri korkuyla fal taşı gibi açıldı. Büyüyü göremiyor ama bir terslik olduğunu seziyordu.

Eline uzandım ve otomatik olarak bana uzandı. Beni tuttuğu anda büyü patladı. Sanki dünya nefesini tutmuş, zaman ve büyü durmuştu. Bir an için Biddy ve ben her şeyin dışındaydık. Hiç ses yoktu, sadece nabzımı duydum. Bana baktı, gözlerinde korku veya anlayamadığım bir şey vardı. Bu büyü benim için değildi. Ben sadece taşıyıcıydım. Biddy’ye neler olduğunu bilmiyordum. Acı vermediğini biliyordum, güzel bir şeydi, her ne duyuyorsa sadece Biddy’ye aitti. Tanrıça kadınla konuştu ve ben elini tut-

tum. sessizce büyüün kadını ele geçirmesine izin verdim çünkü başka ne yapabilirim bilmiyordum.

Sesler bir anda geri geldi. Basınç değişimi gerçekte ve büyü bizi bırakınca ikimiz de sendeledik. Birbirimizin ellerini sıktık, sanki düşmemize engel olan bu dokunuştı. Gözleri fal taşı gibi açıldı, derisi şokla solgundu. Biddy uzun boylu ve geniş omuzluydu, üzerinde zırhtan arda kalanlar vardı. Zırhlı eldivenleri ve miğferi yerdeydi, diğer parçalar sağa sola saçılmıştı. Sanki ben yanına gitmeden önce kabuğunu dökmüştü. Üzerinde zırh parçaları ve *sidehelerin* bile zırhın altına giydiği korumalar vardı. Saçları darmadağınktı, sebebi miğferi ve maruz kaldığı büyüydü. Hâlâ sevimliydi –bunu hiçbir şey yok edemezdi– ama daha güzel görüldüğünü de görmüştüm. Ama koridordaki erkeklerin bakışlarını gören daha önce hiçbir kadını bu kadar arzulamadıklarını düşünürdü.

Yüzlerinde yumuşak bir şaşkınlık vardı, sanki benim görmediğim bir şeyi görmüşlerdi. Sevimli bir dişinin önünde dilleri tutulmuş gibiydiler, gördükleri veya hissettikleri bir şeyin etkisiydi. Büyü benim için değildi çünkü ben de erkekler gibi Biddy'den etkilenmiş olsaydım koridor boyunca doğru adamı bulana kadar yüzlerine bakamazdım.

Bir an için Doyle olduğunu düşündüm ve kalbim sıkıştı fakat yüzü diğerlerinininki gibi şaşkın değildi. Aslında, yüzünde şüphe vardı, sanki gördüklerini veya hissettiklerini tanımlamaya çalışıyordu, benim almadığım bir kokuyu alıyor olmalıydı. Buz duvarın dibinde hareketsizdi ama Buz'un yüzünde de şaşkınlık yoktu. Öfkeliydi, suratı asıktı, her zamanki gibiydi. Galen'in yüzü diğer adamlarınki gibi

kayıplardaydı. Mistral'ın da benim gördüğümü gördüğünü anladım çünkü koridora göz gezdirerek bir şeyi aradı. Yüzük bendeydi ama Mistral da büyüünün bir parçasıydı.

Mistral, Doyle ve Buz'un yanında durdu ve bana baktı, iki korumayı görüp görmediğimi anlamaya çalıştı. Bunun Mistral için neden önemli olduğunu bilmiyordum ama benim de gördüğümü anlayınca başıyla onayladı.

Rhys koridorun sonundaydı. Yüzü heyecanlı değil üzgündü. Daha önce Biddy'yi gördüğüm süper odakla erkeklerle baktım. Büyü birini arıyordu.

Kitto büyüyle çarpılmış gibi Rhys'in ayakları dibindeydi ama yüzünde diğer erkeklerin şaşkınlığı vardı. Ben etkilenmeyen birini aradığımı sandım ama Mistral bana en az etkileneni değil en çok etkileneni aradığımı gösterdi.

Mistral renkli kanatlı Nicca'nın önünde durdu. Elini dizleri üzerindeki adama uzattı. Nicca eli tuttu ama yüzünden anladığım kadarıyla Biddy'de gördüğü şeyden başkasını görmüyordu.

Yüzü bana daha önce hiç bu kadar güzel gelmemişti, zarif ve neredeyse dişi bir görüntüsü vardı, suratı genelde geniş omuzları ve savaşçı iskeletinin arasına gizlenirdi. Uyurken şimdiki gibi yumuşak ve narin olabiliyordu ama uyanırken hep daha fazlasıydı.

Mistral, adamı ayağa kaldırdı. Nicca birden kendine geldi, çıplak göğsünün gücüyle hareket etti, dev kanatları zarif güzelliğini renklerle çevreledi.

Bir an için pişmanlık duydum. Nicca'yı kaybedeceğim için pişmandım, bir daha asla yatağıma girmeyecekti. Fakat bu bencilce düşünce sıcak bir huzurun içinde kayboldu, pişman olmamam gerekiyordu. Bize doğru yürürken

Mistral'ın yüzünde gördüğüm şeyi yatakta da görmüştüm. Benim için veya kraliçe için fazla nazikti. Kral olarak tek yapacağı şey ölmek olurdu.

Biddy'nin yüzüne baktım ve gözlerinde Nicca'nın gözlerindeki gördüm. İkisi için de dünyada başka kimse yoktu. Şimdi güvenli ve güzel bir dünyanın içindeydiler.

Dördümüz koridorun sonundaydık, kadın bir yanda erkek bir yandaydı. Biddy veya Nicca'nın birbirlerine uzanmalarını bekledim ama ikisi de hareketsizdi. Mistral ve ben ellerini tutuyorduk. Daha önce gördüğüm gölge çocuk geri dönmüştü ama artık bir hayalet değildi. Nicca'nın sıcak kahverengi gözlerine ve Biddy'nin siyah kıvrıkcık saçlarına sahipti ve gülümsüyordu. Çocuğun gerçek bir kahkaha attığını gördüm, sanki uzansam yüzüne dokunabilirdim. Elimi eline bastırdım, yüzünün sıcaklığını Biddy'nin derisine verdim ve Mistral elini ellerimizin üzerine koydu. Ellerini büyüyle ve gözyaşlarıyla birleştirdik. Çocuklarını görmüştüm ve gerçek olduğunu biliyordum, tek yapmamız gereken birlikte olmalarına izin vermektir.

Mistral zihnimi okumuştur. "Eğer kraliçe izin verirse," dedi.

Ellerimizi çekerken yüzüne baktım. Nicca ve Biddy'nin ilk kez sarılmasına izin verdik. Öpüştüler, vücutları ve elleri birleşti, biz geri çekilirken kahkaha attılar.

Mistral'a baktım, yanaklarımdaki yaşlar kurumamıştı. "Yüzük yeniden canlandı. Yüzük böyle istedi. Saraylara yaşam geri dönüyor."

Başını iki yana salladı, üzgün gibiydi. "Sarayların yaşamamasından çok saraylara soyunun hükmetmesini istiyor. Böyle olmasaydı yüzlerce yıl önce farklı seçimler yapardı."

Doyle bize doğru yürürken konuştu. “Mistral haklı.”

İkisine bakıp kaşlarımı çattım. “Nicca’nın yatağında kalmasını isteyecek. Ne zamana kadar, ben hamile kalana kadar mı?”

Birbirlerine baktılar, başlarıyla onayladılar. Yüzlerindeki ciddi ifade beni rahatsız etti. Mistral, “En iyi ihtimalle,” dedi.

Nicca ve Biddy’ye baktım, endişelerimizin farkında değillerdi. İlk kez bir kadın veya bir erkek görmüş gibi birbirlerine bakıyorlardı, yüzlerinde heyecan vardı, sanki birbirlerine bu şekilde dokunduklarına inanamıyorlardı.

İç geçirdim, sanki koridorda bir rüzgâr esti. Büyü hâlâ bizimleydi, hâlâ içinde bir vaat vardı, nabzımın hemen altında, derimin altında bir yerdeydi. Hissedebiliyordum. Ne kadar güçlü olsa da kırılıyordu. Yüzüğün de kadeh gibi gitmeyi ya da solmayı seçtiğini anladım. Artık büyüüne layık olmadığımızı düşünmüştü. Kraliçe Andais, Biddy ve Nicca’nın birlikte olmasına izin vermezse büyü bizi yeniden terk edebilirdi. Bizi ölüme terk edebilirdi çünkü tanrılar birine çok fazla ikinci şans verseyse bir başkasının yarımına gidebilirdi. İkinci bir şansımız vardı ve Andais’in bunu harcamasını istemiyordum.

İstmeden yüksek sesle konuştum. “Böyle metafizik mucizeler yaşayacağımızı bilseydim polisi çağırmazdım.” Başımı iki yana salladım ve kraliçenin soyuyla ilgili takıntısını düşündüm. Aklıma bir şey gelmedi.

Rhys, “Benim bir fikrim var,” dedi. “Ama seveceğini sanmıyorum.”

“Rhys, sen böyle deyince sana nasıl karşı koyabilirim? Fikrini söyle.”

“Hem Nicca’yı hem de Biddy’yi yatağına alacağını söylersen izin verebilir.”

Doyle, “Evet,” dedi. “Olabilir. Bunu daha önce kendisi de yaptı.” Ciddi gözlerini bana çevirdi. “Senin hakkında daha iyi düşünebilir.”

Kaşlarımı çattım. “Daha iyi mi?”

“Kendisi gibi olduğunu düşünebilir. Sende bu tarz işaretler arıyor. Gerçekten soyundan geldiğine dair işaretler.”

Buz kaşlarını çattı. “Benim hoşuma gitmedi ama kraliçenin hoşuna gidebilir. İşe yarayabilir.”

“Biddy kabul ederse,” dedim. Mutlu çifte baktım.

Mistral, “Yüzük iki kişiyi birbirine bağladı mı gerçek aşklarıyla birlikte olmak için her şeyi yaparlar,” dedi.

Gözlerindeki hüznün uzansam dokunabileceğim bir şeydi. Bir zamanlar yüzük gerçek aşkını bulmuş ve Mistral sonrasında aşkını kaybetmiş olmalıydı.

“Tamam o zaman,” dedim. “Anlaştık.”

Buz omzuma dokundu sonra izni yokmuş gibi elini indirdi. Elini elime aldım ve sıkı sıkı tuttum. Üzgün gülümsemesiyle karşılık verdi. “Senin kadınları çok fazla sevmediğini biliyorum. Hamile kalana kadar Biddy’yi yatağına alman çok düşünceli bir davranış olur.”

Elini sıktım. “Bir kez birlikte olurlarsa çocuk sahibi olacaklar, bundan eminim. Hamile kalırsa onları kraliçe bile ayıramaz.”

Doyle, “Andaış senin kadınları çok sevmediğini biliyor,” dedi. “İzlemek isteyebilir.”

Omzumu silktim. “Nasıl istiyorsa.”

Doyle ve Buz bana baktı. Buz, “Meredith,” dedi. “Gerçekten bu gösterinin parçası olacak mısınız?”

“Birlikte olmalarını istiyorum, Buz. İlkinde benim yanlarında olmam ve kraliçenin izlemesi gerekiyorsa öyle olsun.”

Doyle, “Kraliçeye teklifi ne zaman yapacaksın?” diye sordu.

“Tanıkları sorguladıktan sonra ve polisi güvenli bir biçimde içeriye aldıktan sonra. Ve ancak çift olmalarına itiraz ederse.” Kısa eteğimi düzelttim. İç çamaşırına ihtiyacım vardı. Bir yerlerim gözükürse polis otoritemi göz ardı ederdi.

Doyle, “Galiba birçoğumuzun yeni kıyafetlere ihtiyacı var,” dedi.

Kendime hâkim olamadım ve kasıklarına baktım. *Sithen*in soluk ışığında emin olamadım.

Erkeksi kıkırdamasıyla karşılık verdi. “Siyah bir şeyleri gizlemek için kusursuz bir renktir.”

Buz gri ceketinin önünü açıp lekeyi gösterdi. “Gri değil.”

Yüzlerine baktım. “Büyünün herkesi getirdiğini mi söylüyorsunuz?”

Rhys, “Koridorda olan herkesi,” dedi. “Biz birkaç saniyeyle kaçırdık.”

Koridorun iki yanından sesler geldi, üzerlerine açık renkler giydikleri için homurdananlar oldu. Doyle, “Hepimiz aynı anda kıyafet değiştiremeyiz,” dedi. “Bazılarımızın burada kalıp çalışması gerek. İnsan polisler yolda ve biz çok fazla zaman kaybettik.”

Saat takmıyordum, kimse takmıyordu çünkü peri diyarında saatler bir garip çalışıyordu. Saatlere bakıp zamanı söylemek mümkün değildi. O zaman herkes ne zaman nerede olacağını nasıl biliyordu? Tahmin yürütüyorduk ve çoğumuz çoğunlukla geç kalıyordu.

“Pekâlâ, herkesi üzerini değiştirmek için gruplara böl, biri bana temiz bir iç çamaşırı getirebilir mi?”

Mistral parçalanmış külotumu gösterdi. “Sanırım bu artık işine yaramaz, zarar verdiğim için üzgünüm.” Külotu bana uzattı.

“Ben üzgün değilim,” dedim. Elini satene bastırdım.

Gözlerindeki hüznün yerini hoş bir ifade aldı. Satene değen eli titredi. Kargaşanın ortasında pantolonunu giyecek zamanı bulduğunu anladım.

“Bir bayanın tercihini hatırlatsın diye saklayabilir miyim?”

Başımınla onayladım. “Evet.”

Elini eski tarz bir selamla yüzüne götürdü ama gözlerindeki bakış ürpermeme sebep oldu. Arkasına dönüp adamlarına emirler verdi.

Buz arkasına döndü. Kolunu tuttum. “Sorun nedir?”

“Hiçbir şey, üzerimi değiştireceğim.” Ama bana bakmıyordu. Buz’un ruh hâli böyle değişti. Daha çok zamanım olsaydı sorular sorabilirdim ama insanlar geliyordu ve zamanımız azdı. Huysuzluğu devam ederse sorunun ne olduğunu öğreneceğime yemin ettim. Şimdilik kendi kendine düzelmesini ümit etmekten başka çarem yoktu.

Doyle, “Bırak gitsin, alışmak için zamana ihtiyacı var,” dedi.

Kaşlarımı çattım. “Neye alışması için?”

Doyle mutlu değil de üzgün bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Daha sonra, tekrar sorarsan, açıklarım ama şimdi tanıklar sorgulamak için çok vaktimiz kalmadı. Polisi sen aradın, Prenses, hazırlık yapmalıyız.”

Haklıydı ama neyi gözden kaçırdığımı merak ediyordum. Sadece Mistral ile seks yaptığım için olamazdı, daha

önce beni başkalarıyla da görmüştü. Bu değilse, neydi? Başımı iki yana salladım ve eteğimi düzelttim, bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. Tanrıça izin verirse çözmemi gereken bir cinayet vardı. Bize geri dönen vahşi büyü gücünü kontrol edemiyordum ama en azından soruşturmayı kontrol ediyormuş gibi görünebilirdim. Gerçi midemdeki kasılma bu konuda da yapacak çok fazla şeyim olmadığını belli ediyordu.

9

Bazıları temizlenmeye, bazıları insan polisleri *sithe-nin* kapısında beklemeye gitti. İnsanlar girişi kendi başlarına asla bulamazdı. Kapı hareket eder ve yabancıları sevmezdi. Yalnızca büyü, daha önce eşiği geçme- geçme- miş ölümlülerin içeriye girmesini sağlayabilirdi. Korumalar gruplara ayrılınca bir kişi eksik olduğumuzu anladım. Onilwyn koridorda değildi. Rhys ile gelmemişti ve Rhys de adamı görmemişti. Ortadan kaybolmuş gibiydi. Yüzlerce yıldır Cel'in yaratığıydı. Böyle büyük bir olayın ardından ortadan kaybolması hoşuma gitmedi. Gerçek efendisine veya Cel'e hücresinde olan biteni anlatan her kimse, ona gittiğini düşündüm.

Hâlâ polisi bekleyen iki cesedin arasından geçtik. Mutfak kapısına yaklaşınca bağırışları duyduk. Maggie May'in aksanı ağır basmıştı çünkü öfkeliydi. "Sen bir baş

belasisın, ağaç adam, mutfağımdan dışarıya çık!” Küçük teriyerleri de kadınla birlikte bağırıyordu.

Bir adam, “Deniyorum,” diye haykırdı.

Kapının önüne geldiğimizde küçük bir kalkan büyük-lüğünde dökme demir bir tavanın Onilwyn’in sırtında patladığını gördük. Onilwyn sendeledi ve dört ayak üzerine düştü. Bakır tavalar ve paslanmaz çelik tencereler vücuduna çarparken parıldadı ama adamı esas zorlayan farklı büyüklüklerdeki dökme demirden olanlardı. Dökme demir uzun zamandır perilere karşı etkiliydi. *Sidhe*, perilere hükmediyor olabilirdi ama soğuk demir yine de acıttırdı.

Maggie May mutfağın ortasında idi, etrafında tavalar, çömlekler, tencereler, kaşıklar, çatallar ve bıçaklardan bir fırtına dönüyordu. Sanki şeytani bir kar küresinin içindeydi ve ortasında duruyordu. Kepçeler de tavaların saldırısına katıldı. Onilwyn şimdi yerdeydi, kollarıyla kafasını koruyordu. Üç peri teriyeri ara sıra öne çıkıp saldırıyordu. En iri yarı olan Onilwyn’in bir botunu yakalamış çekiştiriyordu.

Onilwyn’in kılıcı büyük ocağın yanında yerdeydi. Bir *brownieye* saldıracaksanız bunu asla *brownienin* evinde yapmazdınız.

Galen gürültü yüzünden sesini yükseltti. “Kadın kontrolden çıkmış.”

Kadının yüzüne baktım. Bütün *brownielerin* iskelete benzer yüzleri vardı çünkü burunları yoktu, burun delikleri vardı. Ama sırttan kurukafalara benziyorlarsa bu, gerçekten kontrolden çıktıkları anlamına gelirdi. *Brownieler* tek bir günde bir tarlayı sürebilir veya bir gecede bir kulübe inşa edebilirlerdi. Böyle bir gücün yıkıcı bir şeye kanalize edil-

mesi hoş olmazdı. İskoçya'nın sınırında bir kasabada yerli bir kıza tecavüz edip öldüren bir serseriden bahsedilirdi. Adam kızın ailesinin *brownieler* tarafından korunduğunu bilmiyordu. Serseri ve evindeki bütün arkadaşları param-parça bulunmuştu.

Maggie May gerçekten delirmemişti ama yakındı.

Doyle, "Hayır," dedi. "Henüz delirmemiş ama bıçakları da dövüğe dâhil etmeden dikkatini dağıtacak bir şey bulmalıyız."

Rhys, "Çok yazık," dedi.

Aynı fikirdeydim, gerçekten deliren *brownieler* gerçek Unseelie Sarayı'nın değil lanetlilerin bir parçasıydı. Maggie, Onilwyn hakkında ne hissedersen hissedeyim, daha iyisini hak ediyordu.

Rhys, "Maggie May, ben Rhys!" diye bağırdı. "Beni çağırmıştın, hatırladın mı?"

Kaşıklar da dövüğe katıldı, şimdi geriye büyük bir bifteği çevirecek kadar büyük ve ağır çatallar ile bıçaklar kalmıştı. Zamanımız azalıyordu.

Bu şokun arasında dinleyebileceğini düşündüğüm tek şeyi söyledim. "Maggie teyze, seni ne kızdırdı?"

Havada dönen cisimler yavaşladı, şimdi rüzgârla savru lan kar tanelerine benziyorlardı. Hepsi teker teker masanın üzerine kondu. "Ne dedin?" diye sordu. Sesinde şüphe vardı.

"Maggie teyze, seni ne kızdırdı dedim."

Kaşlarını çattı. "Ben senin Maggie teyzen değilim, kızım."

"Sen anne tarafımdan büyük-büyükannemin kardeşisin. Bu da seni benim büyük teyzem yapar."

Hâlâ mutsuzdu ama yavaşça başıyla onayladı. “Evet, bu doğru. Ama sen bir *sidhe* prensesisin, kanın ne olursa olsun. *Sidheler* bizi kabullenmez.”

“Neden?” diye sordum.

Kıllı parmaklarını burunsuz yüzüne sürttü ve kaşları biraz daha çatıldı. “Prenses Meredith, kimin önünde konuştuğunuza dikkat etmelisiniz.” Acı çekerek ayağa kalkan Onilwyn’e baktı. Soluk derisinde kan vardı.

“Evet, Cel’in yarattığı ama Cel soyumu zaten biliyor.”

“*Sidheler* damarlarında ne aktığıyla ilgili sadece bilimleri gerekeni bilir.” Sakinleşince aksanı da kayboldu. Sesi kültürlü ve ortabatılı gibi çıkıyordu ama bir haber bülteni sunucusu gibi değildi. Ülkenin ve dünyanın dört bir yanındaki peri teriyeri severlerle telefonda konuşa konuşa sesini eğitmişti. Neden bahsettiğinizi anlamıyorlarsa Amerikan Köpek Kulübü’nden yeni bir tür teriyer alamazdınız.

“Aslımı inkâr etmek ne olduğumu değiştirmez. Boyum uzamaz veya daha çok *sidhe* gibi görünmem.”

Maggie, “Belki,” dedi. Ellerini şekilsiz elbisesine değdirdi. “Ama seni tahta oturtacak olan *brownie* kanı değil.”

Masanın üzerindeki dökme demirden tavaya uzandım. Soğuk metal sapını tuttum. Benim elimde sadece bir metaldi. Dengeyi sağlayana kadar tutuş şeklimi değiştirdim. “Ama bunu yapmama yardımcı olan *brownie* kanı.”

Gözlerini kısıtı. “Veya insan.”

“Veya insan,” diye onayladım.

Onilwyn sallandı ve dizleri üzerine çöktü. İnsan olsaydı muhtemelen ölmüştü.

“Köpeklerinle birlikte ona neden saldırdın, Onilwyn?” diye sordum.

İki köpek kadının yanına gitti ama iri yarı olan hâlâ Onilwyn'e havlıyordu. Köpeğin şişman değil hamile olduğunu anladım. Karnında o kadar çok yavru vardı ki Maggie çağırınca yanına gitmekte zorlandı.

Maggie, "Dulcie ayağını kokladı," dedi. "Biraz da havladı. Biraz da ısırıldı." İnce güçlü ellerini yumruk yaptı. Kendine zor hâkim oluyordu. "Köpeğe ve karnına tekme attı. Benim köpeğime."

İlk anım küçük köpek yavrularıyla birlikte bir dolabın içinde olmaktı. Yavrulardan bir tanesi kucağımı dolduracak kadar büyüktü. Deliğimizin önünü kapatan perdenin arasındaki ışığın önünde büyük bir köpek oturuyordu. Peri teriyer yavrularının ve tetikte köpeğin ipeksi tüyleri çok canlı bir anıydı. Babam bana on sekiz aylıkken yaşadığım şeyi anlatmıştı. Babam ve Barinthus bir göreve gidince babam beni Maggie May'a bırakmıştı. Kraliçenin kâhyası akşamki balo için yapılan yemekleri kontrol etmeye gelmişti. Kraliçe babamın beni mutfığa gizlediğini bilseydi mutfak benim cennetim olamazdı.

Ben de köpek ve yavrularıyla birlikte dolaba girmiştim. Maggie bana o zaman bile köpeklere çok nazık davrandığımı söylemişti. Kâhya gelince Maggie perdeyi kapatarak beni ve yavruları gizlemişti. Kâhya perdenin ardında sadece köpekler olduğuna inanmamış ve bakmak istemiş, anne köpek kâhyayı ısırılmıştı. Yavrularını ve beni korumuştum.

O günden beri teriyerlerin kokusu benim için rahatlatıcı bir şeydi. Onilwyn'e bu konuda ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama o, seçimi benim için yaptı.

Rhys ve Galen birlikte, "Yapma!" diye haykırdı.

Doyle ve diğerlerinin harekete geçtiğini hissettim ama Onilwyn elini kaldırıp Maggie May'e uzatırken ve büyüsünü çağırırken ben yanında bittim.

Hiç düşünmedim, sadece tepki verdim. Demir tava hâlâ elimdeydi. Tek kolumla var gücümle yüzüne indirdim. Safkan bir *sidhe* veya bir *brownie* kadar güçlü olmayabilirdim ama bir kapiya yumruk atsam kendime zarar vermeden kapiyı delebilirdim. Bir defasında beni rahatsız eden birini caydırmak için bunu yapmıştım.

Tavanın inmesiyle etrafa parlak kırmızı kanlar saçıldı. Hafifçe inleyerek yana düştü. Burnu ezilmiş bir domates gibiydi ve o kadar çok kan vardı ki ne kadar zarar verdiğimi anlamadım.

Odada yoğun bir sessizlik vardı. Sanırım ben dâhil herkes çok şaşkındı.

Rhys adamın yanına çömelirken başını iki yana salladı. "Onilwyn'i gerçekten sevmiyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim. Onilwyn'in bana dokunmasının ne kadar mide bulandırıcı olacağını düşündüm. Ben çocukken bana işkence edenlerden biriydi. Cel ve adamlarının bir kısmından hâlâ nefret ediyordum, Onilwyn'in yüzünü mahvetmek bu yüzden beni çok memnun etti. Zaten iyileşecekti.

Tekmelediği teriyer havlamaya devam etti. Kan kokusunu aldı ve daha acı kokuyormuş gibi burnunu çekti. Onilwyn'e arkasını döndü ve ayaklarıyla yerdeki kanı havaya saçıp meydan okudu.

Köpek, sahibinin yanına gitti ve şimdi üç köpek bir arada sırtıyor, Maggie'nin ayaklarına sürtünüyordu. Maggie May sarı dişlerini gösterecek şekilde sırtıttı. "Ah, ah, gerçekten bizdensin."

Başımla onayladım ve kanlı tavayı geri verdim. “Evet, öyleyim.” Gülümsedim ve bir kahkaha attı, mutfağı titreten bir kahkahaydı. Beni kucakladı ve sarıldı. Bir an için şaşkınlıktan kalbim durdu, sonra ben de Maggie’ye sarıldım. Bu kadın bana bir şey kazanmak için dokunmuyordu. Bana istediğı için sarılıyordu. Özel bir sebebi yoktu. Böylesi çok hoştu çünkü son zamanlarda buna muhtaç kalmıştım.

10

Tiz bir çınlama gelince etrafımıza bakındık ama sesin kaynağını bulamadık. Ses yeniden geldi. Sanki kristal bir kadehe metal bir cisimle vuruluyor ve ortaya en iyi kristallerin çıkartabileceği tizlikte, çan sesine an sesine benzer bir şey çıkıyordu.

Rhys kısa kılıcını kınından çıkarttı. “Crystall’ı dışarıda polislerin yanına bıraktım.”

Kılıcı önünde tuttu. “Sen misin?”

Bıçağın yüzünde Crystall’ın soluk yüzü belirdi. “Rhys, ne yapacağımı bilemiyorum.”

Rhys, “Sorun nedir?” diye sordu.

“Bence burada modern polis ve modern politikanın dilinden anlayan birine ihtiyaç var.”

Rhys başını iki yana salladı. “Sana neye ihtiyacın olduğunu sormadım. Sorun nedir?”

“Anladığım kadarıyla, insanlar kontrolün kimde olduğunu tartışıyor.”

“Hangi konuda?”

Crystall, “Her şeyde,” dedi. “Belirgin bir hiyerarşileri yok. İçinde çok fazla prens olan bir oyun gibi.”

Rhys iç geçirdi. “En kısa sürede oradayım, Crystall.”

“Üzgünüm, Rhys, ama hiçbirimiz peri diyarının dışında çok fazla vakit geçirmedik.”

“Sorun değil, geliyorum.” Rhys bir hareketle iletişimi sonlandırdı. Doyle’a döndü. “Polisin yanına modern yolları bilen birini göndermeyi akıl edemedim, etmem gerekirdi.”

Doyle, “Özür dileme,” dedi. “Git sorunu çöz.”

Rhys bir selam verdi ve kapıya doğru yürüdü. Yanımdan geçip gitti ama dikkatimi çeken, odanın diğer tarafındaki bir şey oldu.

Maggie May’in omzu üzerinde bir hareket gördüm. Lavabonun altındaki, çocukken gizlendiğim yeri örten perde sallandı. Arkasında bir şey, küçük bir köpekten daha büyük biri ya da bir cisim vardı.

Adrenalin vücuduma o kadar hızlı pompalandı ki parmak uçlarım karıncalandı. Birinin katili bulmak için bölgeyi aradığını düşünmüştüm. Yanılıyor muydum?

Maggie May’dan kurtuldum ve yüz ifademi kontrol etmeye çalıştım. Gizleneni uyarmadan Doyle ve diğer korumalara haber vermek istiyordum.

Doyle, ben bir hareketimle veya tereddüt ederek kendimi belli etmişim gibi yanımda bitti. Ağzını açtı ama parmaklarımla dudaklarına dokundum. Ne demek istediğimi anladı. Sessiz kaldı ve neden korktuğumu sormadı. Karanlık gözleriyle, sorun nedir, diye sordu. Sesini yükseltmedi.

Sadece gözlerimi kullanarak arkama baktım. Doğru açıyı kullandığımdan emindim ama anlayıp anlamadığını bilmiyordum.

Onilwyn'in yanına eğildi. "Yanımızdan neden ayrıldın, Onilwyn? Neden bizden önce buraya geldin?"

Tek cevap baloncuklu bir inilti oldu.

Doyle adamı sorgularken lavabonun altını görebileceği bir yere geçmişti. Arkama bakmamaya çalıştım.

Doyle öne eğildi. "Bir *brownie* ve yarı-insan bir prenesin seni etkisiz hâle getirdiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Görebildiğim bir işaret yapmadı ama Galen seslendi. "Peasblossom, Mug, gelin ve bizimle konuşun." Masanın diğer tarafına dolaştı ve bir an için lavabonun altına saklanan şeyin iki küçük peri olduğunu düşündüm. Belki de fazla şüpheliydim.

Kafamı çevirince lavabonun üzerindeki açık dolap kapaklarına doğru yürüdüğünü gördüm. Rhys'i almaya gelen soluk mavi peri Mug ve bir başka minik kanatlı peri kupaların arasından bize bakıyordu. Kuşların şarkıları gibi cıvıldaayan tiz ses Mug'a aitti. "Maggie'nin öfkesinden bizi unutmasından korktuk, Yeşil Şövalye Galen."

Şimdi yanlarındaydı ve perilere bakıyordu. "Bu yüzden kupaların arasına saklandınız."

"Delirmediyse değerli eşyaları böyle fırlatmaz. Hayır, yapmaz!"

Mug dikkatlice kupaların arasından çıktı ve mavi kanatlarını çırpıp Galen'in omzuna uçtu. Mug'ı şimdi hatırlıyordum, bir zamanlar bir *sidhenin* evcil hayvanıydı. Fakat en son efendisi Mug'dan sıkılınca Maggie, periyi mutfığa davet etmişti, böylece hem dürüst bir biçimde geçimini

sağlayacak hem de daha büyük olanlardan birine boyun eğmeyecekti. Büyük kelimesi sıradan perilerin *sidheleri* aşagılamak için kullandığı bir şeydi. Mug, ben peri diyarını terk ederken mutfakta çalışmaya başlamıştı. Diğer taraftan, Peasblossom'u daha iyi tanıyordum.

"Peasblossom, saklanmana gerek yok."

Buz lavabonun diğer tarafında Galen'in yanına geçti. Galen omzundaki minik periyle sohbet ediyordu. Peri, boynuna yakın bir yerdeydi, elleri soluk mavi taç yaprakları gibi narindi, Galen'in kulağını okşuyordu. Mug, *sidhe* erkeklerinden gerçekten hoşlanırdı. Efendisiyle arasında neler geçtiğini ne sormuş ne de bu konuda spekülasyon yapmışım. Bir Barbie bebekten daha küçüktü ve daha narin görünüyordu. Görsel tasvirlerle ihtiyacım yoktu. İkiliye bakıp göz ucuyla da perdeyi takip edebiliyordum. Galen hepimize lavaboya bakmak için bir sebep vermişti.

Buz, "Aşağıya gel, küçük peri, böylece seni sorgulayabiliriz," dedi.

Minik yüz Çin porselenlerin arkasına geçti, deliğine giren bir fareye benziyordu. Sesi rüzgârın iç geçirmesi gibiydi, deriyi ısıtan ve sizi karın altında çiçeklerin uyuduğuna inandıran narin bir bahar esintisi gibiydi. Sesi cazibe büyü-sünü aklıma getirmeden beni gülümsetti.

Galen, "Sesinin bu kadar güzel olduğunu hatırlamıyorum, Peasblossom," dedi.

Sanki her şeyi açıklıyormuş gibi, "Korkuyorum," dedi.

Maggie May tercüme etti. "Yarı-periler korkunca tek savunma mekanizmalarını kullanır, cazibe büyülerini."

"Evet," dedi. Gözlerini kısmış bize bakıyordu. Bir şeyler olacağını biliyordu.

Buz, “Gel, küçük peri,” dedi. Elini üzerine konması için hafifçe öne uzattı.

“Senden korkuyorum, Öldüren Buz, Karanlık’tan korktuğum gibi,” dedi. Sesi porselenlerin arasından geldi.

“Benden korkuyor musun, Peasblossom?” diye sordum.

Bir süre düşündükten sonra, “Hayır, hayır senden korkmuyorum,” dedi.

“O zaman bana gel,” dedim. Elimini uzatıp nereye konabileceğini gösterdim.

“Beni Karanlık’tan ve Öldüren Buz’dan koruyacak mısın?” diye sordu.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Bu hoş sese karşı koymak konsantrasyon gerektiriyordu. Dokununca daha da zor olacaktı ama lavabonun yanından çekilmesini istiyordum. Bir sivildi ve lavabonun altında her ne varsa ateş hattında kalmasını istemiyordum.

“Gel, Peasblossom, sana zarar vermem.”

“Söz mü?”

Doyle araya girdi. “Söz veremez çünkü senin masum olup olmadığını bilmiyoruz.”

“Masum,” dedi. Sesi korkuyla yükselmişti, çanları titreştiren rüzgâr gibiydi. “Hangi konuda masum, Karanlık?”

Onilwyn’in yanında dizleri üzerindeydi. Onilwyn ya yemi yutmamış ya da soruları cevaplamamıştı. Ya canı yanıyordu ya da rol yapıyordu. “Bir cesedi bulmakla o cesedi bulmuş gibi yapmak arasında fark vardır.”

Kaşlarımı çattım. Yarı-periyi korkuttuğu belliydi. Onilwyn sakince gözlerini kırıştırdı, sanki ne söylerse söylesin bir şey görmüyordu.

Peasblossom korkuyla isterik bir çığlık attı. Hayali rüzgâr şimdi sıcak değildi, aksine içinde fırtına barındıracak kadar soğuktu.

Peasblossom dolabın arkasına çekilmeye çalışırken çay fincanları birbirine çarpıp takırdadı.

Beni duyabilmesi için sesimi yükseltmek zorunda kaldım. “Ne Doyle ne de Buz sana zarar vermeyecek, söz veriyorum.”

Doyle şaşırmış gibi, “Merry,” dedi.

Önce sessizlik oldu, ardından duygusuz bir ses tonu duyuldu. “Söz mü?”

“Evet,” dedim. Herhangi bir suçu olduğunu düşünmüyordum ama her ihtimale karşı sadece Buz ve Doyle’un zarar vermeyeceğine söz vermiştim. Bundan bütün korumalarımın kendisine zarar vermeyeceği anlamını çıkartıyorsa kendi hatasıydı. Aradaki farkı algılamayı Peasblossom’a bırakıp kendini suçlu hissetmeyecek kadar *sidhe* ve pe-riydim. En sıradanından en asiline kadar herkes nasıl bir oyun oynadığımızı bilirdi. Dikkatsiz davranan kaybederdi. Dikkatsizlik, yapanın hatasıydı. Kafasını fincanın yanından uzattı ve rafın kenarına adım attı. Derisi insanlarınki gibi olan nadir yarı-perilerdendi. Saçları koyu kahverengiydi, dalgalar hâlinde yüzünün yanlarına iniyordu. Sadece zarif siyah antenleri, kusursuz bebek görünümünü bozuyordu. Bir de sırtındaki kanatlar.

Elbisesi kahverengi ve mor yapraklardan yapılmış gibi duruyordu fakat hareket ettiğinde “yapraklar” gerçek bir kumaş gibi kıpırdıyordu. Bana doğru uçtu ve Doyle bir bakış atınca masadan biraz daha uzaklaşıp lavaboya doğru adım attım.

Diğer korumalardan biri, “Maggie May, buraya gelir misin?” diye sordu. Şüphelenseydi itiraz ederdi ama tehlike hattından uzaklaştırılmasına izin verdi.

Peasblossom beni takip etmek için açığı değiştirdi ve nazik ayaklarını avucuma koydu. Ayakları Sage’inkiler gibi bebek yumuşaklığında değildi ama ağırlığı aynıydı; olması gerekenden daha ağırdı, sanki oyuncak bebek vücudu ve kelebek kanatları ağır bir malzemeden yapılmıştı. İvi ve Hawthorne önüme geçti ve görüşümü engelledi ama vücutlarını benim için kalkan ediyorlardı. İtiraz etmedim.

İvi fısıldadı. “Umarım ölmekten seni becerebilirim.” Hawthorne zırlı eldiveniyle arkadaşının göğsüne bir yumruk attı.

İvi bir of çekti, sonra örtünün yırtıldığını duydum ve sesler yükseldi.

Peasblossom omzuma kondu ve saçlarımın arasına gizlendi, korkuyla çığlık attı. Böyle küçük bir yaratığın bu kadar çok ses çıkartmaması gerekirdi, erkeklerin bağırıldığını duydum ama en çok duyduğum ses Peasblossom’un tiz çığlıklarıydı. Korumaların geniş vücutları beni korudu ama aynı zamanda hareketliliği de göremedim, bu yüzden hiçbir şey göremeyince neler olduğunu anlayamadım. Sadece çok kötü şeyler olmadığına kanaat getirdim. Korumaların önümde dikilmesini iyiye işaret olarak yorumladım, en azından beni zeminle vücutları arasına almamışlardı. Demek ki ölümcül bir tehdit yoktu.

Peasblossom saçlarıma ve ceketime tutundu, kulağımın dibinde çığlık attı. İçimden yarı-periyi elime alıp fırlatmak gelse de kendime hâkim oldum. Kanatlarına zarar vermek

istememedim. Beatrice'in ölümünden sonra artık sıradan perilerin hangi yarayı iyileştirip hangisini iyileştiremeyeceğinden emin değildim.

Elimi yarı-periyle kulağımın arasına koydum ama geri çektim çünkü bir iğne veya diken parmağıma battı.

Peasblossom çılgık atmayı bıraktı ve özür dilemeye başladı. Herhâlde gül dikeninden yapılma bileziğine çarpmıştım. Parmak ucumda bir damla kan vardı.

Doyle'un pes sesi Peasblossom'un özürlerini yarıda kes- ti. "Bizden neden gizleniyordun?"

Kaba bir erkek sesi, "Sizden gizlenmiyordum, ondan gizleniyordum," dedi.

Adair ve Hawthorne'un yanından bakmak istedim ama ben hareket edince onlar da hareket edip beni güvende tutmaya devam ettiler.

"Doyle, güvende miyim?" diye seslendim.

"Hawthorne, Adair, prensesin tutsağı görmesine izin verin."

Kaba bir ses, "Tutsak mı?" diye sordu. "Prensese, buna gerek yok." Seste bana tanıdık gelen bir şey vardı.

İki koruma kenara çekildi ve sonunda Buz ile Galen'in arasında duran tüylü, küçük figürü gördüm. Bir *hobdu*, *brownielerle* akraba bir yaratıktı.

Harry Hob yıllardır aralıklarla mutfakta çalışıyordu. Maggie May içerken yakaladığında işine ara vermek zorunda kalıyor, sonra kendini kontrol edince işine geri dönüyordu. Boyu sadece altmış santimetreydi ve üzeri kalın siyah kıllarla kaplı olduğu için çıplak olduğunu anlamak kolay olmadı.

Doyle, "Onilwyn'den neden korkuyorsun?" diye sordu.

“Bea’yı öldürdüğü gibi beni de öldürmeye geldiğini sandım.”

Sanırım hepimiz nefesimizi tuttuk ve ne söyleyeceğimizi bilemedik.

Doyle, “Bunu yaparken onu gördün mü?” diye sordu. Pes sesi kuyunun içine atılan bir taş gibi sessizliği bozdu. Taşın dibe vurmasını bekledik.

Ama ilk konuşan Onilwyn oldu. “Ben bir şey yapmadım.” Sesi boğuktu, sebebi duyguları değil kanlı ve kırık burnuydu. “Kadını öldürecek kadar iyi tanı mıyordum.” Güçlkle ayağa kalktı. Kimseden izin istemeyen Adair ve Amatheon adamın kollarına girdi, Onilwyn’i bir tutsak gibi aralarına aldı. O anda Onilwyn’i sevmeyen tek kişi olmadığımı anladım.

Çok ağır bir soğuk algınlığı geçiriyormuş gibi çıkan boğuk sesiyle masum olduğunu söyledi durdu ama kendi kanında boğulduğu için konuşmakta zorlandığını biliyordum.

Doyle, “Sessiz ol,” dedi. Bağırmadı ama sesi aynı etkiyi yaptı.

Onilwyn bir süre sessiz kaldı, sonra Harry Hob, “Ben,” dedi.

Onilwyn araya girdi. “Yalan söylüyor.”

Harry sesini yükseltti ve raflardaki fincanları titretecek bir biçimde bağırırdı. “Yalan! Yalan mı? Peri diyarında sadece *sidheler* yalan söyler.”

Doyle aralarına girdi, ikisine de sessiz olmasını işaret etti. “Hob, Onilwyn’i Beatrice’i öldürürken gördün mü?” Onilwyn’den bir ses gelince kafasını çevirdi. “Tek bir kelime daha edersen seni odadan dışarıya attırırım.”

Onilwyn bir ses çıkarttı ve ağızındaki kanı yere tükürdü.

Maggie May elinde demir bir tavayla adamın üzerine yürüdü.

Doyle, “Hayır, Maggie,” dedi. “Daha fazla delirmek yok.”

“Delirmek mi? Neden Karanlık? Sen bunun delirmek olduğunu düşünüyorsan gerçek bir deli hiç görmemişsin demektir.” Altın renkli gözlerinde tehditkâr bir ifade vardı.

“Beni, seni kendi mutfağından kovdurtmak zorunda bırakma, Maggie May.”

“Buna cesaret edemezsin!”

Karanlık bir bakış attı ve bu yeterliydi. Kadın kendi kendine mırıldanarak geri çekildi, tavayı bir kenara koydu ve en uzak köşeye geçti. Köpekler ayakları dibinde koştu-rup durdu.

Doyle, Harry Hob’a döndü. “Şimdi, bir kez daha soruyorum; Onilwyn’i muhabiri veya Beatrice’i öldürürken gördün mü?”

“İşi bitirmeye gelmediyse neden herkesten önce mutfağa girdi? Neden ona sormuyorsun?”

Doyle’un sesi kısıktı ve şeytani bir tona büründü, hafifçe kükredi. “Son bir kez soruyorum, Harry. Bana doğru düzgün cevap ver. Yoksa Buz’a söylerim soruma cevap verene kadar seni hırpalalar.”

“Ah, yapma Karanlık, yaşlı Harry’yi tehdit etmene gerek yok.”

“Yaşlı Harry, öyle mi?” Doyle gülümsedi. “Bizim aramızda bunu iddia edemezsin. Ben senin bebekliğini bilirim, Harry. İnsan bir aileye sahip olduğun ve bir çiftlikle ilgilendiğin zamanları bilirim.”

Harry kaşlarını çattı, yüzündeki bakış Onilwyn'e attığı gibi tehditkârdı. "Eski kötü anıları hatırlatmana gerek yok, Karanlık." Yüzü düştü.

"O zaman bana doğru düzgün bir cevap ver. Senin insanlarını nasıl kaybettiğini kimsenin öğrenmesine gerek yok."

Harry, "Onlara söyleyemezsin," dedi.

"Bana doğruyu söyle, Harry Hob, yoksa paylaşmak istemediğin sırrını açıklarım."

Harry bakışlarını yere indirdi. Şimdi daha küçük ve daha narin duruyordu, iki korumanın arasında çaresizdi. Belki de sempati toplamaya çalışıyordu fakat isteği buysa yanlış insanlara rol kesiyordu.

Doyle adamın önünde eğildi, topukları üzerinde yaylandı. "Son kez soruyorum, Harry, Onilwyn'i muhabiri ve/veya Beatrice'i öldürürken gördün mü?"

Doyle ve/veya kısmını eklemeseydi Harry'nin bir çıkış yolu olurdu: Sadece cinayetlerden birini gördüyse ve diğelerini görmediyse kurtarırdı.

Bakışları yerdeyken cevap verdi. "Hayır."

Doyle, "*Hayır* ne?" diye sordu.

Harry kafasını kaldırdı, gözleri öfkeyle parıldadı. "Hayır, ağaç lordunu Beatrice'i veya insanı öldürürken görmedim."

"O zaman ondan neden gizlendin?"

Maggie May, "Oraya gizlendiğinden haberim yoktu benim," dedi. "Belki de Karanlık, ağaç lordundan gizlenmemiştir."

Doyle, "Çok güzel," dedi. Başıyla onayladı. Sırtını dikleştirdi ve Maggie'nin sorusunu tekrarladı. "Kimden gizleniyorsun, Harry?"

“Onu gördüm,” dedi. Başıyla onayladı, kollarından tutukları için kafasıyla Onilwyn’i işaret etti. Onilwyn de korumaların kollarındaydı.

Daha fazlasını söylemesini bekledik ama sanki yeterince şey söylemişti. Doyle, “Onilwyn’i görünce gizleniyor musun?” diye sordu.

“Onun *sidhe* âşığı olduğunu düşündüm, bilmiyorum.”

Kendime hâkim olamadım. Bir kahkaha attım. Harry bana kötü bir bakış attı.

“Özür dilerim, Hob, ama Onilwyn benim yeterince safkanlı bir *sidhe* olmadığını düşünüyor. Tamamen *sidhe* olmayan birinin âşığı olacağını sanmıyorum.”

Onilwyn boğuk ses tonuyla, “Teşekkürler, Prenses,” dedi.

Hak ettiği bakışı attım. “Bir iltifat değildi.”

“Fark etmez, yine de minnettarım.”

Harry, “Buraya onun *sidhe* âşığından başka kim yalnız gelebilir?” diye sordu.

“Güzel soru,” dedim. Doyle’a baktım.

Başıyla onayladı. “Neden yanımızdan ayrıldın, Onilwyn?”

“Prensesin başka biriyle birlikte olmasını izlemeye meraklı değilim. Kraliçe röntgencilik ihtiyacımı uzun süre önce tedavi etti.”

Buna kimse itiraz edemezdi ama Doyle devam etti. “Öyleyse, biz yokken tanıştı kendi başına sorgulamak istedin; liderinin veya yanındakilerin iznini almadan, öyle mi?”

“Siz... çok meşgul duruyordunuz.” Burnu kırık olmasına rağmen alaycılığına devam edebiliyordu.

Galen, “Yeterince sert vurmadın, Merry,” dedi. Nazik şövalyemin yüzünde hiç nazik olmayan bir ifade vardı.

Doyle, “Buraya cevaplar almaya mı yoksa cevapları gizlemeye mi geldin?” diye sordu.

“Ben kimsenin âşığı değilim. *Sidhe*den aşağı bir şey seçerek kraliçenin merhametine kalmaya hiç niyetim yok.” Sesindeki tikslenme, üzerine çıkıp adım atabileceğiniz kadar yoğundu.

Doyle, “Aranızda Beatrice’in *sidhe* âşığı olduğunu bilen var mı?” diye sordu.

Maggie May, “Hayır,” dedi. “İnsanlarıma büyükleri rahat bırakmalarını söylerim. Dediğimi yapmazlarsa zarar göreceklarını ifade ederim.”

“Öyleyse, Beatrice bir *sidhe* âşığı olsaydı bunu senden gizler miydi?” diye sordum.

“Ah, büyük ihtimalle.”

Galen’in saçları arasına gizlenmiş minik mavi figüre baktım. “Mug?”

Galen, “Prenses sana bir soru sordu, Mug,” dedi.

Mug, Galen’in boynundaki buklelerle oynadığı için etrafında olup bitenin farkında değildi. Aptal değildi ama daha önce de böyle olduğunu görmüştüm, sanki *sidhe* dokunuşuyla sarhoş oluyordu.

Kafasını uzattı, kanatlarını tedirgin bir biçimde çırpıtı. “Ne?” diye sordu.

“Beatrice’in bildiğin bir sevgilisi var mıydı?”

Harry’yi işaret etti. “O.”

“*Sidhe* sevgilisi var mıydı?”

Mug’un gözleri fal taşı gibi açıldı. “*Sidhe* sevgili? Beatrice...” Başını iki yana salladı. “Öyle bir sevgilisi olduğunu bilsem bana dokunmasını isterdim.”

Peasblossom, “Beatrice, Mug’a asla söylemezdi,” dedi.

Yüzüne baktım ve yakındaki duvardaki kancalardan sarkan tavalardan birinin üzerine konduğunu gördüm.

“Sana söyledi mi?”

“Söyledi.”

Harry, “*Sidhe* âşığı kimdi?” diye sordu. Hevesliydi.

Hiçbirimiz bir şey demedik çünkü tek bilmek istediğimiz buydu.

“Bana söylemedi, *sidhe* âşığına kimseye söylemeyeceğine söz vermiş, yoksa sevgilisinden ayrılmak zorunda kalmış.”

Doyle, “Birine söylerse neden ayrılırsın?” diye sordu. “Tabii eğer...”

Buz, “Kraliyet korumalarından biri değilse,” dedi.

Amatheon, “Kim *sidhe* etinden daha azı için işkence edilerek ölmeyi göze alır?” diye sordu.

Ben düşmanca bir bakış attım.

“Bu bakışı hak etmiyorum, Prenses, bu sadece gerçek.”

İtiraz etmek istedim ama tereddüt ettim. Los Angeles’ta sıradan perilerle ilişkilerim olmuştu ve harikaydı ama... *sidhe* etini özlüyordum. Bir başka *sidhenin* ilgisini üzerinize çektiyseniz gerisi değersizdi. Amatheon’a itiraz etmek istedim ama öyle veya böyle söylediği gerçektir.

“Seninle tartışmayacağım, Amatheon,” dedim.

“Çünkü tartışamazsın,” dedi. Onilwyn’i tutmaya devam ediyordu ama dikkati benim üzerimdeydi.

Başımınla onaylayarak gerçeği tasdikledim.

Galen, “Ama kraliçenin korumalarından biri değilse Beatrice ile ilişkisi olduğunu neden gizlesin?” diye sordu.

Yüzüne baktım, gerçekten bu kadar saf olup olmadığını anlamaya çalıştım, yüz ifadesi bir şey anlamadığını belli ediyordu.

Mug kafasını Galen'in boynuna yasladı ve hepimiz adına konuştu. "Bu çok tatlı."

Galen, "Ne?" diye sordu.

Maggie May, "Birkaçı sıradan perilerle birlikte olur," dedi. "Ama çok azı bunu herkese açıklamaya cesaret eder."

Galen kaşlarını çatı. "Neden?"

Amatheon, "Sen bizimle aynı sarayda mı yaşıyorsun?" diye sordu.

Galen omzunu silkti, Mug az kalsın düşünüyordu. Galen yakalaması için parmağını uzatarak Mug'a yardım etti. "Aşk utanılacak bir şey değildir."

Galen'i zaten sevmeseydim bu sözünden sonra sevmeye başlardım.

Doyle, "Bu konuda haklısın, dostum," dedi. "Ama bizim türümüz bu gibi şeyler hakkında böyle düşünmüyor."

Adair, "Geriye kalanlarımızın sahip olmak için çok şey verebileceği bir şey için utanmak, küstahlık, sadece küstahlık," dedi.

Onilwyn, "Kim kanatlı biriyle birlikte olduğunu itiraf eder ki?" diye sordu.

Maggie May, "Sevişecek kadar iyi ama sevecek kadar iyi değil, öyle mi?" diye sordu.

Erkeklerden bazıları kadının yüzüne bakmadı. Doyle kadının altın sarısı sert gözlerine bakmakta zorlanmadı. "Harry Hob da sevgilisi miydi?"

Başıyla onayladı. "Evet."

Mug ve Peasblossom birlikte cevap verdi. "Evet."

Doyle, Harry'ye döndü. "Her *hob*, metresini bir *sidhe* ile paylaşmaz."

"Metresim değildi, hayır, kızı seviyordum."

“Onu başka biriyle paylaşmak konusunda ne hissediyordun?” diye sordu.

Peasblossom, “Beatrice, Harry’den ayrılmıştı,” dedi.

Harry, “Ama yeniden birlikteydik,” dedi.

Peasblossom bunu da onayladı.

“*Sidheden* ayrılmıştı,” dedi.

Mug, “*Sidheyi* senin için mi terk etti?” diye sordu. Tiz bir kahkaha attı.

Maggie May, “Sakın onunla dalga geçmeye kalkma, Mug,” dedi. “Bazen aşk büyüden veya güçten daha fazlasıdır.”

“Beatrice’in Harry’yi bıraktığını biliyor muydun?” diye sordum.

“Evet, yeniden birlikte olmaya başladıklarını da.”

Doyle, “*Sidheden* ayrıldıysa, Harry neden *sidheyi* mutfakta görmeyi bekliyor?” diye sordu.

“Beatrice kendisinden çok kötü şeyler istediğini söyledi. Önce kabul etmiş ama sonra fikrini değiştirmiş.”

Doyle, “Nasıl kötü şeyler?” diye sordu.

“Bana söylemedi. Çok kötü şeylermiş, duysa kimse inanmazmış.”

Biz Seelie değil Unseelie’ydik, istediklerimizin büyük bir kısmını kabullenirdik. Bizim inanmakta güçlük çekeceğimiz kadar kötü ne olabilirdi? Beatrice nasıl bir sapıklıkla karşı karşıya kalıp da korkmuştu?

“*Sidhe* lordu son bir görüşme istemiş, Beatrice’in teklifi yeniden gözden geçirmesi için. Ben ona *sidheyle* buluşması için yalvardım.”

Doyle, “Neden? Beatrice’e bir şey olacağından mı korkuyordun?” diye sordu.

Harry, “Hayır. Böyle bir şey olacağını bilseydim onunla buluşmasına asla izin vermezdim,” dedi.

“O zaman buluşmalarını neden istemiyordun?”

“Kıskanıyordum, olamaz mı? Onu geri kazanmasından korkuyordum. Tanrıça yardımcım olsun ama gözüm sadece kıskançlığı görüyordu.”

Doyle sinyal vermiş olmalıydı, Buz ve Galen aynı anda Harry’yi bıraktı. Harry, Buz’un tuttuğu kollarını ovaladı.

“Ve Onilwyn’i görünce sevgilisi olduğunu düşünüp gizlendin, öyle mi?”

Peasblossom, “Harry’yi öldürmek için geri döneceğini düşünüyorduk,” dedi. “Birine söylediyse Harry olmalıydı. Ona saklanması söyledim.”

Doyle, “Sadece Onilwyn’den korkuyorsan hepimiz içeri girince neden dışarı çıkmadın?” diye sordu.

“Sevgilinizi öldürmüş olabilecek biriyle yüzleşmek yerine gizlendiğinizi itiraf etmek kolay mı sanıyorsunuz? Karanlık’ın veya Öldüren Buz’un korkak olduğumu bilmesini ister miyim?” Gözlerinde yaşlar vardı. “Bu kadar korkak olduğumu ben de bilmiyordum.”

Doyle, “Onilwyn,” dedi. “Buraya gelmenin gerçek sebebi nedir?”

Ağzını açtı ama önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. “O zaman gerçeği söyleyeyim, prensesin benden nefret ettiğini biliyorum. Yanında bu kadar çok erkek varken beni yatağından bir süre uzak tutar. Bir kadına tekrar dokunmak istiyorum. Bir ipucu bulup bu pisliğin temizlenmesine yardımcı olursam gözünde değer kazanacağımı düşündüm.”

Öfkeli gözlerle kanlı yüzüne baktım. Bana baktı.

“Neden sana inanmıyorum?” diye sordum.

Kanlı bir maskeye dönüşmüş yüzünde öfkeli bir ifade vardı. “Doğru olmasaydı bu zayıflığımlı neden itiraf edeyim?”

Bir süre düşündüm. “Sen de benden nefret ediyorsun,” dedim.

“Buna bir son vermek için her şeyi yaparım, Prenses. Bir zamanlar hissettiğim şeyleri yeniden hissetme arzusu diğerlerine olan sadakatime baskın geliyor.”

Birbirimize baktık, ne diyeceğimi bilemiyordum ama Doyle birden araya girdi. “Kokuyu aldınız mı?”

11

Doyle tekrar havayı kokladı. Bir saniye sonra ben de aldım. Taze kan. Doyle’a doğru adım attım. Maggie May, “Ne kokusu alıyorsun, Karanlık?” diye sordu. Diğer erkekler silahlarını çekti. nı çekti. Kokuyu aldıklarını sanmıyordum ama Doyle’un içgüdülerine güveniyorlardı.

“Sorun yok,” dedi. Ama kılıcını kınından çekti, kimse rahatlamadı. Kılıç kınından tamamen çıkınca yüzeyinde kan olduğunu gördük, kılıç kanıyordu sanki.

Harry korkuyla geri çekildi. Harry’yi suçlayamazdım. Peasblossom çılgık attı. Mug, Galen’in boynuna sarıldı. Buz, “Tanrıça bizi korusun,” dedi. “Bu nedir?” Doyle, “Cromm Cruach,” dedi.

Rhys’in orijinal ismini, tanrıyenki ismini, söylediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Cromm Cruach, kırmızı

pençe demekti. Mutfak zeminine akan kanı izlerken ismin nereden geldiğini çok iyi anladım.

Maggie May, "Cromm Cruach, evet. Ama ne diyor?" diye sordu.

Kan yerde harfler oluşturdu: YANINIZDA BÜYÜLÜ OLMAYAN KILIÇ YOK MU?

Doyle, "Ah," dedi. Utanmış görüldüğüne yemin edebilirdim. "Bir mutfak bıçağı ödünç alabilir miyim, Maggie May?"

Maggie gözlerini kısıtı ama başıyla onayladı.

Et kesmek için kullanılan uzun ve büyük bıçaklardan birini alan Doyle parmağını üzerine koydu. Bıçağın yüzeyi hemen buğulandı.

Rhys'in yüzü parlak yüzeyde belirdi. "Size ulaşmak için ne kadar kan harcadığının farkında mısınız?" diye sordu.

"Üzerimde sadece büyümlü kılıçlar olduğunun farkında değildim." Yine, bir şeyi akıl edemediği için Doyle'un yüzünde nadir görülen utanç tablolarından biri vardı.

Galen, "Kimin kanını kullandın?" diye sordu.

"Kendi kanımı, şimdi iyileşiyor ama hâlâ acıyor, insan polislerin ödü koptu."

Doyle, "Daha kaç adama ihtiyacın var?" diye sordu.

"Emin değilim. Merry'nin *sithene* kaç kişiyi alacağına bağlı."

Gidip Doyle'un yanında durdum, Rhys'in beni görmesini istiyordum. "Orada kaç polis var?"

Rhys, "Yerel polisleri mi soruyorsun federalleri mi?" diye sordu.

"Federaller? FBI mı?"

"Evet."

“Onları ben çağırmadım.”

“Senin Ajan Gillett’i aradığını söylüyorlar.”

“Onu aradım ama FBI’yı davet etmedim.”

“Ama Ajan Gillett bize yakın olan federalleri arayıp partiye davet etmiş. Federallerin yardımına ihtiyacın olabileceğini söylemiş ya da ima etmiş.”

“Federalleri içeriye alıp almayacağını mı soruyorsun?”

“Pek sayılmaz, aramamın sebebi peri diyarının etrafının federal bölge olması, federaller de yerel polislerle burada olmaya hakları olmadığını söylüyor.”

“Lütfen bana abarttığını söyle,” dedim.

Görüntüsü bir anlığına bulandı, kafasını çevirdiğini anladım. “Abartmıyorum. Kiminki kiminkinden büyük mücadelesi başlamış.”

“Başlarındaki ajanı bağlayabilir misin?”

“Hayır. O mesajı yazabilmek için kendimi kaç kez kesmek zorunda kaldığımı biliyor musun? Hiçbiri kılıca yaklaşıyor. İnsanlarla konuşmak istiyorsan daha sıradan bir yöntem seçmek zorundasın. Gerçi bir telefonun da işe yarayacağını sanmıyorum.”

Doyle, “Ne tavsiye ediyorsun?” diye sordu.

“Prensesi dışarıya çıkar çünkü aramayı yapan o. Karları kana bulayınca benim prestijim kalmadı. Benden korkuyorlar.” İç geçirdi ve bıçağın yüzü yine buğulandı. “Bir insanın gözlerinde bunu görmenin nasıl bir şey olduğunu unutmmuşum. Cromm Cruach olmanın bu yanını özlememişim.”

Doyle, “Seni böyle bir şey yapmak zorunda bıraktığım için özür dilerim,” dedi. “Prenses ile hemen geliyoruz.”

“Görüşürüz.” Bıçağın yüzeyi yeniden normal hâline döndü.

“Sanırım Ajan Gillett seni yanlış anladı.”

Başımı iki yana salladım. “Yanlış anlamadı. Beni on sekiz veya on dokuz yaşımdan beri görmedi. Hâlâ o çocukmuşum gibi davranıyor.”

Doyle, “Soruşturmaya zorla dâhil olmak istiyor,” dedi.

Başımla onayladım.

Galen, “Federallerin bize kızmasını istemeyiz,” dedi. “Yerel polis laboratuvarının birkaç şeyde federallerin yardımına ihtiyacı olabilir.” Bana doğru yürüdü, Mug kafasını kaldırıp dengesini sağlamak zorunda kaldı.

Güzel noktaya parmak basmıştı, kafası çalışıyordu. Gülümsedim ve yanına gittim, yüzüne dokundum. Mug’ın oturduğu tarafa değil diğer tarafa dokundum. “Her zaman barış yanlısısın,” dedim.

Elini elimin üzerine koydu, yanağına bastırdı. “Elimden geleni yapıyorum.”

Parmak uçlarımda yükseldim ve bana bir öpücük vermek için eğilmek zorunda kaldı. Mug bir ses çıkarttı, kötü bir ses değildi, sanki ikimize birden bu kadar yakın olmak çok lezzetli bir şeydi. “Bize biraz rahat ver, Mug,” dedim. Dudaklarını büzdü ve havalandı. Bir süre Galen’e yaslandım, güçlü kollarıyla beni sarmasına izin verdim. Farklı bir zamanda, her şeyin daha kolay olduğu bir dönemde yaşasak, Galen kusursuz bir âşık olurdu. Tabii, eğer peşinde olduğumuz şey huzursa, ama ne yazık ki değildi.

“FBI konusunda ne yapacaksın?” Doyle, Galen’in tavsiye ettiğini yapmayacağını biliyordu.

“Kendimi yerel ajana tanıtacağım ve ona Gillett’e iletmesi için bir mesaj vereceğim.”

“Mesajın içinde ne olacak?”

“Ben çocuk değilim, beni çocukmuşum gibi manipüle edemez.”

Buz kaşlarını çattı. “Bu cinayetleri çözmek için insan bilimini *sithene* davet ettin. Buraya kadar güzel ama insanların sistemi hakkında bildiklerime dayanarak Galen ile aynı fikirde olduğumu söyleyebilirim. Onları tamamen dışarıda bırakamayız.”

“Çünkü daha sonra ihtiyacımız olabilir,” dedim.

Başıyla onayladı. “Evet.”

Galen ve Buz nadiren aynı fikirde olurdu, demek ki haklıydılar. “FBI’yı kızdırmamak için elimden geleni yapacağım ama dışarıya çıkıp zayıf görünürsek gitmezler ve her şeyi geciktirirler. Böyle bir savaşın ortasında kalacak zamanımız yok. Ayrıca, burası bizim savaş alanımız.”

Doyle, “O zaman yetkililere bunu gösterelim,” dedi. “Hem yerel hem de federal yetkililere.”

Bana kolunu uzattı ve koluna girdim, deri ceketinin altındaki kasların sertliğini hissettim. Aklıma kış montumun hâlâ havaalanında olduğunu hatırladım, tabii eğer biri almayı akıl etmediyse. Bu soğukta üzerime bir şey almam gerekti. Kimin ceketini alabileceğimi merak ettim.

Onilwyn’i bir iyileştirici bulmaya gönderdik. Dediklerine inanmalı mıydım bilmiyordum. Gerçekten benim gözüme girmek için mi mutfığa herkesten önce gitmişti yoksa aklında başka bir şey mi vardı? Belki de daha uğursuz bir şeydi; belki de ben Onilwyn ile seks yapmamak için bahane arıyordum. Ya da Onilwyn’e gerçekten hiç güvenmiyordum.

12

Doyle ve Buz temiz kıyafetler almam için odama kadar bana eşlik etti. Daha kalın giysilere ihtiyacım vardı. Kimin pelerinini aldığımı bilmiyordum ama üzerime tam geldi, ucu yere hafifçe değiyordu. Kürk du. Kürk krem, kehribar ve kızıla kaçan bir altın renklerindeydi. Gerçekten çok güzeldi ama kürk giydiğim zaman hissettiklerimi hissettim. Ait olduğu hayvanın üzerinde kesinlikle çok daha güzel dururdu. Deri bir ceket veya yün bir şey istemeyi düşündüm ama *sidheler* en son yüzlerce yıl önce sürülere sahipti, bu yüzden deri ve yün bulmak kolay değildi. Ayrıca, Buz bana hayvanı öldürdükten sonra yediklerini söylemişti. “Neydi?” diye sordum. Bu renkte bir kürk hiç görmemiştim. “Troll,” dedi.

Kürkü okşamayı bıraktım. Troll hiç görmemiştim ama bir tür *fey* olduğunu biliyordum, en zekilerden değildi ama

kendi kültürleri vardı, insan sayılırlardı. “Troll bir hayvan değil, bu bir tür yamyamlık.”

Doyle, “Hayvan olduğunu kimse söylemedi,” dedi. “Sen öyle düşündün. Gidelim mi? Polis bekliyor.”

“Hayvan kürkü giymekle ilgili sorunlarım varsa bizden biri sayılabilecek birinin kürkünü giymenin beni rahatsız etmeyeceğini mi düşündünüz?”

Buz iç geçirdi ve büyük siyah sandalyeye çöktü, ne yazık ki kraliçenin odama eklediği yeni dekora uyuyordu. Odam şimdi gotik bir porno film veya ölünün çok dikkat çekeceği bir cenaze töreni gibiydi.

“Trolü ben öldürdüm. Kürkü hatıra olarak aldım. Bunun senin için neden sorun olduğunu anlamıyorum.”

Buz siyah deri sandalyede soluk bir hayalete benziyor ve kürk ceketıyla çok havalı duruyordu. Bileklerine kadar inen gümüş-tilki derisinden ceketini havaalanından getirtmişti. Deri ceketler sanırım kime ait oldukları belli olmadığı için kaybolmuştu ama kürklere bir şey olmamıştı. Belki de kürk ceketler ancak benim korumalarım kadar uzun ve omuzları geniş erkeklere göre olduğu içindi.

Doyle’a döndüm. “Bir başkasının derisini ceket olarak giymek gibi.”

Doyle kolumu tuttu. Canımı acıttı ve yüzündeki öfke tutuşundan da belli oldu. “Sen Unseelie Sarayı’nın prensesisin. Bir gün bize hükmedeceksin. Hayatta kalmak istiyorsan bu gibi zayıflıklar gösteremezsin!”

Siyah gözlerinde sanki rengârenk ateş böcekleri uçuşuyordu. Bir an için başım döndü, sonra kendimi yeniden kar botlarımın içinde buldum. Gözlerine bakıp kendime gelmeye çalıştım. Bunu kasıtlı yapmış olsaydı kolaylıkla

göz ardı edemezdim ama gücünü açığa çıkartan iradesi değil öfkesiydi. Öfkeden kaçmak iradenin gücünden kaçmaktan daha kolaydı.

Buz ayağa kalktı. “Doyle, çok da büyük bir sorun değil.” Kendinden emin değil gibiydi ve sebebini biliyordum. Bu Doyle’ydi, liderleriydi, hiçbir şey hissetmeyen yerinden oynamayan Karanlık’tı. Hiçbir zaman öfkesine yenik düşmezdi.

Doyle beni kendine çekti ve gücünün enerjisinin yayılmaya başladığını hissettim. Yüzüme hırladı. “Onurlu düşmanlarımızın derilerini giymeysin, öyle mi? Polis bizi bekliyor, adamlarımız soğukta dikiliyor ve sen ceketini beğenmiyorsun! Az önce hepimizin önünde bir yabancıyı beceren biri için çok hassas bir duyarlılık.”

Ağzım açık yüzüne baktım, çok şaşkın olduğum için bir şey diyemedim.

“Doyle!” Buz yanımıza geldi, elini bana doğru uzattı, sanki beni Karanlık’tan çekip alacaktı. Ama elini geri çekti çünkü benim gibi o da bunu yaparsa Doyle’un ne tepki vereceğini bilmiyordu. Doyle kendinde değil gibiydi ve beni korkutuyordu. Sanırım Buz da korkmuştu.

Doyle başını geriye yatırıp bir çığlık attı. Çok acı çeken birinin çığlığı gibiydi, içinde saf yalnızlığı barındırıyordu. Çığlığın sonu tüylerimi diken diken eden bir kükremeyle bitti. Beni bıraktı ve Buz’a doğru fırlattı. Buz beni yakaladı ve diğer tarafa çevirdi, Doyle ile arama girdi.

Doyle siyah derilerin içinde yere düştü, atkuyruğu bacaklarının arasında bir yılan gibiydi.

Hıçkırdığını anlamam biraz zaman aldı. Buz ile birbirimize baktık. Bizim sarsılmaz Karanlık’ımıza ne olduğunu ikimiz de bilmiyorduk.

Doyle'a doğru bir adım attım ama Buz beni tuttu ve başını iki yana salladı. Haklıydı. Fakat Doyle'dan böyle kırık sesler duymak göğsümü sıkıştırıyordu.

Buz yanına çömeldi ve elini Doyle'un karanlık omzuna koydu. "Doyle, seni ne rahatsız ediyor?"

Doyle yüzünü elleriyle kapattı ve elleri yere değene kadar öne eğildi. Kendi üzerine katlandı ve gözyaşlarına boğuldu, öfkeyle ağlıyordu. "Bunu yapamayacağım," dedi. Elleri ve dizleri üzerinde doğruldu ama başı öne eğikti. "Buna dayanamıyorum." Kafasını kaldırdı ve Buz'un kolunu tuttu, benimkini tuttuğu gibi sertti, yalvarırcasına konuştu. "Eskiden olduğum şeye geri dönemem. Yanında durup bir başkasının ona sahip olmasını izleyemem. Bu kadar güçlü değilim."

Buz başıyla onayladı ve diğer adama sarıldı. Sıkı ve vahşi bir sarılmaydı, yüzünde saf bir hüznün vardı.

Bir şeyi gözden kaçırmıştım. Önemli bir şeydi. Sadece Doyle'a değil Buz'a da bir şey olmuştu. Genelde ruh hâlleri böyle değildi. Neden yas tutuyorlardı?

"Ne oldu?" diye sordum.

Doyle başını iki yana salladı, Buz'un omzuna yaslandı. "Anlamıyor. Ne anlama geldiğini bilmiyor."

"Ne?" Midemi korku gıdıklamaya başladı, tüylerim diken diken oldu. Derim korkuyla soğudu.

Buz bana baktı ve gözlerinde dökülmemiş yaşlar olduğunu gördüm. "Yüzük kralını seçti, Meredith."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordum.

Doyle, "Mistral," dedi. Yüzünü görmem için kafasını kaldırdı. "Yüzük Mistral'ı seçti. Sana sahip olmasına izin veremem."

Yüzüne baktım. “Sen ne saçmalıyorsun? Birinin kral olmasının tek bir yolu vardır ve ben hamile değilim.”

Buz, “Emin misin?” diye sordu. Yüzü çok sakindi, beklediğim duygusal fırtınadan eser yoktu. Sanki Doyle paramparça olurken Buz kendini daha güçlü tutmak zorundaydı.

“Evet, demek istediğim...” Üzerine düşündüm. “Emin olmak için çok erken.”

Doyle başını iki yana salladı ve atkuyruğu derilere süründü. “Yüzük hiçbirimiz için canlanmadı. Hiçbirimizle böyle seks yapmadın. Bu, Mistral’ı yüzüğün seçtiği anlamına gelmiyorsa başka ne olabilir?”

“Bilmiyorum ama...” Acı dolu yüzüne bakarken ne diyeceğimi bilemedim. Bir erkekten diğerine baktım. İnadıkları yüzlerinden belliydi. Birbirine sarılan ışık ve karanlığa baktım, göğsüm sıkıştı. Nefes almak zorlaştı. Oda sıcak ve boğucu geldi. Mistral’dan hamile kalırsam erkeklerimi, ikisini de kaybederdim. Mistral’a bağlanır ve sadece Mistral’ın olurum. Seks iyi olabilirdi, harika olabilirdi, ama sadece seksti ve... “Onu sevmiyorum.” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz çok saçma olduğunu anladım. Bir çocuğun dileğiydi.

“Kraliçe kimseyi aşk için evlendirmez.” Doyle’un sesi ağladığı için boğuk çıktı.

“Ama durun, ben yüzüğün gerçek aşkı veya kusursuz eşi bulduğunu sanıyordum.”

Buz, “Evet,” dedi.

“Nicca ve Biddy birbirlerine bağlandılar. Dünyada başka kimse kalmamış gibi birbirlerine bakıyorlardı.”

İkisi de başarıyla onayladı. “Yüzüğün seçtikleri öyle olur.”

“Ama Mistral ve ben birbirimize öyle bakmıyorduk,” diye araya girdim.

Doyle, “Sonrasında adamın yüzünü görmedin,” dedi. “Ben gördüm.”

Buz, “Ben de,” dedi.

Elimi havada salladım. “Yüzlerce yıldır ilk seksiydi. Ve büyü, güçle yoğrulan bir seksti. Ağır bir deneyimdi. Herhangi bir erkek bana öyle bakabilir ama bu sadece şehvet, aşk değil.”

Buz kaşlarını çatı. Doyle duyguları boşalmış gibi dik dik baktı.

“Ben Mistral hakkında öyle hissetmiyorum.”

Buz şüpheyle bana baktı. “Gerçekten mi?”

Başımı iki yana salladım. “Yüzük onu seçtiyse ona âşık olmam gerekmez mi?”

Buz başıyla onayladı.

“Mistral hakkında öyle hissetmiyorum.”

“Koridorda yaşadıklarından sonra nasıl hissetmezsin?” Doyle’un sesi duygulardan tamamen arınmıştı, sanki bu kadarı Doyle için çok fazlaydı.

“Harikaydı ama hiç aklınıza geldi mi? Belki de peri diyarında parmağında yüzükle ilk kez seks yaptığım için o kadar büyü bir şeydi.”

Doyle gözlerini kırptırdı ve odaklanmaya çalıştı. Kendisini uyuşturan hayal kırıklığından kurtulmaya çalışıyordu. Buz ikisi adına konuştu. “Peri diyarında bizden biriyle birlikte olmuşsundur.”

Başımı iki yana salladım. “Sanmıyorum, olduysam da parmağında yüzük yoktu. Los Angeles’ta bile seks yaparken yüzüğü pek takmıyordum.”

Doyle, “Çünkü güç güvenilmez seviyelere çıkabiliyordu,” dedi. Bana baktı. “Onu kilitlemekle aptallık mı yaptık?”

Yüzük bir kez nabız gibi attı, sanki parmağımı sıktı. Yutkundum ve başımla onayladım. “Yüzük öyle düşünüyor.”

Doyle gözyaşlarını sildi. “Mistral’ı gerçekten sevmiyor musun?”

“Evet.”

“Ama hâlâ hamile olabilirsin,” dedi.

Buz, “Yüzük doğurganlığı arttırır ama daha fazlasıdır,” dedi. “Meredith, Mistral’ı sevmiyorsa belki de onun için kusursuz eş değildir.”

“Mistral öyle olduğunu mu düşünüyor?”

Doyle kendine geldi ve karanlığını yeniden bir araya topladı. “Büyük ihtimalle.”

Buz, “Rhys’in de öyle düşündüğünü biliyorum, kendisi söyledi,” dedi.

“Galen?”

“Yüzüğün gücüyle büyülenmişti. Bu şekilde büyülenenler muhtemelen berrak düşüncelere sahip olamaz.”

“Sadece sen, Rhys, Doyle ve Mistral güçle sarhoş olmadınız, öyle mi?”

“Mistral büyüünün parçasıydı. Rhys zamanında gelmedi.”

“Ama size neden bir şey olmadı?”

Birbirlerine baktılar ve Buz konuştu. Doyle bana bakmadı. “Zaten âşıkсан yüzüğün üzerinde bir etkisi yoktur.”

Doyle, “Gerçek aşksa,” dedi. Sonra bana baktı, keşke bakmasaydı.

Gözlerinde görmeme izin verdiği acı vardı. Los Angeles’ta hiçbirinden hamile kalmayınca acı birikmeye başlamış olmalıydı.

İki erkeğe bakarken hayatımda ilk kez tahta oturmakla bu iki adamı kaybetmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalsam neyi seçeceğimi bilmediğimi fark ettim. Kraliçe olup bu kadar çok şey kaybetmek istediğimden emin değildim. Ama Cel yaşadığı sürece, beni öldürmek isteyecekti. Perilerin geri kalanını ona veremezdim, beni ve sevdiklerimi rahat bırakmaya yemin etse bile. Halkımı Cel'e veremezdim. Andais, onun yanında akıllı ve sağduyulu kalırdı. Cel'in sadistliğine kimseyi maruz bırakamazdım. Çünkü ben babamın kızıydim. Doyle ve Buz'u kaybedebileceğimi düşünürken dünyanın altüst olduğunu hissettim, ayakta dikilmekle yetindim.

Aklıma bir şey geldi. "Galen'in büyülenmiş olması âşık olmadığı ya da gerçekten âşık olmadığı anlamına mı geliyor?"

Şaşkındılar, birbirlerine baktılar ve başlarıyla onayladılar. "Bence kendisine sorsak itiraz eder ama evet, anlamı bu."

Benim tatlı ve nazik Galen'imi bir başkasının kollarında düşünmeye çalıştım ve içimi pişmanlık kaplamadı. Aslında, yüzüğün bir gün Galen'e uygun kişiyi bulacağını ve Galen'in beni aramayacağını bilmek huzur vericiydi. Gülümsedim.

Doyle, "Neden gülümsüyorsun?" diye sordu.

"Çünkü düşüncesi acı vermedi." Yanlarına gittim, parmaklarımla yüzlerine dokundum. "Siz ikinizi kaybetmeyi düşünmek... kalbime bir bıçak saplamak gibiydi." Yanaklarını okşadım ama yüzükle Buz'a dokunmamaya özen gösterdim. Büyü araya girmeden dokunmak istiyordum. Doyle'un derisi normal insanlarınkinden daha sıcaktı, hayvan formuna geçebildiğini keşfettiğinden beri böyleydi. Buz'un derisi ise normal insanlarınkinden daha

soğuktu. Her zaman böyle değildi ama çoğunlukla serindi. Los Angeles'ta tanrılığının bir kısmını kadehin gücü sayesinde geri kazandığından beri böyleydi.

Sıcağı ve soğuğu, ışığı ve karanlığı tutarken, peri diyarında bu iki erkeği unutmama sebep olabilecek biri olup olmadığını merak ettim. Gerçekten aklımı alacak biri var mıydı? Haftalardır ve aylardır yavaş yavaş artırdığımız bu sevgiye değer veriyordum. Çaba ve güven gerektirmişti, dünyadaki bütün büyüler ölse bile bu iki erkeği seveceğimi biliyordum. Bu akşam bana gösterdiklerinden sonra aynı-
sının ikisi için de geçerli olduğunu anlamıştım.

Birbirlerine değene kadar yüzlerini hareket ettirdim, sonrasında ikisine birden geçecek bir öpücük kondurdum. Yüzüm yüzlerinin arasındayken Buz'un ipeksi saçlarına ve Doyle'un sıcak derisine fısıldadım. "İkinizin sonsuza kadar yatağında olması için perileri, tahtı, benliğimi ve sahip olduğum her şeyi veririm."

Doyle'un kolu beni önce buldu ama Buz da aynı-
nı yaptı, beni dizlerim üzerine kaldırdılar, vücutları arasına aldılar, şimdi sertlikleri arasında güvendeydim. Doyle yüzünü kafama bastırıp cevap verdi. "Tahta senden daha layık biri olsaydı buna izin verirdim." Yanağını saçlarıma dayadı. Vahşice tutuşu neredeyse acı vericiydi. "Yastığımda kokunun kalması için hayatımı bile veririm ama bu saraya çok uzun süre hizmet ettiğim için tahtı Cel'e bırakamam."

Buz ellerini üzerimde gezdirdi, üzerime giydiğim pantolonun üzerinden kalçamın kenarını okşadı. "Prens korumalarının bize anlattığı hikâyeler..." Ürperdi, elleri titredi.

Yüzlerini görmek için geri çekildim. “Korumalarının onun hakkında konuşmayacak kadar Cel’den korktuğunu sanıyordum.”

Doyle beni aralarına çekti ve döndürdü, şimdi ikisinin birden kucagında oturuyordum. “Prensin korumalarından bazıları insan gazeteleri ve dergilerine bakabiliyor.”

Doyle, “Senin korumalarının Kraliçe’nin Kuzgunları veya Prensin Turnaları’ndan daha iyi vakit geçirdiğini biliyorlar.”

“Ben hâlâ onlara Turnalar demeye alışmadım. Turna babamın kuşuydu, onun korumalarına denirdi.”

Buz, “Birçoğu Essus’a aitti,” dedi. Ellerimi tuttu. “Essus öldükten sonra Cel’e verildiler.”

“Seçim şansları var mıydı?” diye sordum. Gerçi şimdi babamın korumaları en son dert edeceğim şeydi çünkü babamı koruyamamışlardı. Öldürülmesine izin vermemişler miydi? Şansları olursa kaç tanesinin kraliyet muhafızı olma yeminini bozacağını merak ediyordum.

Doyle, yanağımı avuçladı ve dikkatimi üzerine çekti. “Dün akşam senin diğer erkekleri çağırman Cel’in kuşlarından bazılarının bize Cel ile yaşamın nasıl olduğunu anlatmasına sebep oldu.”

“Bu, neden dillerinin çözülmesine sebep oldu?”

“Senin bütün korumalarına değer verdiğini biliyorlar, sadece sevdiklerine değil. Böyle bir şeyi Turnalar yıllardır görmedi.”

Buz’un ürperdiğini hissettim. “Bizim kraliçenin elinde maruz kaldığımız şeylerin kötü olduğunu sanıyordum...” Başını iki yana salladı. “Ama öyle hikâyeler anlattılar ki.”

Doyle, “Tahtı ona veremeyiz, Meredith,” dedi. “Bence gerçekten delirdi.”

“Hapsedilmesi ve işkence görmesi bunu iyileştirmeyecek,” dedim.

“Evet,” dedi.

Buz, “Geriye kalanı da anlat,” dedi.

Doyle iç geçirdi. “Kraliçenin, Cel’in ihtiyacının korumalardan biriyle giderilmesine izin verdiğini hatırlıyor musun?”

Başımla onayladım. “Evet, o akşam hem beni hem de kraliçeyi öldürmeye çalıştılar.”

“Evet, ama biz bunu emredenin Cel olup olmadığını bilmiyoruz. Ona sadık olanlardan birinin Cel tamamen delirmeden çaresizlikle yaptığı bir eylem de olabilir.”

“Sizce delirirse asiller onu takip etmeyi reddedebilir mi?”

Doyle, “Saraydakilerden de korumalarından istediklerini isterse, evet,” dedi.

Kürk ve deriye, ikisine birden yaslandım. “Ne yapmış?”

Doyle, “Hayır, Meredith,” dedi. “Uyumadan önce vakitimiz olursa belki o zaman anlatırız. Gerçi hiçbiri uykudan önce dinlenecek hikâyeler değil.”

“Çözmemiz gereken bir cinayet var, emin olun uzun süre uyumayacağız,” dedim.

Doyle, “Tek bilmen gereken şey,” dedi. “Sana kafayı takmış.”

“Nasıl?” diye sordum.

Birbirlerine baktılar. Doyle başını iki yana salladı. Buz, “Bilmesi gerekiyor, Doyle,” dedi.

“O zaman sen söyle. Neden kötü haberleri hep ben veriyorum?”

Buz gözlerini kırpıstırdı, benim aklımdan da geçeni yüzüne yansıtmamak için uğraştı. Kötü haber vermenin Doyle'u rahatsız ettiğini bilmiyorduk. Kraliçe'nin Karanlık'ıydı, korkunç gerçekleri hiç etkilenmeden ya da etkileniyor gibi gözükmekten dile getirebilirdi. Sanki duyguları açığa çıkınca bu yanını da kaybetmişti.

Buz, "Nasıl istersen," dedi. Bana baktı. "Kadın korumalarından birini senin isminle çağırmış ve annesi senin gerçekten hamile kalmanı istiyorsa bunu kendi tohumunun yapacağını söylemiş."

Yakışıklı yüzüne baktım ve espri yapıp yapmadığını sormak istedim ama yapmadığı belliydi. Şimdi ürperme sırası bendeydi. "Ölürüm daha iyi."

Doyle, "Umurunda olacağını sanmıyorum," dedi.

"Bu ne demek?"

"Cel'in tecavüzlerinden birinde sıradan perilerden biri ölmüş." Doyle yeniden iç geçirdi ve gözlerinde nadiren gördüğüm bir şey açığa çıktı: Korku. "Sanırım seks sırasında ölmesi hoşuna gitmiş. Ceset çürüyene kadar da tecavüzüne devam etmiş."

Yüzümdeki kan çekildi.

Buz, "En azından korumaların anlattığı buydu," dedi.

"Gözlerini gördünüz, yalan söylüyor olabilirler mi?"

Buz iç geçirdi ve başını iki yana salladı. "Hayır." Üzerime eğildi, bana sarıldı, beni gümüş saçlarının arasına gömdü. "Özür dilerim, Meredith, ama bilmen gerektiğini düşündük."

"Cel'den daha önce de korkuyordum," dedim.

Doyle, "Şimdi daha çok kork," dedi. "Böyle birine Unseelie Sarayı'nın anahtarı verilmez, özellikle de güç bize

geri dönüyorken. Bu güçle çok daha tehlikeli olur. Böyle bir güç delirmiş birinin eline geçmemeli.”

Buz, “Güç, Meredith’in sayesinde geri dönüyor,” dedi.

“Evet, ama güç *sidhelerin* arasına dönünce bir silah gibi olacak. Nasıl kullandığını umursamayacak.”

“Güç kötüye kullanılırsa Tanrıça bizi sonsuza kadar terk edebilir,” dedim.

“Ben de aynı fikirdeyim ama Tanrıça hediyelerini geri alana kadar bu güçle nasıl zararlar verilebilir hiç düşündün mü?”

Yerde otururken daha büyük felaket ihtimallerini düşündük. Doyle bana sarıldı ve sonra doğruldu, bir köpek gibi silkindi. Deri ceketini düzeltti. “Cel ve yeni deliliğiyle ilgili haberleri polisleri içeriye aldıktan sonra anlatacaktım ama...” Karanlık gözlüklerini taktı, şimdi yeniden uzun boylu ve sarsılmaz Karanlık’tı. Sadece kulaklarındaki gümüş küpeler adama renk katıyordu. “Polisin ve FBI’nın yanına kadar sana eşlik edeceğiz. Kontrolümü kaybettiğim için özür dilerim, Prens. Daha fazla gecikmeyelim.”

Buz’un beni ayağa kaldırmasına izin verdim. “Bin yılda bir kez kendini kaybetmişsin, çok mu?”

Doyle başını iki yana salladı. “Rhys ve polisin soğukta beklemesi benim hatam.”

Koluna dokundum ama deriyle kaplı sert kastan ibaretti, sanki yumuşaklığına dokunmamı istemiyordu. “Ben affedilemez bir hata olduğunu düşünmüyorum.”

Buz, “Bizi rahatlatmaya çalışırsa daha da geç kalacağız,” dedi.

Doyle gülümsedi, dişlerini gösterdi. “Cezalandırılmak yerine rahatlatılmak güzel.” Kürk pelerini kaldırdı. “Lütfen,

şimdilik. Sonra hoşuna giden bir tane buluruz, sadece şimdilik.”

Kürkü giymek hâlâ hoşuma gitmiyordu ama Cel ve korumaları hakkındaki hikâyeleri duyduktan sonra gözüme çok büyük bir kötülük gibi gelmedi. Kürkle beni kuşatmasına izin verdim. “Nasıl görünüyor?” diye sordum.

Duvar, üzerine sinek konunca dalgalanan bir at derisi gibi titredi. Doyle beni geriye itti. Buz’un kılıcı elindeydi. Doyle silahını duvara doğrulttu.

Taşın içinden yaldızlı çerçevesi olan bir boy aynası çıktı, odanın karanlığında parıldadı.

Doyle’un yanından aynaya baktım, nabzım gırtlığımda atıyordu. “Bu da nereden geldi?”

Doyle’un silahı hâlâ parlak yüzeye bakıyordu. “Bilmiyorum.” Neredeyse bütün periler aynaları telefon gibi kullanabilirdi. Doyle ve bazı *sidheler* aynaları kullanarak seyahat edebilirdi. Bir figürün açığa çıkmasını, korkunç bir şeyin olmasını bekledik. Ama ayna duvarda duruyordu, sanki sadece bir aynaydı ve fazlası değildi.

Buz’un kılıcının ucu aşağıya indi.

Doyle bize baktı. “Neden açığa çıktı? Kim gönderdi?”

Buz aynaya doğru yürüdü. “Meredith, aynada kendine bak.”

Doyle şüpheliydi ama bakmam için kenara çekildi. Kırmızı ve altın renkli kürk saçlarıma ve derime çok güzel gitmişti, gözlerimin altın rengini açığa çıkarıyordu. Başlığı da takınca zarif ve dünyevi olmayan bir varlığa benziyordum. Viktorya dönemi bir Noel kartıyla barbar bir prenses arası bir şeydim. Tamam, küçük bir barbar prensesi.

“Şimdi, *sithene* ayna için teşekkür et ve ihtiyacın olmadığını söyle.”

Kaşlarımı çattım ama söyleneni yaptım. “Ayna için teşekkürler, sihten, ama artık ihtiyacım yok.”

Ayna hep duvardaymış gibi duvarda kaldı.

“Lütfen, sihten, bir ayna prensese zarar vermek için de kullanılabilir, lütfen onu götür.” Sanki hava titreşti, sonra duvar yeniden dalgalandı ve ayna duvarın içine girdi. Çıplak duvara bakarken tuttuğumu fark etmediğim nefesimi verdim.

“Ben nasıl göründüğümü sordum diye mi açığa çıktı?”

Buz, “Şşş,” dedi. Başıyla onayladı.

Doyle, “Bu,” dedi. “Çok ilgi çekiciydi.”

Buz, “Sihten isteklere en son-” Sonra durup düşünmek zorunda kaldı.

“Çok uzun zaman oldu, dostum, ben bile ne zaman olduğundan emin değilim.”

“Öyleyse, bu iyi bir şey, değil mi?” diye sordum.

Doyle, “İyi,” dedi.

Buz, “Ama tehlikeli,” diye ekledi.

Doyle başıyla onayladı. “Bundan sonra yüksek sesle bir şey söylerken dikkat et, Meredith. Basit bir yorumun bile çok ciddi sonuçları olabilir, eğer *sithen* yeniden canlandıysa...”

“Ne demek istiyorsun?”

“*Sithen* canlıdır ama tanıdığım diğer canlılar gibi değildir. Söylenenleri kendince yorumlar. Nasıl göründüğünü sordun ve o da sana bir ayna verdi. Söylediğine göre sana ne teklif edeceğini bilemeyiz.”

“Ya çığlık atıp yardım istersem, o zaman ne yapar?” diye sordum.

Doyle, “Bilmiyorum,” dedi. “İnsanlara nesneler verdiğini duydum ama insanlara hiç dokunmadı. Ama bu duvarların içinde büyülü eşyalar var, ortadan kaybolan şeyler. Bazıları tanrılara geri gitmediğini, duvarların içinde kaldığını düşünüyor. Birden önünde belirmesini istemeyeceğim şeyler var, yanında bizden daha fazlası olmalı.”

“Buz ve senden daha fazlası mı?”

Başıyla onayladı.

Öldüren Buz ve Kraliçe’nin Karanlık’ından daha tehlikeli ne olabileceğini sormak istesem de vazgeçtim. Sorunları teker teker çözmeliydim. Sanki bir şey bu akşam bizi burada tutmaya çalışıyor, yarı-önemli olaylarla dikkatimizi dağıtıyordu. Başımı iki yana salladım. “Bu kadar yeter, şimdi gidelim. Rhys ve polisler bekliyor.”

Kapıdan çıktığımızda ana koridordaydık. Odam üç kat aşağıdaydı ve buraya yakın bir yerde değildi. Bize eşlik edecek korumalar biz dışarıya çıkarken bize şaşkın bakışlar attı.

Galen, “Kapı daha önce burada değildi,” dedi.

Doyle, “Evet,” dedi. Sonra herkesi formasyona soktu, ben ortaya geçtim ve korumaların arkasına gizlendim. Erkeklerin diyebilirdim ama en az üç tanesi kadındı, Biddy de buna dâhildi. Nicca ile dövüşte muhtemelen bir işe yaramazlardı. Hâlâ büyüünün etkisindeydiler ama onları geride bırakamazdık. Birisi ikiliyi durdurmazsa ilk buldukları yerde seks yapacaklarına emindim, ben kraliçe ile konuşana kadar böyle bir şey olursa ikisinin de cezası işkenceyle ölüm olurdu. Doyle el ele tutuşmalarını istemedi. Polisin yanlış düşüneceğini söyledi.

Cathbodia ve Dogmaela grubumuza katılmıştı. Şimdi yanımda normalde Cel’e sadık olması gereken üç kadın

vardı. Doyle yanımızda kadınların olmasının daha iyi olacağını ve savaşçı olarak eğitildiyse bu bunun daha da iyi olacağını söyledi. Ama gerçek sebebi biliyordum. Kraliçe her an fikir değiştirebilir ve kadınları Cel'in yanına geri gönderebilirdi. Bizimle birlikte polisin yanına gittiler çünkü bizim yanımızda daha güvendeydiler.

13

Polisi görmedim ama seslerini duydum, boğuk erkek sesleriydi. Sesler sakın ve soğuk gecelerde daha uzaklara ulaşabiliyordu. Yanaklarım yanıyordu, nefesim buharlaşarak çıktı, başlığımın içinde dondu. Su- u. Su- ikast denemesinden sonra Barinthus, peri diyarına kadar beni sıcak tutmuştu ama şimdi kendi gücüme kalmıştım. Kar dizlerime kadar geliyor ve botlarım da pantolonumun dizlerinin ıslanmasına engel olmuyordu. Kalkanımın içine yaz güneşinin sıcaklığını sokup soğuğu uzak tutmaya çalıştım ama sanki yazın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyordum. Aysız gökyüzü, parıltılı buz tanecikleri ya da siyah kadife kumaşın üzerine saçılmış elmaslar gibi duran binlerce yıldızla doluydu. Bir ayağımı kaldırıp diğerinin önüne atmaya odaklandım, daha uzun boylular rahat rahat yürürken ben karla mücadele veriyordum. Bir prenze-

sin yüzüstü yere düşmesi utanç verici olurdu ama bunun olmaması için uğraşmak gerekiyordu. Bence karın içinde debelenmek de hoş gözükmeydi ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Fakat tökezleyen Biddy oldu. Nicca kara düşmeden kadını yakaladı. Kadın özür diledi. “Sorunun ne olduğunu bilmiyorum. Çok üşüyorum.”

“Durun, hepiniz durun,” dedim. Herkes emre itaat etti, bazıları ellerini silahlarına attı.

Soruyu Galen sordu. “Sorun nedir, Merry?”

“Burada insan kanı taşıyan sadece Biddy ve ben miyim?”

“Sanırım.”

“Yaz güneşinin sıcaklığını çağırmak istedim ama nasıl olduğunu hatırlamıyorum.”

Doyle yanıma geldi. “Sorun nedir?”

“Biddy’yi ve beni kontrol et, sadece insan kanını etkileyen bir büyü var mı?”

Siyah eldivenlerinden birini çıkarttı ve elini yüzümün önüne tuttu, derime dokunmadı ama auramı, büyü gücümü ve kalkanımı inceledi.

Kısık sesle kükredi ama bu ses tüylerimi diken diken etti. “Sanırım bir şey buldun.”

Başıyla onayladı. Nicca’nın kollarında kendinden geçmek üzere olan Biddy’ye döndü. Biddy, “Özür dilerim, Doyle. Genelde böyle değilimdir,” dedi.

Doyle, “Bir büyü,” dedi. Kadının miğferini kaldırıp elini yüzünün önünde tuttu. Miğferi Nicca’ya verdi ve bana döndü, gözlerindeki öfkeli kıvılcımlar yok olmadı. Öfkesiyle yükselen gücünü bastırıyordu. Bir başka büyü daha burnunun dibine kadar sokmayı başarmışlardı.

Üzerimize çok ustaca büyüler yapıyordu. Büyük bir şey yapılsa bizim hissederdik ama o kadar küçük büyüler yapıyordu ki fark etmesi çok zordu.

“Ölümlü kanına bağlanmış. Enerjinizi emiyor ve sizi soğutuyor.”

Nicca, “Neden Biddy, Merry’den daha çok etkilendi?” diye sordu. Kanatları dışında vücudunu kalın bir pelerin kapatıyordu. Kanatları sanki daha sıcak kalacakmış gibi birbirine yapıştı, belki de böylesi gerçekten daha sıcak oluyordu. Sıcak kanlıydı, kanatlarının olması bu durumu değiştirmiyordu.

Ben cevap verdim. “Yarı insan. Benim ise dörtte birim insan. İnsan kanı arıyorsa onda, benden daha fazla var.”

Hawthorne, “İnsan polisleri de etkiler mi?” diye sordu.

Doyle elini üzerime koydu ve bu sefer kalkanlarımın üzerinde sıcak bir nabız hissettim. “Bulaşıcı bir hastalık gibi. Ya Biddy ya da prensesin üzerine yapılmış, diğerine atlamış. Kaldırmazsak polislere de atlar.”

Kafamı kaldırdım, büyüsünün sıcaklığı bir nefes gibi üzerimdeyken konuştum.

“Tamamen insan kanı taşıyanlara ne yapar?”

“Bir *sidhe* savaşçısı karda tökezledi. Baş döndü ve dövüşte işe yaramaz hâle geldi.”

Buz karanlığa bakıyordu. Diğer korumalar da soğuk geceye göz gezdiriyordu. Sesi bana kadar geldi. “Bu, yeni bir saldırının başlangıcı mı?”

“İnsan korumalara saldıracak kadar cesur olan kim?” Soruyu soran Amatheon’du. Kraliçeden uzaklaşmak için soğuğa çıkmayı tercih edenlerdendi. Ama yüzlerce yıldır Cel’in yaratığı olduğunu hatırladım. Birkaç onurlu ve se-

vecen davranış sadakatini değiştirmiş olabilir miydi? Cel'e çok yakınsa diğer korumaların bahsettiği korkunç olaylara şahit olmuştu, değil mi? Bunu daha sonra Amatheon'a sormayı zihnimin bir kenarına not ettim, yanımda Doyle ve Buz varken sorabilirdim. Onilwyn içeride kalmıştı çünkü ben ve Maggie May, adamı güzel hırpalamıştık ve kendine tamamen gelmemişti. Soğuk demir yüzünden *sidheler* bile insanlar gibi iyileşirdi. Onilwyn'e hiç güvenmiyordum. Amatheon'a güvenmeye başlamıştım, bu konuda hatalı mıydım? Bu soruyu soruyorsam, tamamen güvenmediğim anlamına gelirdi.

"Kim edebilir?" diye tekrarladım. Yüzüne bakmamaya çalıştım, vücut dilimle kendisinden şüphelendiğimi belli etmemek için uğraştım.

Ya bir açık verdim ya da kendini güvende hissetmedi. "Bu konuda hiçbir şey bilmediğime yemin ederim," dedi.

Adair, "Onursuz bir adam olduğunu söylemiştin," dedi. "Onursuz bir adamın yemini olmaz."

Doyle, "Yeter," dedi. "İnsanlara bu kadar yakınsa kendi aramızda tartışamayız."

"Doyle haklı. Bunu sonra konuşuruz." Kafamı kaldırdım. "Bunun insan polisleri bulaşmaması için büyüyü kaldırabilir misin?"

"Evet."

"O zaman yap da gidelim."

Galen, "Öfkeli gibisin," dedi.

"Bunu kim yapıyorsa sıkılmaya başladım. Bu oyunlardan yoruldum."

Doyle, "Yine de iyiye işaret," dedi.

Yüzüne baktım. "Ne demek istiyorsun?"

“Katilin insan polislerden korktuğunu gösterir, büyü-
nün bulamadığını bulmalarından korkuyor.” Eldivenlerimi
cebime koydum ve başlığımı çıkarttım, soğuk hava yüzü-
me vurdu. Ürperdim.

“İşim bitene kadar biraz daha üşüyeceksin.”

Başımla onayladım. “Şu büyüü kaldır, ısınırım.”

Pelerinimi geriye attı. Soğuk hemen içime işledi,
kürkün sıcaklığını alıp götürdü. Ellerini üzerimde gez-
dirirken titrememek için kendimi zor tuttum, bana hiç
dokunmuyor sadece vücudumun aurası üzerinden geçi-
yordu. Gücü auramın üzerine aktı ve üzerimden bir şeyi
çekip aldı, derimden bir böceği alması gibiydi. Ellerini
yukarıya kaldırdı, sanki elinde gerçekten bir şey vardı.
Yapışkan yeşil ateşi ellerine çağırdı. Bir vücudu yediğine
şahit olduğum acı verici bir alevdi. Ölümlüyseniz sizi öl-
dürebilir, ölümsüzseniz korkunç acılara ve hatta deliliğe
sebeep olabilirdi. Şimdi bununla üzerimden aldığı büyü-
yü yakıyordu.

Arkamızdan bir ses, “Sorun nedir?” diye sordu. Rhys’ti.
Elinde bir silah vardı ama tutuş şekli sayesinde silahın uzak-
tan görülmesine engel oluyordu. Yeşil ışığı gördü. Alarma
geçerek, “Ne oldu?” diye sordu. “Ben neden hissetmedim?”

Galen cevap verdi. “Birisi Merry’ye büyü yapmış.”

Buz, “İnsan kanını etkiliyor,” diye açıkladı.

Doyle, “İnsan polislere de bulaşabilirdi,” dedi. Yeşil alev
yok oldu, gece biraz karardı. Biddy’ye döndü, kadın şimdi
Nicca’nın kollarındaydı. “Bırak, Nicca.”

“Düşer.”

“Karların üzerinde dizleri üzerinde olur. Zarar görmez.”
Doyle’un sesi inanılmaz derecede nazikti.

Nicca, kadına sarılmaya devam etti. Kanatları bir kez alevlendi, sonra yeniden kapandı. Biddy yumuşak bir ses tonuyla, “Sorun değil, Nicca,” dedi. “Doyle bana yardım edecek.”

Yanına giden Hawthorne oldu, nazikçe Nicca’yı uzaklaştırdı. “Bırakalım da Doyle sevgiline yardım etsin.”

Nicca kendisini uzaklaştırmalarına izin verdi ama Biddy karların üzerine düşünce Hawthorne ve Adair tekrar öne çıkmasına engel oldu, bıraksalar kadının önünde dizlerinin üzerine çökecekti.

Rhys bir ıslık çaldı. “Tatlı polislerin başına çok kötü şeyler gelebilirdi.”

Doyle, “Evet,” dedi. Yere çömeldi, ceketi beyaz karların üzerine karanlık bir birikinti gibi yayıldı. Doyle ellerini bana yaptığı gibi Biddy’nin üzerinde gezdirdi ama karnına doğru inerken tereddüt etti. “Bu kadar metal üzerindeyken birisinin üzerine büyü yapması...” Başını iki yana salladı. “Çok güçlü olmalı.”

“Ya da karışık kanlı,” dedim. “Biraz insan veya *brownie* ya da başka bir şeyin kanına sahip olanlar metallerin yanında safkan *sidheler*den daha rahattır.”

Dudakları titredi. “Hatırlattığın için teşekkürler çünkü kesinlikle haklısın.”

“Büyünün izini sürebilir misin?” diye sordum.

Doyle başını yana yatırdı, bir şeye şaşırان köpek gibiydi.

“Evet.” Biddy’nin vücudu üzerinde elleri gerildi. “Büyüyü kaldırabilirim ama üzerine kendi büyümünü ekleyip sahibine gitmesini de sağlayabilirim.”

Rhys, “Sadece izini sürmeyip sahibine geri mi göndereceksin?” diye sordu.

“Evet.”

Buz, “Bunu çok uzun zamandır yapamıyordun,” dedi.

Doyle, “Ama şimdi yapabilirim,” dedi. “Ellerimde, karnımda hissediyorum. Tek yapmam gereken büyüü kaldırıp kaybolurken üzerine kendi gücümü eklemek. Takip etmesi zor bir kovalamaca olacak ama işe yarayabilir.”

Buz, “Seninle kim gidecek?” diye sordu. “Benim prensenin yanında kalmam lazım.”

“Anlaştık.”

Usna, “Ben giderim,” dedi. “Hiçbir köpek, kediye yeti-
şemez.”

Doyle vahşi gülümsemesini gösterdi. “Anlaştık.”

“Ben de giderim.” Cathboduaydı, bir zamanlar bir savaş tanrıçasıydı, şimdi ise Cel’in korumaları arasına sığınmış bir *sidheydi*. Pelerini siyah tüylerden yapılmıştı, bazen siyah saçları da pelerinin bir parçası gibi duruyordu. Göz ucuyla bakarsanız saçları da tüylere benziyordu. Cathboduaydı, savaş kuzgunuydu, gücü azalmış olsa da saraylarda orijinal ismini koruyan birkaç kişiden biriydi. Söylentiye göre Cel, kadından korktuğu için kadına kötü bir şey yapmamıştı.

Dogmaela yanında zırhıyla dikiliyordu, Cel’in köpeği olarak isimlendirilmesinin sebebi Cel’in bütün pis işlerini yapmasıydı. Herkesin içinde Cel’in seks teklifini reddetmiş ve Cel de bunu unutmamıştı. Cathbodu da aynısını yapmış ama Dogmaela gibi cezalandırılmamıştı. Şimdi karların içinde siyahlar ve tüyler içerisinde dikilen kadına bakarken... Cel’den çok daha cesur adamları bile durduracak bir güce sahip olduğunu düşündüm.

Usna, “Bize ayak uydurabilir misin, kuş?” diye sordu.

Usna'nın gülümsemesini yüzünde donduracak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Benim için endişelenme kedicik, bu yarışta geride kalmam."

Usna bir kedi gibi kükredi. "Avcının kim olduğunu unutma, kuş!"

Gülümsemesi genişledi, gözlerinde vahşi bir heyecan vardı. "Ben," dedi.

Doyle, "Biz," dedi. "Prensese koru, Buz."

"Koruyacağım."

Rhys, "Ah, bana sormayın," dedi. "Ben hem size yetişecek kadar hızlı değilim, hem de prensesi emanet edeceğiniz kadar iyi değilim."

"İnsanların yanında ona yardım et, Rhys." Doyle, Cathbodia ve Usna'ya baktı. "Hazır mısınız?"

Cathbodia, "Hazırım," dedi.

Usna, "Her zaman," dedi.

Doyle, Bidy'ye döndü. "Bu, biraz acıtabilir."

"Yapman gerekeni yap." Bidy ellerini karların üzerine koydu.

Doyle ellerini açıp kapattı, şimdi gümüş zırhın üzerinde siyah pençeler gibi duruyorlardı. Bidy nefesini tuttu. Doyle'un büyü gücü öyle bir alevlendi ki ben bile kalkanlarımın içinde gücü hissettim. Bidy'nin aurası, metafiziksel zırhı, vücudunun üzerini parıldayarak kapladı ve alevlendi. Doyle ellerini ışığın içine soktu ve bir ışık topunu çekip çıkarttı fakat bu ışık topu, Bidy'nin aurası gibi temiz sarı-beyaz bir renkte değildi, mide bulandırıcı koyu bir sarıydı ve kenarlarında turuncu bir alev yanıyordu.

Doyle ellerini topun etrafına sardı ve turuncu alevler parmaklarının arasından saçıldı.

Dikkatle ayağa kalktı, sanki elinde çok sıcak bir çorba kâsesi tutuyordu. Biddy'nin yanından geçti, diğer korumalar Doyle'un önünü kapatmamak için kenara çekildi.

Usna ve Cathbodia yanında yerlerini aldı. Usna uzun pelerinini çıkarttı ve üzerinde derilerle dikildi, nefesi ağzından buharlaşarak çıkıyordu ve yüzünde hevesli bir ifade vardı, gözleri beklentiyle parıldadı. Cathbodia'nın yüzü kusursuz, soğuk ve güzel bir mermerden yapılmış gibiydi. Pelerinini çıkarmak yerine daha da sarıldı. Nefesinin buharlaşmadığını fark ettim. Bir an için sebebini merak ettim ama sonra Doyle ellerini yukarı attı, alevler şimdi bir kuştı, kırmızı ve turuncu alevden bir şahine benziyordu. Kanatlarını birkaç kez parıldatarak çırpı ve yükseldi. Doyle uzun siyah pelerinini çözdü ve karların üzerine bıraktı. Silahlarını çıkarttı ve karın üzerine attı. Şahin iki kez daha kanat çırpı, şimdi ateşten küstah gözleriyle bize bakıyor, sanki "Beni asla yakalayamazsınız," diyordu. Sonra uçmaya başladı, el büyüklüğünde bir kuyruklu yıldız gibi gecenin içinde hızlandı.

Doyle da ortadan kayboldu. Koştuğunu biliyordum ama karanlığın gelişini izlemek gibiydi. Neler olduğunu asla tam olarak anlayamazdınız. Karların üzerinde hoplayan karanlık bir şekildi. Cathbodia yanındaydı ama koşuyor gibi durmuyordu. Tüylü uzun pelerin sanki karların üzerinde süzülüyordu. Usna, ikisinin arkasındaydı ama çok geride değildi.

Rhys, "Tam bu işe uygun kişi," dedi.

Buz, "Evet," diyerek onayladı. "Karanlık'ı geçemezsin."

Dogmaela, "Ve öfke rüzgârın üzerinde seyahat eder," dedi.

"Öfke?" dedim.

“Şimdi ozanların kuzgunu. Erkekleri kendi aralarında tartışmaya iten hoşnutsuzluk.”

Biddy, “Dövüşü başlatır, sonra onunla beslenir,” dedi. Nicca ayağa kalkmasına yardım etti.

Buz, “Bir zamanlar öyleydi,” dedi. “Ama artık değil.”

Dogmaela, “Sen öyle san,” dedi. “Cathbodua tartışmaları hâlâ sever, yanılgiya düşme, Öldüren Buz. Bu kadar huzur onu sıkıyor.”

Buz, “Bu, huzur değil,” dedi.

“Belki,” dedi. “Ama savaş da değil.”

Rhys, “Umarım hiç savaşmayız,” dedi. “Şimdi, çocuklar, rozetleri donmadan gidip şu polislerle konuşalım.”

Dogmaela, “Rozetler?” dedi. “Toplara karşılık gelen argo bir kelime mi?”

Rhys sırtıttı. “Biz yanlarına gidince hepsi rozetlerini çıkartıp prensese gösterecek.”

Buz ile aynı anda, “Rhys,” dedik.

Dogmaela, “Ne garip bir gelenek,” dedi.

Mizah anlayışı olmayan biriydi. Rhys bu espriyle kadının kafasını karıştırmıştı. Park yerine yürürken ne demek istediğini açıkladım. Rhys’e kötü bir bakış attı. Rhys ise şehvet meraklısı bir melek gibi gülümsedi.

Kısık sesle, “Kendine hâkim ol,” dedim.

“Ben bir şey yapmadım,” dedi. “Federallerin başında-kiyle konuşunca beni aziz olarak göreceksin.”

“Neden?”

“Çünkü tam bir baş belası.”

Yüzüne baktım ve dalga geçip geçmediğini anlamaya çalıştım. Yüzü *hayır* diyordu. Bu FBI ajanı ne kadar kötü olabilirdi? Öğrenmek üzereydik.

14

Polisler, farklı birimlerden gelenler, aralık soğukunda dikiliyorlardı. Belki de bazıları ısınmak için araçlarında beklemiş ve biz gelince dışarı çıkmışlardı ama uzun süredir soğukta bekleyen insanlara benziyorlardı. orlardı. Bizim için değilse, neden arabalarında klimayı açıp oturmuyorlardı? Çünkü şeffleri soğuktaydı. Diğerleri dize kadar gelen karın içinde donarken arabaya girip ısınamazdınız. Park yeri temizlenmişti ama rüzgâr, karları park yerine tekrar yığmıştı.

Geniş omuzlarından ve boyundan Binbaşı Walters'ı tanıdım. Yanında duran adam en az on santimetre daha kısaydı ve tanıdığım biri değildi. Bahse girerim FBI'ydı. Walter'a bağırdığına göre FBI'nın başındaki kişiydi.

Özel ajan Raymond Gillett'e gelmemesini söylerken federalleri göndermemesini söylememiştim. Belki de bir da-

haki sefere açık kapı bırakmamam gerekiyordu. Rhys, onların ilgilerini çekmeye çalıştı ama tartışmayı sonlandıran Buz'un sesi oldu. "Prenses Meredith NicEssus," diye duyurdu. Sesi serin havada yankılandı. Tartışmanın ortasında durdular ve şaşkın gözlerle bize baktılar, sanki geldiğimizi unutmuşlardı. Sonra ikisi birden aynı anda konuşmaya başladı.

Ellerimi havaya kaldırdım, pelerinin içinden çıkarttım. "Beyler, beyler, lütfen teker teker."

İkisi de önce konuşan olmaya çalıştı. Ben araya girdim. "Binbaşı Walters, siz neden hâlâ park yerindesiniz? Neden kapıya gelmediniz?" Bunu söylerken gülümsedim.

Eliyle yanındaki adamı işaret etti. "Park yerinden çıkmamıza izin vermiyor. Federal bölgeymiş ve dava da federallerinmiş."

Söz konusu federale döndüm. "Siz?"

"Özel Ajan John Marquez." Başıyla selam verdi. "Sizinle tanışmak büyük bir onur, Prenses Meredith."

Gülmemeye çalıştım. Selamı abartılıydı. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim, Özel Ajan Marquez."

Kafasını kaldırdı, yakışıklı yüzünde şaşkınlık vardı. "Sizi kızdıracak bir şey mi yaptık, Majesteleri?"

Başımı iki yana salladım. "Majesteleri, kraliçeye denir, ben henüz kraliçe değilim. Ben Binbaşı Walters'ı aradım ve adamlarını getirmesini istedim ama FBI'yı çağırmadım, bu yüzden neden buradasınız bilemiyorum."

"Peri diyarı federal bölgedir, Prenses. Bu yüzden burası bizim denetimimizde, binbaşıya da aynısını söyledim."

"Ah, ama teknik olarak burası peri diyarı ve hiçbirinizin denetiminde değil."

Marquez bilmişçe gülümsedi. “Ama polis yardımı istediniz ve peri diyarı federal bölgede olduğu için bu biz oluyoruz.”

Başımı iki yana salladım. “Ancak biz sizden yardım istersek sizin olur,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Ama istemişsiniz, Prenses. Özel Ajan Gillett aradı, yerel ofise haber verdi.”

Bunu ben de anlamıştım ama bilmek hayal kırıklığımı arttırdı. “Gillett’i eski zamanların hatırına kibarlık olsun diye aradım. Şimdi bunun yanlış olduğunu anlıyorum.”

“Ama şimdi buradayız ve yerel polisin elinde olmayan adli tıp imkânlarına sahibiz.”

Bir kadın yerel polislerin arasından çıktı. Saçları gerçek ve insan olamayacak kadar sarıydı. Karanlık güneş gözlükleri yüzünden gözlerinin büyük ve sürmeli olduğunu anlamanız zaman alıyordu. “Dr. Caroline Polaski,” dedi. “St. Louis’in adli baştabibiyim. Buna itiraz ediyorum.”

Marquez, “Laboratuvarınızı bizimkiyle mukayese edemezsin,” dedi.

“Stajımı sizde yaptım, bu yüzden, evet edebilirim.”

“Staj mı? O zaman bu konuda yeterince iyi değilsin demektir.”

Düşmanca bir bakış attı. “Kayıtlarıma bakın. Sizden ayrıldım çünkü kocam burada daha iyi bir işe girdi ve bana da teklif yapıldı. Sizin laboratuvarınızdaysa birinin uşağı gibiydim.”

Marquez, “Belki de başa geçecek kadar iyi olmadığı içindir,” dedi.

Böyle bir yere varamazdık. “Yeter,” dedim.

Bana baktılar. “Burada kimin sözünün geçtiğini öğrenmek istiyorsunuz, değil mi? Bütün tartışma bununla ilgili.”

Polaski ve Marquez başlarıyla onayladı. Walters sadece bana baktı.

Gülümsedim. “Bu çok kolay bir soru, baylar ve bayanlar. Benim sözüm geçer.”

Marquez loş ışıktaki bana öyle bir bakış attı ki beni küçük bir kız olarak gördüğü belliydi. Büyük erkeklerin oyununa karışmamı istemiyordu. “Prenses, yardım istediğinize göre bu çifte cinayeti kendi imkânlarınızla çezeceğinize inanmıyorsunuz.”

“Bu soruşturmanın başında ben varım, Ajan Marquez. Yardım teklifiniz için minnettarım ve memnuniyetle kabul ederim ama aramızda herhangi bir anlaşmazlık kalmasın.” Walters ve adli tabibe döndüm. “Burada benim sözüm geçer, bununla sorunu olan diyarımıza adım atamaz.”

Marquez beklediğim gibi itiraz etti. “Siz resmî görevli değilsiniz, Prenses. Üzerinize alınmayın ama bu soruşturmanın başında özel bir dedektiften daha fazlasına ihtiyaç var.”

“Özel dedektif lisansım Kaliforniya dışında geçerli değil, Ajan Marquez.”

“O zaman burada kontrolü ele almaya yetkili değilsiniz.”

Beklenmedik bir biçimde öne çıktım, kendine hâkim olamayıp bir adım geriledi. Benden daha uzun olan adama baktım, kürklerin içindeki zarif oval yüzümü görmesini istedim. “Yetkili değil miyim, Marquez? Ben Prenses Meredith NicEssus’um. Burada benden daha yetkili olan tek kişi Hava ve Karanlık Kraliçesi. Siz ve insanların canını sıkmaya başladınız, bence bu kadar yeter.”

“Duygularınızı incittik diye bizi evlerimize gönderemezsiniz.” Tanrım, gerçekten inatçıydı.

“Öyle olmayacak. Binbaşı Walters ve ekibini içeriye alacağım, işlerini yapacaklar.”

“Onlar işi beceremeyince de bizden yardım isteyeceksiniz ama o zaman etmeyeceğiz, Prenses.”

Yardımlarına ihtiyacımız olabilirdi. Umarım olmazdı ama olabilirdi. Aklıma bir fikir geldi. Walters’a döndüm. “Cep telefonun var mı?”

Biraz tedirgindi ama telefonu bana uzattı.

“Şehirler arası bir arama yapabilir miyim?”

“Kimi arayacaksın?”

“Washington, D.C.”

Derin bir nefes aldı. “Keyfinize bakın.”

Bir numara çevirdim, buraya gelmeden önce kraliçenin sekreterinden aldığım bir numaraydı. Kullanmak zorunda kalmak istemiyordum ama L.A.’de bu tarz yetki sorunlarının soruşturmayla faydası olmadığını, hatta zararı olduğunu birçok kez görmüştüm. Polisle federaller sidik yarışına girince böyle olurdu. Marquez sorunu ciddileştiriyordu.

Telefona kendimi tanıtışımı duyunca Marquez, “Amerikan Başkanı’nı aramıyorsunuz, değil mi?” diye sordu.

“Hayır.” Beklemedeydim. “O değil.”

Kaşları biraz daha çatıldı.

Telefona bir kadın cevap verdi. “Bayan Başkan, sizinle yeniden konuşmak çok güzel.”

Marquez kaşlarını havaya kaldırdı.

Joanne Billings ile kocası senatörken tanışmıştım. Babamın cenazesine gelmişlerdi, gelen politikacılar içerisinde en samimi başsağlığını dileyen kişiydi. Sonrasında Senatör Billings ve eşi peri diyarını birkaç kez ziyaret etmişlerdi; Joanne Billings’in perileri sevdiğini o zaman anla-

mıştım. Babam beni politik bir avantajı kullanacak şekilde yetiştirmişti ve Joanne'yi seviyordum. Unseelie Sarayı ile ilgili açık görüşlüydü ve fırsatını bulursa bizim hakkımızda iyi şeyler söylüyordu. Tatillerde birbirimize kart atardık ve benim resmi nişan törenime de davet edilmişti. Ben kolejdeyken de bir kez beni yalnız ziyaret etmiş, ne durumda olduğumu sormuştu. O dönemde kocasıyla birlikte seçimlere hazırlanıyordu. Amerika'nın peri prensesiyle resimlerinin çekilmesinin zararı olmazdı. Bunu biliyordum ve hakkında kötü düşünmemiştim. Kadını mezuniyetime bile davet etmiştim ve eşiyle gelmişti. Birlikte fotoğraflarımız vardı. Ortadan kaybolmadan önce son yaptığım şey seçim kampanyasında birkaç kez aileyle bir araya gelmekti.

Biraz sohbet ettik. "Sanırım sadece sohbet etmek için aramadın," dedi.

"Hayır." Durumu özetledim.

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Benden ne istiyorsunuz?"

Marquez'in dediklerini özetledim ve ekledim. "Şimdi yardımlarını kabul etmezsem FBI'ın bize bir daha yardım etmeyeceğini söyleyip beni tehdit etti. Uzmanlıklarına ihtiyacımız olursa yardım etmeyeceklermiş. Onunla benim için konuşur musunuz?"

Bir kahkaha attı. "Diplomatik servisi arayabilir, elçinizle konuşabilirdin. Arayabileceğin bir düzine insan vardı ama beni aradın. İlk çevirdiğin numara bendim, değil mi?"

"Evet," dedim.

Bir kahkaha attı, ilk aranan olmak hoşuna gitmişti. Kocasıyla konuşmasını istemediğim için de mutluydu. "Telefona ver," dedi. Sesi şimdi eğitilmiş tonuna bürünmüştü, radyoda veya televizyonda rastlanan sesiydi.

Telefonu Marquez'e uzattım. Çoğunlukla, "Evet, efendim. Hayır, efendim. Tabii ki, siz nasıl uygun görürseniz," tarzı şeyler söyledi. Telefonu bana verirken hem öfkeliydi hem de midesi bulanıyormuş gibi bir hâli vardı.

"Sanırım bundan sonra kendine dikkat eder."

"Çok teşekkür ederim, Joanne."

"Kendine bir koca seçince beni nikâh törenine davet et-sen iyi olur."

Sonra duraksadı ve ekledi: "Griffin ile ilgili yaşadıklarına çok üzıldüm. Gazetelere verdiği resimleri gördüm. Böyle bir piç olduğunu bilmiyordum, üzüntümü kelimelere dökemiyorum."

"Sorun değil."

"Senin için sevindim."

"Ve evleneceğim zaman sizi de davet edeceğim."

Neşeyle bir kakhaha attı. "Bütün periler bir arada olacaktır, dört gözle bekliyorum."

"Teşekkürler, Joanne." Telefonu kapattım ve Marquez'e döndüm. "Bilmek istediğiniz başka bir şey var mı, Özel Ajan Marquez?"

"Hayır, bu akşam yeterince durup bekledik, çok teşekkür ederim, Prenses Meredith." Bana düşmanımıymışım gibi baktı. Fakat beni öldürmeye çalışmayacak bir düşmandı. Çok keyif verici bir deneyimdi.

"İhtiyacımız olursa siz ve laboratuvarınız bize yardım edecek misiniz?" diye sordum. Duygusuz bir ses tonuyla konuşmuştum.

"Bayan Billings'e söz verdim."

"Harika," dedim. Binbaşı Walters'a döndüm. Çok hoşnut görünmemeye çalışıyor ama beceremiyordu. Bana

bakarken yüzü aydınlandı. Yerel polis şapkalarının federaler tarafından ellerine verilmesine alışkındı, şimdi durum tam tersiydi ve Walters bundan büyük keyif alıyordu. Korumalarımđan çemberin içine girene kadar bekledi ve federallerden uzaklaşınca kahrkabayı bastı. Çelik gibi iradesi vardı.

15

E lini karların üzerine koyup kapıyı çağıran Buz oldu. Kapı açılırken hafif bir müzik sesi gelince Binbaşı Walters bile gülümsedi. Peri diyarının kapısıydı, insanları bile gülümsetiyordu ama dışarıya çıkarken böyle n böyle olmazlardı. Tepenin içinde dışarıya ceset torbasıyla çıkacak bir insan vardı.

Kapı geniş ve parlaktı, gerçi içlerinin aslında loş olduğunu biliyordum. Parlak görünüyordu çünkü karlı karanlıktaydık.

Polisler loş koridora adım atınca şaşkınlıklarını belli ettiler. Uzun süredir görev yapan polisler şaşkınlıklarını belli etmezdi. Yorgunluk ve bıkkınlık ile mücadele eden insanlardı. Şuraya gittim, bunu yaptım, tişörtü beğenmedim gibi bir tarzları vardı. Üniformalılardan biri, “Tanrım, renkler ne güzel,” dedi.

Duvarlar gri ve boştu, renkli değildi.

Binbaşı Walters boş duvarlara baktı, sanki inanılmaz güzel bir şey görüyordu. Yüzlerinde neşe ve hayranlık vardı. Bazıları ah bazıları oh çekti, sanki havai fişek gösterisi izliyorlardı. Biz korumalarla gri duvarlara bakakaldık.

“Rhys, polislerin üzerinde yağı kullanmadın mı?”

“Muhabirlerin ihtiyacı yoktu,” dedi. “Sert görünümlü polislerin ve adli tıp ekibinin peri büyüünden etkileneceğini nereden bileyim?”

Buz, “Etkilenmemeleri gerek,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Kraliçe, *sithen*in doğal büyüünden muhabirler etkilenebilir diye bütün korumalara birer şişe yağ verdi ama sadece bir önlem. *Sithen*in ana koridorları insanlar üzerinde böyle bir etkiyi elli senedir göstermedi.”

“Pekâlâ,” dedim. Koridora bir karnavalmış gibi göz gezdiren insanlara baktım. “Buna her ne sebep olduysa bir son vermemiz lazım yoksa işimize yaramazlar. Bu hâldeyken işlerini yapamazlar.”

“Buna bir büyü mü sebep oldu?” Arzhel dizlerine kadar inen kalın kahverengi buklelerle çevrili yüzünün koyu renkli başlığını geriye attı. Kalın saç tellerinin yüzüne düşmesine engel olan gümüş bir taçtı. Üzerinde sertleştirilmiş deriden zırhı vardı, yer yer gümüş işlemeler göze çarpıyordu. Zırhın altındaki vücudunda tüy dövmeleleri vardı, Nicca’nın kanat dövmeleleri gibiydi. Dövmeler o kadar gerçekçiydi ki içinizden tüylerini okşamak gelirdi. Yüzü ve vücudunun ön kısmının büyük bir kısmı çıplaktı, derisi benimki gibi ay ışığı solukluğuna sahipti. Bu yüzden kürkünün kahverengisi ve altın rengi daha koyu duruyordu. Zırhı ve kürküyle

insanların arasına karışabilirdi, tek dikkat çeken gözleriydi. Gözleri kırmızımsı bir kahverengiydi, normal insanların sahip olamayacağı bir renkti. *Sidhe* gözleri de değildi, bir hayvana ait gözlerdi. Bir kitapta birkaç kez resmini görmüştüm, bir ayının gözleriydi. Resmi gördüğüm anda ay-nısını Arzhel'in yüzünde gördüğümü hatırlamıştım.

Buz, "Büyü değil," dedi. "Hissederdik."

Arzhel başıyla onayladı. "Aradınız mı?"

"Evet."

Crystall, "Ben de," dedi. Sesi rüzgârda tıngırdayan çan-lar gibiydi. Hâlâ beyaz pelerininin içine gizleniyordu.

"O zaman yağı kullanın," dedim. "Kulaklar, ağız, eller ve işe yarayan yerler."

Arzhel, "*İşe yarayan yerler?*" diye sordu.

Rhys, "Prens *sithen* içinde işlerini yapabilecek hâle gelmelerini istiyor," diye açıkladı. Trençkotunu açtı ve ceke-tinin iç ceplerinden birinden küçük bir şişe çıkarttı. Koyu renkli kil şişenin tıpasını çıkarttı, sonra Dr. Polaski'nin önüne geçti. Gözlüklerini çıkartmasını istedi ama kadın ne dediğini duymamış gibiydi, belki de duymuyordu. Kaşının altındaki bir gözüne dokununca Polaski gözlerini kırpıştırdı. Rhys, "Gerçekleri görmem için," dedi. Kadın irkildi ve etrafındaki duvarlara baktı. Gözlerini elleriyle kapattı. "Ah, Tanrım, bana ne oluyor?"

Rhys, "Diğer gözüne de yaparsam kendini daha iyi hissedersin," dedi. "Sadece işim bitene kadar gözlerini kapalı tut."

Kadının ellerini yüzünden çekmek zorunda kaldı, ka-dın gözlerini açmadı. Rhys diğer gözüne de okundu. "Gerçekleri görmem için." Saçlarını geriye attı ve kulakları-

na dokundu, yağı önce bir kulağına sonra diğerine sürdü. “Gerçekleri duymam için.”

Kadın, “Müzik durdu,” dedi. Kapalı gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

Dudaklarına dokundu. “Bulduğum gerçekleri dile getirebilmen için.” Ellerini avucuna dokundurdu. “Gerçekten dokunmak ve dokunulmak için.” Eğildi ve karda ıslanmış botlarının üzerine dokundu. “Doğru adım atabilmen ve önünde ne olduğunu bilmen için.” Son kez de kadının alınına dokundu. “Gerçekleri bilmen ve düşünebilmen için.” Son kısım bir dokunuştan çok bir sembol çizmek gibiydi. Bir an için büyü spiral ve dairenin üzerinden geçti, ardından derinin içine işledi. Kadın gözlerini kırptırdı, sanki nerede olduğunu farkında değildi. “Bu da neydi?” diye sordu.

Rhys, “Peri diyarına hoş geldiniz, Dr. Polaski,” dedi. Gözlükleri geri uzattı.

Buz, şişeyi bana uzattı. “Bunu bana Doyle verdi. Onun buna ihtiyacı yok.”

Şişeyi aldım ve Doyle’un nereye gittiğini, ne bulduğunu merak ettim. “Doyle ve diğerleri bizimle iletişime geçerse kendimi daha iyi hissedeceğim.”

Buz, “Ben de,” dedi. Walters’a yağı sürmeye başladı.

Ben grubun diğer kadınına döndüm. Benden çok uzun değildi, zaten kadını seçmemin bir sebebi de buydu. Şapkasını çıkartınca düz kahverengi saçlarını atkuyruğu yaptığını gördüm, şapkası yüzünden şekli biraz bozulmuştu. Gözleri koyu kahverengiydi. Yüzü zarif bir üçgen-di, yeterince güzeldi ama ben son zamanlarda yanımda çok fazla *sidhe* görmüştüm. Bence bir eksik vardı, sanki

gerçek görünmesi için gözleri veya saçları farklı bir renk olmalıydı.

“Gözlerini kapat,” dedim.

Beni duymadı ama baktığı şey duvarlar değildi. Binbaşı Walters’ın yüzüne dokunan Buz’a bakıyordu. Sonunda açık göz kapağına dokundum ve irkilerek geri çekildi.

“Dr. Polaski, tutmama yardımcı olur musunuz?” CSU’dandı, polisten değildi. “Carmichael, sana yardım etmeye çalışıyoruz. Gözlerini kapat ve prensesin sana dokunmasına izin ver.”

Carmichael çok isteksiz gibiydi ama patronunun dediğini yaptı. Dokunuşlarımın altında huysuz bir at gibi ürperdi, tüyleri diken diken oldu. Ellerine geldiğimde sakinleşti, botlarına dokunduğumda normale dönmüştü. Alnına elimi götürdüğümde sesi normaldi. “Bir haçı tercih ederim,” dedi.

“Haç işe yaramaz,” dedim. Alnına daha eski bir sembol çizdim.

Kahverengi gözlerini bana çevirdi. “Haç işe yaramaz ne demek?”

“Biz şeytan değiliz, Carmichael, başka bir şeyiz. Popüler hikâyelerin aksine kutsal semboller büyümüzü durdurmaz. Bir kum fırtınasına karşı haç çıkartmak gibidir, etkisiz kalır.”

“Ah,” dedi. Biraz utanmış gibiydi. “Hakaret etmek istemedim.”

“Kilise yüzlerce yıl bizi kötölemeye çalıştı ama peri diyarında korunmak istiyorsan dua etmektense ceket tersine çevirmen daha iyi olur. Duanın sakıncası olmaz ama tersine çevrilmiş bir ceket daha çok işe yarar.” Sembolü tamamladım ve geri çekildim.

“Ceketi tersine çevirmek ne işe yarar?”

“Peri diyarındakilerin birçoğu sadece yüzeydekileri görür, yüzeyini değiştirirsen büyü seni bulmakta zorlanabilir.”

“Neden?” diye sordu.

“Büyüyü yapan seni iyi tanıyorsa ve daha önce kandırmaya çalışmadıysa işe yaramaz.”

“Kandırmaya çalışmadıysa ne demek?”

“Sana olduğundan farklı görünmeye çalışmadıysa.”

Tekrar, “Ah,” dedi.

Yağlar kullanıldıkça diğer insanların yüzlerindeki neşe de yavaş yavaş kayboldu. Polislerden biri, “Sanki daha önce daha güzeldi, şimdi sadece gri taş,” dedi.

Polaski, “Işık nereden geliyor?” diye sordu.

“Kimse bilmiyor,” dedim.

Carmichael, “Ben yağ ile her şeyin sıradan görüneceğini sanıyordum,” dedi.

“O zaman o neden hâlâ çok güzel?” Buz’u işaret etti.

Buz’un soğuk ve küstah yüzüne gülümsedim. Bu hâliyle bile çok çekiciydi; Tanrıça daha kusursuz bir şey yarata-mazdı.

“Belki de *sıradan* yanlış kelimedir,” dedim. “Yağ gerçeği görmeye yardım eder.”

Carmichael başını iki yana salladı. “O, gerçek olamaz. Saçları metalik gümüş rengi, gri değil, beyaz değil. Saçları bu renkte olamaz.”

“Doğal saç rengi,” dedim.

Rhys, “Geriye kalanlar üzerine alınmalı mı?” diye sordu.

Ivi, “Belki de alınmalı,” dedi. “Ama birçoğumuzu zırhsız ve pelerinsiz görmedi.” Başlığını geriye attı ve yüzünün büyük bir kısmını gizleyen kaşkolü açtı. İvi’nin yüzü bana

göre fazla zayıftı ve omuzları istediğim kadar geniş değildi ama saçlarının soluk yeşili sarmaşıklarla süslenmişti, sanki birisi saçlarına ismini kazımişti. Saçları serbest kaldığında yürürken yapraklar sanki rüzgârla dalgalanıyordu. Gözleri zümrütlerin şaşırtıcı yeşiliydi. Sanırım çok renkli gözleri olanların yanında büyümediyseniz gözleri bir veya birkaç kez bakmayı hak ediyordu. Carmichael de aynı düşüncede olmalıydı çünkü elinde olmadan bakışları Ivi'ye kaydı.

Crystall pelerinini geriye atınca saçları koridorun loş ışığında aydınlandı ve gökkuşağına dönüştü, sanki saçları ışığı renklerine ayıran bir prizmaydı. Derisi benimkinden daha beyazdı, o kadar beyazdı ki yapay duruyordu. Pelerini açıldı, kolu çıplaktı. Bir an için uzun pelerinin altına ve botlarının üzerine ne giydiğini merak ettim. Kolu beyaz metal gibi parıldadı, hiçbir deri böyle ışıldamazdı.

Kadının bakışları bu sefer gayriihtiyari Crystall'a kaydı.

"Yeter, bunu yapmayın," dedim. "Onu rahat bırakın."

Buz, "Ben bir şey yapmıyorum," dedi.

Küstah yüzüne baktım ve inandım. Ne kadar yakışıklı olduğunu anlamakta gerçekten zorluk çekiyordu. Kraliçe tarafından yüzlerce yıl reddedilmek ruhunda derin izler bırakmıştı.

Koluna dokundum ve Rhys'e döndüm. "Senden ve Arzhel'den daha az etkilendiği için sizden biri ona peri diyarında eşlik etsin."

Galen, "Benden de etkilenmedi," dedi.

Yüzüne baktım.

Hafifçe gülümsedi. "Bana bakarken salyaları akıyor."

"Hangimiz kadınla ilgilensin?" Rhys, bakışları erkekler arasında gidip gelen kadına bakarken başını iki yana sallı-

yordu. Şeker dükkânına girmiş bir çocuk ya da avcılar tarafından çevrelenmiş bir hayvan gibiydi; hem korkuyordu hem hevesliydi.

“Sen seç, Rhys. İçerideyken polisleri korumak senin görevin.”

“Neden Buz değil?”

“Doyle geri dönene kadar beni korumakla görevli.” Yine Karanlık’ın nerede olduğunu ve büyüünün nereye gittiğini merak ettim.

Buz zihnimi okumuş gibiydi. “Nerede olduğunu öğrenmek için birini göndereceğim,” dedi. Başımla onayladım.

“Galen,” dedi. “Doyle’un nerede olduğunu ve ne bulduğunu öğren.”

Neredeyse itiraz edecektim. Doyle, Usna ve Cathbodu’nın başı beladaysa dengeyi değiştirecek kişi Galen olamazdı ya da ben öyle düşünüyordum.

Bir şey söylemek için nefes aldım ama Galen bana döndü ve yüzünde mutsuz bir gülümseme vardı. “Sorun değil, Merry, onu güvenli bir biçimde yanına getirmek için elimden geleni yaparım.”

Ağzımı açtım ve dudaklarına dokundum. “Şşş,” dedi. Eğilip parmağıma sıcak bir öpücük kondurdu. “Dünyaya benim hakkımda ne düşündüğünü gösterdin. Bu, yeterdi. Kalbinin tamamına sahip olamam.” Hızlı adımlarla uzaklaştı, eli kılıcındaydı ve atkuyruğu sırtında sallanıyordu.

“Galen!” dedim. Ama geriye bakmadı ve sonra kordondan çıktı, gözden kayboldu. Üzerime bir ağırlık çöktü. Kehanette bulunmak bana göre değildi ama şimdi o kadar korkuyordum ki nefes alamadım.

Buz'un kolunu tuttum. "Yalnız gitmemeli. Kötü bir şey. Kötü bir şey olacak."

Buz itiraz etmedi. "Adair, Crystall, onunla gidin."

İki adam köşeyi dönünce paniğim azaldı. Yeniden nefes alabildim. Diğer elime ağır bir şey düştü, hâlâ kürkümün içinde olan elimdi. Ağır kadehin metal kenarını tuttum. Buz'u bıraktım ve kadehi taşımak için diğer elimi de kürkün içine tuttum. Ne kadar ağır olduğunu şimdi fark ediyordum. Güç ağır bir yükü.

Rhys, "İyi misin?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Evet, evet." Koridorda herkesin elimde ne tuttuğumu görmesini istemiyordum ama paniğim doğruysa kadeh beni uyardığı içindi. Kraliçeye kadehin geri döndüğünü söyleyecektim ama doğru zamanı bulamamıştım.

Pekâlâ, bana metafizik ve politik bir tartışmaya girecek kadar aklı yerinde gözüküyordu. Şimdi kadeh elimde belirdiğine göre bir talebi vardı. Şimdi bir şey istiyordu. Bir şey yapmam lazımdı. Sadece Galen'e yardım etmek isteseydi elimde belirmezdi. Kadeh ortaya çıkmadan da kendi başının çaresine bakabilirdi. Sırtımdaki gerginlik, *kötü bir şey*, diyordu. Derin bir nefes aldım ve kürkümle Buz'ununki kullanarak kadehi gizledim ama Buz ile Rhys'e gösterdim. Rhys'in gözleri fal taşı gibi açıldı, Buz'un yüzü daha küstah ve öfkeliydi. Rhys'in yüzünde aklından geçenleri gizlemek için kullandığı alaycı gülümseme belirdi. Bunun anlamını çözmek aylarımı almıştı.

İvi'nin neşeli ama bir o kadar da alaycı sesini duydum. "Ah," dedi. Kadehi gördüğünü anladım. Diğerlerine ne gördüğünü söylemesini bekledim ama söylemedi. Sadece

yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle bana baktı, sanki muhteşem ama özel bir espriyi paylaşıyorduk.

Hawthorne ve Amatheon iki yanımdaydı, bir şey demediler. Amatheon'un, güzelliğini kadından gizlemek için kullandığı başlığın içindeki yüzü soluktu. Çiçek yaprakları rengindeki gözleri fal taşı gibi açıldı ama bunu sadece Buz ve ben görmüş olmalıydık. Hawthorne bir tepki verdiyse de miğferinin ardında gizliydi.

Arzhel, "Sorun nedir?" diye sordu.

Amatheon, "Hiçbir şey," dedi. "Sadece, prensesin kehanetlerde bulunabildiğini bilmiyordum." Sesi biraz heyecanlıydı ama yine de normal sayılırdı, hatta biraz bıkkın olduğu bile söylenebilirdi. Peri sarayında duygularınızı ele veriyorsanız uzun süre yaşamazdınız. Biz gizli insanlardık ve birçoğumuz bu ismi hak ediyordu.

Arzhel, Amatheon'un dediğine inanmamış gibi başını yana yatırdı ama bir şey söylemedi. Arzhel'i çok iyi tanı-mıyordum ama kürkümün altında kadehin olduğunu asla tahmin edemezdi.

Carmichael bir sanat galerisinde bir heykele yaklaşır gibi Ivi'ye doğru yürüdü. Sanki dokunmaya korkuyor ama ellerini heykelin pürüzsüz yüzeyinde gezdirmek istiyordu. Birinin dur demesinden çekiniyordu.

Dr. Polaski, "Carmichael," dedi. "Carmichael." Diğer kadının koluna dokundu ama sanki bir duvara dokunuyordu.

"Rhys, kadının yanına Ivi'den başka birini verin."

Rhys sırtıttı, Ivi ile kadının arasına girdi.

"Andais bana emir verebilir. Seçim yapmama izin veren bir kraliçeyi tercih ederim."

Ivi, “Henüz kraliçe değil,” dedi. Parlak yeşil gözlerinde gizlediği sürprizin parıltısı vardı.

Walters, “Kadının neyi var?” diye sordu. Polaski’ye yardıma girdi, Carmichael’in koluna girdi. Carmichael itiraz etmedi ama bakışlarını erkeklerden kaçırmadı.

Rhys, “Peri-çarpması,” dedi.

Walters, “Peri-çarpması,” dedi. “Ama bunun için sizden biriyle seks yapması gerekmez mi?”

“Normalde evet,” dedim. “Ama tarihimizde ormanda bizi bir kez görüp hayatlarının geri kalanını perilere âşık olarak geçiren insanlardan bahsedilir.” Bana doğru dönen yüzleri görünce iç geçirdim. “Yemin ederim, sizden birinin buna maruz kalacağı aklımın ucundan bile geçmedi.”

Amatheon, “Prenses haklı,” dedi. “Sadece peri diyarına adım atarak bu hâle gelen birini yüzlerce yıldır görmedim.” Adamlara doğru konuştu ama bana ve yanımda duran Buz’a bir şeyler sormak ister gibiydi. Amatheon’un yüzündeki bir düzine soruyu görebiliyorduk. Böyle bir olay yüzlerce yıldır yaşanmadıysa şimdi ne değişmişti? Gücün *sidhelere* geri döndüğünü biliyordum ama insanları içeriye davet ederken bunun anlamını çözememiştim. Ben ne yapmıştım? Onarılabılır bir şey miydi?

“Gitmesi gerek,” dedim. “Şimdi.”

Polaski bana baktı. “Jeanine’e ne yaptınız?”

“Hiçbir şey, yemin ederim.”

Rhys, “Bazı insanlar perilerden daha çok etkilenir,” dedi. “Ama genelde polisler veya hayatın acı yüzünü görenler böyle olmaz. Sertleştiysen, artık perilere inanmazsın.” Bunu gülümseyerek söyledi ama endişesini belli etmemeye

çalışıyordu. Ya ben anlayabiliyordum ya da tahmin yürütüyordum.

Polaski, "Carmichael yeni," dedi. "İyidir ama zamanının büyük kısmını laboratuvarda geçirir." Yüzünde endişe ve pişmanlık vardı. "Onu getirmemeliydim, bilmiyordum."

"Biz de bilmiyorduk," dedim. "Senin hatan değil. Sadece kapının içinden geçerek birinin bu kadar etkileneceğini bilmiyorduk."

Walters, "Kalıcı mı?" diye sordu.

Adamlara baktım. "Bu şeye ilişkin sadece hikâyeler duydum. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum." Erkeklerle döndüm. "Beyler, Binbaşı Walters'ın sorusunu doğru düzgün cevaplayabilecek olan var mı?"

Ivi, "Gerçeği söyleyerek mi?" diye sordu.

Başımınla onayladım.

Alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi ama bunu kimse için yapmadığını biliyordum. "O zaman emin değilim."

"Bu kadar komik olan nedir?"

Ivi, "Hiçbir şey," dedi. "Kesinlikle, hiçbir şey. Kadının bizden etkilenmesi hoşuma gitti çünkü bir kadının yüzünde böylesine anlık bir tutkuyu görmeyeli çok uzun zaman oldu." Neşesi gidince ardındaki üzüntü açığa çıktı. Daha önce ne olduğunu düşününce derin bir yara tekrar açıldı ve hüznü kalıyordu.

Polaski, "Mide bulandırıcı," dedi.

Yüzünden bir duygunun daha etkisinde olduğunu anladım; küstahlık. "Bir zamanlar yolda yürürken kadınları tek bakışla kendinize âşık edebilseniz ve ertesi gün bu gücü kaybetseydiniz siz nasıl düşünürdünüz, Doktor? Bir çiçek ken-

di başına güzel olabilir ama bir insan bir başkasının gözünde güzel olmadığı sürece gerçek anlamda güzel değildir.”

Walters üniformalılardan birine döndü. “Onu laboratuvara geri götürün, güzel insanların yanından uzaklaştırın.”

Polaski, “Miller, onlarla git, Jeanine’i evine götürün,” dedi. “Ama yalnız bırakmayın. Gece boyunca yanında kalın. Gün doğunca kendine gelecektir.”

Polaski’ye bakıp bir kaşımı havaya kaldırdım.

“Sizin türünüzle uğraşırken nelere dikkat edilmesi gerektiğini okurum. Hiçbir yerde yenileri yanınıza getirmekle ilgili bir şey yazmıyordu, yoksa onu getirmezdim.”

Hawthorne, “Masum olan her zaman daha çok etkilenir,” dedi.

“Hiç âşık olmamış,” dedim. Buna şaşırmıştım. “Ama olmak istiyor.”

Polaski bana komik bir bakış attı. “Bunu nereden biliyorsun?”

Omzumu silktim, kürkü kapatarak kadehi gizledim.

Ivi bana biraz daha yaklaştı. “Ne istediğine dikkat et çünkü gerçekleşebilir ve sonrasında ne yapacağını bilemeyebilirsin.” Sözlerinde yine hüznün vardı.

Jeanine Carmichael ağlamaya başladı.

Polaski, “Kadını rahat bırakın,” dedi.

“Onu hüznüle, mutlulukla veya güzellikle değil hüznüle baş başa bırakıyoruz. Şundan eminim, yarın sabah uyandığında kötü bir rüyaymış gibi bu hüznü hatırlayacak. Umarım yarın sabah bizi aramasına sebep olan hiçbir şeyi hatırlamaz.”

Polaski, “Sen rahatsız edici birisin, biliyor muydun?” diye sordu.

Ivi alaycı gülümsemesini gösterdi. “Bunu söyleyen ilk kişi değilsin ama bunu söyleyen son kadın farklı bir şekilde söylemişti. *Rahatsızsın* demişti.”

Polaski espri mi yapıyor yoksa yine acı gerçeği mi dile getiriyor bilemeden Ivi’ye baktı.

16

Peri-çarpmasına maruz kalan kadını dışarıya götüren polisler geri dönene kadar bekledik. Uzun bir seyahat değildi ama gri taşlardan koridor uzamış gibiydi, şimdi kapıyı engelleyecek şekilde bir köşe bile dö- le dö-nüyordu. *Sithen*in girişi hiç değişmezdi.

Buz, “Sanırım *sithen* bir süre baş başa kalmamızı istiyor,” dedi.

Kadeh, kürkümün altında, elimde sımsıcağı. İç geçirip nefes verdim. Kadehin böyle ortaya çıkması hoşuma gitmiyordu. Büyüleri güçlendirirdi, kadeh yanımızdayken korumalarımı aramda çok garip ve güçlü şeyler yaşanmasına sebep olmuştu. Sanki kadeh cinayeti çözmem için yalnız kalmamı istemiyordu. Elimde nabız gibi atınca nefesimi tuttum.

Hawthorne bana destek olmak istedi ama Buz eli havada yakaladı ve başını iki yana salladı. İnsanlar kısa sürede

geri döneceği için bu çok tehlikeli olabilirdi. Bazı şeyleri polise açıklamak istemiyorduk. Bazı şeyleri kimseye açıklayamazdık.

Koridordaki herkes kadehi görmüş olsaydı daha kolay sohbet edilirdi ama bazıları görüş açısına sahip olmadığı için görememişti, bu yüzden konuyu geçiştirdik.

Ivi, “Cinayeti çözmek güzel,” dedi. “Ama bence oyunlar oynamak yerine prensesi kraliçe yapmakla uğraşılıyor olmamız gerek.”

Kadehten derime bir güç atlaması oldu. Tüylerim diken diken oldu ve dizlerim üzerine düştüm. Buz ve Hawthorne diğerlerinin bana dokunmasına engel oldu.

Dogmaela, “Prensesin neyi var?” diye sordu.

“Neden ona dokunmamızı istemiyorsunuz?” Bunu söyleyen Aisling’di, başlığının içine hâlâ gizleniyordu ve atkısı boynundaydı, sadece gözleri görünüyordu. Kraliçenin adamıydı, hiçbir zaman benim olmamıştı. Gözleri *sidheler* arasında sık rastlanan üç renkli gözlerden değildi, içinde renk çizgileri olan spirale benziyorlardı. Görünüşünün kalbinde göz bebekleri vardı. Çocukken böyle gözlerle etrafını nasıl gördüğünü sormuştum, gülüp nasıl olduğunu kendisinin de bilmediğini söylemişti.

Buz ve Hawthorne ile göz göze geldim. Diğer korumaların hepsi bana bakıp bekledi. Kararımı vermemi bekledi.

Havaya elma çiçeklerinin hoş kokusu doldu ve dua ederken üzerimize çökecek huzur çöktü. İyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordum ama ayağa kalkıp kürkümün önünü açtım, elimdeki kadehi gösterdim.

Dogmaela, “Olamaz,” dedi.

Aisling, “Mümkün değil,” dedi.

Ivi, “Ama olmuş,” dedi. Kahkahasına dokunmayan bir ciddiyetle bana baktı. Başını iki yana salladı. “Saraya geldiğinden beri sendeydi, değil mi?”

Başım la onayladım.

Dogmaela, “Nasıl?” diye sordu. “Nasıl?”

“Bana rüyamda geldi, uyandığımda gerçekte.”

Birkaçı başlarını iki yana salladı.

Ivi sırtıttı. “Ben oyunlar oynamak yerine seni kraliçe yapmamız gerektiğini söyleyince dizlerinin üzerine çöktün.”

Kadeh elimde nabız gibi attı ve vücudum tepki verdi. Bir an içim derim beyazlaştı, saçlarım şimdi kırmızı bir hale gibiydi, gözlerimin yeşili ve altın rengi ışıldadı, bir an için görüş alanımın kıyısında renkleri gördüm. Güç açığa çıktığı kadar çabuk kayboldu, nabzım gırtlığımda atıyordu.

Ivi, “Hımmm, bu eğlenceliymiş,” dedi.

Dogmaela, “Sen sadece onu becermek istiyorsun,” dedi. Bunu, pis bir şeymiş gibi söyledi. Periler arasında sık rastlanılan bir yaklaşım değildi.

Ivi, “Evet,” dedi. “Ama bu kötü bir şey değil.”

“Polis birazdan dönecek,” dedim. Sesim gücün etkisiyle biraz nefes nefese çıktı.

Buz, “Ve geri döndüklerinde soruşturma bütün dikkatini odaklamayı gerektirecek,” dedi.

“Her ne konuşacaksak şimdi olmalı.”

Yüzüne baktım, dikkatlice örülmüş küstahlık maskesini inceledim. “Çifte cinayeti çözmeye ara verip seks mi yapmalıyım?”

Hawthorne’un sesi sakindi. “Beatrice ve muhabirin ölmesine üzüldüm ama Ivi de bir açıdan haklı. Bu cinayetler çözülse bile benim de korumalarımın da hayatları değişmeyecek.

Cel'in kral olması birçok şeyi değiştirecek." Miğferini çıkarttı, dalgalı saçlarını açığa çıkarttı. Örölmüş saçlarını geriye atmıştı, gözleri yeşil, pembe ve kırmızı renkleri bir arada barındırıyordu. Sevimliydi ama bütün *sidhe*ler böyleydi. Diğer erkeklerle Hawthorne'u hiç mukayese etmemiştim. Sanki adamı daha önce görmemiş, *sidhe* standartlarına göre bile güzel bir yüzü ve geniş omuzları olduğunu fark etmemiştim.

Buz hareketlenince dikkatimi çekti. "Meredith, iyi misin?" Eli omzumun üzerindeydi, sanki bana dokunmak istiyor ama korkuyordu.

Bakışlarımı Hawthorne'dan kaçırdım ve birden başım döndü. "Kadeh mi?"

Buz, "Hawthorne," dedi. Tek kelime yeterliydi.

"Onu büyülemeye çalışmadım, sadece koridorda Mistral'ın yaşadığını yaşamayı ne kadar çok istediğimi düşündüm. Hepsi bu."

Buz, "Seni suçlayamam," dedi. İç geçirdi. "Ama isteğinin büyü gücüne bu kadar çabuk dönüşmesi orada sadece biraz zevk değil başka şeyler de kazandığını gösterir."

Aisling, "Bekâret yeminini bozma isteği gibi mi?" diye sordu. "Kadeh önümüzde duruyor. Başka ne düşünebiliriz?"

Hawthorne, "Sizin ihtiyaçlarınız benimkinin yanında soluk kalıyor olmalı," dedi.

Amatheon sonunda konuştu. "Kadeh, Meredith'in elinde belirdi. Bu nasıl olabilir?"

Yüzüne baktım, çiçek yaprakları renklerindeki gözlerindeki mücadeleyi gördüm. "Benim gibi melez bir yaratığın eline nasıl döndüğünü merak ediyorsun."

O kadar sert bir biçimde yutkundu ki boğuluyor gibiydi. Kaba bir fısıltıyla, "Evet," dedi. Büyük bir güç üzerine

binmiş gibi dizlerinin üzerine çöktü veya bacaklarında derman kalmadı.

Kafasını kaldırdı, gözlerinin renkleri büyüyle değil göz yaşlarıyla parıldadı. Aynı kaba fısıltıyla, “Beni affet,” diye fısıldadı. Sanki kelimeler gırtlığından geliyordu. “Beni affet.” Sanırım af dilediği ben değildim.

Kadeh elimde Amatheon’a doğru hareketlendi ama bunu yapan ben değildim. Yüzünü ellerime gömdü. “Yapamam.” Omuzları titremeye başladı ve ağladığını anladım. Bir elimi kadehten alıp omzuna dokundum. Hıçkırdı ve kollarını belime doladı, bana o kadar sarıldı ki az kalsın üzerine düşüyordum. Kadeh saçlarına dokundu ve olan oldu.

Şimdi devasa bir ovanın ortasında dikiliyordum. Amatheon hâlâ bana sarılıyordu, yüzünü vücuduma gömmüştü. Bir şeylerin değiştiğinin farkında değildi. Yine elma çiçeklerinin kokusunu aldım ve kokuya doğru döndüm. Defalarca kez gördüğüm ağaç uzaktaydı. Tepesini görebiliyordum. Yıldırım düşerken Mistral ile yanında durduğum ağaçtı. Ovayı da uzaktan görmüş ama hiç gitmemiştim.

Amatheon kafasını kaldırıp bana baktı. Bunu yaparken kadehin kenarı saçlarına değdi. Sert metali hissedince yüzünü kadehe bastırdı, bir ele suratını yaslamak gibiydi. Sonra ovayı gördü.

Benim ve kadehin dokunuşundan uzaklaşmamak için çok dikkatliydi ama bir elini uzatıp yere dokundu. Gri toprak o kadar kuruydu ki parmaklarının arasından kum gibi aktı.

Bana tekrar baktı, gözleri dökemediği ya da dökmeyeceği yaşlarla parılıyordu. “Bir zamanlar böyle değildi,” dedi. Başını kadehe değdirdi, sanki metale dokunarak rahatladı.

“Bunda hiçbir şey yetişmez.” Ellerini açtı ve toprağı rüzgâra savurdu. “Burada hayat yok.”

Bozulmuş bir oyuncacı gösteren bir çocuk gibi kuru toprağa bulanmış elini bana uzattı, sanki ben bir şey yapabilirmişim gibi.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama ses benim değildi ve rahatlatıcı olduğu söylenemezdi. “Amatheon, ismini korudun ama kim olduğunu ve ne olduğunu unuttun.” Benimkinden çok daha pes bir ses tonuydu.

Amatheon, “Toprak ölmüş,” dedi. Gözyaşları yeniden akmaya başladı.

“Ben ölü gibi duruyor muyum?”

Kaşlarını çattı, başını iki yana salladı. Kadeh yeniden saçlarına dokundu ama bu sefer saçları vücudumu da okşadı. “Ürperdim.”

“Tanrıça?”

Yanağına dokundum. “Çok uzun zaman olduğu için beni tanımıyor musun, Amatheon?”

Başıyla onayladı, yaşlardan bir tanesi çenesinin kenarına düştü. Bir damla yaş gri toprağın üzerine düşerek koyu bir iz bıraktı. Altımızdaki toprak sanki iç geçirdi.

“Sana ihtiyacımız var, Amatheon.” Tanrıça ile aynı fikir-deydim. Toprağın, benim, bizim, Amatheon’a ihtiyacımız vardı.

“Ben seninim,” diye fısıldadı. Belindeki kılıcı çekti ve bir sunu gibi uzattı. Sonra başını geriye attı ve boynundaki deri gerildi. Gözlerini kapattı, sanki bir öpücük bekliyordu ama aslında beklediği öpücük değildi. Bir damla gözyaşı bu kadar iyiye diğer vücut sıvılarının toprak için ne yapabileceğini merak ettim.

Sonra ne teklif ettiğini anladım ve Tanrıça benimle olduğu için kanının toprağa yaşamı geri döndüreceğini fark ettim. Amatheon'du, tarım tanrısıydı ama aslında daha fazlasıydı. Kıvılcımdı, tohumların büyümesini sağlayan şeydi. Karanlık toprak, ölü tohum ve hayat arasındaki köprüydü. Ölümü toprağa hayat kazandıracaktı.

Başımı iki yana salladım. "Hayatını yeni kurtardım, şimdi alamam."

Tanrıçanın sesi dudaklarımdan çıktı. "İnsanların öldüğü gibi ölmeyecek, mısırların öldüğü gibi ölecek. Sonra yeniden doğacak ve halkını besleyecek."

"Buna şüphem yok," dedim. "İstediğin buysa, öyle olsun ama ben yapamam. Uzun süredir herkesi hayatta tutmaya çalıştığım için şimdi insanları katletmeye başlayamam."

"Ama bu gerçek bir ölüm değil. Bu bir rüya ve hayal. Amatheon'un sana sunduğu gerçek et ve kan değil."

Amatheon gözlerini açtı, başını ve kılıcını indirdi. "Tanrıça haklı, Prenses. Burası gerçek bir yer değil, biz de gerçekten burada değiliz. Ölümüm gerçek bir ölüm olmayacak."

"Benim gördüklerimi görmedin, Amatheon. Kadehi gördüm ve uyandığımda gerçekti, yatağımdaydı. Burada seni öldürüp koridorda cesedini bulmak istemiyorum."

Ses benim ağızımla, "Toprağı böyle mi bırakacaksın?" diye sordu. Konuşmanın her iki tarafının da benim ağızımdan çıkması rahatsız edici bir deneyimdi. Ve bu enerji, Tanrıça, rahatlık veren bir varlık değildi, ağırlığı üzerime çöküyordu.

"Neden seni mutlu etmiyorum?"

"Beni çok mutlu ediyorsun, Meredith, uzun zamandır kimsenin yanında bu kadar mutlu olmamıştım."

“Sözlerini duyuyorum ama... sabırsızlığını da hissediyorum. Sabırsızsın ve konu sadece bu da değil.”

Biraz düşündü, ben ölümlüydüm ve kadındım, yüksek sesle söylemem gerekti. “Cinayetleri çözmeye çalışarak hediyelerini boşa harcayacağımı düşünüyorsun.”

“İnsan polislerin var. Cromm Cruach şimdi onların bilimini kullanıyor.”

Rhys’in orijinal ismini söylediğini anlamam birkaç saniyemi aldı.

“Gerçek ismi değil,” dedi. “Ama son sahip olduğu gerçek isimdi.”

“Rhys’in Cromm Cruach’tan daha eski ismi de mi var?”

“Bir zamanlar vardı ama çok azı bunu hatırlar.”

İsmi soracaktım ama gülümsediğini hissettim. “Ufak tefek şeyler dikkatini dağıtıyor, Meredith.”

“Beni affet,” dedim.

“Cromm Cruach’ın gerçek isminden bahsetmiyorum, bu ölümlerden bahsediyorum. Yeniden doğacaklar, çocuğum. Neden onlar için yas tutuyorsun? Gerçek ölüm bile bir son değildir. Katilleri ve ipuçlarını başkaları da bulabilir ama burada sadece senin yapabileceğin şeyler var, Meredith, sadece senin...”

“Ve bu şeyler neymiş?”

Amatheon’u işaret etti. “Toprağımı canlandır.”

Amatheon kılıcını tekrar uzattı ve gözlerini kapattı. Düzgün bir vuruş yapabilmem için boynunu yeniden geriye attı.

“Bunu daha önce yaptın,” dedim.

Gözlerini açıp bana baktı. “Bir hayaldi ama gerçekti.”

“Acıdı mı?”

“Evet.” Sonra gözlerini kapattı, sanki bir an önce yapmamı ister gibi kılıcı biraz daha kaldırdı.

“Kendini bilerek feda ediyor, Meredith. Bunda kötülük yok.”

Başımı iki yana salladım. “Sen, sonsuzluğa sahip olan sen, nasıl olur da bu kadar sabırsız olursun? Ben, sadece birkaç on yıldır yaşayan ben, uzun ve zor yolları tercih ediyorum?”

İç geçirdiğini duydum ve mutluluğunu hissettim. Bir tür testti, iyilik ve kötülük gibi bir şey değildi, güçleri geri kazanmanın yönünü belirleyecek bir şeydi. Bana perilere gücü kazandırmak için daha vahşi ve daha hızlı bir yol önermişti. Amatheon’un gerçekten öleceğinden kesinlikle emindim. Gerçek bir ölüm olacaktı. Mezarından kalkıp bu hayata uyanacak olması benim elimden öldüğü gerçeğini değiştirmeyecekti. Sıcak kanı benim elimle toprağa ve üstüme saçılacaktı. Gözleri kapalı ve yüzü huzurlu erkeğe baktım.

Kılıcı kabzasından tuttum ve havaya kaldırdım. Ellerini yanlarına bıraktı, parmaklarındaki hafif gerginlik içgüdüsel olarak kendini korumamaya çalıştığını gösteriyordu.

Melez olduğum için benden nefret ederken şimdi saf *sidhe* etini bana sunuyor ve sıcak saf kanını toprağa dökmemi istiyordu.

Üzerine eğildim ve ağzımı ağzına değdirdim. Gözlerini açtı, şaşkındı. Sanırım bu öpücük kılıç darbesinden daha beklenmedikti. Gülümsedim. “Çimenleri büyütmenin başka yolları da var, Amatheon.”

Bana baktı, söylediklerimi anlayamadı. Sonra dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Tanrıça’nın çağrısını reddettin, öyle mi?”

Başımı iki yana salladım. “Asla ama Tanrıça farklı şekillerde yaklaşır. Zevk ve yaşam varken neden ölüm ve acıyı seçeyim?”

Gülümsemesi biraz daha genişledi. Boynunun acı veren pozisyonunu bozdu ve bir elinde kadeh diğerinde kılıç tutan bana baktı. “Benden ne istiyorsun, Prenses, Tanrıça?”

“Ah, hayır.” Bu sefer benim dudaklarım değildi. Bize yakın bir yerde başlıklı bir figür vardı, ayakları toprağa değmiyordu. Sis gibiydi, ne kadar uğraşırsam uğraşayım tam olarak göremiyordum. Başlığı tutan el ne genç ne de yaşlıydı. Hem kadınsıydı hem de değildi. Tanrıça’ydı. “Ah, hayır, Amatheon, kararını vermiş. Bunu o bitirecek. Bu işi bitirmek için bana ihtiyacı yok.” İçinde yaşlı bir kadının sesinin kuruluşunu barındıran bir kahkaha attı fakat sesi yetişkin bir kadının zengin tınısını ve bir genç kızın heyecanını aynı anda barındırıyordu. “Çoğunlukla Andais ile aynı fikirde olmam ama bu konuda aynı fikirdeyim. Lanet olasıca bereket tanrıları.” Bir kahkaha daha attı.

“Andais ile hâlâ konuştuğunu biliyordum, Tanrıça.”

“Ben insanlarımla konuşmayı bırakmadım, onlar beni dinlemeyi bıraktı, bir süre sonra da sesimi duymamaya başladılar. Ama ben onlarla konuşmayı bırakmadım. Rüyalarda, uyku ve uyanıklık arasında, benim sesim vardı. Birinin diğerine dokunuşunda oradaydım. Ben Tanrıça’yım, her şeyim ve her yerdeyim. İstesenez bile bir yere gidemem. Ama siz gidebilir, sırtınızı bana dönebilirsiniz.”

Amatheon, “Biz seni bırakmak istemedik, Anne,” dedi.

“Ben yalnız değilim, çocuğum, gerçek anlamda yalnız kalamam ama unutulabilirim.”

“Kendimi affettirmek için ne yapabilirim?”

“Af dilemek bize göre bir şey değildir, Amatheon. Ama her şeyi eski hâline getirmek...”

“Evet, Tanrıça, tüm kalbimle.”

“Toprağı yeniden yaşat, Amatheon. Çorak olanın üzerine tohumlarını saç ve yeniden yaşasın.” Güneşin altındaki sis gibi solmaya başladı.

“Tanrıça.”

Sesi bize geldi. “Evet, çocuğum.”

“Seni tekrar göreceğim miyim?”

Sesi şimdi hem genç hem de yaşlıydı. “Karşılaştığın her kadının yüzünde.” Ve sonra gitti.

Amatheon az önce durduğu yere baktı ve ben kılıcı yere düşürünce bana baktı.

“Benden ne istiyorsun, Prenses? Nasıl istiyorsan öyle seninim. Hayatım, kanım veya kılıcım, sana hizmet ederim.”

“Eski şövalyeler gibi bana onurun üzerine yemin edecek gibisin.”

“Ben eski şövalyelerdenim, Meredith, istediğin onurum üzerine yemin etmemse ederim.”

“Adair’e onurun olmadığını, kraliçenin saçlarıyla birlikte onurunu da aldığını söyledin.”

“Kadehe dokundum ve Tanrıça’nın yüzünü gördüm. Bu gibi şeyler değersizlere verilmez.”

“Tanrıça sana onurlu biriymişsin gibi davrandı diye hâlâ onurunun olduğunu mu söylüyorsun?”

Çok renkli gözlerinde şaşkın bir bakış açığa çıktı. “Evet, sanırım öyle.”

“Aklından geçeni söyle.”

Gülümsedi, bu neşeli gülümsemeyle yüzü daha yakışıklı göründü ama şimdi daha gerçekçi ve değerliydi. “Hiçbir

zaman onursuz olmadım çünkü kimse onurumu benden alamaz, ben izin vermediğim sürece. Bana onurumu geri verdiğini söyleyecektim ama şimdi anlıyorum.”

Gülümsedim. “Onurunu kimse alamaz, ancak sen verebilirsin.”

Gülümsemesi kenarlardan hafifçe soldu. “Evet. Korkumun onurumu almasına izin verdim.”

Başımı iki yana salladım.

Utanmış gibi tekrar gülümsedi. “Demek istediğim, korkum onurumdan daha önemli oldu.”

Sözcüklerini bir öpücükle yarıda kestim. Ellerimi sırtına attım ve kadeh hâlâ sağ elimdeydi. Kollarını tedirgin bir biçimde havaya kaldırdı, sanki ne yapacağını bilemiyordu. Seksin yavaş ve nazik olacağını düşünüyordum ama Tanrıça’nın sembolü elimdeydi, ben Tanrıça’nın yaşayan sembolüydüm. Sabırsız bir Tanrıça’yıdım. Kadeh altımızda devasa bir mıkırtı varmış gibi bizi yere yatırdı. Biz yere düşünce kadeh yere yuvarlandı ve şimdi elimde bir şey yoktu. Amatheon’un sırtı kadehin yok olduğu yere çarptı ve sırtı gerildi, göz kapakları açılıp kapandı, parmakları sırtımda titredi, vücudunu vücuduma bastırdı. Ellerinin gücü ve vücudunun sertliği, yüzündeki saf ihtiyaç, beni Amatheon’a çekti. Ağzımı ağzına dayadım, ellerim hevesle vücudunda gezindi. Elimi vücutlarımız arasına sokup sert ve kalın erkekliğine dokunduğumda ürperdi ve çığlık attı. Bana bakarken gözlerinde vahşi bir bakış vardı.

“Lütfen, Prenses.” Sesi boğuk çıkmıştı; sanki başka birine aitti.

“Lütfen ne?” Ağzına fısıldadım.

“Ne kadar dayanacağımı bilmiyorum.”

“Ne istiyorsun, Amatheon?”

“Size hizmet etmek.”

Başımı iki yana salladım, ben bunu yapınca çok yakın olduğumuz için saçlarım yüzünü okşadı. “Ne istediğini söyle, Amatheon.”

Gözlerini kapattı ve acı verecek kadar sert bir biçimde yutkundu. Gözlerini tekrar açtığında daha sakindi ama çiçek renklerine sahip gözlerinde ihtiyatlı bir bakış vardı. Sesi fısıltıyla çıktı, sanki çok yüksek sesle konuşmak istemiyor, birinin duymasından korkuyordu. “Üzerime çıkmanı ve beni toprağa bastırmanı istiyorum. Göğüslerinin tepemde sallandığını görmek istiyorum. Vücudunun vücudum üzerine bir kının kılıca geçtiği gibi geçmesini istiyorum. Ben en derinlerine kadar girerken derinin parladığını, gözlerinin ve saçlarının güçle dans ettiğini görmek istiyorum. Çok tutkulu zamanlarda kadınların yaptığı gibi adımı haykırmanı istiyorum. Tohumlarımı içine akıtmak istiyorum, içinden yanlara aksın, benim kalçalarımaya doğru insin. İstedğim bu.”

“Kulağa harika geliyor.”

Kaşları çatıldı.

Gülümsedim ve çatılmış kaşlarına dokundum. “Demek istediğim, Amatheon, tamam. Hadi yapalım.”

“İsteğimi yerine getirecek misin?”

“Biz böyle yapmaz mıyız? İnsanların dileklerini yerine getirmez miyiz?” diye fısıldadım.

“Hayır,” dedi. “Biz, hiçbirimiz, dilekleri yerine getirmez.”

“Sadece bir espriydi,” dedim.

“Ah, ben...”

Parmağımı dudaklarına koydum ve konuşmasına engel oldum. “Şimdi çimenleri büyütelim.”

Kaşları tekrar çatıldı.

“Becer beni,” dedim. Parmağımı dudağından çektim.

Daha genç gözükmesini sağlayan parlak gülümsemesini gösterdi, böyle daha... insancıldı. “İstediğin buysa.”

“Şimdi isteklerden bahseden kim?”

“Gücüm yetiyorsa her isteğini yerine getiririm.”

Doğrudum ve en özel yerlerimi en özel yerlerine bastırdım, kıyafetlerimiz üzerimizde olmasına rağmen harika bir histi. Çok sertti, neredeyse acı verecek bir sertlikti.

“Bana bunu ver,” dedim. Şimdi benim sesim boğuktu.

“Seve seve. Kıyafetlerimizi çıkartırsak, hemen.”

Kot pantolonuma sertliğini bastırırken yüzüne baktım. Bence iyi bir plandı.

17

Kıyafetlerimiz bu toprakları unutmuş yağmur gibi yere düştü.

Kuru ve çorak toprağın üzerine uzandı, gri bir kumaşın üzerine koyulmuş değerli bir taş gibiydi. Kıyafetlerini çıkartırken parıldamaya başlamıştı. Ellerimi kollarına değdirdiğimde, derisi parmaklarımın altında içinde şimşekler çakmış gibi aydınlandı, sanki vücudunun en doğal yerlerine bile parmak uçlarımla dokunmam yeterliydi. Daha doğal olmayan yerlere dokunduğumda ne olacağını düşündüm.

İki parmağımı göğsünün üzerine koydum. Ben dokununca parmaklarımın altı aydınlandı. Bütün vücudu beyaz bir ışığa büründü ama parmaklarımın altındaki gerçek bir alev gibi turuncu ve kırmızıydı. Benim dokunduğum yerlerde vücudu ısınıyor, kırmızı sıcaklık dokunduğum yerle-

re yayılıyordu. Karnına dokundum ve nefesini tuttu, kuru toprağın üzerinde kıvrandı. Gözlerini kapattı ve ellerini çorak toprağın üzerine koydu, tek yaptığım şey karnına dokunmaktı. Sabrım tükenmek üzereydi, daha hassas yerlerine dokununca ne olacağını merak etmeye başlamıştım.

Sanırım erkeklik organını okşamadan önce benden bir uyarı gibi bir şey bekliyordu ama bir şey söylemedim.

Sıkıca kavradım ve sıktım. Bir çığlık attı. Vücudunun üst kısmı yerden kalktı ve elimde sertliğini hissederken gözlerim kapandı, sırtım yay çizdi çünkü düşündüğümünden daha sertti. İnanılmaz sertti, sanki pürüzsüz mermerden yapılmıştı, tek fark çok sıcak olmasıydı.

“Ah, yapma, bunu yapma, Merry, çok uzun sürmeyecek.”

“Çok sert,” dedim. Sesim boğuk ve kaba çıktı.

“Biliyorum,” diye fısıldadı. “Çok fazla dayanmaz.”

“O zaman dayanma,” dedim.

Kaşlarını çattı, gözlerinde vahşi bir bakış vardı. “Ne?”

“O zaman dayanma, ilk kez, kendini tatmin et. Ne kadar dayanıklı olduğunu bir dahaki sefere ispatlarsın.”

“Bir dahaki sefere,” dedi. “Bir dahaki seferlere inanmam. Şimdi benim için burada tek gerçek sensin.”

Doğruldu ve bana doğru eğildi. Şimdi birbirimize dokunmuyorduk ama çok yakındık.

“Yeterince iyi değilsem beni bir daha istemezsin.”

Eğildim ve yüzlerimizi biraz daha yaklaştırdım.

“Seni bir geceyle mi değerlendirdi?”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Evet,” diye fısıldadı.

“Ben öyle yapmam.”

Gülümsedi. “Buz ve Karanlık’ın ilkinde çok iyi olmadığını mı söylüyorsun?”

Gülümsedim. “Hayır.”

“O zaman kim?”

Başımı iki yana salladım. “Hepsi harikaydı ama bazıları zamanla muhteşem oldu.”

Yüzümü görmek için geri çekildi. “Ciddi misin?”

“Evet.”

“Hepsi muhteşem olamaz.”

“Olmasalardı söylemezdim.”

“Söylemeyeceksin,” diye fısıldadı.

Yüzüne dokunmak istedim ama geri çekildi.

“Neyi?” diye sordum.

Bana baktı, anlamlı bir bakıştı.

“Ah,” dedim. Tekrar gülümsedim, bu seferki daha narindi. “Hayır, Amatheon, söylemeyeceğim.”

Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. Sırtında kuru toprak vardı. Kurumuş ve tozlaşmış kırıntılar arkasına yapışmıştı. Sert olmalarını bekledim ama değildi. Pudra gibi pürüzsüz ve güzeldiler. Derisinin sıcaklığını hissederken dikkatimi dağıtmıyor ama derisinin üzerine farklı bir doku ekliyordu, şekerle süslenmiş bir doğum günü pastası gibiydi.

Elimin yumuşak ve kuru tozla kaplandığını göstermek için geri çekildim.

“Çok yumuşak,” dedim.

“Diğer yerlerde de elindeki kadar yumuşak mı?”

Beni kendine çekti ve dudaklarını dokundurmadan önce fısıldadı. “Öğrenelim.”

18

Gri hayaletlere benzeyene kadar yerde yuvarlandık. Büyümüzün parıltısı tozlar yüzünden soldu; karın arkasından görünen Noel ışıkları gibiydik.

Sertliğini vücudumun önüne ve arkasına bastırdı. Acı dı. Acı verecek kadar sertti. Karnıma, kalçalarımın bastırdı ama içime girmedi. Organı beni okşamanın başka bir yoluymuş gibi vücudunu vücuduma sürttü. Testisleri bile sertleşmişti, birkaç kez dokunduğumda ihtiyacının yoğunluğuyla ürperdi. Kasıklarında ikinci bir nabız atıyor, elimde zonk-luyordu. Elimi çekti. Yine bana değdirdi ve beni baştan çıkartmaya çalıştı, ardı ardına farklı pozisyonlar denedi ama içime girmedi. Kendini elime veya ağzıma bırakmıyordu.

Tepeden tırnağa yumuşak tozla kaplandık. Bana vücudunun neler vaat ettiğini ve gücünü gösterdi, yine sertliğini hissettim ve içime girmesi için yalvardım.

“Lütfen, Amatheon, lütfen, dayanamıyorum. İçime gir, al beni.”

“Üstte olacağını sanıyordum.” Dalga geçer gibiydi ama çok zevk alıyordu.

“Benim için yere uzan, üzerine çıkayım.” Yere itmeye çalıştım ama dizleri üzerinde kaldı ve devrilmedi.

Yüzü zengin bakır renkli dalgalara benzeyen saçlarıyla çevriliydi, saçları geniş omuzlarını okşuyordu. Gri-beyaz toz bile saçlarının rengini köreltememişti. Gözlerinin renkleri birer mücevher gibi parıldıyordu, safir, yakut, kehribar ve ametist. Siyah göz bebeği bile cilâlanmış gibi güçle parıldıyordu.

Fransız örgüsü ilk açılırken Amatheon buna engel olmaya çalışmıştı, sanki omuzlarına kadar gelen saçları bir utançtı. Bakışlarım ve ellerimle çok güzel olduğunu göstermiştim.

Toza bulanmış bir biçimde güçle doluyken üzerime eğilirken gözlerinde acı yoktu. Ama yine de beni almıyordu.

“Lütfen, Amatheon, lütfen, uzan, al beni.” Bir gömleği olsaydı tutar yere yatırmaya çalışırdım ama şimdi ikna etmek zorundaydım, elimi uzattım ama kaçtı. Elimi eline aldı, “Bir kadın dokunuşum için yalvarmalı çok uzun zaman olmuş,” dedi.

Ellerimizi göğsüne bastırdı ve gözlerini kapattı. İç geçirerek nefes verdi. “Toprak çok uzun süre bakımsız kalmış, Meredith, çok uzun süre sevgisiz kalmış. Çok geç olduğundan ve uyanacak yaşam kıvılcımı kalmamasından korkuyor.”

“Toprak sensin, Amatheon,” dedim. “Ve yaşıyorsun. Bana teslim ol, seni seviyorum. Lütfen, Amatheon, lütfen seni sevmeme izin ver.”

“Sevgiden çok kolay bahsediyorsun, demek istediğin seks olmasın?”

Gözlerimi kapattım ve alnımı aramıza sıkışmış ellerimin üzerine koydum.

“Ben artık ne demek istediğimi bilmiyorum. Artık herhâlde evet demen için her şeyi söyler ve her şeyi yaparım.”

“Neye evet demem için?” diye sordu. Yine alaycı ses tona büründü.

“Becer beni,” dedim. Gözlerim hâlâ kapalıydı, başımı ellerine yasladım.

Bileklerimi tuttuğu gibi beni yana çekti ve yere fırlattı. Ben ellerimi son anda yere koydum ve yüzümün yere çarpmasına engel oldum. İtiraz etmek için nefes aldım ama ağırlığı birden üzerime bindi, beni yere çiviledi. Beni dizlerim üzerine kaldırdı, şimdi dört ayak üzerindeydim. Bana yaslandı, aslında içime girmek istemişti ama açı uygun değildi. Ellerini kullanarak kalçamı düzeltmek zorunda kaldı. Yine bir şey demek istedim ama açığı buldu ve içime girdi, sert ve hızlıydı. Testisleri kalçama çarpana kadar içime girdi. Bir çığlık attım çünkü çok sertti ve açı çok keskindi, bu açıda kalırsa çok fazla uzamadan gelmesi için yalvaracağımı biliyordum. Daha önce de sert ve hevesli erkeklerim olmuştu ama hiç bu kadar sert olmamıştı. Amatheon’un acı çekip çekmediğini düşündüm.

“Bunu hissettin mi?”

“Evet,” diye cevap verdim.

“Gerçekten bunu mu istiyorsun?”

“Farklı bir pozisyonda, evet.”

“Hangisi?”

“Ben üstte olayım.”

“Neden?”

“Böylece ne kadar derine indiğini kontrol edebilirim. Hiç bu kadar sert bir şey hissetmemiştim.”

İçime girdiği gibi birden çıktı. Beni ters çevirdi, yere uzanırken beni bir eliyle tuttu. Beni üzerine çekti ama titreyen sertliğini içime almak için ikimiz birden mücadele ettik.

İçime girdiğini hissedince gözlerimi kapattım ve başımı geriye attım. Dizlerimin üzerine kalmaya ve ben hazır olana kadar dölyatağının boyun kısmına çarpymasına uğraştım.

Ellerini kalçalarımaya koydu ve dikkatim şimdi sadece içimdeki kısmında değildi. “Tepemdeyken yüzünü görmek istiyorum.”

Yüzüne baktım ve bakışı dikkatimi çekti. Karanlık, hevesli ve şehvetli bir bakıştı ama içinde bir şey daha vardı. Bana sahip olmanın verdiği bir şeydi. Kadının hayır diyemeyeceğini bilmenin getirdiği bir şeydi. Şimdi, onundum.

Gözlerinin sıcaklığına baktım, büyüün veya peri olmanın sıcaklığı değildi, erkek ve dişi olmanın sonsuz büyüü gibiydi, gerçekten çimenleri büyütecek çiçekleri açtıracak ve ekinleri yeşertecek sonsuz dansın bir parçasıydı.

“Amattheon,” dedim. İç geçirdim.

Kaşları çatıldı. “Sorun nedir?”

Gülümsedim. “Hiçbir şey.” Kalçamı hafifçe öne attım ve üzerine binmeye başladım.

Kalçaları da benimle birlikte inip kalkana kadar bindim. Elleriyle göğüslerimi kavrayana kadar üzerinde kaldım ve bir çığlık attım. Sonunda vücudu ritmini kaybetmeye baş-

ladı ve dizlerimin altındaki toprak değişti. Sert zemini destek için kullanıyordum ve birden bu avantajımı kaybetmiőtim, ben de ritmimi kaybettim. Toprağın yumuőaklaőtıęına dair ilk işaretti ve Amatheon içine giriyordu.

Tereddüt ettim ve elleri bileklerimi tuttu.

“Durma, Tanrıça, durma.”

Dizlerimi kullanarak karşı koymayı bıraktım ve kalçalarını kullandım. Toprak altımızda çökerken kalçalarımı ve karın kaslarımı kullanarak hafifçe üzerine eğildim. Artık ucu derinliklerimde değildi ama acı da vermiyordu. şimdi ıslak, açık ve hazırđım.

Mümkün olduğunca sert ve hızlı bir biçimde gidip gelmeye devam ettim, vücudumu vücuduna bastırdım, şimdi belimdeki elleri titriyordu. “Merry, bana bak!”

Gözlerine baktım ve vahőı parıltıyı gördüm, sonra vücudunu altımda kıvranmaya başladı, bir saniye sonra da ben geldim. Vücudumla savaőtım, bakışlarımı kaçırma- mak, kafamı arka atmamak veya gözlerimi kapatmamak çok zordu. Zevk dalga dalga üzerime çöktü ve ben de kıvranmaya başladım, göz temasını bozmamaya çalışırken ikimiz birden çığlık attık. Gözlerimdeki ılgın bakışı ve acıyla karışık zevki görmesine izin verdim. İstediğini elimden geldiğince verdim ama sonrasında daha fazla dayanamadım, başımı geriye atıp gözlerimi kapatıp var gücümle çığlık attım. Toprak su gibi altımızda batarken ve sertliği hâle iimdeyken çığlık attım. Gözlerimi açmadan önce vücudunun beni terk ettiğini fark ettim ve kendimi dizlerim üzerinde zengin siyah toprağın üzerinde buldum. Az önce durduğu yere dokundum, elimin altındaki toprak siyah ve nemliydi.

Ovaya göz gezdirdim, şimdi her yer siyah ve zengin bir renge sahipti. Yumuşak ve nemli toprağa eğilirken, “Amatheon, neredesin?” diye sordum merakla. Yalnızdım.

Sonra kendimi sert taşların üzerinde buldum, loş *sithen* koridorundaydım. Bir saniye önce ovadaydım, bir saniye sonra peri diyarındaydım. Zaten dizlerim üzerinde olmasaydım düşerdim. Ama yere koyduğum elim ve Buz’un kolumu tutan eli yüzüstü yere kapaklanmama engel oldu.

“Eş bizi korusun,” diye mırıldandı. Bir şeylerin yolunda olmadığını bunu duyunca anladım. Ben kafamı çeviremeden beni yere yatırdı ve vücudunu kalkan ederek üstüme çıktı. Basın konferansındaki saldırı gibiydi. Nabzım gırtlığımda atıyordu ve iki his ile birden mücadele etmek zorunda kaldım; hem kalkıp neler olduğuna bakmak hem de saldırıya hedef olmamak istiyordum. Buz bana seçenek bırakmadı. Vücudu üzerimdeydi ve göğsü beni yere yapıştırdı. Hareket edemiyordum. Bir ara hafifçe vücudunu kaldırıp sol eliyle sağ taraftaki kılıfta duran silahını çekti. Silahını koridora doğrulttuğunu gördüm. Acı çekerek vücudunun altında ezilirken vücudunun geri tepmeye verdiği cevabı hissettim, patlama sesi koridorda yankılandı. Bir kez daha ateş etti ve vücudu yine sarsıldı. Biri çılgılık attı ama sesi tanıyamadım.

“Seni buradan çıkartıyorum,” dedi. İtiraz edecekmişim gibi söyledi ama niyetim yoktu. Bence kulağa hoş geliyordu. Herkes neredeydi? Neden yanımda sadece Buz vardı?

İki kez daha ardı ardına ateş etti, boştaki eliyle kolumu tuttu. Ayağa kalktı ve beni de kaldırdı, daha büyük koridora yöneldi, düşmanlarımızla aramıza bir duvar koydu ama şimdi koridorda ne olduğunu görebiliyordum. Tökezledim

ve fırsatını verseydi Buz'un elinden kurtulurdum. Fakat bunu biliyordu, saf *sidhe* olmanın verdiği hız ve güçle hareket etti. Köşeyi döndük ve beni duvara dayadı, şimdi saldırganların görüş açısından çıkmıştık. Gördüğüm sahnede Crystall'in ellerinde beyaz bir ışık vardı ve Adair elinde kanlı kılıcıyla hücumu geçiyordu. Fakat beni duvara yapıştıran Buz'a karşı koymama sebep olan şey bunlar değildi. Galen yerdeydi, bir kan birikintisinin içinde yatıyordu. Hareket etmiyordu.

Buz'a, "Beni bırak," dedim.

Başını iki yana salladı ve gözlerinde hüznün belirdi. "Hayır. Senin güvenliğin her şeyden önemli."

Bir çılgılık attım ve mücadele ettim ama kaslı çelik bir yapıya karşı koymak gibiydi. İzin vermediği sürece kıpırdayamazdım. Vücudunu vücuduma yaslamış ve beni duvara yapıştırmıştı. Canını acıtıp beni bırakmasına sebep olacak kadar yerim yoktu. Mücadele edeceğini biliyordum.

Benim için önemli olan tek kelimeyi haykırdım. "Galen!" Gırtlığım acıyana kadar haykırdım ama cevap veren olmadı.

19

Koşan ayak seslerini duydum. Buz, göğsüyle beni yere bastırdı, sırtından bir silah çekti ve iki silahı karşı taraftaki koridora doğrulttu. Diğer silahı çekmek için vücudunu hafifçe üzerimden kaldırmak aldırma zorunda kaldığı için arkamdaki silaha uzanabildim. Beni tutmakta haklıydı çünkü ilk içgüdüm Galen'in yanına koşmaktı. Düşünmeden, mantıksızca. Buz bana düşünecek vakti tanımişti. Galen'in bulunduğu köşeye, koşan ayak seslerine nişan aldım. Birkaç saniye içerisinde yanımda olacaklardı ve artık korkmuyordum. Sakindim, yarı öfke yarı korku olan buzlu sakinliğimdi, bir de içinde tanımlayamadığım şeyler barındırıyordu. Galen'e zarar vermişlerdi, ben de onlara zarar verecektim. Zihnimin bir köşesinde zarar vermek yerine başka bir kelime kullanan bir kısım vardı. Bunu bir kenara attım ve nişan aldım.

Nicca ve Biddy olduğunu anlayınca kendime hâkim olmak zorunda kaldım, Amatheon ile yolculuğuma çıkmadan önce bizimle olan korumalar da yanlarındaydı. Nefes verdim ve namluyu dikkatlice tavana çevirdim. Titremeye başladım, Nicca'nın göğsüne mermi sıkılmama ramak kalmıştı. Tetiğe biraz daha bassaydım... koluna veya omzuna gelirse bir şey olmazdı ama kalbine gelirse, bir şey olabilirdi de olmayabilirdi de. Nicca ve Biddy bizimle kaldı, ellerinde kılıçlar ve silahlar vardı. İkisi de en nazik *sidheler*dendi fakat şimdi suratlarında çok ciddi bir ifade vardı. Uzun boylu ve kaslı ikili şimdi birer kaplan veya aslan gibi tehlikeliydi. Tehlikeliydiler çünkü *sidheydiler*. Daha önce Nicca'nın yüzünde böyle bir kararlılık görmemiştim.

Buz benimle kaldı, vücudunu bana siper etti. Başka bir adamın daha benim için yaralanacağını düşünmek çok fazlaydı. Silahı ucunun tavana bakması için iki elimle tutmuyor olsaydım Buz'u kenara iterdim. Aptalcaydı ama Galen'in ne kadar kötü durumda olduğunu öğrenmeden başka birini daha riske etmek istemiyordum. Aptalcaydı çünkü diğer korumalarım da geliyordu. Havayı büyü doldurdu, tüylerim diken diken oldu. Metalin metale çarpma sesi geldi. Biri çığlık attı, ardından bir kadının öfke dolu savaş narası duyuldu. Bugün kimsenin kendini benim için riske etmesini istemiyordum. Yine de şimdi hepsi hayatlarını riske atıyordu.

Gözlerim ağlamak istemediğim için hem sıcak hem de sıkıydı. Birisi hafifçe inledi. Küçük sesler duydum, metalin taşa sürtünmesi, ayak sesleri, dövüşme değil hareket sesleriydi. Dövüş sona ermişti. Soru, kimin kazandığıydı. Doyle veya Buz yanlarında olsaydı kimin kazandığından şüphe

etmezdim ama Buz önümdeydi, gergindi. Gri gözleriyle koridorun iki tarafına bakıyor, sanki kendisinden başka kimseye güvenmiyordu. Doyle bizimle olmadığı için ben de sadece Buz'a güveniyordum.

İki adam kimseye birbirlerine güvendiği kadar güvenmezdi. Beni sadece ikisinin koruyabileceğine ben ne zaman inanmıştım? Ne zaman diğerlerine olan inancımı kaybedip sadece ikisine bel bağlamıştım?

Hawthorne köşeyi döndü, koyu kırmızı zırhının üzerine kanlar saçılmış, sanki birisi üzerine kırmızı mürekkep püskürtmüştü. Bir kumaş parçasıyla kılıcını temizledi, birine saplayıp çıkartmış gibiydi. "Bitti."

Adair arkasındaydı ve miğferi bir kolunun altındaydı. Saçları yastık görevi görmeyince alnında ve boynunda miğferin değdiği yerlerde izler kalmıştı. "Ya etkisiz hâle getirildiler ya da öldüler, Buz, Prensese."

Ben elimde silahımla öne çıktım. Buz beni durdurdu. "Silahı kaldır, Prensese."

Küstah yüzüne baktım ama gözlerinde acı vardı. "Neden?" diye sordum.

"Göründüğü kadar kötü yaralıysa silahla ne yapacağını bilemediği için beni korkutuyorsun."

Kalbim birden göğsümü çekiçlemeye başladı, sanki nefes almakta güçlük çekiyordum. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama sonra kapattım. Yutkundum ve acıdı, boğuluyor gibiydim. Sadece başımla onayladım ve silahı ait olduğu yere koydum. Pelerinimi alışkanlık gereği üzerine örttüm. Kıyafetlerin çizgilerini bozmak istiyordum. Kafanızın içinde çığlıklar atılırken korkudan diliniz tutulduğu zaman alışkanlıklarınıza dönerdiniz.

Buz kenara çekildi ve silahlarını yerine koymaya başladı ama ben bunu yapışını izleyecek kadar yanında kalmadım. Köşeyi dönmek üzereydim. Kafamın içinde tek bir kelime vardı: Galen, Galen, Galen. Düşünceyi tamamlayamıyordum. Yanına koştuktan başka bir şey yapamayacak kadar korkmuştum. Aslında daha önce etmediğim gibi Tanrıça'ya dua etmem gerekti. Az önce yanındaydım ve beni dinlerdi. Ama ben ne Tanrıça'ya ne de başka birine dua ederdim. Birine dua edeceksem Galen'e ederdim. Köşeyi döndüm ve Galen'i gördüm. Sırtüstü yatıyordu ve gözleri kapalıydı, kolları yandaydı, bir bacağı vücudunun altında kalmıştı ve her yerde kan vardı. Taşların üzerine bir kan denizi yayılıyordu. Çok fazla kan vardı. Düşünceyi kafamda tamamladım, edebileceğim tek duayı ettim... *Galen, ölme, lütfen, Galen, lütfen ölme.*

20

Yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Şimdi etrafını parlak kırmızıdan bir çerçeve kuşatıyordu, saçları olması gerekenden daha yeşildi. Kısa süre öncesine kadar periler içerisinde en çok sarılmak istediğim kişiydi. Şimdi tereddüt ettim, elim yüzünün üzerinde kaldı. Dokunmak istiyordum, gözlerini açıp bana gülümsemeliydi. Dokunmaya korkuyordum, soğukluğunu hissetmekten korkuyordum.

Yine de yüzünün yanına dokundum. Derisi soğuk değil serindi. Kalbimdeki sıkışıklık biraz rahatladı. Boynunun yanına dokundum ve parmaklarımla aradım. Hiçbir şey, hiçbir şey, sonra hafif bir nabız duydum. Rahatlayınca başım öne düştü, elim buklelerinin yanından boynunun üzerine doğru indi, saçları da kanlıydı. Elimi kaldırdım ve parmaklarım şimdi koyu kırmızıydı. “Bu kan nereden ge-

lıyor?” Yüksek sesle söylediğimi Adair cevap verince anladım. “Yaralarına bakacak zamanımız olmadı, Prenses.”

Duyduğumu belli etmek için başımla onayladım. “Kanamayı durdurmamız gerek.”

Adair, Galen’in yanına çömeldi. “Bir iyileştirici istedik.”

Başımı iki yana salladım. “Derisi serin. Kanamayı durdurmamız lazım yoksa beklemeye gerek kalmayacak.”

“Kan kaybından ölen bir *sidhe*, *sidhe* değildir.” Kafamı kaldırıncı Bıçaklar Lordu Kieran’ı gördüm, elleri arkasında yere çömeldi. Ama Ivi’nin kılıcı sırtına dayanıyordu. Kieran’ın sadece bir tane güç eli vardı ve sahip olduğu tek büyüydü, bu yüzden *sidheler* içerisinde zayıf olanlardan kabul edilirdi. Fakat bu el ölümcül olabilirdi. Büyüsünü bıçak gibi kullanarak birinin vücudunda uzaktan bile derin bir yara açabilirdi. Galen’in kılıcını veya silahını bile çekmeden yere nasıl düşüğünü anladım. Ama Galen’e neden tuzak kurmuşlardı?

Gözlerim, dizleri üzerindeki diğer üçlüye kaydı. Cel’in kadın korumalarındanlardı. Bu durum beni şaşırtmadı. Zengin giyinmiş bir lord yan yatmış inliyordu. Elleri arkasından bağlıydı ama altında bir kan birikintisi oluşmaya başlamıştı. Yüzü bana dönük değildi ama kim olduğu önemli değildi. Galen iyileşince kim olduğunu önemseyebilirdim ama şimdilik önemsizdi. Adair bana yardım etti ve Galen’i yan çevirdik. Ölü gibiydi. Ben nefes almakta güçlük çekiyordum, paniğin ötesine geçmek üzereydim. Sırtında iki yara vardı, ikisi de derindi. Mucizevi bir biçimde kalbini ıskalamışlardı. Yine de yaralar çok derindi ama bu kadar kan, kalbi ıskaladıysa, sırttaki bir yaradan gelemezdi.

Galen'i sırtüstü yatırdık ve vücudu kanlı zemine düşerken bacağından taze kanlar boşaldı. Bacağının yanına gittim ve üçüncü yarayı buldum. Femoral arteri kesilmişti. Bir insan böyle bir yara alınca yirmi dakikada ölebilirdi. Kanın dışarı fışkırıyor olması gerekti. Sadece akıyor olması kanının büyük bir kısmını kaybettiğini gösteriyordu. Demek ki biri yarayı hemen kapatsa bile kendine gelemeyebilirdi. *Sidhe* bir sürü yara alıp çok kan kaybedebilirdi ama geriye bir miktar kan alıp vücutta dolaşıyor olması gerekti.

Buz bir süredir önümdeydi ve beni koruyordu. Görev paylaşımına itirazım yoktu, Galen yerde cansız gibi yatarken en mantıklısı buydu. Beni öldürmek Galen'den çok daha kolaydı.

Ama Buz da yaraları incelemişti. "Nerede bu iyileştirici?" Adair başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Zamanımız azalıyor," dedim. "Yarayı kapatıp kalan kanı içeride tutmalıyız."

Bir kadın, "Yarasını kapatabilirim," dedi. Kafamızı çevirince tutsaklardan bir kadının bize baktığını gördük. Saçları mısır sarısıydı, gözlerinin renkleri mavi, gümüş ve ışık rengiydi. Sanki ışığın kendine has bir rengi vardı. Hafwyn'in son rengine ne isim vereceğimi hiçbir zaman bulamamıştım.

Bir kadın, "Hayır," dedi. "Onlara yardım edemezsin. Efendimize ihanet edemezsin..." Ardından hoş olmayan birkaç şey daha söyledi.

Hafwyn elleri arkasındayken omzunu silkti. "Biz yakalandık, efendimiz tutsak. Bence diğer taraftan birilerinin gözünde değer kazanmak fena olmaz." Karanlık kaşlarını

havaya kaldırdı. Saçları çok sarıydı, insan olsa boya olduğunu düşünürdüm ama üç renkli gözleri olan bir ırkta siyah kaşlar ve sarı saçlar tuhaf durmuyordu.

Melangell, “Bunu yaparsan yeminini bozmuş olursun,” dedi. Miğferinin yanını parçalayan bir yaradan kanı akıyordu. İnsan olsaydı beyninin dışarıya saçılmış olması gerekirdi ama şimdi sadece kanaması vardı.

Hafwyn, “Ben Prens Cel’e bağlılık yemini hiç etmedim,” dedi. “Prens Essus’a hizmet etmek için yemin etmiştim. O ölünce kimse bana Cel’i isteyip istemediğimi sormadı, bizi ona verdiler. Yaşayan kimse için yeminim yok.” Bana baktı, yüzünde bir ihtiyaç bir mesaj vardı.

“Gerçekten bunu yapabilir mi?” diye sordum.

Adair, “Yarayı kapatabilir,” dedi. “Hepsi bu.”

Hawthorne, “Şimdi, bizim yapabileceğimizden daha fazlası sayılır,” dedi. “Gerçi, Galen’i öldürmek isteyenlerden birinin bize yardım edeceği aklıma gelmezdi.” Yüzünde sözlerine yakışır bir ironi olması gerekirdi ama bir gerçeği dile getirir gibiydi.

Nicca, “Kadına güvenebilir miyiz?” diye sordu.

Bir elimi Galen’in soğuk derisine koydum. “Hayır,” dedim. “Ama iplerini çözün.” Kısa süre önce Galen’i bilinmeyen bir sevgiliye vermeye hazırdım. Mutlu olduğunu bilirsem gülümsemesi olmadan da yaşayabilirdim. Fakat bu gülümsemeyi bir daha hiç görememek, elinin sıcaklığını elimde hissedememek... buna dayanamazdım.

Buz omzuma dokundu ve kafamı kaldırdım. “Hafwyn’in dokunmasına izin vereceksek senin geri çekilmen gerek.”

İtiraz etmeye hazırlandım ama yüzüme dokundu ve başını iki yana salladı. “Senin yanına girmek için bir numara

olabilir. Galen'i kurtarmak için seni riske edemem." Elini koluma attı ve şimdi Buz ile gitmekten başka çarem yoktu, gerçi Galen'e dokunmayı bırakmayı hiç istemiyordum. Galen'i kurtaramazsak hâlâ... canlıyken Galen'e son dokunan kişi olmak istiyordum. Hafwyn kan birikintisinin ortasına çömeldi. Deri eldivenlerini çıkarttı ve kemerine taktı. Kısa kılıcını kınına soktu, içimden çabuk olmasını haykırmak geldi. Çok sakindi ama zaten Galen'i öldürmelerine yardım etmişti. Neden Galen'i kurtarmak istiyordu? Sadece bir gösteri miydi? Bize iyilik yapacak ama bir işe yaramayacak, bu sayede Cel ve insanların gözünden de düşmeyecekti. Tanrıça bana yardım etsin, bazen etrafımdaki insanların bir sürü motivasyona sahip olduğunu görmek beni delirtiyordu. Dünyaya böyle bakmak rahatsız ediciydi.

Buz'a sarıldım, kollarımı beline doladım, yanağımı kalp atışlarını duyana kadar vücuduna bastırdım. Kollarını bana doladı, her ne kadar silahlarını bu pozisyondayken çekmesi daha zor olsa da. Bir koruma olarak beni kenara çekip kendine manevra alanı bırakması gerekirdi ama benim hem sevgilim hem dostumdu, Galen'in de dostuydu. Sadece rahatlamam için bana sarılmıyordu. Galen'i sevmemek mümkün değildi. Yanındakiler için âdeta bir hediye idi. Vücudundaki gerginlik Galen'e bir şey olursa onu sadece benim özlemeyeceğimi kelimelerden çok daha güzel anlatıyordu. Galen bir şekilde Öldüren Buz'u bile eritmeyi başarmıştı.

Hafwyn ellerini yaranın üzerine bastırdı. En azından işe hayati yarayla başlamıştı. Derisi beyaz gibiydi ama Galen'in yeşili gibi altınsı bir tonu vardı, çok soluk ol-

duğu için bir şey diğer tonu görmenize sebep oluyordu. Büyüsüyle derisi parıldadı ve altın rengine biraz daha büründü. Saçları düğümünden kurtulmak için uğraştı, büyüyle hareketlendi.

Hawthorne, “Bir iyileştirici,” dedi. “Neden bir kılıcın arkasında heba ediliyor?”

Hafwyn’in az bir iyileştirme yeteneği olacağını bekliyorduk ama derisinin üzerinde dans eden ve parıltı veren küçük bir şey değildi. İyileştirme gücü olan herkesin savaşçı olmasına izin verilmezdi, en azından ön saflara geçmeleri uygun görülmezdi. Yetenekleri çok değerli ve nadir görülen bir şey olduğu için riske atılmazlardı.

Ellerinin yaranın üzerinden kalkmasını izlerken ümitlendim. Sesi büyü gücüyle yüksek çıktı. “Birisini iyileştirme gücünü boşa harcamamam için Galen’i tersine çevirebilir mi? Güçlerimi birinin faydasına kullanmayalı çok uzun zaman oldu, biraz uzak kaldım.”

Hawthorne ve Adair gidip Galen’i tersine çevirdi, Hawthorne başını ve omuzlarını kaldırarak Galen’in yüzünün kana bulaşmasına engel oldu. Galen’e aşırı nazik davranıyordu ve Hawthorne bu sayede gözümde değer kazandı.

Hafwyn ellerini Galen’in sırtına koydu ve çabasıyla tüylerim diken diken oldu. Yarayı kapatabilirdi ama gücünün derimin üzerinde dans etme şeklinden daha fazlasını yaptığını anladım.

Kadın korumalardan biri, “HAYIR!” diye bağırdı. Hâlâ dizleri üzerindeydi. “Onu kurtarıyorsun.” Aisling kılıcı boğazına dayadı. Ya susacak ya da Aisling’in kılıcıyla derisi kesilecekti.

Melangell, “Siobhan bunun için seni öldürecek,” dedi.

Siobhan, Cel’in korumalarının lideriydi. Siobhan ve birkaç koruma bana saldırmıştı. Ben kazayla da olsa saldırganlardan ikisini öldürmüştüm ve Siobhan teslim olmuştu. Öldüğünü düşünüyordum. Tahtın varisini öldürmeye çalışmıştı. Ölmesi gerekirdi. Yanımızda hainler olmadığı zaman bunu birine soracaktım. Hafwyn geri çekildi ve gü-lümsedi. “Siobhan hâlâ Ölümlülük Koridoru’ndaki hücre-sinde. Bir süre kimseyi öldüremez.”

Galen, Hawthorne’un kollarında titredi. İlk aldığı nefes hırıltılı, yüksekti; gözleri vahşice parıladı. Yerden kalktı ama hemen yıkıldı. Hawthorne’un kolları sayesinde başını yere vurmadı.

Hawthorne, “Güvendesin,” dedi. “Güvendesin.”

Buz beni bıraktı. Hafwyn’e güveniyor muydu yoksa beni durduramayacağını mı biliyordu bilmiyordum. Aklım hâlâ başımdaydı, Galen’in diğer tarafına dolaşp Hafwyn’den uzak tarafa geçtim.

Hawthorne, Galen’i benim kucağıma bıraktı. Galen’in yeşil gözlerine ve gülümsemesine baktım. Gözyaşlarım ak-maya başladı ama gülüyordum. Aynı anda bir sürü duy-guyla sarhoş oldum.

“Çok uzun zamandır kimseyi iyileştirmeme izin vermi-yorlardı. Özlemişim.”

Kan birikintisinin içindeki kadına baktım. Kadın da ağ-lıyordu ve sebebini bilmiyordum.

“Neden güçlerini kullanmanı yasaklasınlar?”

“Bir sır, hiçbir şey için Ezeki’l’in ellerine düşmek iste-mem ama şunu söyleyebilirim: Prens Cel’in iyileşmesini is-temediği birini iyileştirmeye çalıştım. Emirlerine karşı gel-

dim. Bana tekrar birini iyileştirmem için izin verene kadar ölüm getiren olacağını söyledi.”

Hawthorne, “Gücünü boşa harcıyorsun,” dedi.

Kadın kafasını kaldırdı ama dikkati benim üzerimdeydi. “Ama bugün senin için bu emre karşı geldim.”

Korumalardan biri, “Bunun için sana tecavüz edecek ve derini yüzecek,” dedi.

Ne Hafwyn ne de ben kadına bakmadık. “Neden benim için bu riski göze aldın? Galen’i önce öldürmeye çalışıp sonra iyileştirdin?”

“Çünkü bir iyileştiriciyim, ben buyum, artık birilerini öldürmek istemiyorum.” Kılıcına dokundu. “Onu kurtarmak bana bir şey kazandırdı mı?”

Başımla onayladım. “Ne istediğini öğrenene kadar Galen için bile bir söz vermem ama evet bir şeyler kazandın.”

Hafifçe gülümsedi. “Güzel.” Derin bir nefes aldı ve çok zor bir şeymiş gibi verdi. “Kraliçe Andais bugün senin daha çok korumaya ihtiyacın olacağını söyledi. Sana hizmet etmek isteyenlere izin vereceğini ama sadece seninle yatağa gireceklere izin vereceğini söyledi.”

“İlk kısmı biliyorum, ikinciye bilmiyordum,” dedim.

“Bütün korumalara söyledi.”

“Benden ne istiyorsun, Hafwyn?”

Bana doğru eğildi, elleri yanlarındaydı. İçimden geri çekilmek geldi ama kendime hâkim oldum. Hawthorne’un Buz’a baktığını gördüm, sanki izin istiyordu. Buz’un ne tepki verdiğini görmedim çünkü sadece Hafwyn’in yüzünü görüyordum. Gözleri açıkken beni nazıkçe öptü. Ateşli bir şey değildi, bir şey vaat etmiyordu, sadece dudaklarımız dokundu.

“Beni al,” dedi. “Beni yatağına al, herhangi bir yere al ama lütfen, Tanrıça adına, lütfen, beni Cel’e bırakma. Ona bağlılık yemini etmedim, bu yüzden senden bunu isteyerek yeminimi bozmuş olmuyorum. Prens Essus’a yüzlerce yıl iyileştirici olarak hizmet ettim. Sen altı yaşında sürgüne gidince, beni Cel’e vereceğini bilsem, seninle sürgüne giderdim. Ama perilerden sürgün edilmenin en kötü kader olduğuna inanıyordum. Şimdi Essus’un kızından istiyorum, beni burada bırakma. Şimdi kraliçe bu yolu açtığı için yalvarıyorum.” Gözleri yaşlarla parıldadı ve akmalarına engel olamayınca yüzünü görmemem için başını öne eğdi.

Hafwyn’e ilk uzanan Galen oldu ama ben de peşinden gittim. Kendini ikimizin kollarına bıraktı. Omuzları titriyordu ama çok sessizdi. Sessizce ağlamayı kaç yılda öğrenmişti? Acılarını gizlemeyi çok iyi biliyordu. Sarı saçlarını okşadım ve söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. “Evet.”

21

Adair kalkarken tökezleyip duvara tutundu. Zırhının altından kan akıyordu. “Yaralanmışsın,” dedim. “Innis’in savaşçıları her zamanki gibi yetenekli,” dedi. Acısını sesine yansıtmamaya çalıştı.

Şaşkınlığımı gizleyemedim. Innis asiller içerisinde en tarafsız kalanlardan biriydi. Başa kimin geçtiğini umursamıyor gibiydi, kendisi ve klanı yalnız bırakıldığı sürece kimseye bulaşmazdı. Nekromanside uzmandılar. Bir zamanlar bazıları ölüleri kaldırıp ordular kurabiliyordu. Innis’in yeteneği düşmanları öldürebilen ölü orduları kurmaktı. Ölüleri kesebilirdiniz ama ölmezlerdi. Şimdi yerde yatanın neden Innis olduğunu anladım. Büyüsünü yapamaması için adama kötü zarar vermişlerdi.

Hafwyn başını Galen’in göğsünden kaldırdı. Altın derisi üzerinde yaşlar vardı. “Bu akşam gücümün büyük bir

kısmını kullandım. Bir başkasını daha ölümün pençesinden alamam ama yarana bakabilirim.” Bana döndü. “İşine yararım, Prenses Meredith, yemin ediyorum.”

“Sana inanıyorum, Hafwyn. Adair’in yaralarıyla ilgilen, tabii eğer başka yaralı yoksa.” Crystall’a baktım, hâlâ elinde silahla Kieran’ın arkasındaydı. Adair’in gösterisinden sonra sorsam daha iyiydi. “Başka yaralı var mı?”

Kanna, tutsaklar içinde boğazına kılıç dayanmamış olan, konuştu. “Lord Innis, Fantom Çağırın, kötü yaralandı.” Sesi bunu söylerken tarafsızdı. Uzun kahverengi saçları atkuyruğundan çıkmıştı, soluk yüzünün yanında sallanıyordu. Gözleri şokta olduğunu gösterircesine fal taşı gibi açıktı ama sesi bunu belli etmiyordu.

“Yaralı olması neden umurumda olsun?” diye sordum.

“Senin hükmetmek istediğin sarayın özgür lordlarından bir tanesi,” dedi.

“Birçoğundan biri, Kanna. Benim için neden çok değerli olsun? Sadece korumalara bulaşmayacak kadar gücü ve politika yeteneği var diye mi?”

“Diğerleri için özgür lordlar, korumalar kadar değerlidir.”

“Belki de kraliyet korumalarına katılmanın büyük bir onur olduğunu unuttukları içindir. Bir zamanlar ceza değil ödül.”

Kanna, “Hatırlanmayacak kadar eski şeylerden bahsediyorsun,” dedi. “Sen orada değildin. Bilemezsin.”

“Ben hikâyeleri dinlerim, Kanna. Tarihimizi hatırlıyorum. En iyi ve en yetenekli savaşçılarımız korumalığa zorlanmaz, davet edilirdi. Daha sonra... bir yüke ve cezaya dönüştü.”

“O zaman bu lordu kan kaybından ölüme mi terk edeceksin?”

“Benim emrimle benim sevdiğim birini korumak için hayatını riske atan biriyle benim sevdiğim birini öldürmeye çalışan biri arasında seçim yapmam gerekirse, evet, ölebilir. Kan kaybından ölen birinin *sidhe* olamayacağını söyleyen sen değil miydin, Lord Kieran?”

Crystall kılıcını biraz geri çekti ve konuşmasına izin verdi. “Innis safkanlı, yarı-peri bir yaratık değil.”

“Yere dökülünce bütün kanların birbirine benzemesi çok garip, değil mi? Benim korumalarım arasında başka yaralanan var mı?” Konuşurken Kieran’a baktım, yüzünü seyretiltim. Çünkü şaşırmıştı.

“Innis’in ölmesine gerçekten izin vereceksin.”

“Ölmemesi için bana bir sebep ver,” dedim.

Kieran, “Benim için pazarlık yapılacak kadar önemli değil,” dedi.

“O zaman orada yatsın ve kan kaybından ölsün.”

“Innis’in klanı güçlüdür, Prenses. Kendine düşman etmek istemezsin.”

Bir kahkaha attım. “Düşmanım olduklarını zaten ispatladılar.”

Kieran, “Biz sana saldırmadık,” dedi.

Adair kanarken duvara yaslanmaya devam etti. “Yarasının ne kadar kötü olduğuna bakın. Son bir kez soruyorum, başka yaralı var mı?”

Aisling hâlâ pelerinine sarılıyordu, bu yüzden vücudunun büyük bir kısmı gizliydi. “Bunun yanımdan geçmesine izin verdim.” Kelimelerini Melangell’in boğazına biraz daha bastırarak vurguladı. İncecik bir kan çizgisi belirdi.

“Miğferini neredeyse kafatasına geçiren sen miydin?” diye sordum.

“Evet, ama o benim kanımı döktükten sonra yaptım.”
Kendinden tiksiniyor gibiydi.

“Buz, birisi Aisling’in yerini alsın, yarasına bakalım.”

Buz, “Hawthorne,” dedi. Tek kelime yeterliydi.
Hawthorne miğferini taktı ve Aisling’in yerini aldı.

Dogmaela iki grubun arasında dikiliyor, sanki ne yapacağını bilemiyordu. Melangell lideriydi. Hafwyn’in tek-lifini yapmayacaksa daha sonra Melangell’in emrine geri dönmek zorundaydı. Böyle bir güç mücadelesi ortasında kalmak kolay değildi. Dogmaela da Galen gibiydi, yüzünden ve duruşundan mücadele ettiğini görebiliyordunuz. Diğerleriyle dövüşmüştü ve şimdi kime sadık kalacağını bilemiyordu. Böyle olduğu için benim gözümde değersizler kategorisine dâhil oldu.

Hafwyn ve diğer yaralılar bir kenara geçti, Galen’le yalnız kaldım. Elimi gömleğinin içine soktum. “Zırh giymeye başlaman lazım.”

Adair, “Büyülü zırh olmadığı sürece işe yaramazdı,” dedi. Hafwyn ve Aisling zırhını çıkartmasına yardım ediyordu. Altındaki koruma, kana bulanmıştı. Geniş ve düzgün bir kesik vardı yanında. “Zırhım olmasına rağmen bana bunu yapabildi.”

Kieran, “Zırhın yine de ustaca yapılmış,” dedi. “Zırhını aşamadım. Bir bağlantı noktası bulmak zorunda kaldım.”

Adair, “Hiçbir kılıç senin bulduğun açığı bulamazdı,” dedi. Koruma giysisi katman katman döküldü. İçteki yün gömlek kırmızı bir paçavraya dönüşmüştü.

Kieran, “Büyük bu yüzden silahlara karşı her zaman galip gelir,” dedi.

Crystall, “Innis’i durduran büyü değildi,” dedi.

Kieran, “İnsan büyü,” dedi.

Crystall, “Ateşli silahlar büyü değildir,” dedi. “Silahtır.”

Kieran başını iki yana salladı. “İnsan bilimi de bir tür büyü, değil mi? Şimdi bile, prenses getirdiği insan büyücüler *sithen*imizde dolaşıyor. Geriye kalan tek sığınağımızda insan büyüünün özgürce dolaşmasına izin veriyor.”

“Bu, bana saldırmak için sebepti,” dedim. “Galen’e saldırmanız gerekmiyordu. Neden Galen?”

Kieran, “Belki de yalnız yakalasaydık diğer korumalarına da saldırırdık,” dedi.

Galen, “Hayır,” dedi. Başı hâlâ kucağımdaydı. “Ben köşeyi dönünce Melangell, *seni bekliyorduk, yeşil adam*, dedi. Sonra sırtıma bir darbe indirdi. Nerede gizleniyordunuz? Yanınızdan geçip gidebilirdim.”

Buz, “Innis her yerde gizlenebilir,” dedi. “Kendisiyle birlikte birkaç kişiyi de gizleyebilir, tabii hareket etmiyorlarsa.” Buz hâlâ tetikteydi, beni koruyordu. Ne yaralara bakmış ne sohbete katılmıştı. Çalışıyordu ve bu her hâlden belliydi.

“Söylesene Kieran, neden Galen?” diye sordum.

“Lord Kieran,” diye düzeltti.

Başımı iki yana salladım, elimi Galen’in göğsüne biraz daha sokup kalbinin atışını hissettim. “Pekâlâ, Bıçak Eli Sahibi Lord Kieran, soruma cevap ver.”

Bana baktı, yüzü birçok *sithen*inki gibi küstah ve yakışıklıydı. Ama bu soğuk bir güzellikti ya da ben öyle düşünüyordum. “Beni yakalamış olabilirsin ama sorularını cevaplamam. Beni Kraliçe Andais’e götürün, geceye orada devam edeyim.”

Ona bakarken Galen’in kalp atışlarını elimde hissediyordum. Kieran bu kadar cesur muydu yoksa kraliçenin kendisine bir şey yapmayacağına mı inanıyordu? “Bir kraliyet

korumasına saldırdın. Bugün senin için iyi bitmeyecek, Lord Kieran.”

“Siobhan neredeyse tahtın varisini öldürüyordu ama yaşıyor. Tutsak edildi ama yaşıyor. Kraliçenin işkencecisi Siobhan’ın derisine dokunmaya korkuyor, bu yüzden işkence bile görmedi. Prens Cel serbest kalana kadar orada bekleyecek, sonra yeniden sağ kolu olacak. Kraliçe tahtın varisini öldürmeye çalışan birine bu cezayı uygun görüyorsa bize ne yapar? Nerys’in evi hâlâ yaşıyor, hain olmalarına rağmen. Hem seni hem de kraliçeyi öldürmeye çalıştılar ama bir şey kaybetmediler.” Bana bakıp sırtıttı, güzelliği çirkinliğe dönüştü.

“Sen ve Innis bu yüzden bu planı yaptınız,” dedim. “Nerys’in insanları özgür kaldı diye size de aynısının olacağını düşündünüz.”

“Kraliçenin müttefiklere ihtiyacı var, Prenses.”

“Cel’in uşağıysan nasıl onun müttefiki olabilirsin?”

“Ben kimsenin uşağı değilim ama onu sana tercih ediyorum. Benimle aynı fikirde olan bir sürü kişi var.”

“Ona şüphem yok.” Yüzüne baktım, kendinden çok emindi ve böyle olmaması gerekti. Sahip olduğu bilgiye ihtiyacım vardı ve saray benden korkmalıydı. İnsanlarıma zarar vermekten korkmalıydı. Kraliçe korku salamıyorsa o zaman bunu ben yapmalıydım.

Şiddetli bir çan sesi geldi.

“Bu nedir?” diye sordum.

Yankıları biterken ses tekrar geldi.

Buz belindeki bıçağa uzandı. “Biri arıyor.” Rhys’ti.

“Ne yapıyorsun, Merry? Walters ve polisler çıkışlarını duyunca yanma koşmamaları için onları zor durdurdum. Galen iyi mi? Sen ismini haykırıyordun.”

Galen kafasını kaldırdı. “Gözlerim yaşardı.”

Rhys kıkırdadı. “İyiymiş.”

“Saldırıya uğradı,” dedim.

“Kim?”

“Asiller ve bil bakalım kimin korumaları?”

“Bir düşüneyim... Cel?”

“Başka kim olabilir?”

“Ama neden Galen’i seçmişler?”

“Bunu öğrenmek üzereyim. Kanıt toplama nasıl gidiyor?”

“Fena değil. Emrettiğin gibi insanlardan her birinin başına bir koruma verdim. Muhabirin büyüğü sınırın ötesine nasıl geçtiğini öğrendik.”

“Nasıl?” diye sordum.

“Ayakkabısının tabanında küçük demir çiviler var.”

“Soğuk demir,” dedim. “Araştırmasını yapmış.”

Rhys başıyla onaylarken görüntüsü titredi. “Ve buraya görmesini istemediğimiz bir şeyi görmek için gelmiş.”

“Sanırım muhabirlerin iş tanımına bunu yapmak giriyor.”

“Sanırım.” İç geçirdi.

“Sorun nedir, Rhys?”

“Binbaşı Walters seni görmek istiyor. Yansımanın illüzyon olabileceğini söylüyor.”

“Burada biraz işim var.” Tutsaklarımıza baktım.

“Anladım ama yakın zamanda gelmezsen seni aramaya çıkacak. Sadece bir uyarı.”

“En kısa sürede geleceğim.”

“Ben adamı kontrol altında tutarım.” Görüntü kayboldu ve yerini benim çarpık görüntüm aldı.

Buz’un bıçağını geri verdim ve tutsaklara döndüm. Kraliçenin nasıl tepki vereceğini bilsem asillerden en az bi-

rine dramatik bir şey yapardım. Ama Kieran haklıydı, kraliçenin mütteliklere ihtiyacı vardı. Kieran'ın öyle olduğunu düşünmüyordum ama kraliçe düşünebilirdi, mümkünse bana kızmasını istemiyordum. Yine de Kieran'ın sözleri Andais'in saraydaki kontrolü kaybettiğini gösteriyordu. Bu kötüydü çünkü taht için yarışacak kadar politik gücüm yoktu; her ne kadar kraliçenin soyundan gelsem de. Andais kraliçe olarak başarısız olduysa beni tehdit olarak göreceklerti, tahta kim geçerse geçsin.

Hafwyn'in sesinde öfke vardı. "Yarayı görmeme izin ver, Aisling."

"Vücudumun daha fazlasını görmeni istemiyorum."

"Ben bir iyileştiriciyim. Temasla geçen büyülerin çoğuna karşı bağışıklık sahibiyiz. Aksi hâlde *sidheleri* iyileştiremezdik."

Aisling beyaz peleriniyle kanlı tuniğini hâlâ kapatıyordu.

"Yaranı görmem için tuniğini çıkar."

Başını iki yana salladı, başlığı geriye düşünce bazı Arap ülkelerinde kadınlara giydirilene benzer peçesi açığa çıktı. İnce ve altın renginde bir kumaştı, bu sayede peçenin ardındaki yüzü görünüyordu. Sadece garip gözleri açıktaydı, biraz soluk deri ve bir de soluk kirpikleri görünüyordu.

"Yüzünü örttüğünü unutmuştum," dedim. Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim.

"Bir sürü şey unutuldu," dedi. Eliyle kanlı yanını tutmaya devam etti.

"Yüzünü örttüğünü unuttuğumu söyledim, sebebini unutmadım."

Hafwyn, "Evet, evet," dedi. "Dünyanın en güzel erkeği. Öyle güzel ki, bir kadın veya bir erkek yüzüne bakarsa anın-

da büyülenir ve başka hiçbir şey düşünemez.” Pelerini tuttu ve adamın elinden almak istedi, dişlerini sıkarak devam etti. “Ama ben peçeni açmanı istemedim, sadece tuniğini aç.”

“Bir ölümlünün üzerindeki etkisinden korkuyorum.”

Hafwyn mücadele etmeyi bıraktı, topukları üzerinde yaylandı. Sanırım ne yapacağını bilemiyordu. Sonra benden bahsettiğini anladım. Beni sıradan bir insan olarak görüyorlarsa saraya nasıl hükmederdim?

Kieran düşüncelerimi kelimeye döktü. “Bir koruma bile *sidhe* değil insan olduğunu düşünüyor.”

İtiraz edebilirdim ama etmedim. “Çıplak göğsünü görmenin bile beni büyülemeye yeteceğini mi söylüyorsun, Aisling?”

“Daha önce insanlarda işe yaramıştı.”

Yüzüne baktım ama Galen hâlâ kucağımdaydı. “Aisling, beni insan olarak mı görüyorsun?”

Bakışlarını indirdi ve bana bakmadı, bu kadarı yeterliydi. “Sanırım, bu bir *evet*.”

“Saygısızlık etmek istemem, Prenses Meredith. Bana bakabilecek kadar *sidheyseniz* güzel ama ya büyülenirseniz? Bu büyüünün tek bir çaresi var.”

“Nedir?”

“Gerçek aşk. Bana bakabilmek için birine gerçekten âşık olmanız gerek.”

Hawthorne, “Doğru sayılmaz,” dedi. Melangell’in yanındaydı. “Aisling’in büyüü isterse ve uğraşırsa gerçek aşkı da bertaraf edebilir. Bir zamanlar istediğini kendine âşık edebilirdi.”

Adair, “Şehvet, aşk değil,” dedi. “Arada bir fark var, Hawthorne.”

Hawthorne, “İkisini de uzun süredir yaşamadığım için aradaki farkı hatırlamıyorum,” dedi.

Adair koruyucu giysisinin parçaları sallanırken öne çıktı. Yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi, içinde biraz da acı vardı. “Evet, biliyorum.”

İçimden Adair’i öpmek geldi, gülümsemesindeki acıyı silmek ve gerçek bir gülümsemeye dönüştürmek istedim.

Galen’e, “Kalkabilir misin?” diye sordum.

“Evet, ama ilgi hoşuma gidiyordu.” Sırıttı.

Üzerine eğildim, kucağımdayken Galen’e sarıldım. Ona fısıldadım. “Hâlâ hayatta olmana sevindim.”

Yüzünü göğüslerime sürttü çünkü buna en uygun yer-deydi. “Ben de.”

Galen doğruldu ve ben ayakta durduğundan emin olana kadar bekledim. Sırtındaki kanı görmek bile kalbimi daralttı. Sert bir biçimde yutkunmak zorunda kaldım.

Adair’e döndüm, hâlâ kanıyordu ve bunun sebebi benim verdiğim emirdi. Darbeyi indiren ben değildim ama adamı riske atmıştım. Önünde durdum ve yüzüne dokunmak için uzandım. İrkildi, sanki dokunulmak isteyip istemediğinden emin değildi, acı çekmekten korkar gibiydi. Halamı tanıdığım için ne hissettiğini anlayabiliyordum.

“Üzgün görünüyorsun,” dedim. “Üzgün olmanı istemiyorum.”

“Ağır yaralıyım ve bir işe yaramam, Prenses.” Gözleri fal taşı gibi açıktı, beyazı fazla ortadaydı.

Başımı iki yana salladım. “Bu kadar yaralıyken o, seninle birlikte olmak mı isterdi?”

Kimden bahsettiğimi anladı. “Evet, daha önce bunu yaptı. Ama bana değil diğerlerine.”

Onları yıllarca ihmal ettikten sonra seks teklif ediyor ama bunu, onlar ağır yaralıyken yapıp zevk alıyordu. Andais halam tam bir sadistti.

“Bir öpücük, Adair, daha fazlası değil. Çünkü buna ihtiyacın var gibi.”

Üç sarıyı bir araya getiren gözleriyle bana şaşkın bir bakış attı. “Sadece ihtiyacım var diye mi? Anlamıyorum.”

Kieran, “Birinin ihtiyacı var diye öpücük verecek kadar sıradan peri misin?” diye sordu. “Bir *sidhe* geleneği değildir.”

“Hayır, değil çünkü kim olduğumuzu ne olduğumuzu unuttuk.”

Kieran sırtarak, “Peki, neyiz?” diye sordu.

Adair’e doğru eğildim. “Daha önce kaldırdığımız güç şimdi bana acı verir, Prens.” Nefes nefeseydi ama sırtını duvara yasladı, kaçacak yeri yoktu.

“Güç yok, sadece dokunuş,” dedim. Yumuşak dudaklarımı Adair’inkilere değdirdim. Bir anlığına nefes almayı bıraktı ve arzudan çok korku tadı aldım. Yüzüne bakmak için geri çekildim ve şaşkınlığını gördüm.

“Seni anlamıyorum, Prens.”

“Çünkü *sidhe* değil.”

“Sen ne olduğumuzu sordun, Kieran.” Dizleri üzerindeki adama döndüm. “Biz doğa tanrılarıyız. Biz, doğanın kişiselleştirilmiş hâli sayılırız. İnsan değiliz, onlara ne kadar çok benzesek de. Başka bir şeyiz ama çoğumuz bunu unuttu.”

“Bize *sidhenin* ne olduğunu nasıl söylersin? İçimizde en insan ve en az *sidhe* olan sensin.”

Doğrulup bacaklarımı gerdim; Galen’in ağırlığını taşımaktan uyuşmuştu. “Çocukken uzun boylu *sidhe*lerden

biri olmak için her şeyi vermeye hazırdım ama yetişkinliğe adım attıkça karışık soyuma daha çok değer vermeye başladım. *Brownie* kanıma, insan kanıma değer veriyorum, damarlarımda sadece *sidhe* kanı yok. Aisling, önünü aç. Göğsüne bakamayacak kadar ölümlüysem o zaman kraliçeniz olamam. Bırakalım da Hafwyn kimin yarasının daha kötü olduğunu görsün, kimi iyileştireceğine karar versin.”

İtiraz etmeye çalıştı.

“Ben Et ve Kan Prensesi’yim, Essus’un kızıyım ve kraliçen olacağım. Ne emredersem yapacaksın. Sen utangaç bir kadın gibi davranırken Adair kan kaybediyor.”

Peçesi olmasına rağmen gururunu incittiğimi anladım ve böyle bir şey yaşayınca bütün erkekler aynıydı. Pelerinini yere attı ve tuniğini tek hareketle çıkarttı. Altındakileri çıkartmamı emretmemi beklemedi. Teker teker çıkarttı, sadece yüzünde tereddüt etti, peçesinden emin değildi. Peçeye itiraz etmedim, yüzü bir zamanlar tanrıçaları ve *sidheleri* de büyülerdi. Bakmama sebep olan göğsü değildi, güzel bir göğsü vardı, omuzları genişti ve belinden kaburgalarına çıkan yara izi dışında karnı güzel görünüyordu. Bakmama sebep olan derisiydi, sanki içinde altın tozları varmış gibi parılıyor, ışıldıyordu. Güneş ışığı altında göz kamaştırırdı. Kraliçe büyülü bir zehirle delirince diğer korumaların arasında çıplak göğsünü görmüştüm. Kraliçe soyunmalarını emretmiş ve bütün korumalar korkudan emri yerine getirmişti. “Demek korktuğum gibi,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Derisinde altın tozları olan başka biri yoksa ben seni daha önce çıplak gördüm, Aisling.”

Adair, “Bizi kurtardığında sen yerdeydin,” dedi.

Aisling ürperdi, Hafwyn dokunduğu için miydi yoksa kraliçenin yaptıklarını mı hatırlamıştı bilemedim. “Unutmuşum.”

Galen sırtını duvara dayadığı yerden, “Pek de ölümlü değilmiş,” dedi.

Melangell, “Ya da büyük Aisling gücünü kaybetmiştir,” dedi. “Ve peçesinin ardına gizlenmesinin sebebi hepimizi büyüleyecek olması değil bunu yapamayacak olmasıdır.”

Aisling irkildi, bu sefer Hafwyn ile ilgisi olmadığını biliyordum. “Yarası çok derin değil. Adair’inki daha ciddi.”

“O zaman işini yap. Polis beni bekliyor.”

Aisling biri ona zarar vermiş gibi kendine sarıldı. Melangell bir kahkaha attı.

Hawthorne kılıcı biraz daha bastırdı ve kahkaha kesildi ama yine de kıkırdamaya devam etti.

“Galen’e neden saldırdınız? Neden?”

Hafwyn cevap verdi. “O seçildi çünkü korumaların arasında yeşil adam olan sadece o.”

Melangell tısladı. “Onlara yardım edecek kadar çok şey bilmiyorsun.”

Hafwyn, “Haklı,” dedi. Adair’in yarasına baktı. “Onu neden seçtiklerini biliyorum ama neden yeşil adam olarak seçildiğini bilmiyorum.”

“Melangell biliyor mu?”

Hafwyn başıyla onayladı. “Korumaların bütün planlarını bilir. Tutsak edilmeden önce prensin yaptığı her şeyi bilmiyor olabilir ama büyük bir kısmını bilir.”

Başımla onayladım. “Güzel.” Yanına gittim, elleri bağlı olsa bile bana dokunmaması için uzağında durdum. Bir zamanlar bir erkeği severek öldürebilirdi. Seks değildi mesele,

derisinin dokunuşuydu. Gücünü kaybetmişti ya da bana söylenen buydu ama ihtiyatlı olmak daha iyiydi.

“Sana son bir şans veriyorum, Melangell. Galen’i neden seçtiğinizi, bir kez değil iki kez neden öldürmeye çalıştığınızı anlat. Çünkü Cel’in yarı-perilere, Galen’e saldırmaları için para verdiğini biliyoruz. Cel için Galen’i yatağıma almamam neden bu kadar önemli?” Hawthorne’a kılıcı konuşabileceği kadar geri çekmesini işaret ettim.

“Ben efendime ihanet etmem çünkü Cel’e bağlılık yemini ettim. Senin zayıf babana hiç hizmet etmedim.”

Tatlı gülümsememi gösterdim. “Babam bu gibi sıradan hakaretlerle değeri azalmayacak biriydi. Soruma cevap vermiyorsun, öyle mi?”

“Hiçbir işkence veya büyü sadakatimin kime olduğunu bana unutturmaz.” Adair’i iyileştiren Hafwyn’e bir bakış attı.

“Aisling, buraya gelecek kadar iyi misin?”

“Sadece bir çizik, çok derin değil.” İnsan olsaydı en az on dikiş gerekirdi. Ben olsam çizik demezdim ama benim vücudum değildi. Yanıma geldi, kılıcı elindeydi.

Dediğimi yaptı, sadece bir anlığına tereddüt etti. “İstedığın kılıcım değilse nedir, Prenses?”

“Bu *sidhe* kadına yüzünü gösterirsen sana sorduğun her sorunun cevabını verir mi?”

“Sorgulamak için onu büyülememi mi istiyorsun?”

“Evet.”

Melangell’in gözleri biraz açıldı.

“Daha önce güçlerimi böyle kullanmadım.”

“İşe yarar mı?”

Bir süre düşündü. “Evet.”

“O zaman bakalım sadakat için değil de şehvet için bize istediklerimizi söyleyecek mi?”

Cel’in diğer koruması Kanna’nın korumasına yüzünü duvara çevirmesini işaret ettim. Dogmaela çoktan koridorun diğer ucuna gitmişti. Kime sadık olacağını bilemiyor olabilirdi ama dizleri üzerindeki arkadaşlarına da katılmıyordu. Ya da onların başında duranlara. Melangell ve Kanna’nın Dogmaela yokmuş gibi sadece Hafwyn ile konuşması ilgi çekiciydi.

Aisling elini peçesine götürdü. “Sen bakmasan iyi olur, Prenses.” Başımla onayladım ve geri çekildim. Gerçi yüzüne bakmanın içimden çok geldiğini itiraf etmeliydim. Tek bir bakışla anında âşık olunacak kadar güzel bir yüze bakmayı kim istemezdi? Tek bir bakış ve en sevdiklerinize bile ihanet ederdiniz. Merak ediyordum.

Buz beni tanıyordu ve koluma girip beni Aisling’den biraz daha uzaklaştırdı. Bana bir bakış attı ve omzumu silk-tim. Ne diyebilirdim?

Aisling peçesini kaldırdı ve tek gördüğüm şey sarı ve altın renkli saçlarıydı, baldan yapılma teller gibiydi, derisi parılıyordu. Karmaşık bir biçimde örüldüğü için normalden daha kısa görünüyordu. Kimse yüzüne bakamıyorsa saçını kim yapmıştı?

“Gözlerini kapattı,” dedi.

“Hawthorne, göz kapaklarını kes, tekrar çıkar.”

Yapmasını umduğum şeyi yaptı, bıçağın ilk dokunuşunda gözlerini açtı. Gözlerini kırptırdı ve Hawthorne bıçağı geri çekti. Bakışlarını Aisling’in vücudunda gezdirdi, sanki iradesini kaybetmişti. Yüzüne bakınca suratında ne olduğunu gördüm. Şok olmuş gibiydi. Korkmuş bir bakıştı,

sanki inanılmaz bir güzelliğe ama bir o kadar da inanılmaz bir çirkinliğe bakıyordu.

Hawthorne başını yana çevirdi. Lord Kieran da aynısını yaptı. Sadece Crystall irkilmeden Aisling'in yüzüne bakabildi. Aisling harika bir şey görmüş gibi gülümsedi. Beyaz derisi içten gelen bir ışıkla parıldadı, sanki gördükleri büyüsunü harekete geçirdi. Saçları ışığı kıran prizmalar gibi parıldayınca daha fazla bakamayacakmışcasına başını yana çevirdi.

Melangell çılgılık attı, inanılmaz bir kaybın çılgılığıydı. Yankısı bir süre devam etti, gözlerine... aşk doldu. Şehvet değildi bu; Adair ne derse desin. Gözlerinde ilk kez âşık olan gençlerin mantıksız bağlılığı vardı ya da kusursuz bir balayı geçiren yeni evlilerin gözlerindeki bakış gibiydi. Bütün dünya Aisling'den ibaretmiş gibi bakıyordu.

Melangell, Aisling'i hiç sevmez, ilgilenmezdi. Şimdi bir çiçeğin güneşe baktığı gibiydi, bunu görmek bile mide-mi bulandırdı. Melangell'i sevmezdim ama bu... yanlıştı. Bunun bir ilacı yoksa, o zaman herhangi bir işkenceden bile kötüydü. Sizden nefret eden birine çaresizce ve kusursuzca âşık olmak... Dante'nin cehenneminde bile buna denk gelen bir kat yoktu.

"Galen'e neden saldırdınız?"

"Öldürmek için." Belki de görüldüğü kadar büyülenmemişti.

"Onu neden öldürmek istediniz?"

"Çünkü Prens Cel onu Meredith'in yatağında istemiyor."

"Neden?"

Melangell düşüncelerini toplamak ister gibi başını iki yana salladı.

Aisling önüne eğildi, yüzünü ve vücudunun üst kısmını yaklaştırdı. “Cel, Galen’i Prenses Meredith’in yatağından neden uzak tutmak istiyor?”

Melangell gözlerini kapattı. “Hayır,” dedi. “Hayır.”

“Beni aklından çıkartmazsın, Melangell. Beni gördün. Artık gözlerini kapatmak bir işe yaramaz.” Sesi bir fısıltıdan ibaretti ama tüylerimi okşadı. Benimle konuşmasa da ürperdim.

Buz kulağıma fısıldadı. “Gücü bir zamanlar onunki gibiydi, ondan kurtulabilir.”

“Dokunuşuyla öldürebilir.”

“Ama bir adamın sana dokunmasını nasıl sağladın, Meredith? Seni istemesini sağlayarak.”

Mantıklıydı ama Melangell bir büyü olmadan da yeterince çekiciydi.

Aisling eğildi ve kadını öpeceğini düşündüm. Ama Melangell geri çekildi, Hawthorne buna engel oldu. “Bana dokunma,” dedi Melangell.

“Gücümün solduğunu söyledin, Melangell. Ben geçmişteki gibi değilsem dokunuşumdan neden korkuyorsun?” Kadının yüzünü elleri arasına aldı ve Melangell bir çılgılık attı ama sebebi acı değildi. “Büyümü seninkiyle test etmeye niyetliyim, Melangell.” Öpmeye başladı, uzun bir öpücük.

Buz yanımda ırkıldı. Demek ki eskiden Melangell’in bir öpücüğü bile tehlikeli bir şeydi. Bunu bilmiyordum. Gerçekten tehlikeli bir güçtü.

Aisling geri çekildi, kadının yüzünde saf arzu vardı. “Tatlım, söylesene, Prens Cel neden Galen’i Meredith’in yatağından almak istiyor?”

Öyle bir yutkundu ki herkes duydu ama cevap verdi. “Kehanete göre yeşil adam saraya yaşamı geri getirecek.”

Aisling, “Hangi kehanet?” diye sordu.

“Cel bir kâhine para verdi, Meredith’in tehdit olup olmadığını öğrenmek istedi. Yeşil adam ve bir kadeh yardımıyla Meredith, saraya yaşam getirecekmiş. Yanına aldığı tek yeşil adam Galen. Basın konferansında yaptığını görünce onun, prensesin yeşil prensi olduğunu anladık.”

“Yeşil adamın bitkilerle ilgili tanrılarla ilgili bir metafor veya eşin başka bir ismi olduğu aklınıza gelmedi mi?” diye sordum.

Melangell beni umursamadı ama Aisling aynı soruyu tekrarlayınca cevap verdi. “Prens Cel kehanetin Galen’e işaret ettiğini söyledi.”

“Cel’in söylediği her şeye inanır mısınız?”

Aisling soruyu tekrarladı. “Evet.”

Arkamızdaki Hafwyn, “Geri zekâlı,” dedi.

Aisling, “Kehanette başka ne diyor?” diye sordu.

“Et ve kandan biri tahta oturursa Cel ölecek.”

“Cel’e göre *et ve kan* ne demek?”

“Ölümlü.”

“Prenses et ve kan ellerinin güçleriyle saraya geri dönmüş olmalısınız.”

Melangell, “Evet,” dedi.

“Cel’in yaptığı, bilmemiz gereken başka bir şey var mı?” Zihnimin kenarına Aisling’in zeki bir adam olduğunu not ettim.

Acı çeken biri gibi öne eğildi. Hawthorne kadına dokunmaktan rahatsızmış gibi geri çekildi. Gücü kadınınkine benzer değildi, belki de Melangell’in büyüsü Hawthorne

için tehditti. Sebebi ne olursa olsun ellerini çözdü ve Hawthorne başını diğer tarafa çevirdiği için bunu görmedi. Aisling kılıcına uzandı ama çömeliyordu ve açısı yanlıştı. Ellerini havaya kaldırdı ve biz bakarken gözlerini oydu. Kan ve sıvı yüzünden akmaya başlayınca durdu.

“Artık benden daha fazla sır alamazsın,” dedi. Sesinde her zamanki öfkesi vardı.

Aisling yarı çekilmiş kılıcını geri soktu. “Melangell, beni görmemek çözüm değil. Söylemiştim.”

Ağlıyor muydu yoksa gözünün parçaları mıydı anlamadım. “Parıldayan yüzün göreceğim son şey olacak. Bunun için senden nefret edeceğim ama pişman değilim.”

“Ah, Melangell,” dedi. Yüzüne dokundu.

Melangell bir âşık gibi kanlı yüzünü adamın eline dayadı. Bir süre böyle kaldı, sonra irkilerek geri çekildi. “Beni kraliçeye götürün, bir hücreye koyun, umurumda bile değil ama ondan uzaklaştırın.”

Hawthorne kadını ayağa kaldırdı ve ellerini tekrar bağladı, düğümleri kontrol etti. “Kadına ne yapmamı istersin, Prenses?”

Kieran, “Beni kraliçeye götürmeniz gerek, bu benim hakkım,” dedi.

“Evet, öyle, ama onun hakkı değil. Cel özgür olsaydı ona götürürdük ama...” Başımı iki yana salladım ve mahvolmuş yüzüne bakamadım. “Buz.” Yüzümü göğsüne gömdüm. “Buz, ona ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Bir hücreye götürün. Ezeziel’e söyleyin prenesten haber alana kadar ona dokunmasın.”

“Ya Kanna?”

“Onu da götürün.”

“Lordlar?”

“Onları kraliçeye götürün, bakalım ne yapacak.”

Farklı korumaları görevlendirdi. Dogmaela’yı lordlarla gönderdi. Dogmaela, Kieran’ı itip yanımdan geçerken, “Ben kadınları sevmem,” dedi.

Çok garip bir yorumdu, cevap vermek zorunda kaldım. “Ben de.”

“Ama Hafwyn...”

Biz Galen’in katillerini bulmaya ve Cel’in ihanetini açığa çıkartmaya çalışırken Dogmaela’nın kafasında başka şeyler olduğunu anladım. Cel’den kurtulmak istiyordu ama bunun için bir kadının yatağına girmezdi. Ben olsam Cel’den kurtulmak için hiç insan olmamış ve olamayacak biriyle bile yatardım. Kötünün iyisi nedir bilirdim. Dogmaela’nın yüzüne bakarken güleyim mi ağlayayım mı bilemedim. Hâlâ Melangell’in gözlerini oyuşu gözlerimin önündeydi. Muhtemelen bununla ilgili kâbuslar görecektim.

“Hafwyn ve benimle gelmek isteyenleri yatağıma alacağım ama kadınları sevdiğim için değil, kurtarabiliyorsa kimseyi Cel’in yanına bırakmayacağım için. Şimdi Kieran’ı kraliçenin yanına götür, suçlarını eksiksiz rapor et.” Yürümeye başladı ve diğerleri de peşinden gitti, iki koruma baygın Lord Innis’i taşıyordu. Köşeyi dönerlerken bile adamın kanı yeri lekelemeye devam etti.

Aisling yüzünü yeniden peçesi ve saçlarıyla gizledi. Yanındaki kesik neredeyse iyileşmişti.

“Gücünü kullanarak bir şeyler kazandın,” dedim. Yüzüm hâlâ Buz’un göğsündeydi.

“Kendi oyununda ona galip gelerek, evet. Bir zamanlar benim dengimdi.”

Buz, “Eski gücünü kaybetmiş,” dedi.

“Bir zamanlar Tatlı Zehir’di.”

Aisling’e, Melangell’in yaptığıının hayal kırıklığı yaratıp yaratmadığını sormak istedim. Bir kadının, onun yüzüne bakmaktansa gözlerini oymasından rahatsız değil miydi? Ama bunu yüksek sesle söylemedim. Bunu ben istemiştim. Benim sorumluluğumdu. Anlamamış olmam savunma değildi. Sonu böyle kötü oldu diye anlamadığınız bir büyüü kullanmazdınız. Yüzümü kaldırdım ve peçesi olan Aisling’e baktım.

Bir kahkaha attı, derinden gelen erkeksi bir şeydi. “Bana da Korkunç Güzellik derlerdi.” Kendinden memnun olduğu sesinden belliydi.

Anlamadığımı söylemek istedim ama söylemedim. Yeterince iyi bir bahane değildi.

22

Binbaşı Walters, polis, CSU uzmanları ve adli tabip Dr. Polaski sürekli şikâyet ediyorlardı. Dizüstü bilgisayarları çalışmıyordu. Cep telefonları çalışmıyordu. Elektrikli ve hatta pilli olan hiçbir şey çalışmıyordu. Çılgılığını duydukları ben miydim, neden Galen'in ismini haykırıyordum? Cazibe büyüğü birçok günahı örterdi, Galen'le ben kanları gizleyecek kadar iyiydik. Kimse bize dokunup yapış yapış kanı hissetmediği sürece iyiydik.

“Modern teknolojiye burada ne olacağından emin değildik. Çalışmıyorsa özür dilerim.” Bunu çılgılık atarak söylemek istemiyordum, bana kızmaları iyi olmazdı. Kısa süre sonra federallere karşı yanlarında yer aldıysanız agresif çıkış yapmanız uygunsuz kaçardı. Walters, Marquez'in şapkasını eline vermemden hoşlansa da bu olay yüzünden hayatı zorlaşabilirdi.

“*Sithen*in içinde ürkütücü şeyler var. Birisi Galen’e ne-redeyse saldırıyordu. Beni korkuttu, hepsi bu.” Walters ve sorularından kaçmak için arkamı döndüm. Şimdi kelime oyunları ile uğraşacak hâlim yoktu. Melangell’in yüzü aklı-ma gelip duruyordu. Buz, Ölümlülük Koridoru’nda değil de perilerin yanında olursa yaralarının iyileşeceğini söylese de, bütün bunlar Aisling’e olan takıntısının geçeceği anla-mına gelmiyordu. Melangell bundan kurtulamazsa kadın-dan bir şeylerini almışız demekti.

Walters kolumu tuttu. Bana dokunmasını beklemiyor-dum. “Prenses Meredith, siz bizden...” Sesi azalarak yok oldu çünkü tuttuğu kol kana bulanmıştı. Beni sarstı; kon-santrasyonum zaten iyi değildi. Buz beni korumak istedi ama cazibe büyü su bozuldu. Walters neyi gizlediğini gördü.

Yanımdan diğerlerine baktı ama hepsi işleriyle meşgul-dü, çalışmayan cihazlarla kanıtlar topluyorlardı. Kolumu bırakmadı. Çok sakın bir ses tonuyla, “Konuşmamız la-zım,” dedi.

“Özel olarak,” diye ekledim.

Başıyla onayladı.

Buz, “Prensesi bırak,” dedi.

“Sorun değil, Buz,” dedim. Köşeye kadar gittik ve köşe-yi dönüp biraz yürüdük. Mistral ile seviştığımız yere doğru yürürken gri taşların yerini içinde altın ve gümüş damarlar olan parlak beyaz mermerler aldı. Sanki yaptığımız şey *sit-heni* değiştiriyordu. Kraliçe bundan hoşlanmayacaktı ama şimdi bunu düşünemezdim.

Yanımda korumalarımın başka kimse kalmayınca, “Bana hissettiğimi göster, Prenses, çünkü gördüğümle aynı şey değil.”

Walters'ı kandırmaya çalışmalı mıydım? Belki, ama oyunlardan sıkılmıştım. Amatheon'un nereye gittiğini hâlâ bilmiyordum. Kadeh de ortada yoktu, ne zaman nasıl açığa çıkacağını kim bilebilirdi? Diğer koridorda birden belirme-ye başladığımda Buz'un yanımda olmasının sebebi solmaya başlayınca beni tutmuş olmasıydı. Aksi hâlde yalnız ve savunmasız olarak bir dövüşün ortasında kalacaktım.

Cazibe büyüsünü bıraktım ve Binbaşı Walters'ın göz-lerinin fal taşı gibi açıldığını görünce mutlu oldum. Fakat bu tepkisi düşündüğümde daha kötü göründüğümü gösteriyordu.

"Tanrı aşkına, sana ne oldu?" Beni bıraktı, şimdi elinde-ki kan kurumaya başlamıştı.

"Bir suikast denemesi daha yaşandı," dedim. Hedef kimdi söylemedim.

"Galen dövüşte yaralandı." Gerçek sayılırdı.

Walters, Galen'e baktı. Başım la onayladım ve Galen de büyüsünü bozdu. Walters'ın en kötüyü görmesi için arkasını bile döndü.

"Hâlâ nasıl ayakta?"

"*Sidhe*, ölümlülerden daha hızlı iyileşir," dedim.

"Bu kadar kan kaybetti ve iyileşti mi?"

Galen, "Biraz başım dönüyor," dedi. "Ama bana birkaç saat verirsen yenilenirim."

"Tanrım, keşke ben de sizin gibi iyileşebilsem."

"Keşke, ben de," dedim.

Bana baktı. "Senin de bizim gibi ölümlü olduğunu unuttum."

Omzumu silktilim. "Öyle diyorlar."

"Diğerleri kadar hızlı iyileşmiyorsun."

“Evet.”

“Kolun şimdi askıda değil,” dedi. İşaret etti.

“Hayır, bir ayinde iyileşti.” Mistral ile sevişirken iyileşmişti ama bunu söylemeye gerek yoktu.

Başını iki yana salladı. “Bu kan senin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Son denemeleri,” dedi. Buz’u işaret etti. “Ve şimdi de bu.” Galen’i işaret etti. “Eninde sonunda biri ölecek.”

“Umarım ölmezler.” Sesim ne kadar yorgun olduğumu belli etmişti, ne kadar mutsuz olduğumu da gizlediği söylenemezdi.

“L.A.’ye geri dön, Prenses. Adamlarını da al.”

“Neden?”

“Çünkü iki günde iki suikast denemesine maruz kaldın ve iki kişi öldürüldü. Biri senin ölmeni istiyor ve bu uğurda kimin zarar gördüğünü umursamıyor. Belki bu akşam değil, belki yarın ama kalırsan seni öldürecekler.”

“Beni korkutmaya mı çalışıyorsunuz, Binbaşı Walters?”

“Ben görevdeyken ölmeni engellemeye çalışıyorum. Cinayetleri çözmek için buraya gelmemin bir sebebi de kariyerim, bunu biliyorsun. Ben peri diyarındayken ölürsen bundan asla kurtulamam. Hep ölmene izin veren kişi olarak hatırlanırım.”

“Beni öldürürlerse, Binbaşı Walters, onları durdurmak için yapabileceğin tek şey benimle ölmek olur. Bunun işe yarayacağını sanmıyorum.”

“Bu bir espri miydi?”

İç geçirdim ve alnımı ovaladım, içimden çığlık atmak geldi. “Hayır, Binbaşı, espri yapmıyorum. Beni burada kovalayan şeyi ne durdurabilir ne de beni koruyabilirsiniz. Bu

cinayetleri çözeniz için yardımınıza ihtiyacım var ama aslında peri diyarının bu gece bu kadar tehlikeli olacağını bilseydim sizi çağırmaıdım.”

“Biz polisiz, Prenses Meredith, şansımızı denemeyi severiz.”

Başımı iki yana salladım. “Elinizde yeterince kanıt var mı? İhtiyacınız olanları aldınız mı?”

“Dr. Polaski birine işaret eden kanıtları size verirsek ne olacağını merak ediyor.”

“Bir şey mi buldu?”

“Merak ettiğı şey–” Duraksadı. “Topladığımız kanıtların ne işe yarayacağı.”

“Katilin izini sürmek ve cezalandırmak için kullanacağız.”

Başını iki yana salladı, elini ceketinin yanına sildi. “Bir mahkeme olmayacak mı?”

Gülümsedim, hoş olmadığı belliydi. “Periler diyarında mahkeme yoktur, Binbaşı Walters.”

“Öyleyse, kanıtları birini öldürmek için mi kullanacaksınız?”

“Burada cinayet işlemenin cezası, evet, genelde idamdır.”

“O zaman laboratuvara gidip sonra sizinle bağlantıya geçmemiz gerek.”

“Bir şey buldunuz,” dedim.

Başıyla onayladı. “Mahkeme olmayacaksa bunu bilgisayarda incelemek istiyoruz. Bulduğumuz şey birini mahkemeye çıkarmadan öldürmek için kullanılacaksa çok daha tedbirli olmalıyız.”

“Ne buldunuz?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Henüz değil.”

“Cinayetleri işleyen kişi beni öldürmek isteyen kişi olabilir. Bana şüpheliyi veya en azından neden şüphelendiğinizi söylemeyerek ölüm fermanımı imzalıyor olabilirsiniz. Siz verilerinizi inceleyene kadar benim için çok geç olabilir.”

Ellerini yumruk yaptı ve gözlerini kapattı. “Doktora da aynısını söyledim. Yeterli olmadı.”

“Öyleyse, sen de bilmiyorsun,” dedim.

“Aldığımız örneklerle ilgili bir şey, elimizdeki karşılaştırebileceğimiz örnekler de koridordakilere ait.”

“Korumalar,” dedim.

“Ve mutfak çalışanları,” dedi.

Yüzüne baktım. “Kraliyet korumalarından biri, öyle olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

“Yerinde olsam korkmaya başladım.”

“Onu bildiklerini söylemeye zorla ikna edebilirim ya da korumalarımın biri bunu yapabilir.”

“Polisle bağlantısı olan biri üzerinde büyü yapmak suçtur, Prenses.”

“Benim dokunulmazlığım var.”

“O zaman benim ofisimden veya nehrin bu yakasından kimse size bir daha yardım etmez. Kimse yardımınıza gelmez. Hiçbir güvenlik kurumu size güvenmez. Bizi buraya çağırıp zihnimize tecavüz edemezsiniz.” Başını iki yana salladı. “Polaski ile aynı fikirde olmayabilirim ama iradesiyle seçim hakkını koruması için onun yanındayım.”

Soluk gözlerine baktım ve ne demek istediğini anladım. Polaski’den belki işe yarar bir şey öğrenebilirdim ama bir daha polise güvenemezdik ya da doktorun bulduğu şeyi eninde sonunda bize söyleyeceğine güvenmek zorunday-

dım. Uzmanlıklarını istemiyorsam adamları *sithene* neden getirmiştim?

“Dr. Polaski’nin kararlarına ve senin inatçılığına güveniyorum. Kurallarınıza uyacağım.”

Buz aynı fikirde değilmiş gibi beni kenara çekti. “Hepimiz benim koyduğum kurallara uyacağız.”

Bazıları başıyla onayladı. Ivi bana inanamıyormuş gibi gülümsedi. Belki de aklına gelen bir şakaya gülüyordu. Söz konusu olan Ivi ise emin olmak mümkün değildi.

Buz, “Anlıyorum,” dedi. “Aynı fikirde değilim ama uyacağım.”

Walters başıyla onayladı. “Doktoru ve diğerlerini en kısa süre içerisinde sana geri dönmeleri için acele etmeye zorlayabilirim ama bırakılan bir iz, cinayetin kesin kanıtı değildir. Birini idam etmeye yetmez.”

“Bir insan mahkemesinde, evet,” dedim.

“Böyle konuşmak Polaski’nin kanıtların üzerine oturmasına sebep olur. Asla elinden alamazsın.”

“Ama bunu ona değil sana söylüyorum.”

“Kanıtlar elimde olsa sana vereceğimi düşünüyorsun.”

“Benim ve korumalarım için durumun ne kadar tehlikeli olduğunu o değil sen biliyorsun.”

Bir süre bize baktı. “Belki, ama bir konuda Polaski ile aynı fikirdeyim: Yanlış kişinin öldürülmesine sebep olacak kanıtları veren kişi olmak istemem. Birisi ölünce, Prenses Meredith, geri dönüşü yoktur. Birini giyotin altına sokmadan önce bir şeyden kesin emin olmalıyım.”

“Ben de istemem, Binbaşı, daha fazla kanıt için bastıracağım.”

“Kanıtları idam için kullanacaklarını söylemiştin.”

“Diğerleri muhtemelen idam için kullanacak ama ben de senin gibi emin olmak istiyorum. Adil olmak istiyorum ama daha da fazlası, Binbaşı Walters, birisi suçlu bulunup öldürülürse soruşturma sona erer. Yanlış kişiyi idam edersek katil serbest kalmış olur. Bunun olmasını istemem.”

“Öyleyse, seni huzursuz eden yanlış kişiyi idam etmek değil suçlunun serbest kalması.”

“Serbest kalan bir katil şansını tekrar deneyebilir.”

Başıyla onayladı. “Bir kez suçları cezasız kalırsa birçoğu bunu tekrar dener.” Bana baktı. “Sen hariç herkes ölümsüzse bu Beatrice denen kadın nasıl ölmüş?”

“Bu da başka bir sorun, değil mi?”

Aisling, “Belki...” dedi.

Yüzüne bakamadım. Adama hâlâ kızgın olduğumu anladım. Melangell’e yaptıkları için kızmıştım. Kendini kötü hissetmemesine kızmıştım. Sesinde keyif aldığını belli eden bir ton vardı.

Mistral grubumuza katıldı. “Özür dilerim, Prenses. Kraliçe Andais sizinle hemen konuşmak istiyor.” Yüzünde tarafsız bir ifade vardı. Fazla tarafsızdı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Aisling, “Neden doğrudan bu doktorla konuşmuyoruz?” diye sordu.

Ciğerlerimi havayla doldurdum ve yavaşça nefes verdim, sonra yavaşça döndüm ve yüzüne baktım. “Fena fikir değil,” dedim. Sesim, yüzümdeki ifadeden daha emindi.

Aisling gülümsedi. Peçeye rağmen yüzünün bunu anlayabileceğim kadar kısmı açıktaydı. Bakışlarımı kaçırdım. Sıradan bir şeymiş gibi yaptım ama sanırım kimse inanmadı. Belki sadece Mistral, onun hayaletimsi gülümsemesini

neden görmek istemediğimi anlamadı ama Aisling'in gülümsemesini bir başkasının üzerinde kullandığını bilmiyordu.

Walters, "Hayır," dedi.

Hepimiz adama baktık. "Neden?" diye sordu.

"Size söylememem gerekirdi."

"Burada kontrol sende, değil mi? En azından insan tarafında."

"Teknik olarak adli baştabip, kendi ekibinden sorumlu. Polis şefi olsaydım, evet kontrol bende olurdu ama değilim."

Buz, "Yani, tabibin iş birliği yapmasını sağlayamazsın?" dedi.

Walters başını iki yana salladı. "Size bunları anlattığımı öğrenirse çok kızar. Kızdığında da bildiklerini paylaşma olasılığı azalır."

Aisling, "O zaman bize neden anlattın?" diye sordu.

Bakışlarım üzerindeyken Walters cevap verdi. "Çünkü koridorda bizimle birlikte olanlardan biri olmalı. Çünkü onların parmak izlerini aldık. İzi olmaması gereken bir yerde çıktı diye size ismini veremem, parmak izinin sahibini öldüreceğiniz için. Ama sizin de ölmenizi istemiyorum."

"Çok düşüncelisiniz, Binbaşı Walters." Bunu söylerken gülümsemedim.

"Bana şüpheliye herhangi bir şekilde zarar vermeyeceğinize dair söz verin, o zaman Polaski ile konuşurum."

"Her kimse, ona zarar verilmemesi için elimden geleni yapacağıma dair söz verebilirim."

Walters, "Elinden geleni yapman zarar görmeyeceklerini garanti etmez," dedi.

“Evet, etmez ama ben Prenses Meredith'im, kraliçe değilim. Buraya hükmetmiyorum. Sen de bana sözler verebilirsin ama polis şefi üstüne çökerse sen ne yapabilirsin ki?”

Başını iki yana salladı. “Tamam, Polaski ile konuşun ama bu durumdan hiç memnun olmayacak.”

“Neden diğerlerinden farklı olsun ki?” diye mırıldandım.

“Ne?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Sen beni kafana takma, Walters, bugün pek iyi değilim.”

“Beni de iki gün içerisinde iki kez öldürmeye çalışsalar ben de iyi olmazdım.”

Söylediğini düşündüm. Beni rahatsız eden kendimin değil başkalarının ölme ihtimaliydi. Başkan ve ailesinin kendilerini koruyan gizli servis ajanlarıyla ilişki yaşamamasının sebebi buydu.

Galen'in ellerinde hâlâ kan vardı, kendi kanıydı ve kurumuştur. Çok fazla kan vardı. Çok az zamanda çok fazla şey yaşanmıştı. Galen'in ellerini tutarken titremeye başladım. Kırılmak üzere olduğumu anladım.

“Bize birkaç dakika izin verir misiniz, Binbaşı?” Sesim titreyerek çıktı.

İtiraz etmeye hazırlandı ama yüz ifademi görünce başıyla onayladı ve uzaklaştı. Gözden kaybolana kadar bekledim, sonra hıçkırmaya başladım. Galen'e sarıldım, cazibe büyüsunün yok olduğunu hissettim. Nefessiz kalana kadar ağladım ve hıçkırdım, dizlerimin bağı çözüldü. Galen beni yere yatırdı ve sırtını duvara verdi, beline sarılmama izin verdi, seks dışında Galen'e ancak bu kadar yakın olabilirdim.

Galen saçlarımı okşadı. “Geçti, geçti.”

Buz, “Derin derin nefes al, Meredith,” dedi. Yanımıza çömeldi. “Nefes almanı yavaşlat, yoksa kendinden geçeceksin.”

Bir şey söylemedim, paniğe kapılıp çılgılık atmamaya çalıştım. Nefes almak için uğraştım ama olmadı.

Galen saçlarımı okşadı ve bana yalan söyledi. “Hepsi geçti, güvendeyiz, güvendeyim.” Yalan, hepsi yalandı. Vücudum “nefes alamıyorum” diye çılgılık atıyordu sanki.

Buz, yüzümü elleri arasına aldı ve acıyana kadar sıktı. Yüzüne bakmak zorunda kaldım. “Meredith, Meredith!” Beni öptü. Belki sadece sesleri kesmek içindi, belki de aklına başka bir şey gelmemiştii. Kraliçe’nin Kuzgunları silahlar, göğüs göğse muharebe, savaş stratejileri ve hatta politika konusunda eğitim alırdı. Krize giren kadınlar listelerinde yoktu. Ağzını ağzımın üzerine koydu ve mücadele ettim. Hava kalmamıştı. Galen’in kollarından kurtuldum ve Buz’u pençeledim. Ağzımın içine soğuk bir rüzgâr üfledi. Soğukluk içime girdiği anda sanki vücudum donmuş gibi hareketsiz kaldım. Sanırım damalarımdeki kan bile durmuştu. Bir an için hiçbir şey kalmadı, her yer sessiz ve soğuktu. Dondurucu suya atılmak gibiydi, şok ile isteri krizim de sona ermiş, her şey bir anlığına durmuştu.

Buz geri çekildi ve hava göğsümü acıtarak ciğerlerime doldu. Birkaç kez acı çekerek derin derin nefes aldım, yüzümü tutmuş gözlerime bakıyor ve ne durumda olduğumu anlamaya çalışıyordu. Gri gözlerinde yine kar taneleri uçuşuyordu ve ben sanki öne doğru, Buz’un gözlerine doğru düşüyordum. Gözlerini kırıştırdı ve bu his kayboldu ama bir gün bu karlı gözlere bakmaya devam edersem ne olacağını öğrenecektim. Ama bu akşam olmazdı.

Bir kadın, “Prenses Meredith,” dedi. “Böldüğüm için özür dilerim.”

Yüzümdeki yaşları sildim, yardımı olmadı çünkü Galen’in kanı yüzüme biraz daha bulandı. Dr. Polaski’ye döndüğümde korkunç görünüyor olmalıydım.

Beni görünce nefesini tutması korkularımı tasdikledi. Adli tıp ekibinden insanlar az şeye şaşırırdı. “Binbaşı Walters bana bugün burada neler yaşandığını anlattı.” Başını iki yana salladı ve gözlüklerini çıkarttı, alnını elinin tersiyle sildi.

Buz, “İnsanların peri diyarında neler olduğunu bilmesini istemiyorduk,” dedi.

“Çenemi kapalı tutabilirim.” Bana baktı ve yüzünde acımaya benzer bir şey gördüm. “Benimle konuşabilecek durumda mısınız, Prenses Meredith?”

Derin bir nefes aldım ve biraz titredim. Sesim boğuk çıkınca boğazımı temizledim ve sonunda cevap vermeyi başardım. “Konuşun, Dr. Polaski, sizi dinliyorum.”

Korumalar, kadın yanıma gelebilsin diye kenara çekildi. Ben hâlâ Galen’in kucağındaydım, bacaklarımı beline dolamıştım. Bu yakınlığım kadını rahatsız ettiyse de belli etmedi. Olduğum yerde kaldım çünkü Galen’e mümkün olduğunca sarılmak istiyordum. Galen’e tutunuyormuş gibi görünmeden tutunmak için mükemmel bir yoldu. Galen’in elleri sırtımda duruyordu.

Polaski göz göze gelmek için yere çömeldi. “Birkaç şeyi bilmek zorundayım, bunları da sadece size sorabilirim. Ama sorarak en çok ilgimi çeken şüpheliyi ele verebilirim.”

“Anlıyorum,” dedim.

Gözlüklerini takıp başını salladı. “Sanmıyorum. Walters şüphelinin mahkemeye çıkartılmayacağını söyledi. Şüpheliye işkence edecek veya öldüreceksiniz. Bu doğru mu?”

“Evet,” dedim.

Daha fazlasını söylememi beklermiş gibiydi. Sonra gülmüştü. “Tanıdığım hiçbir insan buna sadece evet demezdi. Eylemlerini haklı çıkartmak için bir şeyler söylemek zorunda olduğunu hissederdi. Birçok şey hissederdi.” Uzun kirpikli gözlerini üzerime odakladı. “Ama sen bizim hissedeceğimiz şeyleri hissetmiyorsun.”

“Periler ve insanlar, Doktor, kültürel bir şey. Ben suçlar söz konusuysa işkencenin sıradan bir uygulama olduğu bir yerde yetiştim, gerektiğinde nadiren de olsa idam cezası da uygulanırdı. Avukatlar yasal açıkları bulmaya çalışırken kimseyi ölüm cezasına çarptırıp yirmi sene beklemiyoruz.”

“İşimde bir sürü korkunç şey gördüm, Prenses Meredith, öldüğünü görürsem daha rahat uyuyacağım birkaç kişi var.” İç geçirdi. “Bana size vereceğim şüpheliyi idam etmeyeceğinize dair söz vermelisiniz.”

“Yalan söylemeden size bunun sözünü veremem.”

“Ben topladığım kanıtları işleyene kadar idam etmeyeceğinize söz verin.”

Buz’a ve yanındaki Mistral’a baktım. “Buna söz verirsem tutabilir miyim?”

Buz, “Bence kraliçe onurun üzerine ettiğin yemine saygı duyar ve insan polisleri kızdırmak istemez,” dedi.

“Bu bir *evet* değil,” dedim.

“Basit bir *evet* doğru olmayabilirdi,” dedi. Yüzüne en küstah ve duygusuz maskelerinden birini takındı. Bence bu benden çok Doktor’un iyiliği içindi.

“Mistral?”

“Son zamanlarda halkla ilişkilere çok önem veriyor. Muhabirin ölmesi yeterince kötü. Elimizde kanıt olmadan birini idam ettiğimizi duyurmak istemez.”

“O zaman evet,” dedim.

Buz’a baktı ve ikisi birden bana döndü. Mistral, “Andais’ten bahsediyoruz, Hava ve Karanlık Kraliçesi,” dedi.

Polaski, “Ben kanıtları işleyene kadar birini idam etmelerine izin vermeyeceğine dair söz verecek misin?” diye sordu.

Polaski’ye neyin sözünü verebileceğimi düşündüm. “Siz bizimle bağlantıya geçene kadar kimsenin geri dönüşü olmayan bir zarar görmemesi için elimden geleni yapacağıma yemin ederim.”

“*Geri dönüşü olmayan zarar,*” dedi. Gülümsedi. “Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım.”

Yüzüne ifadesiz baktım.

“Pekâlâ. Sözüne güveniyorum. Beni hayal kırıklığına uğratma.”

“Elimden geleni yapacağım,” dedim.

“Küçük periler şekil değiştirebilir mi?”

“Perilerin büyük bir kısmının tek bir formu vardır.”

“Küçük olanlar insanların boyutuna çıkabilir mi?”

“Küçük derken, kanatlı yarı-perilerden mi bahsediyorsun?”

Başıyla onayladı.

“Bazıları şekil değiştirerek neredeyse insan büyüklüğüne ulaşır. Ama nadir görülen bir şeydir.”

Galen sırtıma masaj yapmaya başladı. Kimi rahatlatmış olduğunu bilmiyordum, beni mi kendisini mi?

“Ne kadar nadir görülür?”

“Neredeyse bu yeteneklerini kaybettiklerini düşünmemize sebep olacak kadar nadir.”

Buz, “Bunu yapabilen sadece bir tane yarı-peri tanıyoruz,” dedi.

Polaski kafasını kaldırdı. “İşte diğer soru. Gördüğüm şeyleri bir büyü veya başka bir şey değiştirebilir mi?”

Buz ve Galen’le birbirimize baktık. Buz, “Rhys büyülerden etkilenmemeniz için elinden geleni yaptı,” dedi.

“Ama birisi bir izi başka bir izmiş gibi gösterebilir mi?” diye sordu.

“İzlerin nasıl çalıştığını biliyor olması lazım,” dedim. “Henüz televizyon izlememiş herkes dışarıda kalır, bu da korumaların büyük bir kısmı demek. Ama izlerin nasıl çalıştığını biliyorlarsa bir izi başka bir iz gibi gösterebilirler.”

“İzleri değiştirebilirler mi?”

Buz, “Sanmıyorum ama emin değilim,” dedi.

Mistral, “Bu izlerin nasıl çalıştığını bilmiyorum ama hayvan izleri gibi bir şey mi?” diye sordu.

Polaski, “Kötü bir analogi değil,” dedi.

“O zaman Buz ile aynı fikirdeyim, gerçekte izleri değiştirmek zordur.”

“O hâlde gerçekte gördüğümü değil de gördüğümü düşündüğüm şeyi etkileyebilirler.”

Hepimiz onayladık.

“Bu durumda buradan çıkıp bulduklarımı dışarıda bir bilgisayarda incelemem gerek.”

“Önceki soruların mutfakta çalışan yarı-perilere işaret ediyor,” dedim.

Başıyla onayladı. “Ama şekil değiştirip sizin kadar büyük olabiliyorlarsa. El izi benim elim büyüklüğünde ama yarı-perilerden birine uyuyor.”

“Hangisi?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Bunu size söyleyemem.”

“O zaman hepsini tutsak etmek zorundayız.”

“Hepsini mi?” diye sordu.

Başımla onayladım. “Sen yanlış birinin tutsak edilmesini istiyorsun. Biz ise bu suçu işleyenin tutsak edildiğinden emin olmak istiyoruz.”

İç geçirip başıyla onayladı. “Pekâlâ, Peasblossom.”

Yüzümdeki şaşkınlığa engel olamadım.

“Neden şaşırdın?”

“Çünkü Beatrice ile çok yakındılar. İnsan standartlarına göre bile onu uzun süredir tanıyorum. Peasblossom’un Beatrice’ye zarar vereceğini hayal edemiyorum.”

“O zaman biri benim zihnimle oyun oynuyor çünkü Beatrice’nin sırtında bir el izi var.” Erkeklere baktı. “Birini örnek olarak kullanabilir miyim?”

Aisling öne çıkarken, “İvi,” dedim. Gözlerinde hoşuma gitmeyen alaycı bir parıltıyla öne çıktı.

Aisling gülümseyerek geri çekildi.

“Arkanı dönebilir misin?” İvi bir şey söylemeden arkasına döndü. “Lütfen pelerinini de çıkarır mısın?”

İvi, “Seve seve,” dedi. Pelerinin ipini çözdü ve Dr. Polaski’nin ayakları dibine düşmesine izin verdi. Kadın şimdi İvi’nin yeşil tonlardaki beyaz sarmaşıklar ve yapraklarla süslenmiş uzun saçlarının desenine bakıyordu.

Saçları ikiye ayırmak istedi ama dokunduğu anda dondu kaldı.

“Yapma, İvi,” dedim.

“Ben bir şey yapmadım,” dedi. Ama gülümsemesi hâlinden memnun olduğunu gösteriyordu, sanki kadının üzerindeki etkisi hoşuna gitmişti.

Buz, “Uzaklaş,” dedi.

“Ben prenesten emir alırım, senden değil.”

“Geri çekil,” dedim.

Alaycı gülümsemesini gösterdi ama yeşil gözlerinde anlayamadığım vahşi bir şey vardı fakat emre itaat etti. Polaski elleri serbest kaldığı anda gözlerini kırptırdı. “Özür dilerim, ne diyordum?”

Buz’a, “Neler oluyor?” diye sordum.

“Eski güçlerinin bir kısmını geri kazanmış.”

“Hangisi?”

“Bir şeyin İvi’nin saçları gibi olduğunu söylemek o şeyin büyüleyici olduğu anlamına gelir, sen istesen de istemesen de. Sarmaşığa yakalanırsan kapana kısılırsın. Üzerine sarmaşık dolanması âşğının seni bir şekilde yok ettiğİ anlamına gelir.”

“Ben bunların hiçbirini hatırlamıyorum.”

Hawthorne, “Bilmen için bir sebep yok,” dedi. “İvi yüzlerce yıldır böyle değildi.”

“Hâlinden çok memnun olmasına şaşırmmak lazım.”

“Sadece seninle aynı koridorda olarak bile çok fazla güç kazandım, sen orada...”

Buz, “Yeter,” dedi. “Yalnız değiliz.”

İvi önümde dizleri üzerine çöktü. “Bir akşam, bir saat yatağında olmak için her şeyi yaparım.” Gözlerinde alaycı ifade yoktu. Yüzünün bu kadar ciddi olduğunu hiç görmemiştim.

“Ayağa kalk,” dedim.

“Kraliçe bizi dizlerimizin üzerinde görmeyi sever.”

“Ben sevmem.”

Buz’a baktım. “Sorun yaşamadan kime dokunabilir?”

“Hawthorne söyleneni yapar ama büyüğü için daha aktif diyebiliriz.”

Başımınla onayladım. “Hawthorne, doktora yardımcı ol.”

Kadının yanına gitti, dizlerinin üzerine çökmüş Ivi’nin saçlarının etrafından dolaşmak zorunda kaldı.

Ivi, “Yeşil adamdan iki tane seçeceksek birinin ben olmama izin ver,” dedi.

Mistral, “Prensesin sözünü ikiletme, ayağa kalk,” dedi.

Hawthorne zırhlı sırtını doktora döndü. “Sanırım zırh büyük bir fark yaratmaz.” Kadın koyu kırmızı renkli zırha ihtiyatla dokundu, sanki bir şey olmasını bekliyordu. “Beatrice buradan bıçaklanmış.” Sırtında kalbe ulaşacağından emin olunan bir yere dokundu. “Bıçak derine girmiş.” Bıçağın girdiği yerde iki parmağını bırakıp diğer elini yanına koydu. “Tam burada kusursuz bir el izi var, birisi bıçağı çıkartmak için elini koyup destek almış. Kanı temizlerken de kısmen parmak izleri bırakmış. Peasblossom’un olabilir de olmayabilir de.”

“İzlerin sahibi olduğunu düşünüyorsan o zaman katilimiz o olmalı,” dedi.

“Evet, ama öyle olsa bile bıçak nerede? Rhys dipsiz kuyuya kadar izini sürdü. Diğer mutfak çalışanları cesetleri bulduktan sonra Peasblossom’un bölgeyi terk etmediğini söyledi. Bıçağı ortadan kaldırmak için dipsiz kuyuya kadar gitmiş olamaz.”

Mistral, “Bunu onun için başkası yaptı,” dedi.

“Muhabirin arkasındaki duvarın üzerinde de belirgin bir iz var. Korumalardan birine uymuyor ama el aynı büyüklükte.”

Adair, “*Sidhe*,” dedi.

“Muhtemelen,” dedi Doktor.

“Öyleyse Peasblossom ya acımasız bir katil ya da suç ortağı; bir ihtimal de katilin suçunu gizlemek için başka birinin el izini taklit etmesi olabilir.”

Başıyla onayladı.

Galen, “Büyü var mı yok mu diye bakalım mı?” dedi.

Buz başını iki yana salladı. “Bu tarz büyülerde uzman olanımız yok. İnsanlar yer altında uzun süre kaldıysa büyü korkar. Üzerinde kalanlarla kasıtlı olarak yapılanları ayırt etmek için Doyle, Crystall veya Barinthus’a ihtiyacımız var.”

Aisling, “Ben yapabilirim,” dedi.

“Hayır,” dedim.

Hayaletimsi gülümsemesini göstererek, “Bana güvenmiyor musun?” diye sordu.

“Dr. Polaski ve insanların yanında, hayır.”

“Sen çıplak vücuduma baktın ve büyülenmedin. Belki de ölümlüler üzerinde etkim azalmıştır.”

Mistral, “Ya da Meredith bir *sidhe* prensesidir,” dedi. “Ve ölümlü değildir.”

Hawthorne, “Gücünü kullanmak çeneni de düşürdü, Aisling,” dedi.

Kimse adamı çok sevmiyor gibiydi. Küçük gösteriden herkes benim kadar etkilenmiş miydi?

Aisling, Hawthorne’a baktı. “Yüzümle gözlerin arasında hiçbir şey olmadan bana baktın. Bunu ancak bir kahraman yapabilir, yoksa güzelliğime dayanmak belli ettiğinden

daha mı zordu?” İç geçirdi ve sesindeki alaycı tonun yerini hüznü aldı. “Uzun süre ihtiyaçlarımız karşılanmadığı için bir zamanlar olduğumuz şeyin ilgimizi çekmesi utanç verici değil. Hepimiz bir *sidhenin* dokunuşuna açız. Bazen birine dokunmazsam delireceğimi düşünüyorum.”

Hawthorne cesurca bir şey yaptı, bir kardeş gibi Aisling’in omzunu tuttu. Gömleği olmasaydı yine de riski göze alır mıydı bilmiyordum. “Orucumuzu bozma şansına sahibiz.”

Aisling, “Prenses ile,” dedi.

Hawthorne başıyla onayladı.

Aisling, Hawthorne’un elinden uzaklaştı ve bana doğru yürüdü. Bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zor tuttum. Galen’in yanına çömeldi.

Aisling, “Benim için mümkün değil,” dedi. “Artık riski göze alamaz.” Bana baktı. “Değil mi, prenses?”

Ne diyeceğimi bilemedim çünkü haklıydı. Bana dokunmasını istemiyordum. Aklıma gelen tek şeyi söyledim. “Seni dışarıda bırakmam, Aisling, ama artık senden korkuyorum.”

Polaski, “Bir şey mi kaçırdım?” diye sordu.

“Kaçırdığına sevinmelisin,” dedim.

Bana doğru yürüdü. “Hayır, benden çok şey saklıyorsun, prenses. Neler olduğunu bilmem gerek yoksa benden veya ekibimden bir şey öğrenemezsin.”

Bize doğru gelirken Aisling’e sürtündü ve düşmeye başladı. Galen ve ben hemen harekete geçtik, Aisling’in kadına dokunmaması gerektiğini biliyorduk. Aralarına girdim, Aisling’i geriye ittim. Galen dizlerinin üzerine çöktü ve yere çarpmadan Dr. Polaski’yi yakaladı.

Doktor, Galen’le güvendeydi ama ben Aisling’in kollarındaydım ve güvende değildim.

23

Aisling dengesini sağladı ve beni yakalayıp kollarına aldı. Belki de bana daha sıkı sarılmak için dengesini daha çok kaybetmişti ama elimi tuniğinin içine sokup çıplak derisi üzerinde gezdirmeme sebe- me se- bep olan başka bir şeydi. Korku beni boğdu, sanki küçük elektrik şoklarına maruz kalıyordum, parmak uçlarım karıncalandı. Melangell'in yüzü ve kanlı, içi boş gözleri aklıma geldi. Büyüsünün beni almasını bekledim. Garip gözlerine, ortada düğümlenmiş dört düğüm atılmış renklere baktım.

Gözlerinin mavisinden eser yoktu. Bir şey eksikti.

Elimi omurgasının üzerinde gezdirdim, çok sıcak ve çok sertti, çok sertti. Üzerime eğildi, sanki peçesine rağmen beni öpecekti. Geriye yaslandım, sırtımdaki elleri beni kendine biraz daha çekti. Melangell'in hâlini görmeseydim

beni öpmesine izin verirdim ama bazı şeyler kolay kolay unutulmazdı.

Gül kokusu aldım. Havada tatlı ve boğucu kokuları vardı.

Aisling tereddüt etti. “Kokuyu aldın mı?”

“Evet,” diye fısıldadım.

Kafamın içinde bir ses duydum. “Amatheon’da acele etmeni söyledim ama sen daha uzun olan yolu seçtin. Zenginleştirdiğin şeyi kaybetme riskini göze aldın.”

Fısıldadım. “Galen.”

Aisling’in kolları beni kuşattı ve ben de başım döndüğü için Aisling’e sarıldım.

“Şimdi bu da beklemek zorunda yoksa tekrar kaybedeceksin.”

“Doyle.”

“Karanlık kaybolmaz çünkü hep bizimleydi ama daha kırılgan güçler de var. Acele et.”

“Kim?” diye sordum.

Aisling, “Kiminle konuşuyorsun?” diye sordu.

Kafamın içindeki ses, “Acele et,” dedi. Güllerin kokusunu son kez aldım ve yok oldu.

“Nerede?” diye sordum.

Kelimeler değişti. Buz’a, Galen’in Doyle’u tek başına aramaması gerektiğini söylediğim zamanki gibi bir histi. Ama bu panik değildi, nereye gitmem gerektiğini biliyordum. Şüphe veya mantık yoktu, sadece bilgi vardı.

Aisling tekrar, “Kiminle konuşuyorsun?” diye sordu. Sesi titriyordu, sanki korkmuştu.

“Sana dokunmaktan korkuyorum ama zamanımız az. Hemen taht odasına gitmeliyiz.”

“Neden?” Galen hâlâ Dr. Polaski’yi tutuyordu, başka bir *sidhe*ye dokunur gibi rahattı. Kadın bana, beni hiç görmemiş gibi bakıyordu.

“Neden her şey çiçek gibi kokuyor?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım ve koridorda koşarken Rhys’e seslendim. Bilim adamlarını, polisleri ve cesetleri bırakıp bana geldi.

“Peasblossom’un izleri olmaması gereken yerlerde bulunmuş ama izleri taklit eden bir *sidhe* de olabilir. Gerçeği öğrenene kadar onu bir kafese koy.”

“Ama...”

“İtiraz etme. Sadece yap, Rhys.”

Yüzünde soğuk ve küstah bir ifade belirdi, nadiren görülen bir şeydi. “Prensesimiz nasıl emrederse.”

“Egonu okşayacak vaktim yok, Rhys.” Koşmaya başladım. Sebebini açıklayamazdım ama damarlı mermer yüzeyler gri taşlardan labirentin içinde parıldarken koşmaya devam ettim.

Buz ve Galen yanımdaydı. Mistral ve diğerleri de peşimdeydi. On korumadan azdılar ama sayılar fark etmezdi. Kötü bir şey oluyordu ve zamanında gitmezsek engel olamazdık. Odamda beliren aynayı düşündüm, sadece ben kendimi görmek istediğim için belirmişti. Koşarken fısıldadım. “Hemen taht odasına gitmemiz gerek!”

Birkaç saniye bir şey olmadı ama sonra ayağımın altındaki taşlar hareket etmeye başladı. Tereddüt etmedim. Duraksamadım. Tökezlemedim. *Sithen*in istediğimi vereceğini biliyordum. Ben koşarken dünya yanımdan geçip gitti, gri taşların yerini beyaz mermerler aldı, sanki duvarlar sıvılaşmıştı. Şimdi kurumuş ve ölü toprağın üzerinde koşu-

yorduk. Bir anlığına taht odasının girişinin yanında duran havuzu ve suyu gördüm ama havuz şimdi göz alabildiğine uzanan resmî bir bahçenin ortasındaydı. Daha öncesinde ise hep çıplak bir koridorun ortasındaydı.

Bahçenin ortasında lordları kraliçeye götürmekle görevlendirdiğim korumalar vardı. Korku dolu gözlerini bana çevirdiler. Bahçede neyin Crystall'i bu kadar sarstığını anlamadım ama sormadım. İçime panik doldu ve adrenalin, kaliteli bir şampanya gibi içime aktı. Kapılar kimse dokunmadan açıldı. Nabzım nefes almama engel oluyordu. Ayakta kalmak ve koşmaya devam etmek için acıya karşı koydum.

Girişteki güller karanlığın içini koyu kırmızılığa buluyor, sarmaşıklar tepede büyük birer yılan gibi kıvranıyordu. Ben koşarken sarmaşıklar bizi durdurmaya çalışmadı. Son kapı önümüzde duruyordu. Saray kapının ardındaydı.

"Açıl," diye fısıldadım. Kapılar içeriye doğru açıldı. Güllerin loş karanlığından sarayın parlaklığına adım atınca ışıktaki fark yüzünden sendeledim. Işık, gölgeler ve belli belirsiz şekillerden başka bir şey görmüyordum. Yorgunluktan gözümün önünde gri ve beyaz yıldızlar dans ediyordu. Nabzım kulaklarımda atsa da Kraliçe Andais'in haykırdığını duydum.

"Durun!" diye bağırdım. Son nefesimi de kullandım ve Galen beni yakaladı, yoksa düşecektim. Görüşüm yeniden normale döndü. Saray bir parti veya pahalı bir cenaze için giyinmiş gibiydi. Çok fazla siyah, gümüş ve bir sürü mücevher vardı.

Andais tahta çıkan basamaklardaydı ve bana bakıyordu. Barinthus basamakların dibindeydi. Hem kraliçeyi hem

de bizi görmek için ayağa kalktı. O anda neler olduğunu anladım ama sebebini bilmiyordum. Zaten neden olduğu önemli değildi.

“Hangi hakla birine meydan okumama engel oluyorsun, yeğenim?” Sesinde havayı bile titreten bir öfke vardı. Hava ve Karanlık Kraliçesi’ydi. Havayı çok yoğunlaştırırsa ölümlüler nefes alamazdı. Beni bir defasında bunu yaparak neredeyse öldürüyordu. Dün akşam mıydı yoksa ondan önceki miydi?

“Sizinle özel olarak konuşmak için yalvarıyorum, Kraliçe Andais.” Nefes nefeseydim, Galen beni tutmuyor olsaydı ayakta durabilir miydim bilmiyordum.

Doğaüstü güç ve büyü güzeldi ama böyle koşmaya alışkın değildim.

Gülümsedi. “Yalvarmak ayakta dikilirken yapılmaz, Meredith.” Tahtının yanına yürüdü, uzun siyah etekleri arkasında karanlıktan bir pelerin gibi süründü. Eteğini ustaca düzeltti ve etrafına yaydı. Karanlık, soluk derisini ve siyah saçlarını kuşattı, üç renkli gözleri makyajla daha da belirginleşmişti. Boynuyla eldivenli bileğini elmaslar ve koyu renkli safirler süslüyordu.

Bir dizim üzerine düştüm. Galen, bu hareketimin zarif görünmesi için elinden geleni yaptı ve benimle diz çöktü. Yanımdakiler de aynısını yaptı. “Sizinle yalnız konuşmak istiyorum, Andais hala, Hava ve Karanlık Kraliçesi.”

“Galen’in ve senin üstün neden kanla kaplı?”

“Sizinle paylaşmam gereken çok şey var, kraliçem, ama bazılarını sadece siz duysanız daha iyi olur.”

“Yine seni öldürmeye mi çalıştılar?”

“Beni değil, hayır.”

Başını iki yana salladı, sanki kendisini sinir eden bir sinek vardı ve bundan kurtulmaya hazırlanıyordu. “Bilmece gibi konuşuyorsun.”

“Baş başa kalırsak daha açık konuşabilirim.”

“Önce sarayı ilgilendiren şu işi bitirelim,” dedi. Hâlâ taht ile grubumuzun arasında dikilen Barinthus’u işaret etti. “Yüzük onu tanıyor ve sen bana olan yeminini bozmasına yardım ettin.”

“Yüzük Lord Barinthus’u tanıyor. Korumalar arasından mümkün olduğunca çok erkeği yatağıma almamı siz emrettiniz. Emriniz bu değil miydi?”

Dar yüzünde öfkeli çizgiler belirdi. “Belki telaşla söylenmiş sözlerdi, belki de sen Barinthus’un bu saraya alınmadan önce bana ettiği yemini bilmiyorsun. Sadece onun ettiği bir yemindi ve yeminini bozdu.”

“Kendini kral yapacak hiçbir şey yapmadı.”

“Dikkatli ol, Meredith, çünkü seninle seks yaptığını biliyorum.”

“Seks gerçek değil büyüydü, beni hamile bırakacak bir şey değildi.”

“Vücuduna boşaldı.”

“Boşaldı ama kıyafetlerimiz üzerimizdeydi. İçime bir parmak ucu bile girmedi.”

“Buna yemin eder misin?” diye sordu.

“Evet,” dedim.

“Bana Barinthus’un artık kralyapan değil kral olacağı söylendi.”

“Bu saraya ettiği yemini bozmadığını söylüyorum. Yüzük kimi isterse onu tanır ve ödüllendirir ama Barinthus hiçbir yeminini bozmadı.”

“Bunu neden söylemedin, Barinthus?”

“Bana inanmazdın, Kraliçe Andais.”

Kraliçe birkaç saniye düşündü ve başıyla onayladı. “Belki.” Bana baktı. Bir şahinin içinde tatlı bir av olduğundan emin olduğu çimenlere bakışı gibiydi.

“Aktivitelerin hakkında bir sürü hikâye duydum. Şimdi ne kadarının doğru olduğunu, ne kadarının beni müttefiklerimle karşı karşıya getirmek için abartıldığını merak ediyorum.”

“Size ne söylendiğini bilmeden bir şey söyleyemem, Andais hala.”

“Taht odasındayız, Meredith, unvanımı kullan.”

“Kraliçem.” Başımı yüzümü görmemesi için önüme eğdim. Bu, iyi değildi. Hiç iyi değildi.

24

Kraliçe, “Yüzük korumalar arasından bir çifti seçti mi?” diye sordu. Sesi bunu söylerken çok duygusuzdu.

Yere baktığıma sevindim çünkü o kadar çok şey yaşamıştı ki Nicca ve Biddy’yi unutmuştum. Cinayetler, metafizik deneyimler, Tanrıça, kadeh, Amatheon’un ortadan kaybolması, Galen’e yapılan saldırı, Cel’in yeşil adam kehaneti, dışarıda bekleyen lordlar. Hepsine rağmen bununla mı başlamıştı? Neden?

“Evet, Kraliçe Andais, yüzük bir çifti seçti.”

Asiller oturdukları yerde mırıldandı. “Neler yaşandığını anlat.”

Emredileni yaptım. Fantom çocuktan, neler gördüğüm-den ve hissettiğimden bahsettim.

Birisi, “Yüzük hayata döndü,” dedi.

Andais konuşan adama baktı. “Buna ekleyecek bir şeyin mi var, Lord Leri?”

“Sadece bunun iyi haber olduğunu söylemek istedim, kraliçem.”

“İyi olup olmadığına ben karar veririm, Leri.”

Başını öne eğdi. “Kraliçem nasıl isterse.”

Dikkatini üzerime odakladı. “Yüzük yüzlerce yıl sonra canlandı. Olası doğurgan bir çifti seçti ve sen bunun bana söyleyecek kadar önemli olmadığını mı düşündün?”

“Yüzük onları seçtikten sonra çok şey oldu, Kraliçe Andais. Katili veya katilleri bulmanın daha önemli olduğunu düşündüm.”

“Burada neyin önemli olduğuna ben karar veririm.” Ayağa kalktı. “Kraliçe benim.”

İki dizimin üzerine çöktüm ve Galen de aynısını yaptı. “Bunu hiçbir zaman sorgulamadım.”

“Yalancı,” diye tısladı. Tek kelime odada yankılandı.

Tamam, işler gerçekten de sarpa sarıyordu. “Sizi bu kadar öfkeliendirmek için ne yaptım, Kraliçe Andais? Söyleyin, kendimi affettirmek için elimden geleni yapayım.” Yüzümü aşınmış taş zemine bakabilmek için aşağıya indirdim. Korku Andais’i cesaretlendirebilir ve şaşkınlık öfkesini artırabilirdi. İkisini de belli etmek istemiyordum.

“Mistral, korumalarımın lideri, yanıma gel.” Mistral ayağa kalktı ve yanma gitti.

Basamakları çıkarken Mistral’a baktım. Andais uzanıp koyu gri saçlarından tutunca Mistral acı değil şaşkınlıkla bir çığlık attı. Andais adamı saçlarından tutarak dizlerinin üzerine çökertti. “Onu becerdin mi?”

Sorudaki tuzağı görmeye çalıştım ama beceremedim. Gerçeği söylemeye karar verdim. “Evet, kraliçem.”

Andais elini birden çekince Mistral az kalsın basamaklardan yuvarlanıyordu ama bir eliyle dengesini sağladı. Şimdi dizlerinin üzerindeydi, yüzünü görkemli saçları gizliyordu. Bakışlarını önüne indirdi ama bu sırada taht odasında bir gök gürültüsü yankılandı.

Asiller huzursuzca kıpırdandı ve etrafına bakındı. Mistral’ın yanına çömelip saçlarını okşayan Andais’in sesi bir kedi mırılaması gibi çıktı. Andais dokununca Mistral ürkek bir at gibi titredi.

“Bu sen miydin, Mistral?”

“Beni affet, kraliçem. Yıllardır bu kadar gücüm olmadı. Kontrolüm düşündüğüm kadar iyi değilmiş, özür dilerim, kraliçem.”

“Bir cümlede iki *kraliçem* – gerçekten kendini çok suçlu hissediyor olmalısın.”

“Ben kendimi suçlu hissedecek bir şey yapmadım, kraliçem.”

Adamın saçlarını okşamaya devam etti ama bana döndü. “Yapmadın mı?”

Mistral kafasını kaldırmadı. Duygularını gizlemek konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı.

“Sizi kızdıracak ne yaptım, kraliçem?” Sesi duygusuzdu ama gök gürültüsü için aynısı geçerli değildi. Güçlerini yeni geri kazanmıştı ve mücadele veriyordu.

“Güçlerini sana prenses mi geri kazandırdı?” Bir köpekmiş gibi sırtına vurdu. Ara sıra korumalarına bunu yaptığını görüyordum. Okşar ve herkesin önünde sırtlarına vurur, sonra daha fazlasını hiçbir zaman vermezdi. En büyük

savaşçılardan geriye sessiz gözyaşlarının kaldığına birçok kez şahit olmuştum. Mistral'ı okşuyordu ama asıl öfkesi banaydı. Mistral ile seks yapmama mı kızmıştı? Yanlış bir şey mi yapmıştık?

Basamakları inmeye başladı, siyah elbisesi arkasında yerleri süpürdü. "Herhangi birimize, hepimize, güçlerini geri kazandırabilir misin? Tek gereken seninle bir kez yatmak mı?" Öfkesiyle derisi soldu, ay ışığı parıltısının ilk işaretleri belirdi. Üç renkli gözleri ışıldamaya başladı, sanki karanlığın içinde ışıklar yandı.

Ellerimi yere koydum ve yüzümü ellerimin üzerine yerleştirdim. Önünde yalvarır pozisyondaydım ama bana neden kızgın olduğunu bilmiyordum. Kulağına kimin ne fısıldadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Şimdi o kadar yakındı ki yanımdan geçerken eteğinin uçları vücuduma dokundu. "Cevap ver bana, Meredith."

Aklıma birçok cevap geldi ama hepsinden vazgeçtim. "Tanrıça nasıl isterse öyle oluyor."

Adımlarını hızlandırdı ve yanıma geldi, topuklarının sesi salonda yankılandı. Eğildi, eldivenli elimi çenemin altına koydu ve gözlerime bakmak için çenemi havaya kaldırdı. "Bu, bir cevap değil."

Nabzım gırtlığımda atarken sesim boğuk çıktı. "Başka cevabım yok." Diğerlerinin güçlerini seks ile yerine getirebileceğimi söylesem seks gösterilerinden birine başlayabilirdi ve bundan sağ çıkıp çıkmayacağımı bilmiyordum. İçeride, vücudumu paylaşmak bir yana, havadan sudan bir sohbet bile etmediğim asiller vardı. Düşmanım olanlar vardı, bence bunların eski güçlerini kazanması çok da iyi olmazdı.

Elini saçlarımın arasına soktu ve bir tutamını kavradı, beni ayağa kaldırdı. Gözlerimdeki öfkeyi görmemesi için uğraştım ama başarılı olamadım.

Mistral basamaklardan, “Geri dönen sadece benim güçlerim değil,” dedi.

Mistral’a baktı; Mistral’in kraliçenin dikkatini dağıtarak öfkesini üzerine çekmeye çalıştığını biliyordum.

Bir eliyle saçlarımı tutarken diğer eliyle yüzümün yanını okşadı, Mistral’in saçlarını okşayışı gibiydi. “Sen ne saçmalıyorsun, Mistral?”

“Yüzüğün büyüüne maruz kalan korumaların hepsi kaybettiklerinin bir kısmını geri kazandı.”

Saçlarımı daha sıkı kavrayınca acıdan bağırmmamak için kendimi zor tuttum. Çığlık atarsam Andais bundan hoşlanırdı ve kadını cesaretlendirmek istemiyordum. “Korumalarımın başkalarına da güçlerini geri mi kazandırdı?”

“Evet, kraliçem.”

Bana döndü ve gözlerindeki bakış hoşuma gitmedi. Saçlarımı biraz gevşetip ipek eldiveniyle yüzümü ve boynumu okşamaya devam etti. Şimdi daha çok korkuyordum.

“Korumalarımın kaç tanesiyle seks yaptın, Meredith?” Yüzünü, öpmek ister gibi bana yaklaştırdı. “Kaç tanesinin rahatlamasını sağladın?” Son kelimeyi dudaklarıma fısıldadı, dudakları bana dokunmadan beni öpeceğini anladım.

Etrafımda bir hareketlilik hissettim ve korumaların ayağa kalktığını hissettim. Mistral ile seks yaparken koridorda olan herkes ayağa kalkıyordu çünkü soru kendilerini ilgilendiriyordu. Kraliçenin dikkatini üzerlerine çekmek isti-

yorlardı. Korumalarım, benim erkeklerim ve kadınlarım bana destek oluyordu. Bazıları yüzlerce yılı zırhlı fareler gibi geçirmişti. Sessiz olarak, saklanarak, görünmez olmaya çalışarak. Şimdi birlikte hareket ediyor ve kendilerini gösteriyorlardı.

Andais geri çekildi ve korumalarım döndü, dudaklarımda rujunun tadı kaldı. “Hepinizi mi becerdi?” Sanki kulaklarına inanamıyordu.

Buz, “Kimleri rahatlatıldığını sordunuz,” dedi. “Güç koridora dolunca oradaki herkesi etkiledi.”

“Mistral ve Meredith birlikte olurken açığa çıkan güçle herkes mi orgazm oldu?”

Buz, “Evet,” dedi.

Bir kahkaha attı ve bana döndü. “Soyunda kaç tane bereket tanrısı vardı?”

“Beş,” dedim.

“Beş,” diye tekrarladı. Yine bizden uzaklaştı. “Artık onlara güçlerini geri kazandırmak için dokunman bile gerekmiyor, bunu mu söylüyorsun?”

“Büyü *sidhelere* geri dönünce mutlu olacağınızı düşünmüştüm,” dedim.

Asillerden biri olan Afagdu sandalyesinden kalktı, beyaz yüzü ve siyah saçlarıyla sakalı arasındaki tek renk gözleriydi. “Büyü gücümüz geri dönüyor, istediğimiz bu değil miydi, Kraliçe Andais?” Sesi ihtiyatlıydı. Afagdu ve evi kimseye ait değildi. Dört ya da beş tarafsız evden biriydiler.

Dylis saçlarıyla uyumlu sarı bir elbise giyiyordu ve bununla mavinin üç tonuna sahip gözleri daha da açığa çıkmıştı. On altı evden birinin lideriydi ve benim dostum değildi. “Essus’un kızını hiç sevmediğimi biliyorsun.

Çocukken onu boğmaya çalıştığında seninle aynı fikirdeydim. Ama yüzük parmağında canlanıyorsa ve *sidhelerin* yeniden çocukları olacaksa onu takip ederim.”

Karmaşık hisler içerisindeydim ama kabul ettim.

“Ben aksini söyleyene kadar beni takip edersen, Dylis.”

Kadın abartılı bir selam verdi. “Sen kraliçemizsin. Yanlış ifade ettim. Meredith bize çocuklarımızı geri verecekse onunla ilgili suçlamalarımı geri alıyorum.”

“Kibar ve politik bir cevap oldu, Dylis. Ama Nicca ve Biddy’den bahsediyorsan, ikisi de bana ait korumalar, kim-senin değil. Korumalar bana ve benim kanıma hizmet eder.” Sözlerini elini göğsüne vurarak vurguladı.

Afagdu, “Yüzüğün seçtiği bir çiftin birlikte olmasına engel mi olacaksın?” diye sordu.

“Kraliyet korumaları hizmet eder, bunun için varlar.”

“Sana yine hizmet ederler.” Afagdu’nun ses tonu özenle seçilmişti.

Başını iki yana salladı. “Çocukları olursa, hayır.”

“Ama bir çocuk büyük bir lütuftur.” Bunu söyleyen Nerys’in leydilerinden biriydi.

“Evinin lideri dün gece Meredith’i öldürmeye çalıştı, bunu unuttun mu, Elen?”

Kadın selam verirken öyle çok eğildi ki masanın arkasında kayboldu. “Yüzük parmağında gerçekten yaşıyorsa o zaman Nerys yanılmış, çok kötü yanılmış. Tanrıça, Meredith’i ödüllendiriyorsa hepimiz yanılmışız.”

Maelgwn, “Senin soyun çocuksuz diye bizimkini de çocuksuz mu bırakacaksın?” diye sordu. Kurt lorduydu. Belden yukarısı çıplaktı, sadece başlığı ve kurt derisinden pelerini vardı, hayvanın kafasının büyük bir kısmı da başı-

nın üzerinde duruyordu. İnsanları güçlerini yitirene kadar şekil değiştirebiliyordu.

“Ben kraliçeyim ve tahta benim soyum oturur.”

Maelgwn, “Ağabeyinin soyu önünde duruyor,” dedi. Alaycı gülümsemesini gösterdi, mutlu ve huzurlu gözlerle bana baktı. “İşte kanın karşında. Yeğenin bize kanımızı geri getirebilecekse soyun gerçekten de çok güçlü bir büyü.”

“Bin seneden fazla bir zamandır korumalarımın uzak durdum. Beni ve oğlumu tatmin etmek için buradalar.”

Afagdu, “Ve yeğenini,” dedi. Bana yardım ediyor gibiydi ama adama güvenemedim. Kendisi ve klanından başka kimseyi düşünmezdi.

Andais önemsizmiş gibi elini havada salladı. “Evet, evet, bir de Meredith,” dedi. Sonra bana döndü. “Gerçi ben zevkin... bu kadar zevkli olacağını düşünmemiştim.” Yine basamakları indi, topukları üzerinde bana doğru yürüdü. “Korumalar bizi tatmin etmek için var, Meredith, tam tersi değil. Bunu anlayıp anlamadığını bilmiyorum, yeğenim.” Yanımdan geçti, nereye gittiğini biliyordum.

Dizleri üzerindeki Nicca ve Biddy’nin yanına gitti. Arkama baktım ve el ele tutuştuklarını gördüm. İkisinin de bakışları yerdeydi, sanki kafalarını kaldırmazlarsa zarar görmeyeceklerdi. Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Kraliçe parmaklarını Nicca’nın kahverengi saçlarının arasında gezdirdi. Nicca olduğu yerde buz kesti âdeta. “Nicca’yı yatağında severdim ama seks için değil. Çok kolay korkar. Acıyı sevmiyorsun, değil mi, Nicca?”

Bu kadar yakınlarında olmasaydım verdiği cevabı duymazdım. “Hayır, kraliçem,” dedi.

“Ona bunu bir gecede öğrettim, Meredith, bunu biliyor muydun?”

“Neyi öğrettiniz, kraliçem?”

“Sorduğum sorulara evet veya hayır ile cevap vermeyi, hiçbir zaman Kraliçe Andais dememeyi.” Elini yüzünün yanında gezdirip Nicca’nın yüzünü kavradı. Çenesini havaya kaldırdı. “Bir ders daha ister misin, Nicca? Kanatlı bir adamla birlikte olmayalı çok uzun zaman oldu. İlgi çekici olabilir.”

“Kraliçe Andais,” dedim.

Bana bakmadı.

“Kraliçem, benim yatağıma giren korumaların benim olduğunu söylemişsiniz.” Sesim duygusuzdu ama bunu dile getirmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum.

“Onu benimle paylaşmaz mısın?”

Bir süre düşündüm. “Belki ama Bidy ile yatağıma paylaştıktan sonra.”

Bidy’ye dokundu, çenesini havaya kaldırdı, şimdi ikisine birden bakıyordu. “Ama çocuk sahibi olurlarsa evlenirler ve monogamiye geçerler, o zaman Hava ve Karanlık Kraliçesi bile onları yeminlerini bozmaya zorlayamaz.”

“Kraliçem, Andais hala, Nicca ve Bidy’nin bebeği olursa, diğer *sidheler* de çocuk sahibi olabilir. Bu, iyi bir şey.”

Yüzlerini bıraktı ve aralarından geçti, birbirlerinin ellerini bırakmak zorunda kaldılar. Bidy uzanıp Nicca’nın kanatlarının ucunu okşadı. “Ama o benim, Meredith, benim tatlı oyuncağım. Ve ben oyuncaklarımı paylaşmam.”

Afagdu, “Prensesin yatağına giren korumaların onun olacağını söylemiştin,” dedi. “Nicca şimdi oyun oynuyor.”

Kraliçe birden arkasına döndü ve lordların masasına doğru yürüdü. “Kraliçe verdiğini geri alabilir.”

Afagdu, “Kraliçe bile sözünü tutmak zorundadır,” dedi. “Sen, Meredith’in yatağına giren korumaların onun olacağına dair yemin ettin.” Öfkeli Andais’e böyle cesur konuştuğuna göre saldırıdan korkmuyordu. Büyü konusunda kraliçenin dengi olabileceklerin sayısı azdı ama Afagdu onlardan biriydi.

“Herkesin önünde bana kendi laflarımı yedirebilecek kadar cesur olanların sayısı azdır, Afagdu. Büyü gücün cesaretini gereğinden fazla artırmasın.”

“Doğruyu söylemek cesaret midir, kraliçem?”

Ama ikisi bu oyunu çok güzel oynayabilirdi. “Pekâlâ, Nicca şimdilik Meredith’in ama Biddy değil. Meredith, Nicca’ya istediğini yapabilir ama Biddy’yi alıp bir başkasına veremez. Biddy benim oğluma, Prens Cel’e ait.” Bana döndü. “Yatağındaki kadınları bile çalacak mısınız?”

“Sunulanı çalamazsın,” dedim.

“Bu ne demek, Meredith, Seelie gözlüm?”

Yutkundum ve bir dahaki sefere konuşmadan önce düşünmeyi aklıma not ettim. “Yüzük, Biddy’yi Nicca’ya verdi.”

“Sen öyle diyorsun ama ben korumaların sadece benim soyuma hizmet ettiğini söylüyorum. Öyleyse hem kraliçeni hem de parmağındaki yüzüğü nasıl tatmin edeceksin?”

“Yatağıma giren korumaların benim olduğunu söylemiştin, değil mi?”

“Evet, Afagdu da hatırlattı.”

“O zaman Biddy ve Nicca’yı yatağıma alırım. Nicca hâlâ sevgilim olur ama aynı zamanda Biddy’nin kalır. Bu, seni memnun eder mi, Kraliçe Andais?”

“Nicca hiçbir gece bir kişiden fazlasına hizmet edemez.”

“Ben bir dokunuşumla onu tekrar hizmet etmeye hazır hâle getiririm.”

“Gerçekten mi?” Sesinde tikslenme vardı. Gözlerinde yine öfke vardı, bu bakış hoşuma gitmiyordu ama yine de cevap verdim çünkü susmak muhtemelen daha kötüydü.

“Evet, kraliçem, gerçekten.”

“Bu yeteneği yeni mi kazandın?”

“Hayır, Kraliçe Andais, bende hep vardı.”

“Bereket tanrılarının soyundan geldiğini hep unutuyorum.”

“O soydan geliyorum, evet.”

“Ama sen yatağında kadınları sevmezsin, Meredith.”

Dizlerim üzerinde Andais’e bakmaktan boynum ağrı-maya başlamıştı. “Genelde sevmem ama bu yöntem hem kraliçemi hem de yüzüğü memnun etmenin tek yoluysa, o zaman yaparım.”

Bana biraz daha yaklaştı, boynumu biraz daha geriye atmak zorunda kaldım, sanki ne durumda olduğumu biliyordu. “Bu çocuğun gerçek olması için her şeyi yaparsın, değil mi?”

Kelimelerindeki tuzağı fark ettim ve kaçtım. “Her şeyi değil.”

“Ama bir sürü şeyi,” dedi. “Onların birlikte olduğunu görmek için ne kadarını yaparsın?”

İçimden kış üstü yere oturmak geliyordu, boynumu bu pozisyonundan kurtarmak için her şeyi yapardım. Sorusuna cevap vermek istemiyordum ama cevap vermemek daha kötüydü.

“Cevap ver, Meredith.”

“Evet, Andais hala, yüzüğün vaat ettiği çocuğun gerçek olması için bir sürü şeyi yaparım.”

“Çocuk sahibi olmaları neden umurunda?”

“İçlerinde hayat yeşeriyor. Bu, Tanrıça’nın bir hediyesi. Böyle bir hediye onurlandırmaktan başka ne yapabilirim? Yüzük tam gücüne sahipken senin parmağındaydı. Nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor olmalısın.”

Beni saçlarımdan tuttu ve başımı daha da geriye attı, sanki boynumu kıracaktı. Yüzüme doğru eğilip kükredi. “Ben bir bereket tanrıçası değilim. Yüzüğü bir düşmanımın elinden aldım. Bir savaş ganimetiydi ama bende çalıştı; yüzüğün büyüü ve ben birbirimizi tamamlamıyorduk. Hiçbir zaman hayalet çocuk görmedim. Seks, tutku, aşk gördüm ama çocuk...” Beni saçlarımdan tutup kaldırdı. Çok acı vermemesi için bir elimi geriye attım. “Hiçbir zaman çocuk görmedim.”

Yüzlerimiz şimdi birbirine neredeyse dokunacaktı. Sanki saçlarımı kökten sökecekti. “Öyleyse, Biddy ile Nicca’nın birlikte olması senin için neden bu kadar önemli?”

Dişlerimi sıkarak konuştum, çılgılık atmak istemiyordum. “Çünkü ben bu sarayın prensesiyim ve yüzlerce yıldır ilk kez sarayda bir çocuk doğabilir. Bu çocuğun doğması artık benim vazifem, bu hediye ödüllendirmem gerek.”

Beni sert öyle bir bıraktı ki yere düştüm, yüzümü zemine çarpmama Galen’in kolu engel oldu. Kraliçe, Galen’in yüzüne dokundu ve Galen kafasını kaldırmak zorunda kaldı. “Ah, öfkelenmiş. Sana zarar vermem hoşuna gitmedi. Onu hiç denemedim. Her zaman Nicca gibi yatakta nazik olacağını düşündüm ama Nicca kadar kolay korkmuyor. Politik bir felaket ama *bir uğurda ölecek kadar* cesur bir kahraman.” Çenesini tuttu. “Yatakta iyi bir sevgili mi?”

Evet dersem Galen'i benden isteyebilirdi. Hayır dersem yalan olurdu. Benim için de fazla nazikti ama bazen ruh hâlim buna uygun olduğunda kusursuz olduğunu düşünüyordum. "Bence senin zevklerin için fazla nazik, Andais hala."

"Ama senin için değil mi?" Yere çömeldi, önümde siyah ipekten bir birikinti oluştu.

"Yatak odasında senden daha açık görüşlüyüm, halacığım."

"Neden bu kelimeyi kullandığın zaman bana *git kendini becer* demişsin gibi geliyor?"

"Saygısızlık etmek istemedim."

"Senin de sert seksi sevdiğini duydum, Meredith." Eğilip fısıldadı. "Benim kadar veya Cel kadar değil ama yeterince sert."

"Her gece değil, Kraliçe Andais." Yüzümü ipekten kucağından ötesine kaldırmadım. Acı çekiyordum ve delice oyunlarından sıkılmıştım. Yeni büyüleri tehdit olarak göreceği hiç aklıma gelmemişti. Çok şey yaşanmıştı, her şeyi anlatacak zamanım olmamıştı. Ama kraliçemizdi ve benim yüzümden zayıf görünmüştü. Raporları diğerlerinden aldığı için bütün saray yaşananları anlatacak kadar kraliçeye saygı duymadığımı düşünüyordu. Bu küçük şeyler kraliçeyi delirtiyorsa kadehin geri döndüğünü öğrenirse ve ben henüz kendisine söylememişsem ne olurdu? Ama bunu bütün sarayın önünde söyleyemezdim. Çok tehlikeliydi.

"Çocuğun olmazsa kraliçe olamazsın." Saçlarıma konuştu.

"Nicca ve Biddy'nin çocuk sahibi olmasını engellemek beni hamile bırakmaz," dedim.

"Saraydaki her çifti çocuk sahibi yapmak da işine yaramaz."

“Unseelie Sarayı’na yüzlerce çocuk verebilirsem başa geçmeme gerek yok.”

“Cel seni öldürür.”

“Biliyorum.”

“Başa geçmek istiyor musun?” Sanki bunu sormak hiç aklına gelmemişti.

“Ya öleceğim ya da başa geçeceğim, seçim şansım yok.”

Beni omuzlarımdan tuttu, Galen beni tutmak istedi ama kraliçe beni çekince daha çok acı çekmeme sebep oldu. “Hükmetmek istiyor musun?”

“Sarayı Cel’e veya bana vermek arasında bir seçimse, kendimi seçerim.”

“Ya başka bir seçenek daha varsa?” diye sordu.

“Bildiğim kadarıyla yok.”

“Gerçekten mi? Yapabilse başa kimin geçeceğini bilmiyor musun?”

Şaşkın görünüyor olmalıydım ki yüzüme bağırdı. “Barinthus izin versem başa geçer. Essus’un beni öldürüp tahta geçmesini istiyordu çünkü bu şekilde yemininin izin verdiği kadar tahta yaklaşmış olacaktı.” Basamakların dibindeki Barinthus’u işaret etti.

“Barinthus ile birlikte onu kral yapacak bir şey yapmadığınızı söyledim. Nasıl bir yemin istiyorsan ederim. Bu yalanları kulağına kim fısıldadı?”

“Hepsi yalan mı, Meredith?”

“Neler söylendiğini bilmiyorum ama Barinthus’un kral olmak istediği yalan.”

“O zaman başka ne yalan, Meredith? Yüzük bir çifti seçmiş ama ben bunu senden değil başkalarından duyuyorum. Bana sormadan oğlumun korumalarını tutsak etmişsin.

Cinayet soruşturmasında bir şüphelin var ama kim olduğunu bilmiyorum. Korumalarımın yeni liderini becerdin ve sadakati şimdi ikiye bölündü. Karanlık ve diğerleri gecenin içinde gözden kayboluyor, sebebini bile bilmiyorum.” Yanıma geldi, kolumu tuttu ve yüzüme bağırdı. “Burada kraliçe benim! Sen değilsin!”

Kelimelerimi dikkatlice seçtim, öfkeli olamayacak kadar korkuyordum, kolumun morarması umurumda bile değildi. “Sana bunları ve başka şeyleri de anlatmaya geldim, kraliçem, ama sen o şansını bana vermedin. Benimle özel olarak görüşmedin.”

“Utandığın şey ne ki herkesin önünde konuşmaktan korkuyorsun?”

“Ben hiçbir şeyden utanmıyorum, kraliçem ama aramızda sırlarımızın hepsini bilmemesi gereken hainler var.”

Beni sarstı. “Hainleri cezalandırdık.”

“Size yeni hainleri göstereyim mi, kraliçem? Bana ve adamlarıma saldıranları.”

“Bunun yeni bir suikast denemesi olmadığını söylemiştin.” Beni kendine çekti.

“Amaçları beni öldürmek değildi. Galen’i öldürmeye çalıştılar.” Çok yakınında olduğum için gözlerindeki titremeyi gördüm. Kehaneti biliyordu. Peri diyarına ilk girdiğimde bereket tanrıları ile birlikte olmamı bunun için istemişti. Gözlerinde bunları ve durduramadan bir şeyi daha gördüm. Korku. Sanırım çok fazlasını gördüğümü fark etti. Beni öyle bir itti ki korumalarım beni yakalamasaydı düşerdim. Buz beni bir süre tuttu, sonra Galen’e verdi. İkimizin önüne geçti. Şimdi bana ulaşmak için korumalarımın yanından geçmek zorundaydı. Bence bu kadar bariz

bir önlem iyi bir fikir değildi ama aklıma da başka bir şey gelmiyordu.

Buz, "Hainleri kraliçenin huzuruna çıkartalım mı?" diye sordu.

Kraliçe başıyla onayladı ve tahta doğru yürüdü, arkasına bakmadı. Bu yürüyüş sırasında yüz ifadesi ve gözleri üzerinde çalışıyor olmalıydı, ne kadar uğraşırsak uğraşalım şaşkınlığını göstermeyecekti. Kraliçenin önüne kimi getireceğimizi bildiğinden şüphe etmeye başladım. Bizim bilmediğimiz ve bilmemiz gereken bir şeyleri mi biliyordu? Gözlerindeki anlık korkunun anlamı neydi?

Crystall emrime uydu. Korumalarla Lord Kieran'ın içeriye girmesine yardım etti. Fakat Lord Innis'i yerde sürüklediler ve kraliçenin ayakları dibine bıraktılar.

Kraliçenin yüzü soğuk, duygusuz ve küstahtı. Basamaklarda dururken hiçbir şey belli etmedi.

Mistral hâlâ bıraktığı yerde dizleri üzerindeydi. Barinthus da bıraktığı yerde dikiliyordu. Sanırım dikkatleri üzerine çekmek istemiyordu.

"Bıçak Elinin Sahibi Kieran, eşin bana kötü şeyler fısıldıyordu. Barinthus'un tahta oturacağını ve gücünü tamamen kazanmadan onu öldürmem gerektiğini söylüyordu. Meredith ile birlikte olduğunu duyunca aklıma gelmedi değil, Barinthus birçok şey olabilir ama onurlu bir adamdır. Söz verdi ve tutacağına inanıyorum. Zaten sarayda kalmasına da bu yüzden izin verdim." Basamakları indi ve adamın tepesine dikildi. "Öyleyse, eşinin sözlerine neden bu kadar değer verdim?"

Bir süre sonra, "Mistral," dedi.

"Kraliçem."

“Kalk ve yanıma gel.”

Mistral söyleneni yaptı ama yüzünü saçlarıyla gizledi, sanırım yüz ifadesine güvenmiyordu. Mistral’ı suçlayamazdım.

“Kieran’ın eşini bana getir.”

Kieran’ın evinin başında Blodewedd vardı. Meşe, katırtırnağı ve erkek sakalının bahar çiçeklerinden Lleu Llaw Gyffes’in eşi olması için Gwydion ve Math tarafından yaratılmıştı. Kocasına ve evlilik yeminlerine ihanet eden bir kadını Unseelie arasına neden almıştı? Katil olmasına engel olan tek şey kocasının sevgilisini öldürmesi miydi? Çünkü zorla evlilik bizde var olan bir şey değildi. Yaratılmış ve bir hediye olarak verilmişti, bir köpek veya at gibi. Kadınların birlikte olacakları erkeği seçmesinin mümkün olmadığı bir dönemde bile bu kadarı çok fazlaydı.

Blodewedd ile ilgili hatırlamanız gereken tek şey kadınla iyi geçinirseniz size iyi davranacağı ve ihanet etmeyeceğiydi. Kadına hiçbir zaman kötülük yapmamak gerekti. Hatalarından ders alırdı. Şimdi intikamlarını bizzat alıyordu.

Blodewedd, Mistral yanına gelirken ayakta dikiliyordu. Saçları yaratıldığı çiçeklerin rengi gibi göz alıcı bir sarıydı. Derisi yumuşak, beyaz ile altın rengi arasında soluk bir renkti. Porselen bebeğimsi bir güzelliği vardı. Erkekler kadın yaratabilse böyle bir şey yaratırdı, gururlu kalkık göğüsleri *sidheler* için biraz fazla iriydi. Gözleri büyük ve sıvımsı bir koyuluktaydı, yüzünde büyüleyici baykuş gözleri gibi duruyordu. Söylentiye göre, bir baykuş formunda kalmakla lanetlenmişti. Bu doğruysa, gözleri dışında her tür laneti bertaraf etmeyi başarmıştı.

“Madenn benim korumam altında, Kraliçe Andais. Siz onu almadan önce onunla konuşmak istiyorum.”

“Senin evin de Nerys’inki gibi hain mi, Blodewedd?”

“Karanlığın kız kardeşine ihanet etmem.” Blodewedd hiç konuşmadan yüzlerce yıl geçirebilirdi ama şimdi konuşuyordu. “Evimin içinde böyle bir ihanete asla izin vermem.”

Andais, “Onunla konuşabilirsin,” dedi. “Ama herkesin önünde. Bu akşam daha fazla sır istemiyorum.”

Blodewedd selam verdi ve kadına döndü. Madenn, *side* standartlarına göre bile kısa boylu bir kadındı ama koyu renkli saçları, gözleri ve elbisesiyle otururken daha da küçük duruyordu. Sanki olduğu yerde büzüşmüştü. Normalde soluk deriliydi. Elleri şimdi sandalyenin kollarındaydı. Yüzü donup kalmıştı ve yerinden kıpırdamıyordu.

Blodewedd, “Madenn,” dedi. Sesini hepimiz duyduk. “Kocan için hain diyorlar. Bu konuda ne diyeceksin?”

Madenn soluk dudaklarını yaladı. “Ne diyeceğimi bilmiyorum.” Sesi heyecanlı çıktı, vücudunu ve yüzünü daha iyi kontrol ediyordu.

“Bir şey söylemek zorundasın çünkü Kraliçe’nin Kuzgunları senin için geliyor. Bana seni korumak için bir sebep ver. Masum olduğuna dair yemin edersen senin için kraliçeyle bile dövüşürüm. Ama şunu bilmelisin, Madenn, senin için ne kadar risk alacağımı ve bu riske değip değmeyeceğini bilmeliyim.”

Kieran’ın yüzünü göremiyordum ama elleri arkasında bağlı olsa bile eşinden daha doğal ve daha rahat duruyordu. Madenn’in yüzünde kalan kan da çekildi.

Blodewedd, “Bayılmanın bir faydası olmaz,” dedi. Sesinde sadece Andais’in sahip olduğu karanlık bir mırıltı

vardı. “Bu konuda kraliçeye meydan okumam için bana bir sebep verebilir misin? Bana mantıklı bir açıklama yap, Madenn, yanında olayım.”

Madenn karşısında dikilen kadına bakarken gözleri doldu ama ağzından tek kelime çıkmadı. Bir nevi suçunu itiraf etti.

Blodewedd başını önüne eğdi ve Mistral’a döndü. “Onu eylemlerinden dolayı ben bile kurtaramam.”

Kraliçe, “Kadını getir, Mistral,” dedi.

Madenn, Mistral kolunu tutarken ne konuştu ve ne kıpırdadı. Sonra bir çocuk gibi sandalyenin kolçağına tutundu. *Sidhe* standartlarına göre küçük olabilirdi ama kadına zarar vermeden yerinden kaldırmak mümkün olmayabilirdi çünkü güçlüydü. Tek bir kelimeyi ardı ardına mırıldandı. “Hayır, hayır, hayır.”

“Hawthorne,” dedim.

“Evet, prenses.”

“Mistral’a yardım et.”

Hawthorne beni selamladı, sonra koyu kırmızı zırhının içinde adım atarken boştaki eliyle miğferini taktı. Gidip kadının diğer yanına geçti. Mistral bağırsız saçlarını omuzlarına düşürdü ve anlaşmışlar gibi Hawthorne’a bakıp başıyla onayladı. İkisi de dizlerinin üzerine çöktü ve Madenn’in yapıştığı sandalyeyi yerden kaldırdılar. Ellerinde sandalyeyle Blodewedd’in insanların arasından geçtiler, sandalyeyi ağırlıksızmış gibi kraliçenin yanına taşıdılar. Madenn bu kadar korkmasaydı kadını onurlandırıyor gibi gözükeceklerdi, sanki tapılacak bir kraliçeymiş gibi taşınyordu. Yüzündeki ifade ise balonun gözdesi gibi değil kurban edilmeye götürülen biri gibiydi. Sandalyeyi kocasının yanına

koydular. Omuzları titredi, sanırım ağlıyordu. Kraliçe, “Meredith,” dedi. “Gel bana katıl.”

Emri tekrarlamak zorunda kalmadı.

Tahtına gitmişti, şimdi bir zamanlar Prens Cel’in oturduğu taht benim için boştu. Sadece yirmi dört saattir benim sandalyemdi. Kraliçe, eşi Eamon’a kürsüde biraz daha aşağıda olan diğer tahta oturmasını işaret etti. Daha aşağıda bir tane daha vardı. Yıllardır eşim olana değil günün gözdesine aitti. Belki de o anki eşime.

Ben tahtta yerimi en son aldığımda eşimin sandalyesinde Arada Gezinenlerin Lordu Sholto oturmuştu. Tam bunları düşünürken Sholto ve lanetlilerin kapıya yakın bir yerdeki masalarında olmadığını fark ettim. Kraliçenin arkasında da değillerdi. Lanetliler gelmemişti. Sholto kendi sarayının kralıydı. Goblinler de yoktu ama zaten planlanmış bir gün veya büyük bir tatil değilse goblinler bize katılmazdı. Fakat Sholto hiçbir zaman bu gibi toplantıları kaçırmazdı. Bir *sidhe* gibi aramızda yer almak için can atıyordu.

Kraliçenin insan hizmetkârı Tyler ayakları dibindeydi. Kraliçe, “Küçük goblinin nerede?” diye sordu.

Kitto’yu soruyordu. “Peri diyarındaki polislere göz kulak olan Rhys’e yardım ediyor.”

“Bir sorun çıktı mı?” Kieran’ın terlemesine izin verdi. Madenn açıkça ağlıyordu, Galen’i öldürme planının bir parçası olmasa kadına acıyacaktım.

Walters ve insanları içeriye girince peri diyarının nasıl bir etki yarattığını anlattım. Konu kraliçenin ilgisini çekti.

“Küçük goblininin polisi korumak için iyi bir seçim olduğunu sanmıyorum.”

“Ama kazayla birini büyülemeyeceği de kesin.”

“Evet, o kadar *sidhe* değil,” dedi.

Öfkeme hâkim olup cevap verdim. “Kaliforniya’da, bir deprem sırasında güçlerini kazandı.”

“Demek toprak senin için kıpırdadı, ne güzel.” Hem sokak diliyle konuşmaya başlamıştı hem de hafifçe hakaret ediyordu. Bu şekilde sohbete daha fazla devam edebileceğimi sanmıyordum.

“Bugün Mistral dışında kimseyi becerdin mi?” diye sordu.

“Gerçek anlamda bir cinsel ilişki mi? Hayır.”

“O zaman, Mistral, yerini al. Tanrıça biliyor ya belki de bunun için son şansındır.” Sözcüklerindeki tehdit hoşuma gitmedi ama Mistral’ın sandalyeyi hak ettiğini söyleyip itiraz edemezdim.

Buz diğer adamları iyi korumalar gibi yelpaze şeklinde etrafımıza açmıştı –tabii ki tutsakları korumayanlardan bahsediyordum. Barinthus olduğu yerde kaldı. Kraliçe adama bir bakış attı ama dostça bir bakış değildi. “Korumaların yanında yerini al, Barinthus. Çünkü sen orada durmayı seçtin.”

Barinthus bir an için tereddüt etti, sonra selam verip kraliçenin yanından dolaşıp korumalarımın yanına gitti. Biz kraliçeyi neyin öfkелendirdiğini bulana kadar sanırım görünmez olmayı tercih edecekti. Çok fazla düşmanı olduğu için böylesi daha iyiydi. Kraliçeyi öldürürse asiller birleşir ve Barinthus’u öldürürdü. Tabii ki Andais’in buna ihtiyacı da olmayabilirdi.

Kraliçenin arkasında sadece bir tane koruma, Whisper kaldı. Korumalarına bana yardım etme şansı verince ahırını boşaltacağını sanmamıştım. Belki de kendisi de dü-

şünmemişti. Kraliçe korumalarına başka biri için çalışma fırsatı verince hepsi balıklama dalmıştı. Bir erkeğe bin yıllık bekâret yeminini bozma şansı verirsiniz bir sürü şey yapabiliirdi.

Tabii ki benim olmak birkaç gün sonra peri diyarını terk etmek anlamına da geliyordu. Beni takip ederlerse sürgüne de gidebilirlerdi. Bunu anlıyorlar mıydı? Umurlarında mıydı? Anlamıyorlarsa Andais en büyük tehdidi olan sürgünün bir tehdit olmadığını fark edince çok şaşıracaktı.

Mistral eşin tahtının yanında yerini aldı. Saçlarının sandalyenin bir yanını okşaması için gri saçlarını kenara attı. Yüzünü görmek için mücadele ettim. İlk kez kraliyet kürsüsünden saraya baktığını görüyordum. Kraliçenin sözleri doğruysa ve öfkesinden saçmalamıyorsa, bu şansı bir daha bulamayabilirdi, belki de tek şansı buydu. Mistral ile kişisel bir sorunu mu vardı, yoksa benim vücudumla yüzüğün bütün korumalarını almasından mı korkuyordu?

Buz bir yanımda Galen bir yanımdaydı. Doyle'u özlemiştim. Neredeydi? Usna ve Cathbodua neredeydi? Galen'in elini tuttum çünkü adama yeterince dokunamamıştım. Az kalsın ölüyordu ve şimdi Galen'siz yapamıyordum. Fakat *sidhe* lordlarının arasında savaşıp hayatta kalmasını bekleyemezdim.

Andais sanırım Kieran ve Madenn'i sessizlikle terbiye ediyordu. Ben kraliçenin söze girmesini bekledim. Bu akşam Andais'i yeterince kızdırmıştım, daha fazla kızdırmak için elimden geleni yapardım.

"Kieran, kraliyet korumalarından birini öldürmeye çalıştın. Adil bir düelloda değil, pusu kurarak."

“Beni genç korumanı düelloya davet etmem için oyuna getirmeye çalışıyorsan işe yaramaz. Bunu yaparsam düello-nun yöntemini seçer ve büyüsüz onu öldüremem.”

“Korumalarım arasında en zayıf olanlardan birinin bile senden daha iyi savaşçı olduğunu mu söylüyorsun, Kieran?”

“Tabii ki. Kraliçe’nin Kuzgunları *sidhenin* en iyi savaş-çıları arasından seçilir. Elime kılıç alıp onu yenebileceğimi düşünecek kadar aptal değilim.” Kieran bana baktı. Soluk sakalı yüzünden eksik olmayan gülümsemeyi çevreliyordu. “Tabii ki genç lord, bunu hakaret olarak algılar ve bana meydan okumak istersen...” Ucunu açık bıraktı.

Galen’in elini sıktım ve Galen bir kahkaha attı. Kieran’ın gülümsemesi soldu.

Galen, “O kadar aptal mıyım?” diye sordu. “Tanrıça adına, umarım değilimdir.” Elimi havaya kaldırdı ve par-maklarıma bir öpücük kondurdu. Yüzünde daha önce gör-mediğim bir sertlik vardı.

“Ben Merry’nin tarafında ve yatağındayım, sırf guru-rum incindi diye bunlardan olamam.” Her zamanki gü-lümsemesi daha da genişledi ve belirginleşti, sanki az önce yüzünde gördüğüm gölge orada değildi. “Ayrıca, bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Beni iki büyücü ve üç savaşçı pusuya düşürdünüz. Benden bu kadar korktuğunuzu bil-miyordum.”

“Ben kendini beğenmiş bir periden korkmam.” Kieran’ın yüzü öfkeyle kızarmaya başladı.

Galen bir kahkaha attı ve dudaklarını tekrar elime bastırdı. “Madem benden korkmuyorsun, Lord Kieran, o zaman neden beni öldürmek için yanına o kadar adam aldın?”

Andais, “Ah, aynı fikirdeyim,” dedi. “Kieran bir korumayı öldürmek için yanına o kadar adamı ancak korkuyorsa alır. Buz veya Karanlık olsaydı anlayabilirdim. Hatta fırtınalar lordumuz Mistral olsa bile. Ama Galen’den bu kadar korktuğunu bilmiyordum.”

“Ondan korkmuyorum.” Ama sesindeki bir şey yüzünden içimden Shakespeare’den alıntı yapmak geldi. Kadınlar çok fazla itiraz ederdi. Saraya yaşamı geri getirecek yeşil adam olsa bile Galen’in neyi vardı da yanına bu kadar yardım almıştı? Çok güzel bir soruydu. Galen’i neredeyse kaybettiğim için daha önce aklıma gelmemişti.

“Galen’den korkmuyorsan neyden korkuyorsun, Kieran?” diye sordum.

“Lord Kieran,” diye beni düzeltti.

Andais, “Hayır, Kieran,” dedi. “Meredith tahtın varisi ve sen o kadar uzun süre yaşarsan bir gün onun kraliçe olduğunu bile görebilirsin. Bence sana benim gibi Kieran demesi yeterli.” Sesinde yine aynı mırıldanma vardı, ya seks ya da birine çok kötü zarar vereceği anlamına geliyordu. Bazen ikisi bir arada olurdu.

Kieran, “Neden mi korkuyorum?” diye sordu. “*Sidhe* ırkının yok olmasından.”

“Yeğenimim karışık kanının ölümsüzlüğümüzün sonu olacağına mı inanıyorsun?”

“Evet, birçoğu gibi. Bunu söylemekten korkuyorlar ama cesaretleri olursa onlar da aynısını yapar.”

Andais adamın arkasına baktı. “Bilmiyorum, Kieran. Sanırım eşinin pek cesareti kalmadı.”

Kieran, kadına baktı, yüzünde sorgular bir bakış vardı. “Cesaretini bulur da konuşursa bunun sonu iyi olabilir.”

Madenn hıçkırmaya devam etti. Bir zamanlar gençlik tanrıçasıydı, bu yüzden hep on beş yaşında gibi görünürdü. Suratını kaldırdığında çok daha genç duruyordu, sanki korkusu yaşını küçültmüştü.

“Birçok kez bu sarayı melezlerden temizleyeceğinizi söylediniz.” Sesi ağladığı için boğuk çıktı. “Biz sizin her zaman yapmak istediğinize yardım etmek istedik, Batı diyarından dönüp sizi bize düşman etmeden.”

Andais öne eğildi ve öfkesi azalmaya başladı. Kieran’ın yüzü ukala görünümünü geri kazandı.

“Crystall, üzerinde büyü veya kraliçeyi hedef alan bir tılsım olup olmadığına bak.”

Andais kaşlarını çatı. “Sen neden bahsediyorsun, Meredith?”

Madenn, “Lütfen Majesteleri, lütfen,” dedi. “Bize yardım edin.”

“Hawthorne,” dedim. “Bir daha ben izin vermeden konuşursa gırtlığını kes. Nasıl olsa iyileşir.”

Hawthorne itiraz etmedi, bıçağını çekti ve itiraz etse de kadının gırtlığına dayadı.

Andais bakışlarını kaçırdı, gözlerini eliyle siper etti. “Neler oluyor?”

Crystall, Madenn’in üzerini ararken Kieran itiraz etti. “Eşimin her yerine dokunuyor.”

Andais, “Dul kalırsa bozulacak evlilik yemini de kalmaz,” dedi.

Kieran’ın ağzı önce açık kaldı sonra kapandı. Gözlerinde ilk kez korku vardı.

Madenn küçük inleme sesi çıkarttı ve Hawthorne bıçağı biraz daha dayayarak kadının kanını akıttı. Kadın in-

ledi ama konuşmadı. Crystall, kadının dibine kadar girdi ve ardından kadının göğüslerinin altından küçük bir bez parçası çıkarttı. Birbirine dikilmiş iki parçadan oluşuyordu, bir madeni para büyüklüğünde minik bir yastık gibiydi.

Kalkanlarımı indirince hafifçe parıldadığını ve incecik bir çizgiyle kraliçeye bağlandığını gördüm.

Crystall ipliklerini kesti ve içindeki kurumuş bitkilerle yedi siyah saç telini açığa çıkarttı. Saçları parmakları arasına, geriye kalanları diğer eline aldı. “Bir tılsım, sadece ve sadece sizin için,” dedi. “Sözlerinin kulaklarınıza tatlı gelmesi için belagat tılsımı.”

Andais diğer taraftaki Barinthus’a döndü. “Sana başkalarına nadiren verdiğim bir şansı vereceğim, Lord Barinthus.”

Barinthus selam verdi. “Nedir o, kraliçem?”

“Bir özür.” Madenn ve Kieran’a baktı. “Galen’i öldürmek için ölümü neden göze aldın?”

“Ölümü göze aldığını düşünmüyordun,” dedim.

Bana baktı. “Beni etkilemek için üzerimde büyü kuruldu. Sırf bu yüzden birine veya ikisine birden meydan okuyabilirim.”

“Bana Siobhan’ın bir prensesi öldürmeye çalıştığını ama hâlâ yaşadığını, Ezekiel kadından korktuğu için hâlâ işkence görmediğini söyledi. Bunun için birini cezalandırmıyorsan yarı-peri bir koruma için kimseyi cezalandırmayacağını ifade etti.”

Kraliçe kafasını kaldırdı ve bakışında öyle bir şey vardı ki Kieran geriye çıkınca korumalara çarptı. “Bunları söyledin mi, Kieran?”

“O kelimelerle değil.”

“Ama anlamı bu muydu?”

Yutkundüğünü ben bile duydum. “Nerys’in bütün evi haindi ve sizi öldürmeye çalıştılar, kraliçem ama hâlâ yaşıyorlar. Melez bir korumanın hayatı neden kraliçenin kendisinden daha önemli olsun ki?”

“Gördün mü, Meredith, merhamet gösterirsen bunu sana karşı kullanırlar.”

“Nerys, evinin hayatta kalması için hayatını verdi. Merhametinin bedelini ödedi.”

“Belki.” Andais diğer asillere döndü. “Dormath.”

Ayağa kalkan adam oldukça uzun boylu ve inanılmaz zayıftı. Derisi sarayın en beyaz tenlerinden biriydi, kan-sız bir cesede benziyordu. Siyah cübbesinin başlığını geriye atınca saçlarının da derisi kadar beyaz olduğu açığa çıktı, neredeyse bir albinoya benziyordu. Sadece gözleri büyük, gösterişli ve siyahtı. Modern “ölüm” fikrine çok benziyordu. Bir zamanlar diğer *sidheler* gibi yakışıklı ve kaslı olduğu ama insanların inançlarıyla değiştiği söylenmişti. Bazıları ölümü bu kadar temsil ettiği ve insanların inançlarından kendisini koruyamadığı için büyü gücü zayıf bir gerizekâlı olup olmadığını merak ediyordu ama hâlâ insanların taptığı biriydi. Sesi beklenilenden daha pes çıktı.

“Evet, kraliçem.”

“Innis senin, Siobhan da öyle. Nerys’in evinin hain olduğu gibi siz de hain misiniz?”

“Hayır, kraliçem, yemin ederim ki ne Siobhan’ın ne de Innis’in planlarından haberim yoktu.”

“Siobhan için araya girdin. Merhamet dilendin. Buna izin verdim çünkü oğlum da Siobhan’a değer veriyordu ve

o da Siobhan'ın hayatının bağışlanmasını istedi. Oğlumu ve müttefikim olduğumu düşündüğüm birini dinledim.”

“Ben sizin tarafınızdayım, Majesteleri. Evim hâlâ evinizdir.”

“İki hain, Dormath, ikisi de aynı evden. Daha fazlası olmadığını nereden bileceğim?” Kraliçe eliyle tahtın kolçağında küçük daireler çizmeye başladı.

“Aynı şey Blodewedd'in evi için de geçerli değil mi?”

Blodewedd, “Beni bu işe karıştırma, Dormath,” dedi. “Kendi köpeğinin ismini taşıyorsun çünkü kendi ismini lekeledin.”

“Ben hiçbir şeyi lekelemedim.”

Andais, “Çocuklar,” dedi. Sesi alaycıydı. Tüylerimi diken diken etti. “Bir hükümdar olarak merhamet edersen başına bu işler açılır, Meredith. Şimdi anlıyor musun? Merhamet zayıflar ve ölenler içindir.”

“Kieran'ın eylemlerini nasıl yorumladığını biliyorum.”

Bana baktı, aslında dikkatini çekmek istemiyordum ama olan olmuştu. “Nasıl?”

“Beni öldürmeye çalışan birini öldürmezseniz Galen'i öldürmeye çalışana hiçbir şey yapmazsınız.”

“Sence bunu düşünmeye hakkı var mı? Sence cezalandırılmayacak mı?”

“Bence Siobhan öldürülmeli ve Kieran'a örnek bir ceza verilmeli.”

“İdam edilmeyecekse, nasıl bir örnek ceza?”

Kuruyan dudaklarımı yaladım. “Bunu düşünmedim, Andais hala.”

“Ah, ama ben düşündüm, işte kraliçe olmakla prenses olmak arasındaki fark da burada.” Korkunç bir şey söyle-

mek için kırmızı dudaklarını araladı ama kapı gümbürtüyle açıldı ve Doyle göründü.

•

25

Usna ve Cathbodia birini sürüklüyordu, Doyle'un arkasındaydılar. Parlak kırmızı beneklerle süslenmiş beyaz kürk giyen biriydi.

Andais, "Karanlık," dedi. "Bize katılman ne güzel oldu. Önümüze bu şekilde çıkarttığın kim?" Sesi hâlâ kendinden memnun mırıldanmasıydı, birisine zarar vereceğini vaat ediyordu. Doyle da kraliçeye yeni kurbanlar getirmişti.

"Gwennin, beyaz lord, biraz hırpalanmış durumda."

Gwennin, bildiğim kadarıyla, Cel'in dostu değildi. Saf Unseelie olan kimsenin dostu değildi. Seelie'den sürülen son perilerdendi ve hâlâ bir gün Seelie'ye dönecekmiş gibi davranıyordu. Seelie insanlar arasına sürgüne gönderilen birini kabul edebilirdi ama bir kez Unseelie oldunuz mu kirli ve affedilmez olurdunuz.

Bize doğru yürüyen Doyle'a baktım. Çocukken beni korkutan uzun boylu karanlık avcıydı, çok ciddi duruyordu. Fakat içimden bana gelmesini söylemeyi geçirdim. Beni kollarına almasını istiyordum. Güvende olmak istiyordum. Sarayın önünde kendimi güvende hissetmiyordum. Üç sene önce peri diyarından kaçmama sebep olanlar tekrar yaşıyordu. Bir sürü ölüm, bir sürü suikast denemesi. Sizi öldürmek isteyenlerin sayısı çoksa eninde sonunda başarılı olurlardı. Basit bir matematikti. Biz istediğimiz kadar denemeyi bertaraf edelim, bir kez başarılı olmaları yeterliydi.

Gwennin tutuklanan lordların dostu değildi. Hepsini bir araya getirecek bir plan göremiyordum. Bana karşı kaç plan yapılıyordu? Ve bunların cinayetlerle ne ilgisi vardı?

Andais, "Gwennin," dedi. Şaşkın gibiydi. "Bunların dostu değilsin." Aklımdan geçeni düşünmüştü. İyiye işaret miydi kötüye işaret miydi bilemedim. Politikada iyiye mi gidiyordum kötüye mi?

"Tek başına eyleme geçtiğini söyledi. Prensesin insan polisleri içeriye almasına kızmış. Bizim sarayımız böyle bir yardımı kabul etmemeliymiş. Bu yüzden insanları işe yaramaz hâle getirecek veya öldürecek bir büyü yapmış, tabii eğer büyü insanların yanına kadar taşınırsa."

"Taşınırsa?"

"Büyü Biddy'nin üzerine yapılmış, yarı insan olduğu için, kadının dokunduğu ve insan kanı taşıyan herkese bulaşacak türden bir şey."

Gwennin sesini buldu, Usna ile Cathbodu'nın arasında yerdeydi. "Büyünün prenses üzerinde işe yaraymış olması insan olduğunu gösterir."

Cathbodia adama bir tokat attı. “Söz verildiğinde konuş, hain.”

Andais, “Evet,” dedi. “Hepsi hain. Ne kadar çok hain var. Ama hiçbirisi Meredith’i öldürmeye çalışmadı. Galen’i öldürmeye, insanları durdurmaya çalıştılar ama Meredith’e bir şey yapmadılar. Ne kadar ilgi çekici.”

Üzerinde düşündüm ve haklı olduğunu fark ettim. Doyle’a baktım, benimle göz göze geldi. Hem ilgi çekici hem de şaşırtıcıydı.

Andais, “Cel’in korumaları neden seni değil de yeşil şövalyeyi öldürmeye bu kadar hevesli?” diye sordu.

Duygusuz bir ses tonuna bürünmeye çalıştım ve neredeyse başardım. “İnsanlarından biri beni öldürmeye çalışırsa Cel’in hayatı tehlikeye girer ama müttefiklerimi öldürmek prens için otomatik ölüm fermanı anlamına gelmiyor.”

“Ama neden Galen, Meredith? Gücünü azaltmak istiyorlarsa Karanlık veya Öldüren Buz olması gerekmez mi?”

“Veya Barinthus,” dedim.

Başıyla onayladı. “Evet, güzel noktaya parmak bastın.” Kieran ve eşine baktı. Hawthorne’un bıçağı hâlâ kadının gırtlığına dayalıydı. “Barinthus’u öldürseydim en güçlü korumalarımın birini kaybedecektim. O beni öldürseydi siz benden kurtulurdunuz ve siz de Barinthus’un ölmesi gerektiğini söyleyen ilk kişi olurdunuz.” Eteklerini düzeltircesine tahtında kıpırdandı. “Ah evet, Kieran, güzel plan. Ama bir hata yaptın.”

Kieran kafasını kaldırdı. “Nedir?”

“Prensesi ve adamlarını küçümsedin.”

“Aynı hatayı bir daha yapmayacağım,” dedi. Bana düşmanca bir bakış attı.

“Kieran, bana prensesi tehdit ettin gibi geldi. Bunu sen de duydun mu, Meredith?”

“Evet, Andais hala, duydum.”

“Buz, sen prensesi tehdit ettiğini duydun mu?”

Buz, “Evet,” dedi.

Kraliçe, “Karanlık,” dedi.

“Evet, prensesi tehdit etti veya bir dahaki sefere sizi öldürmeye çalıştığında daha dikkatli olacağını ifade etti, Majesteleri.”

“Evet, bunun ben de farkındayım.” Asillere döndü. “Blodewedd, beni tehdit ettiğini duydun mu?”

Blodewedd derin bir nefes aldı ve iç geçirdi, başıyla onayladı.

Andais, “Herkesin duyması için yüksek sesle,” dedi.

“Kieran bugün büyük aptallıklar yaptı. Artık onu ben veya evim kurtaramaz.”

Kieran, kadına baktı, ilk kez bu kadar korkmuştu. “Leydim, siz evimin başındasınız, bunu bana...”

“Aptallıklarına beni dâhil etme, Kieran. Madenn senin eşin ve her zaman gölgendi. Ama evimden kendine başka destekçiler bulabilseydin yanına Innis’i almak zorunda kalmazdın.”

“İlginç bir nokta.” Andais baygın yatan Innis’e baktı. “Dormath, sana bir seçim şansı sunuyorum. İnsanların biri ölmek zorunda. Innis veya Siobhan. Seç.”

Doyle, “Kraliçem,” dedi. “Bence Innis yaşasın ve Siobhan...”

“Kimi öldüreceğini biliyorum, Karanlık.” Bana baktı. “Senin de kimi öldüreceğini biliyorum, Meredith, ama bu kararı Dormath’ın vermesini istiyorum. Böylece evinin geri

kalanı da böyle bir şey yaparlarsa arkalarında olmayacağını bilsin.”

Dormath, “Kraliçem, lordlarım ve leydilerim arasında seçim yapmak zorunda bırakmayın beni,” dedi.

“Yerlerini almak ister misin, Dormath? Innis ve Siobhan’ı kurtarmak için kendini verir misin? İstiyorsan böyle bir teklifi değerlendirmek çok eğlenceli olacaktır.”

Dormath’ın yüzü daha da beyazladı, böyle bir şeyin mümkün olduğunu bilmiyordum. Büyük ve karanlık gözlerini kırıştırdı. Ölümün kapısı diye bilinen Dormath’ın bayıldığını mı görecektik?

Andais, “Yapma, Dormath, basit bir soruydu,” dedi. “Ya evin için bu bedeli ödersin ya da ödemezsiz. Nerys evi için bunu isteyerek yaptı.”

Dormath’ın sesi zayıf çıktı, sanki sesini kontrol etmekte zorlanıyordu. “İhanetinde bütün ev ona destek vermişti. Benim evimde ise bu ikisinden başka hain yok.”

“O zaman seç, Dormath. Prensesin ölüm isteğini geri çeviremem. Buna hakkı var.”

Dormath, “Bir ölüm, evet,” dedi. “Ama bir idam değil. İstiyorsa onları düelloya davet edip hayatlarını kendi alabilir.”

“Bu doğru olabilir, Lord Dormath,” dedim. “Eğer Siobhan bana tek başına saldırmış olsaydı ama tek başına değildi. Yanında iki kişi daha vardı. Beni pusuya düşürdü. Teke tek değildi. Bir suikast denemesiydi, saf ve basit gerçek bu.”

Dormath, “Innis sana saldırmadı,” dedi. “Yeşil şövalyeye saldırdı. Yaşamının bedelini isteyen o olmalı.”

Andais, “Sence prenesten daha mı merhametli olacak?” diye sordu.

Dormath, “Bence Galen her zaman adil biriydi,” dedi.

Galen elimi göğsüne bastırdı ve iç geçirdi. Mutsuzdu. “Adil ve iyi olmaya çalıştım; tabii, bunun anlamı ne bilmiyorum. Siobhan bir defasında Seelie’ye ait olduğumu, onların olmadıkları gibi göründüğünü söylemişti. Nasıl göründüklerini sormuştum. İnsan gibi görünmeye çalıştıklarını söylemişti, sanki bir lanetmiş gibi.” Yüz ifadesi ciddileşti, hiç Galen’e göre değildi. “Gerçekten beni öldürmeye çalışan birinin hayatını kurtarmaya yardım edeceğimi düşünüyor musun?”

İki *sidhe* birbirine baktı ve bakışlarını ilk kaçıran Dormath oldu. Bakışlarını önüne indirdi, kimse ile göz göze gelmek istemedi. “Herkes rakibini tanıyıp güçlerini ve zayıflıklarını ona karşı kullanmak ister.”

Galen, “Ben neden senin rakibinim?” diye sordu.

Dormath, Galen’i duymamış gibi devam etti. “Kraliçem, lütfen beni böyle bir seçim yapmak zorunda bırakmayın. Biri daha basit bir suç işledi ama diğerini daha çok seviyorum.”

Andais, “Galen’in sorusuna cevap ver,” dedi.

Dormath parıldayan gözlerini kırıştırdı ve kraliçeye baktı. Yüzünden hiçbir şey belli olmadı.

“Neymiş o soru, kraliçem?”

“Kelime oyunlarından sıkılmaya başladım, Dormath. Bunu sakın unutma. Son kez söylüyorum. Galen’in sorusuna cevap ver.”

Dormath ürperdi, uzun siyah cübbesi vücudunun üzerini kaplayan tüyler gibi göründü. “Bence oğlunuz bu sorunun herkesin içinde cevaplanmasını istemez.”

Andais’e, halama, kraliçeye baktım. Ben Dormath’in ne demek istediğini bilmiyordum ama kraliçe biliyordu.

Yüzlerce yıldır oğlunun sırlarını gizlemeye çalışıyordu. Yüzü soğuk, duygusuz ve kusursuzdu. Her hattı erkekleri kendisine çaresizce âşık olmaya sürükleyecek şekilde özenle işlenmiş gibiydi.

“Sorunun ne kadarına cevap vereceğine sen karar ver, Dormath. Dürüst bir cevap verirsen Prens Cel’in müttefiklerine ihanet etmiş olacaksın. Çünkü bunu yaptığını bilecekler. Gerçi planlarına dâhil olursan aramızda seni en büyük hainlerden biri ilan edecek de çok kişi var.”

Dormath uzun solgun elini masaya koyup dengesini sağladı. “Kraliçem...”

“Dormath, soruya cevap vermezsen bunu doğrudan bana meydan okuma olarak algılayacağım.”

Dormath, “Yaptıklarını gizlediğim için beni öldürecek misin?” diye sordu.

“Ben öyle mi dedim? Öyle dediğimi sanmıyorum.” Sonra bana döndü. “Ben öyle mi dedim, Meredith?”

Soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. “Kuzenim Prens Cel’in bildiğini veya yaptığını açıklarsa Dormath’a bir şey yapmayacaksınız. Bildiklerinin tamamını dile getirmesini istediğinizi de sanmıyorum.”

“Devam et,” dedi. Sebebini bilmiyordum ama hoşuna gitmiş gibiydi.

“Ama Galen’in sorusuna cevap vermezse teke tek dövüşeceğinizi ve onu öldüreceğinizi açıkça beyan ettiniz.”

Kraliçe gülümsedi, sanki zekice bir şey söylemiştim. “Kesinlikle.”

Önce kraliçeye sonra Dormath’a baktım ve adama bir anlığına acıdım. Adam şimdi cevabı olmayan bir soruyla karşı karşıyaydı, sonunda hayatta kalmayabilirdi.

Hâlâ masadan destek alıyordu. Kraliçenin kelimele-
rinin labirentinden bir çıkış bulamadığı yüz ifadesinden
belliydi. “Yeşil şövalyenin sorusuna sizin herkesin bil-
mesini istemediklerinizi söylemeden bir cevap vermenin
yolu yok.”

“Benim ne istediğimi bilmiyorsun, Dormath. Ama ses-
siz kalırsan seni öldürürüm ve kimse bunun adil olmadığını
söyleyemez çünkü teke tek olacak.”

Dormath yutkundu ve boğazı şimdi âdemelmasını tu-
tamayacak kadar ince görünüyordu. “Bunu neden yapıyor-
sunuz, kraliçem?”

“Neyi?” diye sordu.

“Sarayın bilmesini mi istiyorsunuz? Bunu mu istiyor-
sunuz?”

“Ben halkına ve halkının refahına kendisinden daha çok
değer veren bir çocuk istiyorum.”

Odada kusursuz bir sessizlik vardı. Hepimiz nefeslerimi-
zi tutmuştuk. Damarlarımızdaki kan bir anlığına durmuş
gibiydi. Andais, Cel’in kendinden başka bir şeye değer ver-
mediğini itiraf etmişti, benim yıllardır bildiğim bir şeydi.
Andais oğlunu perilerin, *sidhelerin* ve diğerlerinin kendi-
sinden aşağıda olduğunu söyleyerek yetiştirmişti. Gözünün
bebeği, kalbinin şarkısı, bu ülkenin tarihinden bile fazla bir
zamandır en değerli varlığıydı. Şimdi ise başkalarına daha
çok değer veren birini mi istiyordu? Cel annesinin fikrini
değiştirecek ne yapmıştı?

Dormath sessizliği bozdu. “Kraliçem, bu isteğinizi nasıl
yerine getireceğimi bilmiyorum.”

“Size istediğinizi verebilirim.” Maelgwn’in sesi her za-
manki neşeli ve pürüzsüz tonunu kaybetmişti. Şimdi hem

kibar hem de ciddi idi, daha önce böyle bir ses tonuyla konuştuğunu duymamıştım.

Andais adama baktı, sadece profilini gördüğüm için öfkeli bir bakış mı attı anlayamadım. “Yapabilir misin, kurt lordu, gerçekten mi?” Sesinde bir uyarı vardı, fırtına yaklaşıırken havadaki basınç gibiydi.

Adam, “Evet,” dedi. Ama tek kelimesini herkes duydu.

Kraliçe tahtına yaslandı ve ellerini oymalı kolların üzerine yerleştirdi.

“Beni aydınlat, kurt lordu.”

“Çocuklarınızdan iki tanesi büyüdü, kraliçem. Biri kraliçenin kendi yüzüğünü uyandırdı ve şimdi yüzüğün büyüyle bize her şeyi vaat ediyor. *Sidhelere* çocukları getirmenin tahta oturmaktan veya kendi hayatını kurtarmaktan veya kendi karnının şişmesinden daha önemli olduğunu söylüyor. Bize vaat ettikleri, asillerin büyük bir kısmının, belki de buradaki herkesin, sahip olmak için her şeyi vereceği bir şey. Bu çocuk, halkının isteklerini kendi isteklerinden önde tutmuyor mu?”

Hiç kıpırdamadım. Dikkatleri üzerime çekmek istemiyordum. Belki Maelgwn’in söyledikleri doğrudu ama kraliçe gerçekleri her zaman sevmez ve ödüllendirmezdi. Bazen yalan daha çok işe yarardı.

Andais’in en sevdiği yalan, Cel’in sarayın başına geçmeye uygun biri olduğuydu. Asillere gerçeği dile getirme karpısını kendisi açmıştı. Diğer seçenekleri yarıkanlı bir ölümlü de olsa kimse Cel’i seçmezdi. Sadece babam Andais’e Cel’de bir terslik olduğunu söyleyecek cesareti bulmuştu. Bu öyle bir terslikti ki şımartılmanın veya çok sevilmenin ötesinde bir şeydi.

Andais son düşüncemi duymuş gibi cevap verdi. “Ağabeyim yeni eşini hemen hamile bırakınca benden tahı bırakmamı isteyenler olmuştu. Reddettim.” Döndü ve bana baktı. “Seni eve neden çağırdığımı bilmek ister misin, Meredith?”

O kadar beklenmedik bir soruydu ki bir an için ağzım açık kaldı. “Evet.”

“Ben kısırım, Meredith. İnsan doktorlar benim için ellerinden geleni yaptı. Sen doğurgan olduğunu bu yüzden ispatlamalısın. Benden sonra gelecek kişi saraya yaşamı geri getirmeli. Maelgwn beni, soyum çocuksuz olduğu için hepimizi çocuksuz bırakmakla suçladı. Geçmişe dönebilsem...” İç geçirdi ve korsesinin izin verdiği kadar sandalyesine çöktü. “Otuz sene önce Essus’un tahta geçmesine izin verseydim acaba Unseelie şimdi nasıl olurdu?” Gözlerinde daha önce görmediğim bir acı vardı. Bu tek bakış hep sormak istediğim sorunun cevabını belli ediyordu. Babamın kardeşini sevdiğini biliyordum ama Andais’in babamı sevip sevmediğini bilmiyordum. Şimdi gözlerinde, yüzündeki makyaja rağmen hatlarında bu sevgi vardı. Yorgun görünüyordu.

“Andais hala—” dedim. Ama beni susturdu.

“Karanlıkta fısıldananları duydum, yeğenim, inanmadığım fısıltılardı. Ama yüzük gerçekten senin için yaşıyorsa, çocuk doğurabilecek çiftleri seçmeye başladıysa, söylentiler doğru olabilir. Maeve Reed, Seelie’nin Conchenn’i, hamile mi?”

Tam cevap verecektim ki vazgeçtim. Aramızda Seelie casusları olabilirdi. Evet dersem Maeve’nin hayatı tehlikeye girebilirdi ama Taranis kadını öldürmeyi zaten denemişti. Şimdi başka bir ülkedeydi, mümkün olduğunca uzaktaydı.

Cevap vermemek daha tehlikeliydi çünkü kısır olduğunu söyleyerek kralın yatağına girmeyi reddetmişti. Demek ki halamın aksine Taranis yüzlerce yıldır kısır olduğunu biliyordu. Tahtı bırakmamış, bir başkasının tahta oturmasına izin vermektense halkını yok olmaya ve ölmeye mahkûm etmişti. Seelie bütün bunlar yüzünden adamın ölümünü isteme hakkına sahipti.

Çok uzun süre düşündüm. Andais, “Meredith, sorun nedir?” diye sordu.

Buz omzumı sıktı, Galen yanımda hareketsiz kaldı. Doyle’a baktım, başıyla onayladı. Gerçeği söylemek daha iyiydi. “Evet, hamile,” diye fısıldadım.

Andais neden tereddüt ettiğimi sorar gibi Doyle’a baktı ama bunu sormayacak kadar iyi politikacıydı. Cevabını bilmediğiniz bir şeyi herkesin içinde sormazdınız. “Herkesin duyabileceği şekilde cevap ver, yeğenim.”

Sesimin duyulması için boğazımı temizledim. “Evet, hamile.”

Asiller kendi aralarında mırıldanmaya başladı.

Andais gülümsedi, sanki aldığı tepkiden memnundu. “Sen onun için bir doğurganlık büyüü yaptın mı?”

“Evet,” dedim.

Mırıltılar şiddetlendi, sahile fısıldayan dalgalar gibiydi.

“Kocası o zaman ölmek üzereydi, değil mi?”

Başımınla onayladım. “Evet.”

“Kanser tedavisi gören biri kısır kalabilir veya o işi yapamayabilir.”

“Bazen,” dedim.

“Ama sen ölen bir adamın son kez vazifesini yerine getirmesi için bir büyü yaptın.”

“Evet.”

“Tanrıça’nın eşi rolünü kim aldı? Bu büyüde tanrıçanın yanındaki tanrı kimdi?”

“Galen.” Bunu söylerken elini göğsüme bastırdım.

Mırıltılar yerini şaşkın nidalara bıraktı. Neredeyse çığlık atacaklardı. Bazıları inanmıyordu. Kim olduğunu bilmiyordum ama erkeklerden biri, “Bu, her şeyi açıklıyor,” dedi. Daha sonra sesin kime ait olduğunu Doyle veya Buz’a sorabilirdim.

Andais basamakların dibinde duran Kieran’a baktı. “Büyülü baştan çıkartma şikâyetini getiren asil kadın hamile olduğunu bilmiyordu, ben de bilmiyordum ve Galen’in babasını öldürdüm. Bir *sidhe* kadınıyla ölmek üzere olan bir insanın üremesini sağlayan, yaşam getiren bir savaşçıyı az kalsın öldürüyordun.”

Kieran şaşkındı, sanki düşüncelere dalmıştı. “Buna inanasım yok ama bugün hep gerçekleri dile getirdiğiniz için kraliçem şüphem kalmadı. Galen’i çok sevmediğiniz için onu kurtarmak adına yalan söylediyinizi de sanmıyorum.”

“Biz hiçbir zaman yalan söylemeyiz, Kieran.”

Adam başını önüne eğdi. “Demek istediğim...”

“Ne demek istediğini biliyorum.” Yerine alıştırmaya çalışan bir kedi gibi arkasına yaslandı. “Cel’in adamları seni bu hain plana dâhil etmek için ne söyledi?”

Kieran’ın karşı koymasını veya savaşmasını bekledim ama sadece cevap verdi. “Yeşil adamın ona hayat getireceğini.” Başıyla beni işaret etti çünkü ellerini kullanamıyordu.

Andais, Dormath’a döndü. “Siobhan sana ne söyledi?”

“Yeşil adamın peri diyarına yaşamı geri getireceğini.”

Kieran'ın yüzünde panik vardı. Sanırım taparcasına yere çölmek istedi ama elleri bunu yapmasına izin vermedi. "Bana öyle söylenmedi, kraliçem, yemin ederim. Sarayın eski günlerine geri dönme şansını yok etmeyi asla istemem."

Kraliçe, "Dormath," dedi. "Kieran'a psikik güçleri olan insanın Cel'e ne söylediğini açıklar mısın?"

Dormath selam verdi. "Yeşil adam peri diyarına yaşam getirecek. Hükümdar topraktır, toprak da hükümdar. Mutlulukları, doğurganlıkları ve sağlıkları toprağın mutluluğu, doğurganlığı ve sağlığıdır."

"Çok güzel söyledin, Dormath, çok doğru. Meredith'in yeşil şövalyesini, *sidhelere* çocukları geri getirebilecek kişiyi öldürseydiniz bize ne yapmış olacaktınız, Kieran, Madenn?" Cevap vermelerini beklemedi. "Onu öldürerek bütün ümitlerimizi ve hayallerimizi yok edecektiniz."

Kieran, "Ama ölü bahçeleri uyandırmaya başlayan Mistral ve Meredith'ti, yüzük Nicca ve Biddy'yi seçerken Meredith, Mistral ile birlikteydi," dedi.

"Şu anda eşin koltuğunda oturan da yeşil şövalye değil Mistral."

"Doğru sayılır, belki yüzük kral olması için fırtınalar lordunu seçmiştir. Ben şahsen *yeşil adam* sözünü yeşil tanrılardan biri olarak yorumladım ama belki de yanılıyorum. Yeşil adam herhangi bir tanrı veya eş de olabilir." Başını iki yana salladı. "Emin değilim. Modern Amerika'da kâhinlerin hâlâ bilmecelerle konuşması sinir bozucu mu yoksa rahatlatıcı mı bilemiyorum." Bana döndü. "Nicca ve Biddy'nin bu çocuğa sahip olmasına yardımcı ol. Ama kurallara uy, onu önce Biddy'ye verirsen bozuyoruz. Ama bu akşam Galen ve bir yeşil adamı daha yanına al."

“Hainlere ne olacak, Andais hala?”

“Sen git ve bebek yap, onlarla ben ilgilenirim. Sana birleşmiş bir saray vereceğim, Meredith. Benim sana ilk ve son hediyem olacak.” Bir elini yüzüme koydu. “Şimdi git, yeşil adamları yanına al ama diğerlerini benim yanımda bırak.”

Buz’un omzumdaki eli gerildi ve ben de itiraz edercesine bir ses çıkartmış olmalıydım ki bana baktı. Doyle ve Buz’a baktı, gözlerine öfke oturdu.

“Karanlık ve Buz’u da yanına al. Onlar senin ama hainleri cezalandırırken diğerlerine ihtiyacım var.”

“Ve Biddy ile Nicca,” dedim.

Sabırsızca elini havada salladı. “Evet, evet, gidin.”

Buz’un gerginliği azaldı. Başıyla onayladı. Ayağa kalktım ve kraliçeyi selamladım. Kapılara doğru yürüdük ve hainleri kraliçeye bıraktık. Hainleri muhtemelen öldürmeyecek ama yaptıklarına pişman edecekti. Bundan emindim. Arkama bakmamam gerekirdi ama baktım. Crystall, Hafwyn ve Dogmaela’yı gördüm, yüzlerini kontrol etmeye çalışıyorlardı. Mistral ve Barinthus’un yüzü okunmuyordu.

Durdum. Buz omzumu tuttu ve Galen yerinde buz kesti. Hareket etmemi istediler ama etmedim. Herkesi kurtaramazdım, bunu biliyordum, ama...

Doyle beni durdurmaya çalışmadı, sadece duygudan yoksun yüzüyle bana baktı. Bana hükmetme şansı verdi. Buz ve Galen gergin bir biçimde beni tutarken konuştum. Buz’un eli omzuma neredeyse acı veriyordu.

“Acil bir durum olur diye yanıma bir iyileştirici alabilir miyim, kraliçem? Galen yaralandığında bir iyileştirici istedim ama gelmedi.”

Başıyla onayladı ama dikkati kurbanlarının üzerindeydi. Kieran'ın tepesinde dikiliyor, bir eliyle adamın özenle ördüğü sarı saçlarını okşuyordu. "Evet, benim iyileştiricim dışında birini alabilirsin."

"Hafwyn," dedim.

Bana doğru yürümeye başlayınca yüzündeki rahatlama-yı gizleyemedi.

Kraliçe arkasından seslendi. "Meredith, bir iyileştirici istiyorsan güçlerini hâlâ kullanabilen birini alsan daha iyi olur." Sabırsızlanmaya başlamış gibi ellerini kalçasına koydu.

"Hafwyn, Galen ve Adair'i iyileştirdi."

Şimdi bana bakıyordu, dikkatini bana vermişti. "Onları nasıl iyileştirdi? İyileştirme yeteneğini yıllar önce kaybetti." Hem sinirli hem de rahatlamış görünüyordu. "Bu akşam güçlerini geri kazandırdıklarından mı?"

"Hayır, kraliçem, Hafwyn ellerini yaranın üzerine koyarak zaten iyileştirebiliyordu."

"Bana yeteneklerini kaybettiği söylendi."

Kadına dönüp, "Hafwyn," dedim. "Sen bu yeteneğini hiç kaybettin mi?"

Kraliçeye dönmeden başını iki yana salladı, sanki bakış-larını benden kaçırmaya korkuyordu.

Kraliçe, "O zaman neden korumaların arasında?" diye sordu. Merdivenleri indi ve etrafımdaki herkes gerildi. Gidebilir, kaçabilirdik ve ben herkesi riske atmıştım. Ama Andais ilk kez Cel hakkındaki korkunç gerçekleri duymaya meyilliydi. Bu ruh hâlinin ne kadar devam edeceğini bilmi-yordum ve Cel'in bir yaratık olduğuna gerçekten inanıyor-sa etkili olacak şeyler vardı.

“Prens Cel’in iyileştirmesini yasakladığı birini iyileştirmiş. Prens Cel o günden sonra kimseyi iyileştirmesine izin vermemiş, artık sadece ölüm getireceğini söylemiş.”

Andais bize doğru süzülürken elbisesi yerde tısladı. Hafwyn’in yüzü soldu.

“Bu doğru mu, Hafwyn?”

Hafwyn yutkundu ve kraliçeye döndü. Kimse söylemeden bir dizi üzerine çöktü. “Evet, Kraliçe Andais, doğru.”

“Korkunç yaraları dokunarak iyileştirebiliyordun ve Cel bu yeteneği kullanmanı yasakladı mı?”

Hafwyn kafasını kaldırmadı ama cevap verdi. “Evet.”

Andais bana baktı. “Senindir ama Cel’in korumalarını almana izin veremem. Kraliçe bile bir başka *sidhenin* sadakat ve hizmet yeminini bozmasını sağlayamaz.”

“Hafwyn bana gelerek yeminini bozmuyor çünkü hiçbir zaman Prens Cel’e bağlılık yemini etmemiş. Prens korumalarının büyük bir kısmı bunu yapmadıklarını söyledi.”

Doyle’un gözlerinden geçen bakış bunu yaptığıma değiştiğini anlamamı sağladı.

Andais kaşlarını çatı. “Bu doğru olamaz. Cel kardeşimin korumalarına ölümünden sonra kendine katılma şansı verdi. Cel’e bağlılık yemini ettiler.”

Hafwyn yere kadar kapandı ve cevap verdi. “Kraliçem, Cel bizi kendisine verdiğinizi söyledi. Bizden izin almadı veya bunu isteyip istemediğimizi sormadı. Yeminlerimizi bir prene ettiğimizi ve kendisinin de prens olduğunu söyledi.”

Andais, “Hepinizin kendisine hizmet etmeyi seçtiğini söylemişti bana,” dedi. Sesinde şaşkınlık vardı.

Hafwyn yüzünü yerdeki ellerinin arasından kaldırma-
dan cevap verdi. “Hayır, kraliçem.”

Andais, Biddy’ye döndü. “Sen yemin ettin mi?”

Biddy başını iki yana salladı. “Hayır, bunu hiçbir zaman
istemedi.”

Andais tahta doğru döndü. “Dogmaela, sen Prens Cel’e
bağlılık yemini ettin mi?”

“Hayır, kraliçem,” dedi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve
yüzünde biraz korku vardı.

Andais bütün hayal kırıklığını tiz ve yüksek sesli bir çığ-
lıkla dışarıya vurdu. “Kardeşimin korumalarını asla kimse-
ye vermem, kendi oğluma bile. Cel’e bağlılık yemini etme-
yen herkes istediğine hizmet etmekte özgürdür.”

“İstediğimize hizmet etmekte özgür müyüz?” Hafwyn,
kraliçeye bakmak için kafasını kaldırdı.

“Evet, ama prensese benim standartlarıma uygun hizmet
etmek zorundasın. Ona hizmet edeceksen, ona korumala-
rın benim kanıma ve evime hizmet ettiği gibi etmelisin.”

Biddy, “Prens Essus bizi sadece ve sadece kendine hiz-
met etmeye zorlamadı,” dedi.

Andais kadına baktı, başını iki yana sallayıp bana dön-
dü. “İzin verseydim korumalarına ne yapardın?”

“Kadınları, sizin de dediğiniz gibi beni hamile bıra-
kamayacakları için, bekâret yeminlerinden azat ederdim.
Çocuk sahibi olunca ve babasının kim olduğunu öğrenince
erkeklerinkini de kaldırırım.”

“Hiç hamile kalamazsan?”

“O zaman kendi seçtiklerimi yanımda bırakırım ve di-
ğerlerini kendine sevgili bulmaya gönderirim. Aşağı yukarı
yarım düzine erkek bence bana yeter.”

“Ya istemediklerinin bana geri dönmesi gerektiğini söylersem?”

“Bir zamanlar bekâret kuralını tohumlarını kendinize istediğiniz için koyduğunuzu söylemişsiniz ama hamile kalamıyorsanız neden saraydaki diğer kadınları hamile bırakmalarına izin vermeyelim?”

“Hem adil hem de düşünceli, tıpkı Essus gibi.” Bize sırtını döndü ve tahta doğru yürüdü. “Etrafındaki korumaları al ve git. Ve şunu bil, çirkin gerçeklerin yüzünden hainlerin cezası çok daha ağır olacak. Çünkü öfkemi dindirmek için ete ve kana ihtiyacım var.”

Buna söylenecek tek bir şey vardı. “Hemen gidiyorum, isteklerinizi yerine getireceğim, Andais hala.” Selam verdim ve Hafwyn de ayağa kalktı. Kimsenin beni iteklemesine gerek yoktu çünkü bu akşam şansımı fazla zorladığımı biliyordum. Biz odadan çıkarken kraliçe, Kieran’ın saçlarını okşuyordu. Kapılar kapanmadan önce son duyduğumuz ses Madenn’in çığlığı oldu. Arkama bakmak istedim ama Buz ve Galen buna izin vermedi. Bu akşam daha fazla arkama bakamazdım.

26

O damın önünde kelebeklerden bir fırtına vardı, sanki birisi bir çiçek dürbününü kırıp bütün renklerini havaya saçmıştı. Bu renkler şimdi havada duruyor, süzülüyor ve dönüyordu. Bir an için minik için minik elleri ve ayakları, parlak elbiseleri ve peştamalları göremedim. Sadece cazibe büyülerinin göstermesini istediği şeyi gördüm. Sineklerden bir bulut inanılmaz güzel bir şey gibi önümde duruyordu. Gözlerimi kırıştırdım ve gerçekte ne olduklarını anlamak için odaklanmak zorunda kaldım. Galen elimi geri çekti ve hepimiz gökkuşağı bulutunun önünde durduk.

Galen'in tepkisi daha önce böyle bir yarı-peri bulutunu gördüğüm zamanı hatırlattı. Galen taht odasında zincire vurulmuştu. Vücudu yarı-perilerin kanatları altında neredeyse gözden kaybolmuştu. Bir suyun dibinde susuzluğu-

nu gideren kelebeklere benziyorlar, beslenmenin ritmiyle kanat çırpıyorlardı. Ama su değil Galen'in kanını içiyorlardı. Galen'in vücudu zincirlerin arasında kasılıyor, gırtlığından tiz çığlıklar yükseliyordu. Sırtı yay çizince yarı-perilerin bir kısmı kalkmış ve neden çığlık attığını görmüştüm. Kasıkları kanlı bir kitleden ibaretti. Hem kan hem et alıyorlardı.

Galen elimi acıtana kadar sıktı. Kafamı kaldırdım ve gözlerinin iyice açıldığını, dudaklarının aralandığını gördüm. Cel'in Galen'in erkekliğini yok etmek için yarı-perilerle neden anlaştığını şimdi biliyordum. O zaman anlamsız zalimliklerinden biri gibi gelmişti.

Kelebekler ve güvelerden oluşan çiçek dürbünü bir perde gibi açıldı ve hayaletimsi bir güveye benzeyen soluk kanatlı Kraliçe Niceven ortaya çıktı. Elbisesi gümüştenmiş gibi parlıyordu, tacındaki elmaslar o kadar parlaktı ki pırıltılarından yüz hatları seçilmiyordu. Neye benzediğini biliyordum çünkü zayıf ve iskeletimsi güzelliğini daha önce görmüştüm. Bir Barbie bebek büyüklüğünde de olsa Hollywood'a yakışacak kadar zayıftı. Parıltılı soluk beyazlığı görünce insanların perileri neden ölümlerin ruhları veya melekler olarak gördüğünü anladım. Aslında ikisine de benziyordu. Bir hayalet olamayacak kadar somut, bir melek olamayacak kadar böceksiydi.

Galen elimi sıkıyor olsaydı Niceven ile konuşmaya gider, kraliyet ailesinden biri olarak kraliyet ailesinden biriyle sohbet ederdim. Fakat güzel ve kana susamış buluta daha fazla yaklaşmasını isteyemezdim. Doyle çelişkimi anladı ve öne çıktı, saygıyla selam verdi. "Kraliçe Niceven, bu onuru neye borçluyuz?"

“Hoş sözler, Karanlık.” Sesi şeytani küçük çanların tınısı gibiydi. “Ama sence de biraz geç olmadı mı?”

Kibar ve duygudan yoksun saray sesiyle, “Ne için geç, Kraliçe Niceven?” diye sordu Doyle. Nasıl bir politik fırtınanın ortasında kaldığını anlamadığında kullandığı ses tonuydu.

“Kibar olmak için, Karanlık, kibar olmak için.” Doyle’un üzerinden beni görene kadar havaya yükseldi. “Artık prensesin aracısız konuşabileceği kadar iyi biri değil miyim?”

Galen elimi sıkarken Niceven’e seslendim. “Galen’in senin ve türünün yanına neden gelemediğini biliyorsun.”

“Sen yeşil şövalyene bağlı mısın? Et olarak onunla bir misin de yanında o olmadan benim yanıma gelemiyorsun?” Başını yana yatırınca soluk gözlerini gördüm. Şimdi öfkesini gizlemeye çalışmıyordu. Tacını binlerce kez görmüştüm ama değerli taşların bu kadar ışıldadığına hiç şahit olmamıştım. Sonra koridordaki ışığın her zamankinden daha parlak olduğunu anladım, elektrik lambalarının parlaklığına denkti.

“Görüyor musunuz, bizimle çok ilgileniyor. Sarayın koridoru ilgisini daha fazla çekti.”

Gözlerimi kırıştırdım ve uçan kraliçeye baktım. “Özür dilerim, Kraliçe Niceven, ama tacınızın parıltısı gözümü aldı. Daha önce güzelliğine birçok kez şahit oldum hiç bu kadar çekici değildiniz. Bu koridordaki ışığın sizin ve güzelliğinizin hak ettiği kadar parlak olduğunu fark ettim.”

“Güzel sözler, Prenses Meredith, ama içleri boş. Bana ve saraya yaptığınız hakareti bu sözlerle silemezsiniz.”

Neden bahsettiği hakkında bir fikrim yoktu. Çok yorgun olduğum için önemli bir şeyi mi unutmuştum? Çünkü

bitkindim, çok kısa süre içerisinde çok fazla şey yaşadığım için ağrı veren bir yorgunluktan üzerimdeki. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum. Peri diyarında saatler yoktu. Bir zamanlar vardı çünkü burada zaman dışarıdan farklı işlerdi. Şimdi yoktu çünkü işe yaramıyorlardı. Perilerin eskisi gibi olmadığını bir kanıtı daha.

Doyle, “Sarayınıza ne gibi bir hakarete bulundu?” diye sordu.

“Hayır, Karanlık, hakareti o yaptı, soruyu da o sorsun.” Kanatları devasa bir güveninkiler gibi duruyor ama öfkelenildiğinde güve kanatları gibi hareket etmiyordu. Bulanıklaşan kanatlar vızıldamaya başladı; Doyle’un yanından geçip önümde durdu.

Galen geri çekilince tökezledim. Beni otomatik olarak yakaladı ama bunu yaparken minik periye yaklaştı. Yanımda dondu kaldı, kolları beni de kilitledi.

Niceven tısladı, minik iğnelere benzeyen dişlerini gösterdi ve öne atıldı. Bence sadece omzuma konacaktı ama Buz kolunu savurdu. Kraliçeye vurmaya çalışmadı ama korumalar hemen tepki verdi ve kraliçelerine uçtu. Gökkuşağı renklerinde yapraklar gibi üzerimize düştüler, minik elleri ve keskin dişleri saldırıya hazırды.

Galen bir çılgılık attı ve elini havaya kaldırdı, arkasını dönüp vücudunu kalkan yaptı. Sonra koşmaya başladı ama tökezleyip düştü, ben de altında kaldım. Bütün ağırlığını bana vermemek için bir kolunu yere koydu. Yüzüm ezilmiş yaprakların zengin kokusuna boğuldu. Gözlerimi açtım ve kendimi yeşilliklerin içinde buldum. Bir an için Galen’le başka bir yere gittiğimizi düşündüm ama parmaklarım çimenlerin altındaki koridorun taşlarını buldu. Karşı duvara

baktım ve diğer korumaların etrafımızda dikildiğini gördüm. Çıplak kayalardan bitkiler fışkırmıştı.

Galen tepemde duruyor, beni vücuduyla koruyordu. Hâlâ gergindi ve ilk vuruşu bekliyordu ama saldırı gelmedi. Kafamı çevirdim ve gözlerini sıkı sıkı kapattığını gördüm. Beni korumak için en büyük korkusunu bile göze alıyordu. Çiçekleri henüz görmemişti ama diğerleri görmüştü.

Niceven tısladı. “Şeytani *sidheler*, şeytanlar. Onları büyülediniz.”

Doyle, “Enteresan,” dedi. “Çok enteresan.”

Hawthorne, “Çok etkileyici,” dedi. “Ama bu kimin işi?”

Nicca, “Galen,” dedi.

Galen tepemde rahatladı. Gözlerini açtı ve şaşkınlıkla koridordaki bitkilere baktı. “Bunu ben yapmadım.”

Nicca, “Evet,” dedi. Kendinden çok emindi. “Evet, sen yaptın.”

Galen bir kolu üzerinde yükseldi, şimdi tepemde yarı oturur pozisyondaydı. Arkasına döndü ve gördükleri karşısında ağzı açık kaldı. Ben de doğrulup baktım. Çiçekler koridoru kaplıyordu. Kanatlı yarı-periler çiçeklerin üzerinde yuvarlanıyor, polene bulanıyordu. Kedi nanesine tepki veren kediler gibiydiler.

Kraliçe Niceven tepelerinde uçuyordu ve çiçeklerin çağrısından etkilenmemişti. Yanında yarım düzine kanatlı savaşçı vardı. Diğerleri Galen’in çiçeklerine koşmuştu. Bir büyüydü, bunu anlamıştım ama ben de Galen gibi çok şaşkındım.

“Yeni bir güç sahibi olmayan tek kişiydi.” Buz kılıcının ucuyla çiçeklerden birini dürttü.

Doyle, “Evet,” dedi. Çiçeklere ve büyülenmiş yarı-perilere baktı. “Kesinlikle.” Sırıttı, karanlık yüzünde parlak

dişleri açığa çıktı. “Gücü artmaya devam ederse bunu insanlara, hatta *sidhelere* ve ordulara bile yapabilir. Savaşları kazanmanın böyle güzel yolları olduğunu unutmuşum.”

Arkamızdan bir ses, “Vay canına,” dedi. “Sizi beş dakika yalnız bırakıyorum ve buraya bir bahçe dikmişsiniz.” Rhys’ti konuşan, polise *sithen*in dışına kadar eşlik edip geri dönmüştü. Nicca neler olduğunu anlattı. Rhys, Galen’e bakıp sırtıttı. “Bu da nedir, çiçek eli mi?”

Nicca, “Bir güç eli değil,” dedi. “Bir yetenek, büyü bir yetenek.”

Rhys, “Ekmek yapmak veya nakış işlemek gibi mi?” diye sordu.

Nicca, “Hayır,” dedi. Espriyi umursamadı. “Mistral’ın fırtınayı çağırması gibi. Gücün açığa çıkma şekli, var olmuş hâli.”

Rhys bir ısıklık çaldı. “Yoktan bir şey var etmek. Unseelie bunu çok uzun zamandır yapamıyor.”

Galen en koyu renkli çiçeklerden birine dokundu ve içinden eline bir yarı-peri düştü. Isırılmış gibi irkildi ama zarif figürü yere bırakmadı. Kısa kahverengi elbise giymiş bir dişiydi, Galen’in elinde yatarken kahverengi ve kırmızı ve krem renkli kanatları vücudunun iki yanında duruyordu. Yarı-peri standartlarına göre bile küçüktü. Vücudu Galen’in elini doldurmuyordu. Tamamen hareketsizdi, yüzünde bir gülümseme vardı, gözleri geriye devrilmişti. Vücudu arasına girdiği çiçeğin siyah polenine bulanmıştı. Sadece sarhoş değildi, mutluluktan kendinden geçmişti.

Galen daha da şaşırıldı. Doyle’a baktı, küçük periyi gösterdi. “Yüz yaşın altında olanlar için biri bana Danu adına neler olduğunu açıklasın. Bunu kasıtlı olarak yapmadım

Çünkü mümkün olduğunu bilmiyordum. Bunu bilmiyorsa nasıl yaptım? Büyü irade ve niyet gerektirir.”

Doyle, “Her zaman değil,” dedi.

Buz, “Senin bir paransa buna gerek yok,” dedi.

Galen bağını iki yana salladı. “Bu ne demek?”

Rhys, “Belki de büyü dersini sonraya saklamalıyız,” dedi. “Yalnız kalınca anlatırsınız.” Tepemizde dikilen minik kraliçeye ve etrafa saçılmış ordusuna bakıyordu.

Niceven, “Evet, beyaz   valye, sırlarınızı benden saklayın,” dedi. “ nk prenses benimle yaptığı pazarlığı bozdu. Benim insanlarımdan g  zleri ve kulakları onun değil. Prens Cel’e hizmet ediyoruz artık.”

Ayağa kalktım, bunu yaparken   eklerin arasında kendinden geçmiş yarı-perilerin üzerine basmamaya dikkat ettim. Bunu yaparsam çok k  t olurdu. “Ben pazarlığımızı bozmadım, Niceven, sen Sage’i aldın. Yanımda olmazsa benden kan alamaz.” Yüzümün yakınına girdi, kanatları   yle hızlı hareket ediyordu ki gerçek bir güveyi paramparça edebilirdi. Sage’den bunun   fke anlamına geldiğini biliyordum.

“Vekilime ve dolayısıyla bana verilecek biraz kan ve biraz seks enerjisi üzerinden pazarlık yaptım. Pazarlığımızda onu *sidhe* yapman yoktu. Kanatlarını kullanma yeteneğini kaybetmesi de yoktu. Ayrıca...”

“Yatağına giremeyecek kadar büyük olması da yoktu,” dedim.

“Ben evliyim,” dedi. Son kelime bir lanet gibiydi. “Kraldan bağka sevgilim yok.”

“Hayır,  nk en sevdiğin sevgiline sahip olamıyorsun ve onu diğer bütün zevklerden mahrum ettin.”

Kanatlarının rüzgârı saçlarımı dalgalandırdı ve yüzüme vurdu. Hava serindi ama öfkesi değildi. “Sarayımda ne yaptığım beni ilgilendirir, Prenses.”

“Öyle ama beni pazarlığı bozmakla itham ediyorsun fakat bozmadım. Hâlâ sana kraliyet kanı vermeye niyetliyim.” Elimi yavaşça ve nazikçe öne uzattım, bileğimi açığa çıkarttım. Başka bir yanlış anlaşılma istemiyordum. “Kanı bizzat almak ister misin? Sage’i temsilcin olarak gönderdin çünkü Batı Diyarı buradan çok uzaktı ama şimdi yanıdayım.”

Korkmuş bir kedi gibi tısladı ve tepemde vızıldadı. “Dünyanın bütün güçleri için bile senin *sidhe* etinin tadına bakmam. Benden kanatlarımı alamazsın.”

“Ama Sage insan formuna zaten geçebiliyordu. Sen geçemiyorsun ve bu yüzden büyük boyutta kalmazsın.”

Tekrar tısladı, başını iki yana salladı, etrafımızda gökkuşağı renkleri dans etti. “Asla!”

“O zaman başka bir vekil seç,” dedim.

“Böyle bir riski kim göze alır?” diye sordu.

Zayıf bir ses, “Kaybedecek kanatları olmayan biri,” dedi.

Bakışlarımı aşağıya indirdim ve karşı duvarın dibindeki yarı-perilere baktım. Hiçbirinin kanatları yoktu ama başka şekilde bir yerden başka bir yere gidebiliyorlardı. Zarif arabalarını krem renginde fareler çekiyordu. Gösterişli bir arabanın ise bir düzine beyaz faresi vardı. Tepesinde birden fazla binici olan birkaç dağ gelinciği gördüm, bir tanesi standart siyah renkteydi, diğeri ise beyaz tüyleri ve kırmızımsı gözleri olan bir albinoydu. Daha büyük binicilerden ikisini bir monitör kertenkelesi taşıyordu. Monitörün koşum takımları yerine birini ısırmasından korkulan bir köpekmiş gibi ağızlığı vardı. Bu kertenkeleler vahşiydi ve ya-

kaladıkları küçük boyuttaki her şeyi yedi. Ben bir Barbie bebek boyunda olsam bu hayvanları yakınımda istemezdim. Duvarın dibindeki hareketlilik bir sürü çok bacaklı yarı-peri olduğunu da fark etmemi sağladı. Bazıları minik örümcek sentorlara benziyordu, sekiz bacak bir araya geliyor ve yuvarlak gövdeyi incecik kumaşlar örtüyordu. Bir tanesi siyah bir böceğe benziyordu, böcek kamuflajına dikkatli bakarsanız soluk yüzünü görebiliyordunuz.

Farelerin çektiği arabalardan birindeki erkeklerden biri, “Ben konuştum,” dedi. Yanında bir kadın vardı. Adamın kolunu çekiştiriyor, el sallamasına engel olmaya çalışıyordu. “Hayır, Royal, hayır,” dedi. “Bunu yapma. Kanatlarının olmamasından daha kötü şeyler de var.”

Farenin dizginlerini bıraktı ve diğer kadının kolunu tuttu. “Bunu yapacağım, Penny, bunu yapacağım.”

Penny başını iki yana salladı. “Seni kaybetmek istemiyorum.”

“Beni kaybetmeyeceksin.”

“Ya seni de *sidhe* yaparsa.”

“Benim başka boyutum yok, Penny. Sage gibi insan formunda kapana kısılamam çünkü bu benim güçlerimden biri değil.” Kadına sarıldı ve kısa siyah saçlarını okşadı, sonra bana döndü. Saçları kısa ve siyahtı, kâküllerinin altında iki zarif anten göze çarpıyordu ve onlar da saçları gibi siyahtı. Gözleri büyüktü ve badem şeklindeydi, Doyle ve Sage gibi kusursuz bir siyahlığa sahipti. Derisi ise bütün bu karanlığa rağmen çok beyazdı. Kadın kafasını kaldırıp bana baktı ve kadının da antenleri olduğunu gördüm. Yarı-perilerde sık rastlanılan bir şey değildi ama kanatsız olanların anteni olması daha da şaşırtıcıydı.

İki soluk oval göz bana baktı. Çenesi kadıninkinden daha köşeliydi, kadıninki gibi kavisli değildi. Erkeğin boyu kadından biraz daha uzundu, omuzları daha geniş ve kalçası daha dardı ama bu farklılıklar dışında birbirlerine çok benziyorlardı.

“Siz ikizsiniz,” dedim. “Pennyroyal, Penny ve Royal.” Bir ismi ikizler arasında bölmek yarı-perilerde gelenektir.

Başıyla onayladı ve sadece bana baktı. Koyu mor tunikleri bile birbirine benziyordu. Diğer yarı-perilerden daha fazla şey giymişlerdi. Elbisesi vücudunu boynundan dizlerine kadar kapatıyordu. Erkek olanın tuniği de aynıydı. Kanatsız olanlara bakınca benzer şeyler giydiklerini gördüm. Kanatlı erkekler genelde etek veya peştamal ile idare ederdi. Kanatlı dişiler ise mini etek veya daha azını tercih ederdi. Sadece Kraliçe Niceven bileklerine kadar inen bir elbise giyebilirdi. Kraliçe olduğu için daha fazla kıyafeti olurdu ama kanatlı olanlarla olmayanlar arasındaki bu farkı daha önce fark etmemiştim.

Niceven, “Ben henüz bunu kabul etmedim,” dedi. Gelim omzumun üzerinde uçtu.

“Lütfen, Majesteleri, denememe izin verin. Kanatsız olmanın, yürümenin veya bir şeylere binmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz.”

Niceven minik kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. “Senin ve senin gibi lanetlenmiş olanların acısını paylaşıyorum, Royal, ama buna dokunarak kanatlardan çok daha fazlasını kazanabilirsin.” Beni işaret etti. “Yeşil şövalyeye ne olduğuna baksana.”

“Sizden birinin böyle büyüler yapması çok mu kötü olur, Majesteleri?” diye sordu.

Gelip yüzümün önünde uçtu. “Bana ve sarayıma bu kadar ağır bir hakarete bulunduktan sonra sana nasıl güvenilebilirim, Prenses?”

Doyle, “İlk geldiğinde de bir hakareten bahsettin, prensesin yaptığını söyledin, neden bahsediyorsun?” diye sordu.

Niceven kendisini görmesi için havada döndü, sonra hepimizi görebilmek için geri çekildi. “İznim olmadan benimkilerden birini tutsak ettiniz. Beatrice *sidhe* değil, benim. İnsan formunda sıkışıp kalmış olsa da bir yarı-peri. Beatrice, Andais’in veya senin değil. Katil bizden biri, kurban bizden biri ve sen bana bir mesaj gönderme nezaketini bile göstermiyorsun. Hiçbir sarayı böyle boşlayamazsın.” Kanatlarının rüzgârı saçlarımı okşayana kadar yakınımaya girdi. “En azından Goblin Kralı Kurag ile bağlantıya geçmeliydin. Böyle bir şeyi benim gibi söylentilerden ve dedikodulardan öğrenmemeliydi. Sholto, Lanetliler Kralı, dün akşam senin için eşin koltuğunda oturdu. Ona sormadan onunkilerden birini tutuklayamazdın.” Tavana uçtu ve öfkeli bir kelebek gibi ileri geri uçmaya başladı.

Bembeyaz ve parıltılı Niceven’e baktım, gururu incinmişti, küstahtı ve korkuyordu. Sarayı bizim için önemsiz olduğu için sadece ismen kraliçe olmaktan korkuyordu. Haklıydı.

“Peasblossom’u tutuklayınca sana mesaj göndermemiz gerekirdi. Öldürülenin bir yarı-peri olduğunu keşfedince de aynısını yapmamız gerekirdi. Haklısın, Goblin Kralı Kurag’ı da aramalıydım. Sholto’ya haber vermeliydim. Sana yaptığımı onlara yapmazdım.”

Buz, “Sen bir *sidhe* prensesisin,” dedi. “Kimseye açıklama yapmak zorunda değilsin.”

Kafamı iki yana salladım ve koluna hafifçe vurdum. “Buz, vaktimin büyük bir kısmını insanlara açıklama yaparak geçiriyorum.”

“Yarı-perilere yapmana gerek yok,” dedi. Yüzünde küstah ve soğuk bir ifade vardı, inanılmaz yakışıktıydı.

“Buz, yarı-periler ya kendi başlarına saygıyı hak eden bir saraydır veya değildir. Kraliçe Niceven bu konuda sinirlenmekte haklı.”

Eli kılıcının kabzasındaydı ama bir şey demedi. Belirli bir noktanın ötesine geçerek hakaret etmek sarayın tamamını, halkın tamamını incitmek demekti. Bunu yapmaya niyetli değildi.

“Merry haklı.” Galen ayağa kalktı, nereye bastığına çok dikkat etti. Minik kahverengi kanatlı peri hâlâ elindeydi. “Kraliçe Niceven ve yarı-perileri sevmeyebilirim ama Niceven bir kraliçe ve bir sarayları var. Neler olduğunu ona haber vermeliydik.” Minik kraliçeye baktı. “Sizin için bir şey ifade eder mi bilmiyorum ama üzgünüm.”

Niceven yavaşça aşağıya indi. Kanatları yavaşladı, hafif bir rüzgâr estirdi. Zarif güve görünümü geri döndü. “Sana yaptıklarımızdan sonra özrü hak eden sensin.” Galen’i daha önce hiç görmemiş gibi yüzüne baktı. “Bizden korkuyorsun, nefret ediyorsun. Neden saygı gösteresin?”

Galen kaşlarını çatı ve içinden geçenleri kelimelere dökmeye uğraştı. Doğru olan buydu, ilk kez politik olarak yapılacak en zekice eylemdi ama bu yüzden yapmıyordu.

Sonunda, “Sana bir özür borçluyuz,” dedi. “Merry açıkladı. Diğerlerinin aynı fikirde olup olmadığını bilmiyorum ama ben aynı fikirdeyim.”

Niceven yanıma geldi. “Özür diledi çünkü yapılacak en mantıklı şey buydu.”

“Evet,” dedim.

Önce Galen’e sonra bana baktı. “Ah Prenses, bunu yakınında tut çünkü *sidheler* arasında yalnız bırakılamayacak kadar tehlikeli.”

Galen, “Tehlikeli?” diye sordu. “Kim için?”

Niceven, “Öncelikle kendin için,” diye cevap verdi. İnce ve zarif ellerini beyaz elbisesinin üzerine koydu. “Yüzünde iyilik var, iyilik ve kibarlık. Yanlış saraydasın, yeşil şövalye.”

“Babam bir periydi ve annem de bir Unseelie *sidhesi*.” Başını iki yana sallayınca Niceven biraz geri çekilmek zorunda kaldı. “Hayır, ışıltılı saray bana dokunamaz.”

Niceven çiçeklere ve büyülenmiş yarı-perilere baktı. “Şimdi dokunabilirler.”

Hawthorne, “Hayır,” dedi. “Taranis karanlık saraya katılanları affetmez. İnsanların arasında sürgüne gidip birkaç yüz yıl yalnız kalırsan affedebilir ama buraya kabul edildiyse geri dönüş yoktur.”

Niceven, “Belki,” dedi. “Belki de yanılıyorsun.”

“Kraliçe Niceven,” dedim.

Bana döndü, yüzünde duygusuz bir ifade vardı, minik elleri önünde duruyordu.

“Belki de yanılıyorsun ne demek?”

Omzunu silkti. “Ah, duvarda sinek olabilen biri çok şey duyar.”

“Ne gibi?”

“Müttefikim olanlarla ve anlaşmalarına sadık kalanlarla paylaşacağım şeyler.”

“Benden doğrudan kan almayacaksan o zaman yeni bir vekile ihtiyacın var,” dedim.

Havada döndü, fare arabasındaki Royal ve kardeşine baktı. “Royal,” dedi.

Royal sırtını dikleştirdi, adete hazırola geçti fakat kanatsız olduğu için kraliçenin korumalarından biri değildi. “Evet, kraliçem.”

“Prensesin kanının tadına bakıp özünü benimle paylaşır mısın?”

“Seve seve, kraliçem.”

Penny adamı tuttu. “Hayır, Royal, bunu yapma.”

Royal kolunu kurtardı ve kadına tepeden baktı. “Ne kadar zamandır kanatların hayalini kuruyoruz?”

Kadının elleri yanlarına düştü. “Ezelden beri,” dedi.

“Sage’e kanat vermedim,” dedim.

Royal, “Hayır,” dedi. “Ona verdin.” Nicca’yı işaret etti.

“Kanatları çıktığında Nicca benim kanımı içmiyordu.”

Royal başıyla onayladı ve arabadan indi. Bana baktı. “Seks sırasında.”

Yüzüne baktım. Yirmi beş santimetre boyundaydı, bir Barbie bebekten biraz daha kısaydı ama çok kısa değildi. Kibarca söylemenin bir yolunu aradım ama bulamadım. “Bence boyut farkı çok fazla.”

Bana sırtıttı. “Sage saraya detaylı bir rapor verdi. Sen diğerleriyle birlikte olurken kanatlarımın çıkması için senden kan alabilirim.”

Başımı iki yana salladım. “Nicca bir istisna olabilir.”

Royal tuniğinin ucunu tuttu ve kıyafetini çevik bir hareketle çıkarttı, yere attı. Şimdi önümde çıplaktı, minyatür ve kusursuzdu. Şöyle bir döndü, sırtındaki kanat dövmesi-

ni bana gösterdi. Kanatlar neredeyse siyahtı, içlerinden kömür renkli çizgiler geçiyordu. Uçları bir şal gibi omuzlarına kıvrılıyordu. Kalçasına doğru parlak kırmızı ve siyah tonlar bir aradaydı, kavislerin üzerinde yumuşak çizgiler çiziyorlardı. Uzaktan bakıldığında bir iç eteklige benziyordu.

Siyahlığın ve koyu kırmızılığın kenarında incecik bir çizgi olduğunu görmem için yana döndü. İçinde benekler olan beyaz ve altın renginde incecik bir çizgiydi. Bu çizgi kalçasının kenarından geçiyor, yanlarında da aynı çizgi göze çarpıyordu.

Nicca'nın kanatları uzun zaman önce soyu tükenmiş bir güveye aitti. Avrupa gökyüzünde binlerce yıl önce uçmuş bir türdü. Ama Royal'ın derisi üzerindeki dövmedeki kanatların neye ait olduğunu biliyordum.

"İlia Underwing, bir underwing güvesi."

Omzu üzerinden bana bakıp gülümsedi. "İnsanların kullandığı isimlerden biridir."

Kanatların neye ait olduğunu bilmeme sevinmiş gibiydi. Küçük yüzü birden ciddileşti. "İlia'nın diğer ismini biliyor musun?"

Nabzım biraz hızlandı ama bu çok saçmaydı. Bir oyuncak büyüklüğündeydi. Gözlerindeki sıcaklık böyle etkili olmamalıydı ama ağzım kurudu ve sesim fısıltıyla çıktı. "Sevgili Underwing."

"Evet," dedi. Bana doğru yürümeye başladı, aptalca olmasaydı geri çekilirdim. Kolumdan daha kısa bir adam ür-kütücü olamazdı ama öyleydi.

Galen omzuma fısıldadı. "Seks yapmayacağını biliyor, değil mi?"

"Geri adım atmak isteyen tek ben değilim."

Galen, "Evet," dedi.

Doyle, “Çok iyisin,” dedi.

Doyle’a baktım ama bütün dikkati minik adamın üzerindeydi. “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Doyle, “Cazibe,” dedi.

Rhys, “Bütün yarı-periler cazibe büyüsünde Sage ve bunun kadar iyi mi?” diye sordu.

Doyle, “Hepsi değil ama büyük bir çoğunluğu,” dedi.

Rhys ürperdi. “Ben yatağımı bununla paylaşmam. Sage bana dersimi verdi, yeni bir derse ihtiyacım yok.”

“Bu akşam menüde yoksun, Rhys.”

“Buna ilk kez sevindim.”

Royal, “O zaman seni kiminle paylaşacağım?” diye sordu. Yüzüne baktığımda seks vaadi ve tehditkâr bakışlarının yoğunlaştığını gördüm.

“Sana baktığımda daha da güçleniyor.”

Royal başıyla onayladı. “Çünkü sadece bakıyorsun. Şimdi, bu akşam seni kiminle paylaşıyorum?”

Galen cevap verdi. “Benimle ama doğruyu söylemek gerekirse bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Özür dilemiş olabilirim ama hâlâ bana dokunmalarını istemiyorum.”

Niceven, “Şimdi bizden birine dokunuyorsun,” dedi.

Galen elinde uyuyan yarı-periye baktı. “Ama bu farklı,” dedi.

“Nasıl farklı?”

“Bu, ürkütücü değil.” Elini Niceven’e doğru uzattı.

Royal bir kahkaha attı, mutlu bir rüzgârla çalan çanların sesi gibiydi. “Ben ürkütücü müyüm, yeşil şövalye?”

Çok yakında olduğum için Galen’in nabzının gırtlığında attığını görebiliyordum. “Evet,” dedi. Sesi benimki gibi boğuk çıktı.

Royal'ın kahkahası daha karanlık bir şeye dönüştü. "Bu sözler bir erkeğin başını döndürebilir, yeşil şövalye." Yüzündeki ifadeden Galen'in korkusundan ne kadar keyif aldığı anladım.

Adair, "Bazı cazibe büyülerini dokununca güçlenir," dedi. Miğferi kafasındaydı.

"Benimkinin güçlenip güçlenmediğini mi soruyorsun, meşe lordu?"

Adair, "Sadece düşünüyorum, soru değildi," dedi. Sanki bir yarı-periye soru soracak kadar alçalamazdı.

Adair istediği zaman böyle kendini beğenmiş olabilirdi ama yarı-periler için soyunacak olan Adair değildi. "Seninki fiziksel temasla güçleniyor mu?" diye sordum.

Bana sırtıttı. "Evet."

Galen saçlarıma fısıldadı. "Nicca ve sen bunu alsanız. Ben bir sonrakini alırım."

Yüzüne baktım. "İsteğin buysa, olur."

İç geçirdi, alnını başımın üzerine koydu. "Lanet olsun, Merry."

"Ne?" diye sordum.

"Ürkütücü kısımları sen yapmak zorunda kalıyorsan kendime gelemem. Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Kraliçe Niceven'in seni Seelie Sarayı'na alabilecekle ilgili sözlerinin ardındaki gerçeği öğrenmek istemiyor musun?"

"Evet," dedi. "Lanet olsun, istiyorum." Niceven'e baktı. "Ve bunu isteyeceğimizi biliyor."

Niceven, "Casuslar ellerindeki bilgiler kadar değerlidir, yeşil şövalye," dedi.

"İsmim Galen, lütfen ismimi kullan."

“Neden?”

“Çünkü zarar vermek isteyenler yeşil şövalye diyor bana.”

Bir süre yüzüne baktı, sonra havada hafifçe sallandı. “Pekâlâ, Galen. Sen bana dürüst oldun ben de sana dürüst olacağım ama bu hoşuna gitmeyecek.”

“Gerçek nadiren hoştur,” dedi. Ses tonunu duyunca içimden adama sarılmak geldi.

“Biz sadece kan ve büyü ile beslenmeyiz.”

Doyle, “Korkuyla da beslenirsiniz,” dedi. Bunu söyleyiş şekli kelimelerin ardında başka bir hikâye olduğunu belli etti.

Niceven, “Evet, Karanlık,” dedi. “Unseelie Sarayı’ndaki birçok şey gibi.” Galen’e ve bana döndü. “Bence yeşil... Galen, bir kraliçeye layık bir ziyafet.”

“Pazarlığa başlayalım,” dedim.

“Pazarlığımızı zaten yaptık, Prenses.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, Royal’in yatağında ve vücudumda ne yapabileceği ve ne yapamayacağından bahsediyorum.”

“Biz gerçekten o kadar korkunç muyuz ki bizimle goblinlerle yapar gibi pazarlık yapıyorsunuz?”

“Beni size goblinler kadar değer vermemekle suçladınız, Kraliçe Niceven. Sizinle goblinlerle yaptığım gibi pazarlık yapmazsam bu yeni bir hakaret olmaz mı?”

Kollarını küçük göğüslerinin üzerinde birleştirdi. “Sen diğer *sidheler* gibi değilsin, Meredith, her zaman çok zorsun ve hilelerle dolusun.”

“Bana gözlerinizi kırptırdınız diye Royal ve diğerlerinin zararsız olduğunu mu düşüneceğim? Sizin çocuk

hikâyelerinde anlatılan hayranlık uyandırıcı karakterler olduğunuza mı inanacağım? Ah hayır, Kraliçe Niceven, benimle bu oyunu çift taraflı oynayamazsınız. Ya tehlikesiniz ya da değilsiniz.”

Çocuk gibi dudak büktü. “Ben sana tehlikeli görünüyor muyum?”

Sesi büyüleyiciydi, bir an için içimden, “Hayır, tabii ki, hayır,” demek geldi.

Galen kolumu sıktı ve düşünmeme yardımcı oldu.

“Gerçek yüzünüzü gördüm, Kraliçe Niceven,” dedim. “Cazibeniz benim üzerimde işe yaramaz, bir duvar gibi üzerime sürseniz bile.”

Nicca, “Evet,” dedi. “Daha önce bu kadar güçlü bir yarı-peri hissetmemiştim.”

Doyle, “Yarı-periler perilerin özüdür,” dedi. “Biz güçleniyorsak onlar da güçlenecek.” Sesi bundan mutlu olmadığını belli ediyordu.

Niceven, Doyle’a döndü. “Karanlık, seni tanımasam bizden korktuğunu düşüneneğim.”

“Anılarım sizinkiler kadar eskiye dayanıyor.”

Bu bilmece gibi cevap, Niceven’i memnun etti.

“Bize bütün gücümüzü kazandırmaktan korkuyorsun ama prenses bunu yapmamız için bizimle pazarlık ediyor. İronik ama çok eğlenceli.”

“İroninin ne kadar eğlenceli olduğuna dikkat et, Niceven, çok fazla ironi senin için kötü olabilir.”

“Karanlık, bu bir tehdit mi?” Sesi şimdi nazik değildi.

“Bir uyarı,” dedi.

“Ben Kraliçe’nin Karanlık’ının tehdit edeceği kadar önemli biri miyim? Tanrım, sarayda değerim arttı.”

Buz, “Doyle seni tehdit ederse bunu bilirsin, küçük kraliçe,” dedi.

Niceven havada hopladı ve yine Sage’den bunun tökezlemek gibi bir şey olduğunu biliyordum. “Karanlık’tan korkmuyorum.”

Buz öne eğildi, özel alanına girerek birini tehdit etmek gibiydi. Etkinin bir kısmı boyutu ve kanatları yüzünden kayboldu ama hepsi kaybolmadı.

“Öldüren Buz’dan da korkmuyorum,” dedi.

“Korkmalısın.”

Ve pazarlıklar böyle başladı. Sonunda odamda kanatsız yarı-perilerden bir kalabalık vardı ve *sidhelerin* hiçbiri bundan memnun değildi. Niceven’e göre belki de zarara sebep olan Sage’in sürekli *sidhe* kanıyla beslenmesiydi. Mantiğine itiraz edemedim. Royal’i bu akşam sevmezsem yerine başka birini seçebilirdim ama hepsinin benimle odada olması gerekiyordu. Uzlaştık ama Royal beslenene kadar Seelie Sarayı’nda ne duyduğunu söylemeyeceğini söyledi. Yarın, diye söz verdi. Biz Royal’i besledikten ve etine büyüünü aktardıktan sonra söyleyecekti. Bu akşam, sırların bedelini kan, et ve büyü ile ödememiz gerekiyordu. Her zaman ki gibi biri kanımın tadına bakacak biri etimi ısıracaktı. İhtiyacım olduğunda neden bir dublörüm olmazdı?

27

Rhys içerisi çok büyük olmamasına rağmen banyoda volta atıyordu. Banyo standart banyolardan daha büyüktü ama içeride Buz, Doyle, Galen, Nicca ve kanatları, Kitto ve ben vardık. Kraliçe Andais'inki dais'inki hariç hepimizi rahat rahat içine alacak bir banyo yoktu. Kitto hizmetkâr rolündeydi, bunu gittikçe daha sık yapıyordu. Andais bana hizmetkrlar vermeyi teklif etmiş ama Doyle güvenlik açığı olabileceği için reddetmişti. Kendimizden başka kimseye gvenemezdik. Kısmen sebebi buydu. Ayrıca, hizmetkrlar Andais için casuslar da olabilirdi ve bizim sırlarımız çoktu. Henüz her şeyi Andais ile paylaşmaya hazır değildik.

“Binbaşı Walters ve adli tabibi arabalarına götürdüğümde FBI hâlâ oradaydı.”

“İnatçı piçler,” dedim.

Rhys başını iki yana salladı ve yanımda durdu. “Hayır, Merry, inatçı değiller. Carmichael, Öldüren Buz’u çok güzel bulan kadın, arabasına yeni binmişti.”

“Ne demeye çalışıyorsun, Rhys?” Doyle kapıya yaslanıyordu.

“FBI ve Carmichael’i dışarıya çıkartanlara göre ben Carmichael’i dışarıya çıkarttığımdan beri sadece birkaç dakika geçti.”

“Saatler geçti,” dedim. Küvetin beyaz mermerinin kenarında oturuyordum, çok sıkışmamak için az yer kaplama derdindeydim.

Rhys, “Dışarıdaki insanlara göre öyle değil,” dedi.

“Bu ne demek?” diye sordum.

Doyle, “*Sithen* zamanla oynuyor,” dedi.

“Zaman *sithen*in içinde hep gariptir,” dedim.

Rhys, “Sadece küçük çerçeveler içerisinde,” dedi. “Birkaç dakikalığına veya birkaç saatliğine. Biz Amerika’ya geldiğimizden beri periler ölümlü dünyası ile aynı zaman diliminde.”

Lavaboya yaslandı, Galen’in yanına sıkıştı.

Nicca kendisine ve kanatlarına banyonun bir köşesini uygun görmüştü. “Bunun anlamı nedir?”

Buz karşı duvarın dibinden cevap verdi. “Demek ki eski güçlerini kazanan sadece *sidhe* ve yarı-periler değil.”

Doyle, “Bana *sithen*in içeriye giren insanlar üzerindeki etkisini anlattınız,” dedi. “Öyleyse, *sithen*in diğer güçlerini kazanmasına neden şaşıırıyorsunuz?”

Dizlerime sarıldım, pantolonumdaki kurumuş kan lekelerini umursamamaya çalıştım. Kitto küvetin içindeki suyu test ediyordu. “Bazen *sithen* bir binaymış gibi, bazen yaşa-

yan bir varlıkmış gibi konuşuyorsunuz. Bazen de periymiş gibi. Ben babama *sithen*in canlı olup olmadığını sormuştum ve evet demişti. Bir kişi olup olmadığını sorduğumda ise hayır demişti. Peri olup olmadığına evet, perilerin bütünü olup olmadığına ise hayır cevabı vermişti. Bugün burada olanlardan *sithen*in gerçekte ne olduğunu bilen var mı?”

“Bazen en zor soruları soruyorsun.” Rhys kollarını göğsünde birleştirdi, beyaz trençkotu soluk takımını çevreliyordu. Pantolonundaki ıslaklıklar karların lekelediği yerlerdi. Biz içerideyken iki kez dışarıya gidip gelmişti.

“Bu, soruya cevap veremeyeceğin anlamına mı geliyor?”

“Sen Prenses Meredith NicEssus’sun, geleceğin kraliçesin, emredersen cevaplamak zorundayız.”

Eliyle sağlam gözünü ovaladı ve elini çektiğinde gözlerinde yorgun bir bakış vardı. Çocuksu bir güzelliği olabilirdi ama yüzünde ara sıra yorgunluk çizgileri göze çarpıyordu. “Özür dilerim, Merry. Ama *sithen* zamanla oynuyorsa dışarıya birilerini dikmek zorundayız, böylece iki mekân arasındaki zaman farkını ölçebiliriz. Böylece durumun ne kadar kötü olduğunu anlarız.”

Nicca, “Ama farkın nasıl artacağını anlayamayız,” dedi.

Rhys başıyla onayladı. “İşler gerçekten sarpa sarabilir.”

“Ben bir şeyi gözden geçiriyorum. Neden hepiniz endişelisiniz?” diye sordum.

Galen, “Bana bakma,” dedi. “Ben de neden endişeli olduklarımı bilmiyorum. Demek istediğim, *sithen* her zaman garip şeyler yapar.”

Rhys, “Ya *sithen* iki dünya arasındaki farkın saatlerle değil de yıllara karşı günler seviyesinde olmasını uygun görürse?” diye sordu.

Galen'le göz göze geldik. Galen, "Bunu yapabilir mi?" diye sordu. Ben, "Ah," dedim.

Rhys, "Geçmişte yapmıştı," dedi.

"Ben zaman farkını sarayın kraliçesi veya kralının kontrol ettiğini sanıyordum," dedim.

Doyle, "Bir zamanlar," dedi. "Ama bu yetenek uzun zaman önce kayboldu."

Galen, "Bir saniye," dedi. "Kraliçe isterse aradaki zaman farkını kontrol edebilir mi dedin?"

Onayladık.

"Eski hikâyelerde peri diyarında saatler geçerken insan dünyasında yüzyılların geçtiği anlatılmaz mı?"

Doyle, "Evet," dedi. Zekice bir şey söylemiş gibi Galen'e baktı.

"Son birkaç saatte çok fazla şey başardık ama dünyanın geri kalanı sadece birkaç dakika harcadı. Aslında, *sithen* herkesten daha hızlı hareket ediyor. Olması gerekenin tersi değil mi? Ölümlü zamanının daha hızlı geçmesi gerekmez mi?"

Birbirlerine baktılar, sadece Kitto küvetle ilgileniyordu. "Bakışlarınızdan anladığım kadarıyla bir şeyi gözden kaçırıyorum."

Galen, "Bu akşam yapacak çok işimiz var," dedi. "Ve biz bu işleri bitirirken dışarıda zaman sürünüyor olacak. Esas soru, zaman değişimini yaşayan tek *sithen* olup olmadığımız."

Rhys kendi kendine sarıldı. "Biliyor musun, göründüğünden daha zekisin."

"Bana çok fazla iltifat etme, Rhys, etkilenmeye başlayacağım." Gülümsüyordu.

"Bu akşam ben mi yavaşım yoksa herkes mi benden hızlı?" diye sordum.

Doyle, “Kesinlikle,” dedi.

Kaşlarımı çattım. “*Kesinlikle* ne?”

Doyle, “Bu akşam hiç yüksek sesle daha fazla zamana ihtiyacın olduğunu söyledin mi?” diye sordu.

“Ona benzer bir şey söylemiş olabilirim, hem cinayetleri çözecek hem de kraliçe ile oyun oynayacak zamanımız yok gibi bir şeydi. Tam olarak ne dediğimi bilmiyorum ama...” Doyle’a baktım. “Bütün bunların ben istedim diye mi olduğunu söylüyorsun?”

“Sadece pelerininin nasıl görüldüğünü merak ettin diye odada bir ayna belirdi,” dedi.

O kadar korktum ki parmak uçlarım karıncalandı. “Ama Doyle, o zaman *sithen* ağzımdan çıkan her şeyi ciddiye alabilir.”

Başıyla onayladı. Buz, “Başka bir *sithende* zaman nasıl geçiyor bilmemiz gerek,” dedi. “Goblinler veya lanetliler ölümü dünyasına göre saatler kazanıyorsa o zaman kendisi değişmek istedi. Ya da onun gibi bir şey.”

Nicca, “Ya sadece bizim *sithenimizse*?” diye sordu.

“O zaman Meredith ağzından çıkanlara çok ama çok dikkat etmeli.” Bana bakıyordu, aklına bir fikir geldiğini yüz ifadesinden anladım.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

Rhys, “Sadece o değil,” dedi.

Galen, “Evet, sadece o değil,” dedi. Ürperdi, üşümüş gibi kollarını ovaladı. “İlk kez biri söylemeden kötü haberin ne olduğunu anladım.”

“O zaman beni aydınlat,” dedim.

“*Sithenin* içinde zamanı sadece kraliçe değiştirebiliyorsa ve Merry bunu yapıyorsa...” Cümleyi tamamlamadı.

Doyle, “Bir zamanlar,” dedi. Sesi daha da pesti, sanki kısık sesli bir kükremeye benzer sesinin odayı doldurması gerekiyordu. “Tahta çıkana kadar savaştan veya diğerleri tarafından yüce kraliçe seçilsen bile peri diyarına hükmedemezdin. *Sithen*in kendisi seni yönetmeye layık görmüyorsa o *sithen*in tahtına oturamazdın.”

“Bu hikâyeyi duymadım,” dedim.

Buz, “Yasaklanmış bir hikâyedir,” dedi. Doyle’a baktı.

Galen, “Neden yasaklandı?” diye sordu.

Bu sefer ikiyle ikiyi ben topladım. “Andais’i *sithen* seçmedi,” dedim.

Doyle, “Avrupa’da kraliçeydi,” dedi. “Ama Amerika’ya geldiğimizde yeni peri diyarı onu seçmedi.”

“Yeni derken ne kastediyorsun?” diye sordum.

“Burası sadece fiziksel bir yer değil. Andais yeni *sithene* adım attığı anda her şeyin aynı olması gerekirdi ama değildi.”

Rhys, “Biz öyle olmadığını düşündük, biz buraya gelmeden önce Amerika hükümetinin bize zorla kabul ettirdiği üçüncü garipseme yüzündendi,” dedi. “Güçlerimizin büyük bir kısmını kaybettiğimiz için—” Omzunu silkti. “*Sithen*, Andais’i kucaklamayınca başka tarafa baktık.”

Buz, “Asillerin *sithene* girmesine izin verdi ve hepsini gözlemledik,” dedi. “Andais *sithen* içlerinden birine kendisinden daha fazla tepki verirse tahttan inmeyi kabul etmişti.”

“Halam tahtı *sithen*in seçtiği kişiye bırakmayı kabul mu etmişti?” diye sordum.

Rhys, “İnanması zor, biliyorum,” dedi. “Ama etmişti. Hepimiz son garipliği yüzünden bizi yönetemeyecek kadar güç kaybettiğine inanıyorduk. Sonra en kötüsü oldu.”

Doyle, “*Sithen* hiçbirimize tepki vermedi,” dedi.

“Pekâlâ tamam, bunun ne kadar kötü olduğunu anlıyorum fakat bundan bahsetmek neden yasaklandı?” diye sordum.

Doyle, “Prens Essus sana farklı peri saraylarının nasıl kurulduğunu anlattı mı?” diye sordu.

Tabii ki anlattı, demeye hazırlandım ama anlatmamıştı. “*Sidhe* bir zamanlar sadece iki saray değildi, Seelie ve Unseelie diye ayrılmıyordu, düzinelerce vardı, farklı krallar ve kraliçeler ile, şimdiki goblin ve lanetliler sarayları gibi ama daha bağımsız.”

Rhys, “O kadar bağımsızlardı ki kendi aramızda savaşıyorduk, sonunda hepimiz bir Yüce Kral’a ihtiyacımız olduğuna karar verdik,” dedi. “Bir zamanlar iki tane değil bir tane hükümdar vardı.”

“Bunu biliyorum,” dedim. “İlk Unseelie *sidhe* hükümdarı Seelie Sarayı’ndan atıldı ama peri diyarını terk etmeyi reddetti. Saraydan saraya gitti ve kendisini almalarını istedi ama hepsi *sidhe*lerden korkuyordu. Sonunda geriye sadece lanetlilerin sarayı kaldı. En korkutucu ve en az peri olanları. Onu aldılar ve sonrasında diğer saraylardan atılanlar lanetlilere katılmaya başladı.”

Rhys, “Çok güzel,” dedi. “Ama Unseelie’nin lanetlilerden ayrılıp ne zaman bir *sidhe* sarayı olduğunu biliyor musun?”

“Kendilerine lanetliler denmesini istemeyen yeterli sayıda *sidhe* olunca,” dedim.

Doyle, “Hemen hemen doğru sayılır,” dedi.

“Neden *hemen hemen*?” diye sordum.

“Bir zamanlar, belirli bir tür peri çok fazla güçlenirse, çok fazla büyü gücüne sahip olursa, perilerin özü de bu du-

rumu fark eder ve onlar için bir krallık yaratırdı. Lanetlilere katılan ilk *sidhe* ilk kralımızdı. Peri diyarı ona hükmetmesi için bir saray yarattı ve *sidheler* lanetlilerden ayrılıp kendi saraylarına geçti.”

“Pekâlâ,” dedim.

Rhys, “Söylemekten hepimiz korkuyoruz, başımızı en çok belaya sokabilecek kısmı dile getirmemeyi hep başardık,” dedi.

“Hangi kısım?” diye sordum.

Nicca, “Hükümdarı olmayan bir saray solmaya başlar,” dedi.

Hepsi, bunu söylemeye nasıl cesaret ettiğini merak eder gibi Nicca’ya baktı. Sözlerin anlamını yorumlamam birkaç saniyemi aldı.

Yüksek sesle dile getiren Galen oldu. “Tanrıça hepimizi kurtarsın, çünkü bizim sarayımıza olan buydu. Gerçek bir hükümdarımız yoktu ve *sithen* ölüyordu. Peri diyarı ölüyordu.”

Doyle, “Sadece bizimki de değil,” dedi.

“Başka hangisi?” diye sordu.

“Parlak kuzenlerimiz de *sithen*in seçmediği birini takip ediyordu.”

“*Sithen* onların asillerinden de kimseyi seçmedi mi?” diye sordu.

Rhys, “Söylentiye göre ama sadece bir söylenti, *sithen*in seçtiğine tahtı bırakmak yerine onu sürgüne gönderdi,” dedi.

Doyle, “Söylenti değil,” dedi.

Hepimiz Doyle’a baktık. “Kim?” diye sordum.

“Aisling,” dedi.

Buz'un yüz ifadesinde bir şey bildiği belli oluyordu. Geriye kalanlar da benim kadar şoktaydı. "Gerçek bir kraları vardı ve Taranis onu sürgüne mi gönderdi?"

Doyle ve Buz başlarıyla onayladı.

Nicca, "Ama bu delilik," dedi. "Andais bile gerçek bir kraliçe bulunursa tahtı bırakmaya niyetliydi."

Doyle'a, "Sarayı bu durumu biliyor mu?" diye sordum.

"Çoğunluğu, hayır."

"Ama bir kısmı?" diye sordum.

"Evet," dedi.

"Ona nasıl destek veriyorlar? Unseelie'nin solmaktan başka çaresi yoktu ama Seelie kendine yeni bir kral bulabilirdi. Solmak zorunda değildiler."

Galen, "Bizim *sithenimiz* Aisling'i burada tanıdı mı?" diye sordu.

Doyle, "Hayır," diye cevap verdi.

"Neden?" diye sordum.

Doyle omzunu silkti, bence bu cevap yeterliydi, verebileceği tek cevaptı.

Kitto, "Banyo hazır," dedi. Sesi bir hizmetkârınki gibi doğal ve tarafsızdı.

Omzuna dokunup gülümsedim. Aklıma bir şey geldi. "Siz buraya geldiğinizde Goblin diyarı, Kurag'ı tanıdı mı?"

"Ben bunları bilecek kadar önemli biri değilim. Bilmiyorum."

"Goblinler *sidheler* kadar solmadı. Onlara bıraktıklarımıza hâlâ sahipler."

Galen, "Ama bekleyin," dedi. "Seelie *sidheleri* bizden daha az soldu, neden? İki sarayın da aynı hızla solması gerekmez miydi?"

Doyle, “Evet,” dedi.

“Ama öyle değil,” dedim.

Rhys, “Öyle durmuyorlar,” dedi.

Doyle, “Aklına bir şey geldi,” dedi.

“Taranis çaresiz kalıp İsimsiz’i, bizim en tehlikeli büyülerimizden birini, Maeve Reed’i öldürmek için serbest bırakınca neden diye düşündüm. Yüz yıldır sarayında değildi, sürgündeydi. Sadece Merry’nin kadını ziyaret etmesi de olamaz. Böyle olsaydı Maeve’yi öldürmesi için herhangi birini gönderirdi, İsimsiz’i değil.”

Rhys başını iki yana salladı. “Bunu ben de düşünüyorum ve hiç mantıklı gelmiyor.”

Galen, “Merry’yi sarayına davet etmesi gibi,” dedi. “Bu da mantıklı değil. Ondan hayatı boyunca nefret etti.”

“Nefret değil, Galen, nefret için karşındakini insan olarak görmek gerek, amcam beni öyle bile görmez. Seelie sarayında buradaki kadar bile değerim yok.”

“Öyleyse neden seni görmeyi bu kadar istiyor? Neden şimdi?”

Doyle, “Bu ani davet hiçbirimizin hoşuna gitmedi,” dedi. “Ama bunu tartışmıştık ve teklifi kabul ettik.”

Galen, “Ben hâlâ Merry için fazla tehlikeli olduğunu düşünüyorum,” dedi.

Doyle, “Onu korumak için yanında olacağız,” dedi.

“Biliyor musunuz, yanıma koruma olarak Aisling’i de almam enteresan olmaz mı?”

Doyle, “Ben Taranis’in Aisling’i saraya sokacağını sanmıyorum,” dedi.

“Korumalarımın birine bu şekilde hakaret ederse bizim de teklifi yeniden gözden geçirme şansımız olur.”

Hepsi bana baktı. Rhys, “Farklı ihtimaller var,” dedi.

Galen başıyla onayladı. “Merry’nin davete gitmesine engel olacak her şeye varım.”

Buz, “Bunu nasıl söylersin?” diye sordu. “Aisling’in gücünün dokunuşunun Melangell’e ne yaptığını gördün. Taranis davete sadece Meredith’in yatağına girmiş korumalarının gelebileceğini söyledi.”

Hatırladığım şey Melangell’in gözsüz yüzü değildi, Aisling’i beni tuttuğu ve gözlerinin yerinde olmadığını düşündüğüm andı. Sanki bir şeyler eksikti. Aisling peçesine rağmen bir öpücük kazanmaya çalışıyordu. Tanrıça bana gelmişti ve zihnimde bir uyarı almamıştım. Aisling’e dokunmak konusunda beni uyarmamıştı. Aisling ile birlikte olacak kadar *sidhe* miydim? Yoksa daha mı basitti? Gerçek aşkın Aisling’in büyüüne karşı koruma olması gerekirdi. Ben karşı koyabilecek kadar âşık mıyım? Taranis’in planını bozmak için Aisling ile birlikte olma riskini göze alır mıyım?

Kitto, “Su soğumaya başlıyor,” dedi.

Kitto’ya sarıldım ve bana sarıldı. “Kitto haklı. Galen ile temizlenmemiz gerek.”

Galen, “Sonra da seks yapacağız,” dedi.

Gülümsedim. “Evet, sonra da seks yapacağız.”

Doyle, “Ve Nicca da,” dedi. “Sonrasında Biddy ile birlikte olabilecek.”

Başımla onayladım. “Yatağı onlara vereceğim. Biriyle ilk kez seks yaptığında küvette olmamalı, hiç güzel olmaz.”

“Sen ise bir küvette kanatları olan uzun boylu bir adamla birlikte olacaksın.” Rhys sırtıttı ve başını iki yana salladı. “Sanırım bunu izlemek istiyorum.”

Nicca, “Royal’i de almalısın,” dedi.

“Onu unutmadım. Bildiğimiz her şeyi kraliçesine rapor etmesine gerek yok.”

Buz, “Niceven için casusluk yapacak,” dedi.

“Royal’in öncelikle kraliçesine ve sarayına sadık olduğunu biliyorum.”

Rhys, “Yatak odan kanatsız yarı-perilerle dolu,” dedi. “Hastalık gibiler.”

Doyle, “Kraliçe Niceven, Meredith’in bir yarı-periyi çok fazla beslemesini istemiyor,” dedi.

Buz, “Ben yarı-perilerle yatağını paylaşmasını istemiyorum,” dedi.

“Ah, Buz,” dedim.

Elini havaya kaldırdı. “Bunu yapmayacağımı söylemedim ama bence hiçbirimiz sevişirken yanımızda bir yarı-peri istemiyoruz.”

Kitto tekrar, “Su soğuyor,” dedi.

Ayağa kalktım ve kıyafetlerimi çıkartmaya başladım. “Küvete girmeyecek herkes çıksın. Zamanımız azalıyor.”

Buz yüzünü buruşturdu. “Sen bunu söyleyince zaman yavaşlayacak mı hızlanacak mı?”

“Unuttum,” dedim. Gömleğim elimdeydi ama sûtüyenim hâlâ üzerimdeydi. “Unuttum, gelişigüzel bir laftı.”

Doyle, “Artık ağzından çıkan her şeye dikkat etmek zorundasın,” dedi.

“Elimden geleni yaparım ama her kelimeye dikkat etmem imkânsız.”

“Denemelisin, Meredith, denemelisin.”

Rhys, “Önce goblinlerin ve lanetlilerin zamanı ne durumda onu öğrenelim, sonra gerekiyorsa Merry panik yapabilir,” dedi.

Doyle başıyla onayladı. “Adamlardan bir kısmını seç ve git.”

“Neden sürekli karda yola düşen ben oluyorum?”

Doyle, “Ölüm soğuğu hissetmez,” dedi.

“Hayır, karanlık da hissetmez ama sen hep konforlu ve sıcak yerlerdesin.” Kapıya doğru yürüdü.

“Aldığımdan fazlasını bırakacağım. Bu, dövüşmekten çok casusluk yapmak sayılır.”

Doyle, “Ama dövüşmen gerekebilir,” dedi.

“Yanına en az iki kişi al,” dedim.

“Hay, hay, kaptan,” dedi. Alaycı bir selam verip dışarıya çıktı.

Kapının iki yanında dikilen Buz ve Doyle’a baktım. “Kalıp seyretmeyecekseniz içeridekilerin sayısını azaltma zamanı geldi,” dedim.

Doyle, “İzleyici kabul ediyor musun?” diye sordu.

Bu soruya hazırlıksız yakalandım. Üzerine düşündükten sonra başımı iki yana salladım. “Hayır, pek sayılmaz.” Yüzüne baktım ve karanlık yüzünü inceledim. “Seyretmekten hoşlandığını bilmiyordum.”

“Sevmem. Korumalar arasında bundan hoşlananların sayısı azdır.”

Galen, “Kraliçe döve döve izletirdi,” dedi.

Doyle başıyla onayladı. “Neredeyse.”

Buz, “Şahsen ben,” dedi. “Sen istesen de istemesen de izlemeye niyetli değilim.”

“Seçim şansım varsa senden böyle bir şeyi asla istemem, Buz, çünkü seni inciteceğini biliyorum.”

Üzerine alınmaya başladı ya da beni anlamamış gibi göründü ama sonra yüzü yumuşadı, hafifçe gülümsedi.

“İstemeyeceğini biliyorum. Beni rahatsız eden Galen veya Nicca değil. Yarı-periler. Onları sevmiyorum. Bir *sidhe* prensesinin vücudunu pazarlık konusu yapması hoşuma gitmiyor.”

“Buz,” dedim. Yanına gittim. “Asil kadınların vücutları yüzlerce yıldır pazarlık konusudur. Ben en azından evlilik için pazarlık aracı yapmıyorum. İnsan olsaydım öyle de olabilirdi.”

“O... şöyle evlenmek.” Şok olmuş yüzünü görmek komikti. Kendime hâkim olamayıp bir kahkaha attım. Yüzüne bir tokat yemiş gibi irkildi.

Koluna dokundum ama geri çekildi. Bu kadar yeterdi. “Öncelikle, yarı-periler bu sarayın bir parçası. *Sidhelerin* sadece onlara değil diğerlerine davranış şekli utanç verici. Ya bizdendirler ya da değillerdir.” Yüz ifadesinin kapandığını gördüm, asık suratlı küstah maskesini taktı ama duyguları incindiği için buna izin verdim. Ne zaman duyguları incinse bir şey yapamazdım çünkü çok sık inciniyordu.

“Ayrıca, senin vücudun ve kanın pazarlık yapılamayacak kadar değerliymiş gibi davranman hoşuma gitmiyor. Ben sizin için, hepiniz için etimi ve kanımı ortaya koyuyorum. Sen kimseyi beslemiyorsun. Tek bir yarı-perinin izlemesini bile istemiyorsun. Rhys de goblinlerin veya yarı-perilerin kendisine dokunmasına izin vermiyor.”

Buz, “Sage’in cazibesine kapıldı,” dedi. “Bu riski tekrar göze alamaz.”

“Güzel, ama ben alıyorum. Galen’in yarı-perilerden korkmak için hepinizden daha fazla sebebi var ama bu akşam benim için, bizim için, bunu yapacak.” Yanına gittim ama ona dokunmamaya çalıştım. Geri çekildiği-

ni görmek istemiyordum. “Vücudumu vücudunla siper ettin, bugün benim için hayatını riske attın ama aynısını Galen de yaptı. Bu akşam neredeyse ölüyordu ama işte burada, yanımızda, bir yarı-perinin dokunmasını bile kabul etti.”

Buz, “Benden ne istiyorsun?” diye sordu.

“Beni yarı-perilerle paylaştığın için dudak bükmeni istemiyorum, beyaz tenine dokunmalarına izin vermediğin için de. Sanki ben fahişeymişim ama sen bunun için fazla iyiymişsin gibi, böyle hissetmek istemiyorum.” Öfkeli, gerçekten çok öfkeli olduğumu anladım. Ama Buz’a öfkeli değildim, sadece öfkeliydim. Kızmak istediğim insanlara kızamamıştım, bu yüzden şimdi birden öfkem alevlenmişti. Derimin üzeri sıcaktı, kana ve kire bulanmış olmama rağmen öfkeyle parlamak üzereydim.

Geri çekildim. “Yorgunum, Buz ve bu akşam yapmam gereken şeyler var. Pazarlık yüzünden öyle veya böyle Royal ile birlikte olacağım. Kraliçe emretti diye bu akşam Galen ve Nicca ile yatacağım. Ve gün doğmadan bir tane daha yeşil adamla.” Üzerinde düşündüm. “Yarın akşam goblin sarayına gitmeden önce Sholto ile de birlikte olmam gerek, lanetliler yanımızda olsun diye.” Başımı iki yana salladım. “Yine yaptım, değil mi?”

Doyle, “Gün doğmadan,” dedi. “Evet.”

“Ama yapacak çok işim var ve zamanım azalıyor.”

Başıyla onayladı. “Niceven mutlu olsaydı senin yerine kanımı verirdim.”

Gülümsedim. “Vereceğini biliyorum ama yarı-periler seni sevmiyor. Daha sonra, zamanımız olunca, bunun sebebini senden öğrenmek isterim.”

Doyle, “Hayır,” dedi. “Hikâye hoşuna gitmez ve ben anlatmayacağım.”

Çok ciddi, neredeyse üzgün duruyordu. Koluna dokundum. “Bilmem gerekmiyorsa, Niceven’in sarayı ile arandaki kan davasını sır olarak saklayabilirsin.”

Buz, “Küçük perilerin sana dokunmasına gerçekten izin verir misin?” diye sordu.

Doyle arkadaşına baktı. “Gerekirse, evet.”

“O şeylerin sana dokunmasına nasıl izin verirsin?”

Doyle, “Presesten kendim yapamadığım şeyi nasıl isterim?” diye sordu.

Buz başını önüne eğdi ve gözlerini kapattı. Suyun dibine dalacakmış ve çok fazla havaya ihtiyacı varmış gibi ciğerlerini havayla doldurdu. Titreyerek yavaşça nefes verdi. Gözlerini açtığı anda duygu yüklü olduklarını gördüm, gri yaralara benziyorlardı. “Ben kendim yapmayacağım şeyi senden asla isteyemem, Meredith, üzgünüm.”

Koluna dokundum ve bu sefer geri çekilmedi. Yaslandım ve bir öpücük istedim. Aramızda boy farkı çok fazla olduğu için eğilmezse Buz’u öpemezdim. Ancak bir sandalyeye çıkarsam başarabilirdim. Fakat şimdi sandalyem yoktu. Buz yarı yolda bana yetişti, eğildi, ellerini kollarıma koydu, beni parmak uçlarımda dengeledi.

Öpüştük. Bir veda öpücüğü gibiydi, “Bu akşamlık hoş çakal,” demek gibiydi ama aklında başka şeyler de vardı.

Dudaklarını sert ve vahşi bir biçimde dudaklarıma bastırdı. Dilini ağzımın içine sokmak istedi ve ben de izin verdim, ağzımın içine girdi. Nefesini ağzımın içine verdi, sanki beni içine çekiyordu, üzerime yüklendi. Ayaklarımı yerden kesti ve bana sarıldı. Dilimle, dişlerimle, dudakla-

rımla beslendi. Ben ağzının içinde küçük sesler çıkartmaya başladım, kollarını ve ellerini acı verecek kadar sıkı tutuyordum. Kollarında eridim, geri çekildiğinde başım dönüyordu ve devam etmesini istedim. Nerede olduğumu ve ne yapacağımı unutmuştum. Basın konferansındaki gibiydi. Ağzının tadı ve vücudunun dokunuşu dışında bir şey yoktu. Sadece ama sadece Buz'un öpücüğü vardı.

Ben devam etmeye çalışırken geri çekildi. Ben itiraz edercesine sesler çıkartırken beni aşağıya indirdi ve ayaklarımı yere bastı. Bacaklarımı beline sımsıkı doladım ve bırakmadım.

"Meredith. Meredith." Doyle'un pes sesi bir süredir benimle konuşuyordu. Sonunda yüzüne baktım. Gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Şimdi gitmeli, ikimiz de gitmeliyiz."

Buz'a baktım, ben kendisini bırakmayınca sonunda kollarını vücuduma dolamak zorunda kalmıştı. Hâinden çok memnundu. "Şimdi seni diğerlerine bırakabilirim."

Başımı iki yana salladım çünkü gitme demeye hazırlanıyordum ama diyemedim. Galen'i istemediğim için değildi ama... Buz'u her zaman istiyordum.

Doyle, "Gidiyorsan onu yere bırakmak zorundasın," dedi.

Aşağıya inmeme izin verdi ve bu sefer ben de izin verdim. Dizlerim biraz tutmuyordu ve bir an için bana destek oldu, sonrasında kendi başıma ayakta durmayı başardım.

Bir kahkaha attı, saf erkeksi bir şeydi. "Tanrıça yardımcım olsun ama seni seviyorum."

Doyle, "Bu kadar yeter, Buz," dedi. "Bu akşam yapacak işlerimiz var." Kapıyı işaret etti ve Buz bu sefer söylene-

ni yaptı. Doyle kapı açıkken bana döndü. Gülümseyerek, “Benim bununla yarışmaya niyetim yok,” dedi.

Parmak uçlarımda yükseldim, ellerim göğsündeydi. “Bu bir yarış değil.”

Yüzünü bana doğru eğdi. “İnsan dünyasının ölümlü kelimeleriyle, külahıma anlat.”

Beni öptü, sert ve güzel bir öpücüktü ama Buz’unkinin yanında fazla mütevazıydı, geri çekildi. “Yarı-perileri göndermemi ister misin?”

“Önce şu kan işini bitirelim. Nicca veya Kitto’yu Royal için göndereceğim.”

“Nasıl istersen.” Bakışları arkama kaydı, sonra yüzüme dokundu ve kapıyı kapattı.

Arkama dönünce iki erkeğin ben meşgulken soyunduğunu gördüm. Galen’in vücudunda kurumuş kan lekeleri vardı. Yanına gidip çıplak vücuduna sarılmama sebep olan şehvet değil korkuydu. Şehvet için zamanımız olacaktı ama şimdi sadece sarılmak, sıcaklığını ve canlılığını hissetmek istiyordum. Ellerim ister istemez kurumuş kan lekelerinin üzerinden geçti. Kusursuz derisinin üzeri kana bulanmıştı. Ellerim sırtındaki iyileşmeye devam eden yaranın üzerinden geçerken ürperdim.

Bana sarıldı. “Üşüdün mü?”

“Biraz,” dedim. Ama aslında bir ceketin veya banyonun yardımcı olacağı türden bir üşüme değildi.

“O zaman suya girelim.” Bana bakıp gülümsedi, sanki sıcak su her şeyi çözecekti. Keşke hayat bu kadar basit olsaydı.

Yüzümde bir şey belirmiş olmalıydı ki kaşlarını çattı. “İyi misin?”

Başım la onayladım ve iç geçirdim. Yapacak çok işimiz vardı, bağlarımızı kuvvetlendirmemiz gereken müttefikler, bulmamız gereken düşmanlar vardı. Acele etmem gerekirdi, yapacaklarım listesinin ağırlığı altında eziliyor olmam gerekti. Fakat şimdi Galen'e mümkün olduğunca sarılmaktan başka bir şey düşünmüyordum. Çıplak küvete girmek sorunları çözmezdi ama sevdiğim biriyle küvete girmenin de sakıncası olmazdı.

28

Küvete girdiğimde su hâlâ sıcaktı, demek ki Kitto suyu benim sevdiğimden daha sıcak ayarlamıştı. Uzun süre konuşacağımızı bildiği için bunu kasıtlı yapmış olmalıydı. Artık bir sevgili veya arkadaş gibi değil de iyi bir hizmetkâr gibi ihtiyaçlarımı önceden sezmeye başlamıştı. Hiçbir konuda bana engel olmuyor, ihtiyacım olduğunda yanımda oluyordu. Hiçbir arkadaş veya sevgili böyle olmazdı. Genelde işleri karıştırır, kıskanır, kalp kırarlardı ama her konuda uyumlu olduklarına nadir rastlanırdı.

Küvete girerken Galen'e baktım. Kitto erkeklerim içerisinde en yaşlılarından biriydi ve eskiler kendilerine sürekli teşekkür edilmesinden hoşlanmazdı, bu yüzden etmedim. "Suyu biraz sıcak yapmışsın, böylece içine girdiğimizde tam istediğim sıcaklığa gelmiş. Uzun süre konuşacağımızı biliyordun."

Başını önüne eğdi, benimle göz göze gelmedi. “Konuşacak çok şeyiniz vardı.”

Mermer küvetin kenarına yaslandım, omzuna dokundum. “Her zaman ne yapacağımı önceden biliyor gibisin.”

Bakışlarını kaldırdı, gözleri beyazlıktan yoksun parlak bir maviydi. Bakışlarını indirirken kararsızlık gördüm. “Sorun nedir, Kitto?” diye sordum. Parmaklarımı çıplak omzunda gezdirdim. Üzerinde her zamanki gibi sadece bir külot vardı, üstünü başını kirletebilecek bir şeyle uğraşıyorsa bunu yapardı. Kıyafetlerine değer veriyordu. Bence Kitto’nun şimdi benim yanımda goblin sarayındakinden çok daha fazla kıyafeti vardı.

Başını iki yana salladı, yeni uzamış saçlarının siyah bukleleri omuzlarına sürtündü. Biraz daha uzarlarsa Kitto işkenceyle ölüm cezasına çarptırılabilirdi. Sadece *sidheler* saçlarını uzatabilirdi. Şimdi *sidheydi* ve kendi güç eli de vardı. Nicca’nın kanatlarını ve Mistral’ın güçlerini geri kazanması gibi Kitto’nun *sidhe* büyüsü de seks ile gelmişti. Yeni güçlerin kendine güveni de getirmesi gerekirdi ama getirmemişti.

Galen küvetin içinden uzanıp Kitto’nun diğer omzuna dokundu. “Sorun nedir, Kitto? Bize söyleyebilirsiniz.”

Kitto nadir görülen gülümsemesini gösterdi. “Siz ikiniz tanıdığım en kibar *sidheler*siniz.” Sonra Nicca’ya baktı. “Hepiniz.”

“Artık sen de *sidhesin*, Kitto,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Ben bazılarına göre asla *sidhe* olamam.”

Nicca yanına çömeldi ve kanatları yeri süpürdü. “Sana bunları kim söyledi?”

Kitto başını iki yana salladı ve Nicca kollarını atıp goblina sarıldı.

Kitto korkmuş gibi irkildi. Küvetin kenarı üzerinden eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum. Geri çekildiğimde korku dolu gözlerle bana baktı.

“Sana ne dediler?” diye sordum. Sesimde şimdi endişe vardı. Kitto’yu hiç böyle görmemiştim ve hoşuma gitmiyordu.

Bakışlarını yine önüne indirdi ve konuşurken bana bakmadı. “Pis bir goblinden başka bir şey olmayacağını söylediler. Sadece bir fahişe yatağını benimle paylaşmış.” Sonra kafasını kaldırdı, acı çektiği belliydi, kafası çok karıştı. “Ben hiçbir periye fahişe dendiğini sanmıyorum. Bize göre değil.”

“Ah, Kitto,” dedim.

“Kraliçe olmana zarar vermeyecek olsa burada olmazdım.” Büküldü, küçülmeye başladı ama Nicca kendine sarılmasına engel oldu. Nicca goblini kendine çekti.

“Seni kıskanıyorlar,” dedi.

Kitto omzu üzerinden diğer adama baktı. “Neyi kıskanıyorlar?”

Galen, “Seni,” dedi.

Kitto gözlerini kırptırdı ve başını iki yana salladı. “Hayır, olamaz.”

Galen, “Yüzlerce yıldır güçlerini kazanan ilk *sidhe* olmayansın,” dedi. “Eskiden sık rastlanılan bir şey olabilir ama artık değil. Merry bunu yapabildiği ve sen de güçlerini kazandığın için çekemiyorlar. Senden ve *sidhe*-kanı olan goblinlerin *sidhe* olmasından korkuyorlar.”

Galen’e baktım.

“Ne?” dedi. “Doğru.”

“Evet, ama ben...”

“Benim fark etmediğimi düşünüyordun,” dedi.

Utanmış görünecek kadar kibar biriydim. “Bu kadarını gözlemlediğini bilmiyordum diyelim.”

Gülümsedi, üzgün bir gülümsemeydi. “Herkesin ne kadar gerizekâl olduğuma inandığını öğrenmiş oldum.”

Omzuna dokundum. “Gerizekâl mı? Hayır.”

“O zaman aptal veya saf diyelim.”

Nicca, “Saf,” dedi. “Buna itirazım olmaz.”

Gülümsemek zorundaydım. “Sen politikayla ilgili birçok konuda safsın.”

Galen başıyla onayladı. “Öyleydim, belki hâlâ öyleyim, ama hepimiz aklımızı kullanmak zorundayız. Görülmesi gerekenleri görmeliyiz yoksa ölürüz.” Kollarımı tuttu, üzerimize su sıçradı. “Sadece benim hayatım söz konusuysen ve yatağına giremeyeceğimi de bildiğim için umurumda değildi.” Bana sarıldı. “Şimdi ise kaybedecek çok şey var ve hiçbirini kaybetmek istemiyorum.”

Galen’i kollarıma alıp sarıldım. Ellerim kurumuş kanların üzerinden geçti, su değmeyen yerleri hâlâ lekeliydi. Ellerimi aşağıya indirdim ve suya giren yerlerinde bile kanların durduğunu fark ettim. Çok fazla kan vardı, korkunç bir şeydi.

“Daha önce dikkat etmediğim için özür dilerim,” dedi. Yanağını saçlarıma yasladı. “Sana sahip olamayacaksam bir anlamı yoktu. Doyle veya Buz ya da Rhys gibi her şeyi görmüyorum ama bir sürü şeyi görüyorum, daha fazlasını da görmeye çalışıyorum.”

Boğazıma bir şey oturdu ve yutkunmakta güçlük çektim. Göğsüm sıkıştı ve nefes alamadım. Gözlerim birden ısındı ve ağlamama ramak kaldığını biliyordum. Ağlamak istemiyordum. Galen güvendeydi. Hepimiz güvendey-

dik. Fakat kurumuş kanı hissetmek kendi kanından gölün içinde yatışını hatırlamama sebep oldu. Bir an için sonsuza kadar benden alındığını düşünmüştüm. Sıcaklığını asla hissedemeyeceğimi. Bir daha bana sarılamayacağını. Gülümsemesini göremeyeceğimi, sesini duyamayacağımı ve gözlerine bakamayacağımı.

Galen saçlarımı okşadı ve kafamı kaldırdım. “Merry, ağlıyor musun?”

Başımla onayladım çünkü sesime güvenmiyordum.

“Neden?” diye sordu.

Nicca benim adıma cevap verdi. “Çünkü bugün seni kaybettiğini düşündü, Galen.”

Yüzüme baktı. “Bunun için mi ağlıyorsun?”

Yeniden başımla onayladım ve yüzümü göğsüne gömdüm. Suya yaslandı ve beni kucağına aldı. Derimi okşadı, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi ve fısıldadı. “Sorun değil. Hepsi geçti.”

“Ama bir dahaki sefere ne yapacağız?” diye sordum.

“Kraliçe *siddhelerin* bebek sahibi olmasında kritik bir rolüm olabileceğini söyledi. Bence artık kimse bana zarar vermek istemez.”

Kitto, “Cel’in adamları seni öldürür,” dedi.

Hepimiz yüzüne baktık.

“Kimse beni fark etmediği için çok şey duyuyum.”

Hâline acıdım çünkü bunu ben de yapıyordum. Bir defasında beni, sanki bir köpek veya sandalyeymiş gibi konuşmakla suçlamıştı. Tabii ki bu sevgilim olmadan önceydi ama şimdi bile diğerlerinin arasında fark edilmesi zordu. Goblin diyarında dikkat çekmeyerek, görünmez olarak sağ kalmayı başarmıştı. Bunu alışkanlık edinmişti.

“*Sidhelerden* bazıları Andais’in soyunun Unseelie’ye yashamı getirebileceğine inanmıyor.”

“Bunu kim söyledi?”

“Konuştuktan sonra beni gördüler. Galiba bana zarar vereceklerdi ama Kral Sholto yanında birkaç lanetliyle koridorda belirdi.”

“Bugün mü oldu?”

“Evet.”

“Buradaysa taht odasına neden gelmedi?”

Kitto, “Bilmiyorum ama yaralıydı,” dedi.

Galen, “Yaralı mı?” diye sordu.

Nicca, “Ne kadar kötüydü?” diye sordu.

“Bir kolu askıdaydı, yüzünün ve başının bir tarafı sarı-lıydı.”

“Kim bir Unseelie savaşçısına, Lanetliler Kralı’na böyle zarar verebilir?” Nicca yüksek sesle düşünür gibiydi.

Kitto, “Goblinler yapabilir,” dedi. “Eğer adamı hazırlıksız yakalar ve büyüsünü kullanmasına izin vermezlerse. Goblinler arasında, *sidhe* büyünüz olmasa herhangi birinize galip gelebilecek savaşçılar var.”

“Ya da lanetlilerden herhangi birine,” dedim.

Hepsi bana baktı. “Lanetliler arasında, yatağıma girerlerse tam bir *sidhe* olmaktan ve krallarını kaybetmekten korkanlar var.”

Nicca, “Bunun onun, gece cadılarından oluşan haremine özgü olduğunu sanıyordum,” dedi.

“Cadılarının harem olduğunu bilmeyen bir tek ben miyim?” diye sordum.

Nicca ve Galen göz göze geldi. Nicca, “İhtiyaçlarını karşılayabilen bir koruma olduğu için ona imrenirdik,” dedi.

Galen, “*Sidhe* dokunuşunun Sholto’yu çalmasından korkuyorlar,” dedi.

Nicca, “Onunla sadece Merry birlikte olacak,” dedi. “Başka hiçbir *sidhe* onun çocuğunu taşıma riskini göze alamaz, bir yaratık olmasından korkar.”

Başımı iki yana salladım. “Unseelie bir zamanlar her çocuğu kabul ederdi. Sarayımız böyleydi. Nasıl oldu da bu hâle geldik? Ne zamandan beri iki kol, iki bacak ve insan formu ideal görünüme dönüştü?”

Kitto, “Sizler doğmadan çok önce,” dedi.

Nicca başıyla onayladı. Şimdi Kitto’yu sadece tutuyor ve nazıkçe sarılıyordu. Kitto’nun gözlerinde hâlâ kırılğan bir şeyler vardı, sanki *sidhelerin* kendisine söylediklerine inanmıştı. Hiçbir hakaret, derinlerde bir yerde gerçek olduğuna inanmıyorsak, bu kadar yaralamazdı. Yeterince kendimize güveniyorsak gülüp geçerdik ama Kitto kendine o kadar güvenmiyordu.

Kısık sesle konuştu. “Bebekken *sidheye* benziyordum. Annem beni aylarca yanından ayırmamış, sonra omurgamın üzerinde pullar belirmeye başlamış ve dişlerim çıktığında annem, ne kadar sivri olduklarını görmüş. Bu kadarı, beni goblin diyarına bırakması için yeterli olmuş zaten, alınmam veya ölmem için. Goblinlerin *sidhe* etinin tadını ne kadar çok sevdiğini bilmesine rağmen beni terk etmiş.” Kendine sarıldı, Nicca da daha sıkı sarıldı Kitto’ya. Nicca’nın içgüdüsel tepkisinin kazayla mı yoksa bilinçli mi olduğunu bilmiyordum. Perilerin büyük bir kısmı dokunulmaktan hoşlanır, bu şekilde rahatlardı ama goblinler farklı bir türdü. Seksi severlerdi ama bir dokunuş kolaylıkla şiddete de sekse de dönüşebilirdi.

Seksin dışındaki rahatlama amaçlı dokunuşlar goblinlere göre değildi.

“Ama sen yanıyorsun, Meredith. *Sidhe*, Unseelie bile, her çocuğu kabul etmezdi. Goblin tarafı ağır basan çocuklar saf *sidhe*den daha azı gibi görünüyorsa ölmeleri için goblin diyarının önüne bırakılırdı.”

“Goblinler *sidhe* kanı taşıyan çocukları aralarına alırdı,” dedim.

Kitto başını iki yana salladı, bacaklarını karnına çekip cenin pozisyonu almasına engel olan Nicca’nın kollarıydı. Küçük adamı ayakta tutan Nicca’nın gücüydü. Kitto, “Her zaman değil,” diye fısıldadı.

Yüzüne dokunmak için uzandım. Galen kolları daha uzun olduğu için daha fazlasına dokunabiliyordu. Tutunacak bir el buldu ve Kitto kendisine uzanan eli tuttu. Ben yüzümü yüzüne dayamasaydım fısıldadığını duymazdım. “Bazen yemek için yeterince büyüyene kadar onları beslerlerdi, bebeklerin eti fazla olmaz.” Bana bakarken gözlerinde dökülmemiş yaşlar vardı. “Ben yeterince büyüyünce bana bakan kadın beni onlara vermedi. Çünkü ben normalden daha küçüktüm, büyümem daha uzun zaman almıştı, artık konuşuyordum ve kadın beni sevmeye başlamıştı. Benim için savaşıp kan döktü. Beni kurtardı ama onun ihtiyacı olduğunda ben onu kurtaramayacak kadar küçük ve zayıftım.” Yüzünde öfkeli bir bakış belirdi, bunu görmemi istemiyormuş gibi gözlerini kapattı. “Bugünkü *sidhe*lerden biri biliyormuş gibi bir şey söyledi. Gerçek bir goblin olamayacak kadar küçük, gerçek bir *sidhe* olamayacak kadar küçük olduğumu söyledi, ancak etrafımdakilere yük olur onları tehlikeye atarmışım.” Bana baktı. “Goblin

diyarını senin ve babanın dışında hiçbir *sidhenin* ziyaret ettiğini sanmıyorum. Nereden biliyorlardı bunları?”

Sidhenin tahminde bulunduğunu söylemek üzereydim. Kitto'nun ne kadar küçük olduğunu görüp bunu kullanmak istemişti. Bence Kitto'nun geçmişini bilmiyordu, sadece iyi bir tahmindir. Ama Kitto'ya dış görünüşüne bakarak geçmişin tahmin edilebileceğini söylemek daha zalimce olurdu. *Sidhenin* goblinlerle gereğinden fazla yakınlık kuran biri olabileceğini ve geçmişini bilebileceğini söylemek de olmazdı.

Galen benim adıma karar verdi. “Bence bilmiyorlar, Kitto, sadece tahmin etmişler. Seni incitmek istemişler, hepsi bu. Sözlerinin gerçeğe bu kadar yakın olacağını bilmiyorlardır.”

Kitto, “Tahmin?” diye sordu. “Tahmin mi etmişler? Nasıl? Bunu nasıl bilebilirler? Nasıl?” Galen'in elini küçük elleriyle tuttu. “Utancım yüzüme kazınmış mı? Zayıf olduğumu görmek o kadar kolay mı? Etrafımdakilere yük olduğumu, hatta onları tehlikeye attığımı.” Bana uzandı ve elimi acı verene kadar tuttu. “Seni hamile bırakırsam beni asla kralları olarak kabul etmezler. İki asil, tahtta goblin kanı taşıyan bir kral görmektense seni öldüreceklerini söyledi.”

Kim olduklarını soracaktım ama isimlerini bilmiyor olabilir ve bunu sormak zalimceydi. İki lord komplo teorilerinden bahsetmiyordu. Sadece içlerinden geleni dile getiriyorlardı. Akıllarına gelen en zalimce şeyleri söylemişlerdi. Fakat beni veya Kitto'yu öldürme planları yapıyor olsalar hiçbir şey söylemezlerdi. Dalga bile geçmezlerdi. Ya da konuştuklarını duyduktan sonra elini kolunu sallayarak gitmesine izin vermezlerdi. Vücudu kansız ve temiz olduğu

için söylediklerinde ciddi değillerdi. İkisi de birer kabadayıydı, başka bir şey değildi. Daha sonra kim olduklarını anlatabilirdi. Bu akşam bunları düşünmesini istemiyordum. Bir süreliğine yaşadıklarını unutmamasını tercih ederdim. Okşamak, gözlerindeki bakış kaybolana kadar dokunmak istiyordum. Ama bu akşam randevu defterim kalabalıktı, araya bir kişiyi daha nasıl sokacağımı bilmiyordum. Galen birilerine sarılıp uyumayı severdi ama seksi paylaşmaktan hoşlanmazdı. Nicca paylaşmak konusunda iyiydi ama bence yan odadaki Biddy ile birlikte olmak için ne desem yapardı. Beni aceleye getireceğini bilsem de umurumda değildi. Nicca'yı severdim ama Galen, Doyle veya Buz gibi kalbime ve vücuduma göre değildi.

Kitto'ya uzanan Galen oldu. Goblini küvete çekti. "Özür dilerim, Kitto, özür dilerim. Ben öyle..." Cümlesini bitiremedi ama gereğinden fazlasını söylediğini biliyordum. Benim aklımdan geçenleri yüksek sesle dile getirmiş ve söylediklerinin Kitto'yu üzdüğünü anlamıştı. Bunu şimdi anlamıştı ve kendini affettirmek istiyordu.

İnsanların büyük bir kısmı bizim rahatlamak için birbirimize dokunmamızı görünce bunu seks ile karıştırırdı. Bazen sadece dokunulmak isterdiniz. Bazen diğerinin yüzünden acı çektiğini, yalnız olduğunu görünce bir şey yapmak ve ifadeyi yüzünden silmek isterdiniz. Bazen seks bile seks için yapılmazdı. Bazen birini gülümsetmenin son çaresi olurdu.

29

Kitto kendini suya bıraktı ve Galen'in vücuduna yaslandı. Galen ellerini küçük adamın omuzlarında ve kollarında gezdirdi, güçlü ellerini Kitto'nun yüzüne düşen ıslak buklelerin arasına soktu. Kitto, Galen'in Galen in omuzlarına ve vücudunun üst kısmına yaslanırken gözlerini kapattı, şimdi neredeyse suda yüzüyordu.

Ben parmak uçlarımı Kitto'nun bacağına üzerinde gezdirdim ve ayağının üzerine değdim. Gıdıklandığını biliyordum ve hafifçe gülümsedi ama gözlerini açmadı. Ayağını elimde tuttum ve dokunduğum yeri hafifçe yaladım. Kıvrandı ve bir kahkaha attı. Gözlerini açtı, ayaklarını suya soktu ve oturdu. Galen'in kolları omuzlarının üzerine düştü. Goblini güven hissi verircesine kendine bastırdı.

Kitto'nun vücudunun önüne geçtim ve bacaklarını aradım. Kasıklarındaki gevşek organına hafifçe süründüm.

Zevkle küçük bir ses çıkarttı. Ama elini belime koyduğunda kalçamın hareketine engel olmak için yapmıştı.

Kitto'nun sesi biraz boğuk çıktı ama ellerimi sıkı sıkı tutuyor, daha fazla değmeme izin vermiyordu. "Bu akşam seninle olacak olan Galen ve Nicca'ydı."

Nicca küvetin diğer tarafından, "Ben sıramı bekleyebilirim," dedi. Kanatları arkasında açıktı ve parmaklarını suda gezdiriyordu.

Kitto başını iki yana salladı, bunu yapınca su damlaları etrafa saçıldı ve siyah bukleleri yüzünün beyaz derisine yapıştı.

Kasıklarımı kasıklarına bastırdım ve ellerini yine belime koydu. Parmaklarıyla sıktı. "Hayır." Ama vücudunun diğer kısımları hafif dokunuşuma tepki vermeye başladı.

"Vücudun *hayır* demiyor," dedim.

Yutkundü ve mavi üzerine mavi gözlerini kırıştırdı. "Ben kralın olamam, Merry. Goblin Kralı Kurag'dan haber geldi, Holly ve Ash ödülleri kendilerinden almaya çalışacak bütün goblinlere meydan okumuş."

Kaşlarımı çattım. "Ve bu ne demek?"

"Holly ve Ash'den önce kralın olmaya çalışan goblina meydan okuyacak ve onu öldürecekler."

"Sana bunu dikte etmeye hakları yok, Kitto," dedim. "Sen artık *sidhesin*. Bir güç elin var. Bu, goblin değil *sidhe* büyüsü."

Üzgün gülümsemesini gösterdi. "Onları benim gibi tanımıyorsun. Peri diyarındaki hiçbir şey için onları kızdırmak istemem." Yüzümün hâlâ kanlı olan yanına dokundu.

"Senin ve Galen'in temizlenmesine yardım edeyim." Gülümsedi, gerçek bir gülümsemeydi, üzgün değildi.

“Beni küvete Galen’in çekmesi gururumu okşadı. Onun böyle olmadığını biliyorum.” Uzun boylu adama yaslandı. Başımı çevirip gülümsedim.

Galen tepesinden gülümsedi ve elini Kitto’nun kolunda gezdirdi. “Gülümsediğini görmek istedim.”

Kitto’nun gülümsemesi genişledi, şimdi neredeyse sıırıtıyordu. “Mutlu olup olmamama değer vermeniz benim için çok şey ifade ediyor.” Bana bakarken yüz ifadesi ciddileşti. “Ama şunu unutma, Merry, *sidhe* ol veya olma, prenses ol veya olma, Holly ve Ash’ten korkmalısın.”

“Diğerleri gibi benim olmaya gelecekler. Kral olma şansları var. Pazarlık yapıp nasıl bir sekse izin vereceğimi biliyorum. Bunun dışında, onlardan neden korkmalıyım?”

Galen, “Goblin sarayında Merry’nin yanında olacağız,” dedi.

Kitto, “Çok kolaymış gibi söylüyorsun,” dedi.

Nicca, “İkizler ne kadar tehlikelidir?” diye sordu.

Kitto, “Sarayın en vahşi savaşçılarından ikisidir,” dedi.

Galen, “Kırmızı Şapkalılar’ın yanında çelimsiz duruyorlardı,” dedi.

Kitto, “Çelimsiz ne demek?” diye sordu.

“Küçük, zayıf.”

Kitto başıyla onayladı. “Ama dövüşte büyüklük her şey değildir. Holly ve Ash goblinler arasında vahşilikleriyle bilinir.”

Kitto’yu okşamayı bıraktım ve olduğu yerde buz kes-ti, çünkü söylediği şey benim olaya istediği perspektiften bakmamı sağlamıştı. Goblinler arasında böyle bir nam salmaları için birilerine korkunç bir şeyler yapmış olmalıydılar.

Galen, “Goblinler bizden daha güçlü,” dedi. “Sarayda yarı-*sidhe* olmak zor olmalı.”

Kitto ürperdi ve parmaklarını gevşetip vücudumu vücuduna yaslamama izin verdi. Galen’le birlikte Kitto’yu aramıza aldık, kollarını bana doladı ve vücutlarımızı hissetti. “Hiçbir fikrin yok, Galen, nasıl bir kurban olduğumu bilemezsin. Göründüğüm kadar zayıf olacak kadar şanssızım. Holly ve Ash çok güzel çocuklardı, sarışın ve açık tenli, gözleri öyle olmasaydı herhangi bir *sidhe* sarayına girebilirlerdi. Hatta gözlerine rağmen kabul bile edilebilirlerdi.”

“Neden sarayımıza katılmak istemediler?” diye sordum. Yüzümü Kitto’nun ıslak saçlarının üzerine ve Galen’in sıcak omuzlarına koydum.

Kitto, “Bilmiyorum,” dedi. “Belki de gençken çok acı çektikleri için. Dişilerimiz onları kullanmayı severdi, onlar karşı koyabilecek kadar güçlenene kadar böyle devam etti.”

Galen’le kaşlarımızı çattık ama Nicca neler olduğunu anlamış gibiydi. “Dişi goblinlerin onlara tecavüz ettiklerini mi söylüyorsun?”

Kitto başıyla onayladı.

“Bir kadının bir erkeğe tecavüz etmesi kolay değil,” dedim.

Nicca, “Mümkün,” dedi. Küvetin kenarına koyduğu kolunun üzerine yaslandı. Diğer kolu bir şey arar gibi suyun içindeydi. “Kraliçe de güç kullanmayı sever.”

Suyun içinden omzuna dokunmaya gittim. Hoş bir dokunuş beklemiyormuş gibi ben dokununca irkildi. Nicca’nın kahverengi gözleri iyice aralanmıştı. Aklına her ne geldiyse hoş bir anı değildi. Andais yüzünden korumaların bir sürü kötü anısı vardı.

Ağzına nazik bir öpücük kondurdum ve dönüp bana baktı. “Önce temizleneyim sonra sevişiriz. Nazikçe, sonrasında da Biddy ile sevişirsin ve yine nazikçe,” dedim.

Başıyla onayladı ama hızlı bir hareketti; gözlerinde hâlâ korku vardı. Suyun hareket ettiğini hissettim ve Kitto yanımda belirip ellerini Nicca’nın vücuduna koydu.

“Prensesin yanına gelene kadar *sidhelerin* bu kadar korkunç şeyler yaşadıklarını bilmezdim, ancak cezalandırılmayı hak ettiyseler acı çektiklerini düşünürdüm.” Nicca’nın yüzüne dokundu. “Şimdi ise her sarayda acı olduğunu ve kimsenin güvende olmadığını biliyorum.” Nicca’yı yavaşlıktan öptü. “Üzerindeki kanları temizlemene yardım ediyim, sonra prenses gözlerindeki hüznü yok eder.”

Nicca gülümsedi. “Merry’nin yanında ilişkiye girmeden de yapılacak bir sürü şey var. Sen de gözlerindeki hüznü almasını sağlayacak bir şeyler yapmasına izin verebilirsin, Kitto.”

Yine sırtıttı, sanki gülümsemesinin çok fazla genişlemesinden korkuyordu. “Goblin sarayında oral seksi yapan statü olarak daha aşağıda olandır. Dominant olanı tatmin etmek gibi bir şeydir.”

Galen, “*Sidheler* için öyle değil,” dedi. Küvette bize katıldı. Kitto yine gülümsedi. “Merry ne zaman bizden birini kendisine dokunmaya ikna etse bizzat şahit oldum.”

“Oral seksi seviyorum,” dedim.

Üçü birlikte, “Biliyoruz,” dediler. Hepsi kahkaha attı.

“Holly ve Ash’in seni bir şeylere zorlaması hoşuma gitmedi, Kitto. İlişkiye girmek konusunda çok rahat değilsen Sage dışında hepinize yaptığımı yapmama izin ver.”

Nicca, “Sage’in de ilişkiye girmesi yasaktı,” dedi. “Kraliçe Andais tahtta yarı-peri kanı taşıyan birini istemiyordu.”

Başımla onayladım. “Bu yüzden Sage’in beni hamile bırakmasına izin vermeyecek bir şey yaptık.” Kitto’ya baktım ve gözlerime dolan bakışa karşı koymadım. “Şimdi Kitto ile de çocuk sahibi olmama sebep olmayacak şeyler yapabilirim.”

Kitto titreyerek nefes verdi ama sebebi korku değildi. “Bir goblin olsaydın ve bana böyle baksaydın korkardım ama gözlerindeki ışığın anlamını öğrendim.”

“Ne?” diye sordum. İhtiyacım çoktan sesime yansımıştı.

“Bana hoşuma gidecek bir şey yapmak üzeresin,” dedi. “Önce Galen ile temizlenmenize yardım edeyim.”

“Sonra?” dedim.

Bana erkeklerin gözlerinde gördüğüm bir bakıştan fırlattı, ne yapacağımızı biliyordu ve geri dönüşü olmadığını farkındaydı. “Sonra arzu ettiğini yapmana izin vereceğim.”

Galen, “Merry’nin sana az önce yaptıkları dışında, hiç birinin sana oral seks yapmasına izin verdin mi?” diye sordu.

Kitto, Galen’e baktı. “Hayır.”

Ciğerlerimi havayla doldurdum ve titreyerek nefes verdim. Birinin ilki olmak bana göre değildi. Diğer korumaların bu zevki daha önce birinden tattığına emindim. İstiyorsa, Kitto’yu ağzına alıp emen ve yalayan ilk kişi olacaktım.

Galen, “Yüzün,” dedi. “Kış Gündönümü gibi ve arzu ettiğin bütün zevkleri tattın.”

“Sana da yapmama izin verirsen bu yüz ifadesini yüzümde daha sık görebilirsin,” dedim.

Bana bir bakış attı. “Sen iflah olmazsın.”

Kitto’ya ve Galen’e sokuldum. “Evet dersen ne kadar iflah olmaz olduğumu görürsün.”

Neredeyse acı verecek bir bakışla ödüllendirildim, evet demek istiyordu ama herkesin amacı ilişkiye girmekti çünkü en kısa süre içerisinde hamile kalmam gerekti.

Kitto, “Önce ben,” dedi.

Nicca, “Ben ikinciyim,” dedi. “Gerçi sadece oral yaparsak, hamile kalmanı sağlayacak bir şey yapmazsak kraliçenin hoşnut kalacağını sanmıyorum.”

Başımlla onayladım. “Bu konuda gayet açık konuştu, evet. Andais’i hayal kırıklığına uğratmak istemem.”

Hep birlikte ürperdik ve bu sefer sebebi zevk değildi.

30

Fayanslar üzerine yatacak kadar sıcak değildi ama havlular işimizi gördü. Kitto üzerine uzandı, dizlerini kendine çekti, rahatça erişebilmem için bacaklarını araladı, şarap rengi karanlığın içinde fildişi bir rüya bir rüya gibiydi. Beklenti benim işimin büyük bir kısmını yaptı.

Şişkin başını ağızıma aldım, olgun bir eriğin tamamını almak gibiydi, ağızım o kadar doluydu ki ne ısırabilir ne yutabilirdim. Ağızım sert etiyle dolmuştu ama bu sadece başlangıçtı, geride çok daha fazlası vardı. Meyvenin sıcak kalınlığı üzerinde dolaştıkça ağızınızda kıvranmıyordu. Ağızınızın içinde yalayınca çığlık atmıyordu.

Kitto altındaki havluya tutundu ve zevkin doruklarına çıkarken erişebildiği tek şeyi sıkı sıkı kavradı.

Nicca'nın elleri kalçalarımı okşadı, ben Nicca'ya yaslanırken zevkle kıvrandım ama bana daha fazlasını sunma-

dı. İki eliyle kalçalarımı kavradı ve beni böyle kavrayınca Kitto'yu daha hızlı ve sert emdim. Kitto bir çığlık attı. Nicca'nın bana yaslanmasını bekledim ama hiçbir şey olmadı, sadece ellerinin vaadi vardı.

Galen aklımdan geçeni dile getirdi. "Eş bizi kurtarsın, Nicca, bitir şu işi." Gözlerimi devirdim ve Kitto'nun başının yanına çömelmiş yeşil adamıma baktım. Nicca parmaklarını etime biraz daha geçirdi, tırnaklarını kullanmadı, sadece parmaklarının gücüne güveniyor ve isterse etimi ezebileceğini gösteriyordu. Çok güçlüydü.

Nicca için kıvrandım ama öte yandan da ağzımın içindeki narin deriye çok sert davranmamaya çalıştım. Bir an için Kitto'yu ağzımdan çıkartmak zorunda kaldım. Nefes aldım ve içimden ısırarak gelse de kendime hâkim oldum. Bir elimi önce testislerine attım sonra tutuş şeklini değiştirdim, şimdi elim mümkün olduğunca çok kısmını kaplıyordu. Elim ıslak ve titreyen organını okşarken hafifçe doğruldum.

Arkamda çömelmiş ama artık bana dokunmayan Nicca'ya baktım. Kahverengi ve kusursuz tenine baktım, saçları küvete girdiği için hâlâ ıslaktı ve kalın saç telleri omuzlarına, kollarına, beline ve bacaklarına yapışıyordu. Çikolata renkli güzelliğin arkasında harika bir fantezi gibi kanatları yükseliyordu. Bir an için başka bir yere gideceğine üzüldüm ama sadece bir an için. Mutlu olmasını benim olmasından daha çok istiyordum.

"Ne bekliyorsun?"

"Beni evlilik yatağına gönderiyorsun, Merry. Bu, seninle son kez birlikte oluşumsa benim istediğim gibi olmalı. Ama hayır diyebilirsin."

Gülümsedim. “Sor tabii, cevabını veririm.” Sonra aklıma bir şey geldi. “Biddy ile birlikte olacağın için mutsuz musun?”

“Hayır,” dedi. Ama kaşlarını çatı. “Fakat özleyeceğim şeyler var.”

“Ne gibi?” İltifat beklemiyordum. Sadece gerçekleri duymalıyım.

Tekrar gülümsedi. “Altımda uzanışını izlemek, bir başka erkek için çığlık attığını duymak, seni getirmek ve zevkimi bacaklarının arasına akıtmak gibi.”

Sadece tasvir edişini dinlemek bile vücudumda bir şeylerin kasılmasına sebep oldu. “Şimdi de aynısını teklif ediyorum,” dedim.

“Sage ile birlikteyken olduğu gibi sırtüstü yatmanı istiyorum. Sen nefes aldıkça göğüslerinin inip kalktığını görmeliyim.”

Yanına gittim ve yüzüne dokundum, ciddilik ve tutku kombinasyonunun ardındakini görmeye çalıştım. Bu ifade Nicca gibi değildi. “Biddy ile mutlu olmanı istiyorum, üzülmeni değil.”

Gülümsedi ama içinde hafif bir hüznü barındıran bir gülümsemediydi bu. “Bir zamanlar evlilik bu gibi zevklerin bitişi değil başlangıcıydı. *Sidhe* eşlerini asla aldatmazdı ama bazen anlaşıp yatağımıza birilerini alabilirdik.”

Andais kraliçe olmadan önceki dönemden bahsediyordu. Hristiyanlığın sapkın bir tarikat olarak görüldüğü dönemdi. Birçok *sidhe* bundan bahsetmezdi çünkü kaybettiklerini hatırlamak hoşlarına gitmezdi. İnsanların sayıca *sidhe*lerden fazla olmadığı bir dönemden bahsetmeyi kim isterdi? O zamanlar evlilikler çocuk için değil mutlu olmak

için yapılırdı. Zamansız doğan bir çocuğun sevgisiz evliliklere sebep olmadığı bir dönemdi. Yüzük Nicca ile Biddy'yi seçtiğinde böyle bir mutluluk hissetmişim. Ama gerçek bir aşk mıydı? Evet, birbirlerinden çok etkileniyorlardı ve bir çocukları olacaktı ama sonsuza kadar mutlu olacaklar mıydı? Yoksa Nicca kadınla birlikte olup çocuğuna babalık edecek ama pişman mı olacaktı? Bu pişmanlıklar aşklarını zamanla yok edecek miydi?

Birden güllerin kokusunu aldım. Galen, "Elma çiçeklerinin kokusunu alıyor musunuz?" diye sordu.

Nicca, "Evet," dedi. "Mistral ile birlikte olduğu zaman ki gibi."

Kitto, "Hanımeli," dedi.

Koku güçleniyordu. Bir ilham geldi. Tanrıçanın kiler gibi değildi ama... "*Sidheler* çocuk sahibi olmamaya ne zaman başladı, Nicca?"

Gözlerini kırıştırdı. "Havada parfümün tadını alabiliyorum."

"Bilmiyorum," dedi. "Çok uzun zaman önce."

"İnsanların tek partner anlayışını aldıktan sonra mı?"

Nicca, "İnsanlar sayıca bizden fazlaştığı için monogamiye geçtik," dedi.

"Gerçek sebebi bu muydu? Yoksa biz kim ve ne olduğumuzu unuttunca mı sayıca az kaldık?"

Galen, "Ne demek istiyorsun, Merry?" diye sordu.

Elimi kaldırıp kraliçenin yüzüğünün donuk metalini gösterdim. "Bunu bir düşmanın elinden aldığını söyledi ama hiç bebek görmemiş. Şehvet, aşk, kara sevda evet ama hiç bebek görmemiş. Bu yüzük kraliçe için değil de bir doğurganlık tanrısı içinse? Biz esasen doğa tanrılarıyız,

sonrasında insan ihtiyaçlarıyla bazılarımız medenileşti. Biz aslında ilkel, basit olanız.”

Kitto, “*Sidheler* çok uzun zamandır öyle değil,” dedi.

Havluların arasındaki Kitto’ya döndüm, sanki yerinden hiç kıpırdamamıştı. “Ne demek istiyorsun, Kitto?”

“Periler arasında tek eşliliği son kabul eden bizdik. Bir zamanlar, koca, baskın partner, koruyabilecek ve besleyebilecekse herkesin onayı varsa birden fazlasına sahip olabiliydi.”

Galen, “Kocanın eşinin aklından geçenleri kabul edeceğini sanmıyorum,” dedi.

“Teknik olarak, koca sadece baskın partner anlamına gelir ve goblinin cinsiyetine işaret etmez, isterse eşin izni olmadan da birini yatağına alabilir. Ama aslında, eşin sevmeyişi birini yatağına alırsan ev bir savaş alanına döner ve hiçbir goblin bunu istemez.”

“Öyleyse sen birinin eşi olabilirsin, öyle mi?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Evet.”

Galen, “Ama koca olamazsın,” dedi.

“O kadar güçlü değilim.” Havluların arasında kıvrandı. “Neden yaz gelmiş ve güneşin altında dikiliyormuşum gibi hanımeli kokusu alıyorum? Çok sıcak.”

Galen, “Merry ve Mistral birlikte olduğunda koridor-daydın,” dedi. Sesi de kelimeleri gibi uçucuydu. “Benim içim elma çiçekleriydi.”

Nicca, “Baharda bir çayırın ortasında durmak gibi,” dedi.

İki adam birbirine bakıp gülümsedi.

Kitto, “Bahar enerjisi,” dedi.

Yüzüne baktım. “Ne?”

“İkisi de bahar enerjisi,” dedi.

“Ve sen nesin?”

“Yaz, toprağın sıcak ve olgun olduğu dönem.” Bunu söylerken havluların arasında boşalmaya yakınmış gibi kıvrandı. Yeniden kalın ve olgundu.

“Ben neyim?” diye sordum.

“Sonbahar. Hasadın geldiği dönem. Yıl senin için çalışır, Merry.”

“O zaman kış nedir?”

Kitto, “Uzun uyku,” dedi.

Kitto’ya yaslandım ve kasıklarını yastık olarak kullandım. Küçük bir ses çıkarttı. Çömelen Nicca’ya baktım. “Bana ne istediğini söyle, Nicca. Tam olarak ne istediğini.”

“Seni sırtüstü istiyorum. Ben içine girerken bir diğerinin ağzına girdiğini görmeliyim. Ben seni becerirken sen çılgılığını diğerinin vücuduna atmalısın.”

Başımla onayladım ve saçlarım Kitto’nun kasıklarına sürtündü. Yine benim için kıvrandı. “Bunu yapabiliriz,” dedim.

Nicca gülümsedi.

Kitto’nun sesi berrak ama titrekti. “Nasıl bir pozisyon alacağımı bilmiyorum. Bacaklarımı nereye koyacağım?”

Galen, “Ben sana gösteririm,” dedi. Sesine ihtiyacı yanıyordu.

Başımı geriye atınca arkamızda oturduğunu gördüm. Ben bunu yapınca Kitto yeniden kıvrandı. İki kuş tek dokunuşla birleşmişti. “Daha öncesinde reddetmiştin,” dedim.

“Dâhil olacağımı söylemedim, sadece Kitto’ya pozisyonunu alırken yardım edeceğim. Yüzlerce kelime etmekten-

se göstermek daha etkili olabilir.” Gözleri kelimelerinden daha ciddi ve arzuluydu.

“Güzel bir gösteri olduğu sürece itirazım olmaz,” dedim. Sesim biraz boğuk çıktı.

“Ah, öyle olacak,” dedi. Yüzünde erkeksi bir bakış vardı. Vaadine beni inandırdı.

31

Şimdi sırtüstü havluların üzerine uzanma sırası ben-deydi. Uzanıp Galen'in üzerime çıkmasını seyret-tim. Çoktan kalınlaşmış ve sertleşmişti, fazladan kanla rengi daha koyuydu, vücudunun geri kalanı daha açık renkliydi.

Galen'e birçok şey yapmak istiyordum ve birçoğunu yapmıştım ama diğerleri gibi çocuk yapmaya çok odaklan-dığı için başka şeylere vakit ayırmazdı. Yakınıma girmesini izlerken iyice tahrik oldum.

Neşeden çok beklenti ve tedirginlik barındıran bir kah-kaha attı. "Yüzündeki bakıştan anladığım kadarıyla yiyecek bir şey gibi duruyor olmalıyım."

Kitto, "Bana öyle bakmıyordu," dedi.

Egosunu okşamak zorundaydım. Aynı anda birçok er-kekle birlikte olmanın en zor yanı gecenin pozisyonunu

geçmek değil kimsenin duygularını incitmemeye çalışmak veya kimseyi dışlamamaktı. İşi karmaşıklaştıran yataktaki vücut sayısı değil, kalp ve el sayısıydı.

Uzandım ve yakınımıdaki Kitto'nun bacağına dokundum. Nasıl yapacağını öğrenmek için izliyor olması gerekti. "Galen benim ilk aşkımdı, Kitto, ilk arzuladığım erkekti. İlk sevdiğimdi. Yıllarımı onun hakkında fanteziler kurarak geçirdim. Senin için o kadar yıl fantezi kuracak zamanım olmadı."

Nicca, "Üzerine alınma," dedi. "Bana da öyle bakmıyor."

Nicca'ya baktım. "Farkında değildim..."

Elini havaya kaldırdı. "Üzerime alınmadım, Merry. Gözleri olan herkes Galen'e nasıl baktığını biliyor. Küçükken yavru bir köpek gibi peşinden ayrılmıyordun, ondan neden etkilendiğinin bile farkında değildin."

Yavru köpek benzetmesi pek hoşuma gitmedi ama bir şey demedim, on dört yaşındaydım, belki de doğru söylüyordu.

Galen, "Merry," dedi. "Yüzün kızarıyor."

Yüzümü ellerimle gizledim çünkü bu nadiren olurdu. Şimdi kendim için değil geçmişte kalan genç kız için yüzüm kızarıyordu. Geçmişteki "gizli" aşkının çok da gizli olmadığını öğrenen bir kızın yüzünün kızarmasıydı.

Eller bileklerimi tuttu. "Merry." Galen'in sesi elleri gibi nazikti, ellerimi kenara çekti. "Benim için yüzün kızardı."

Yüzüne bakamadım. "Sadece herkesin bildiğini düşündüm. On dört yaşındayken bunun farkında değildim."

"On dört yaşındayken hepimizinki çok belli oluyordu," dedi.

Nicca, "Ben on dört yaşına yüzlerce yıl önce girdim," dedi. "Ama hatırladığım kadarıyla, Galen haklı."

Kitto, “Goblinler kibar bir ırk değildir,” dedi.

Galen, “Bu ne demek?” diye sordu.

“Bir goblin bir başkasını istiyorsa bunu herkes bilir. İsteğimizi gizlemenin bir işe yaramayacağını biliriz, ancak diğer goblinin bunu bir hakaret olarak algılamasından korkuyorsak gizleriz. Kibar değiliz ama gerekiyorsa bir şeyleri gizleyebiliriz.”

Elimi uzattım. Elimi tutup şaşkın gözlerle bana baktı. “Benden ne istiyorsun, Prenses?”

“Gülümse,” dedim.

Şimdi daha da şaşkıındı. “Gözlerindeki gölgeyi kovalamak istiyor.”

Kitto utangaç gülümsemesiyle bizi ödüllendirdi, sonra başını iki yana salladı. “*Sidhe* olmayı seviyorum.”

Elini sıktım ve rahatlatıcı sözler söyleyecektim ama Nicca elini bacaklarımın arasına attı ve aklıma söyleyecek bir şey gelmedi.

Nicca, “Yeterince ıslak değilsin,” dedi.

İki kez yutkunduktan sonra cevap verebildim. “Banyo, her zaman aynısını yapar.”

“Bu kadar çok ıslaklığın bir kadını kurutması garip,” dedi. Parmağıyla açıklığı buldu ve içeriye girdi. Nefesimi tuttum, Kitto’nun elini biraz daha sıktım. Parmağını nazikçe içime soktu. “Ben diğerleri kadar büyük değilim ama küçük de değilim. Bu kadar kuruyrsa canın yarar.”

Sesim nefes nefese çıktı. “O zaman ıslat beni.”

“Prensesim nasıl emrederse,” dedi. Gülümsedi. Elini geriye çekti ve Galen’e döndü. “Kitto’ya bacaklarını nereye koyacağını göster, böylece içine girmeye hazır olduğunda seyredebilirim.”

Galen, “Hazır olduğunda söyle,” dedi.

Nicca, “Söylememe gerek yok,” dedi. “Anlarsın.”

Çiçeklerin kokusu soldu, küçük bir odada kalan gül kokusu hayali gibiydi. Kapıyı açınca kokuyu alırdınız ama sonra koku solar ve hayal edip etmediğinizi merak eder-diniz.

İnsan dünyasında ruhlar ve güçlerin büyük bir kısmı da böyleydi. İnsanların hayalet sandıkları şeylerin büyük bir çoğunluğu asla ölümsüz olamayan şeylere aitti.

Galen konuşmayla biraz solmuştu ama oral seks için böylesi daha iyiydi. Önce biraz yumuşaklığı ve daha kısa olmasını tercih ederdim. Üzerimde yerini alır almaz yakı-nıma girdiği anda ağzıma aldım.

Bir kahkaha attı ve elini bana doğru uzattı. “Önce yerleşeyim, boynun bu pozisyondayken bir yerini inci-teceksin.”

Vücudunu ağzıma biraz daha yaklaştırdı, dizleri omuz-larımın iki yanına yerleşti. Gözümün önünü kasıkları dol-durdu, sadece başı ve gövdesi değişti, sertleşmiş testislerini de görüyordum, koyu yeşil kılların arasında duruyorlardı. Ellerim ağırlığının altında kalmıştı. Bacaklarına ve kalça-larına dokunabilir, sırtının aşağısını okşayabilirdim ama uzanabildiğim yerler bu kadardı. Sonunda Galen’i ağzı-ma alabileceğimi bilsem pozisyon değiştirmeyi kabul et-mezdim. Ben yukarıda olunca ağzımın içine ne kadarının nasıl girdiğini daha iyi kontrol ediyordum. Böyle olunca kontrol erkekteydi. Ağzıma giriş açısı için bir elimin boşta olmasını tercih ederdim ama endişelenmeme gerek yoktu. Galen tepemden bana baktı, gözlerinde en nadide anlarda erkeklerin gözlerinde beliren bakış belirdi. Elinden destek

alarak açığı düzeltti. Başını ağzıma aldığı anda vücudunun üst kısmını bükerek istersem hepsini ağzıma almama olanak sağladı. Ağzımın içinde yumuşak ve ipeksiydi, deri dilimin üzerinde yuvarlanıyor, dilimle oyunlar oynamaya yer kalıyordu. Hepsini almak için hevesle emmeye başladım. Dudaklarım kasıklarına değdi. Ağzımın içinde dilimi yuvarladım, emdim, dokundum, hâlâ yapabiliyorken türlü oyunlar oynadım. Yumuşak ve ipeksi olan sertleşip olgunlaşmaya başladı. Ağzımı ve gırtlığımı doldurdu. Nefes almak için geri çekilmek zorunda kaldım.

Galen dışarıya çıktı. “Bunun ön sevişme olması gerekiyordu, Merry.”

“Ne istediğimi biliyorsun,” dedim.

Başını iki yana salladı.

Ellerimi kalçasında gezdirdim. “Nicca bacaklarımın arasına girecek ve sonra tek dokunuşla onu tekrar sertleştirceğim. Bu akşam hem bana hem Biddy’ye hizmet edecek. Sen bir gecede iki kez gelemes misin?”

“Genelde gelirim.”

Vücudumu yukarıya kaldırdım ve kalçalarını sıktım. Şimdi testislerini yalayabiliyordum. “Bir kez ağzıma bir kez içime boşal. Lütfen, Galen, lütfen.”

Nicca’nın elleri bacaklarımın arasında dolaştı ve yerleştiğini hissettim, bir saniye sonra dili dokundu, küçük dokunuşla kıvrandım ve tırnaklarımı Galen’in vücuduna geçirdim.

Gözlerini kapattı ve nefesini tuttu.

Kitto, “Bir kadın benim için böyle yalvarsa her şeyi yaparım,” dedi. “Böyle bir hediyeyi geri çevirme.”

Kitto’ya bakmadım, gözlerim sadece Galen’i görüyordu.

Nicca dilini açıklığa soktu ve kendinden emin vuruşlar attı. Yeniden nefes almayı hatırladım ve gözlerimi açtığımda Galen tepemden bana bakıyordu. Nicca kenarında daireler çizmeye başladı, kendinden emindi çünkü kısa vuruşların başlangıçta değil sonlarda işe yaradığını biliyordu. Bunu hissederken içimde bir şeyler hareketlendi.

“Lütfen,” dedim.

Yeniden üzerimde pozisyon aldı, eliyle kendi organını tutup ağzımın ihtiyacı olan açığı verdi. Ağzımın içine girmeden önce son söylediği şey, “Bir prenses hiçbir şey için yalvarmamalı,” oldu.

32

Nicca'nın dili ağır ağır daireler çizerken vücudunun içine bir ağırlık çöktü. Dairenin tepesinde hassas noktayı buluyordu, bu nokta eninde sonunda büyüyen sıcaklığı zevke dönüştürecekti. Ama önce Ama önce beni ıslatması gerekiyordu, yoksa zevk değil sürtünmeden acı hissederdim.

Galen isteksizliğini üzerinden atmıştı. Ellerini kafamın yanında yere koymuştu, böylece ağızımla sevişir gibi gidip gelebiliyordu. Ve gerçekten de sevişmek gibiydi, dudaklarımın arasında kaslı bir kadifelik vardı, tatlı ve sert ağırlığına ağızımı biraz daha açtım, en tepesinden dibine kadar hepsini ağızıma sokmasına izin verdim. Gerçi hiçbir zaman çok ileri gitmez, içime çok fazlasını sokmazdı. Nicca yaptığı şeyi bıraktı. Hâlâ bacaklarımın arasında olduğunu biliyor ve ellerini bacaklarımda hissedebiliyordum. Ara sıra beni

yalıyordu, zevkin geçmesine izin vermiyor ama sonunu da getirmiyordu. Normalde bunun sinir bozucu olması gerekirdi ama ben kendimi Galen'i daha önce hiç hissetmediğim gibi hissetmeye odaklandım. Fakat kendini tutuyordu. Yumuşak ve sarkık testisleri bir kez olsun yüzüme değmedi. Hepsini bana vermiyordu.

Konuştığında sesi kısıktı, kontrolünü hareketlerine odaklamıştı.

Boğuk bir sesle, "Durdun," dedim. "Nicca, neden durdun?"

"Ben dikkatinizi dağıtmadan keyfini çıkartın istedim. Ama Sage ve Mistral'dan gördüğüm kadarıyla sen aşırı dikkatli davranıyorsun."

"Ona zarar vermek istemiyorum."

Bu kadardı. Ellerimi kurtarmayı başardım ve ittim. Dışarıya çıktı, tepemde duruyordu, sanki bu kusursuz pozda sonsuza kadar durabilirdi. Bu hâlini görünce tepeden tırnağa ürperdim.

"Hepsini ağzımda hissetmek istiyorum, Galen, hepsini."

"Canın yanmaz mı?"

Nicca başını kasıklarına dayadı. "Sen de koridordaydın, değil mi? Mistral'ın neler yaptığını gördün."

Başıyla onayladı. "Gördüm." Gerçi omuzları hafifçe kamburlaştı.

Parmaklarımı vücudunun önünde, göğsünde, karnının üzerinde gezdirdim. Ellerimle kavramama izin vermedi. "Sorun nedir?" diye sordum.

"Ben daha önce kimseye sert davranmadım."

"Bu akşam sert olmak zorunda değilsin, sadece hepsini almama izin ver. Dibine kadar içime sokmanı istiyorum.

Hepsi benim olmalı. Seni ne kadar alabilirsem o kadarını almak istiyorum.”

Bana bir bakış attı.

“Galen, Galen, zamanımız azalıyor, farkında değil misin? Doyle ve Buz zaten yüzüğün benim için Mistral’ı seçtiğini düşünüyor.”

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi, sanki soğuk demirden bir bıçağı vücuduna saplamıştım.

“Haklı olduklarını sanmıyorum ama bilmiyorum. Hiçbirimiz bilemez. Sen hâlâ benimken seni istiyorum, anlamıyor musun?”

Aşağıya baktı, yeniden küçülmüştü. “Mistral ile yaptığın şeyi seviyorsan beni neden istiyorsun?”

“Her akşam sert seks yapamam, Galen. Bazı akşamlar nazik olmasını istiyorum. Bazı akşamlar sikişmek değil sevişmek istiyorum.”

“Ama bazı akşamlar da tam tersi,” dedi. “Ben genelde sevişmek istiyorum.”

Gülümsedim. “Buna itiraz edebilirim.”

Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. “Koridorda yaptığın şey sikişmekse pek sanmıyorum.”

“Mistral ile yaptığım öyleydi. Seks kiminle birlikte olduğuna göre değişir, Galen. Sevişmek için içindeki kişiye göre ritmini bulur, ritim alçalır ve yükselir.” Elimi uzattım. “Bana gel.”

Başını iki yana salladı. “Sana şimdi gelirim Nicca sonunda içine girdiğinde fazla dayanamam.”

“İstersem bir parça büyüyle seni yeniden sertleştirebilirim.”

“Evet, ama bunu hemen yaparsan biraz acıyor.”

“Hiç söylememiştin.”

Bacaklarımın arasında sessizce duran ve şimdi seksten çok bacaklarımı yastık olarak kullanmayı tercih eden Nicca’ya baktım. “Öyle mi? Demek istediğim, acıtıyor mu?”

“Yakın zamana kadar ben gecelerimi genelde Rhys ile paylaştım, yatakta ikimiz olunca aralardaki bekleme süresi uzundu. Hayır, benim canım yanmadı. Ama hemen akabinde olursa acıtabilir.”

“Doyle ve Buz hiç şikâyet etmedi,” dedim.

“Bence acı yatak odasında onlar için farklı bir anlama geliyor, Galen ve ben öyle değiliz.”

Bir süre düşündüm. “Belki.”

Galen’in sesi yumuşaktı. “Beni bu şekilde istemenin sebebi beni kralın olarak görmeyi istememen mi?”

Hayır demeye hazırlandım ama tereddüt ettim. Oral seks için motivasyonum bu değildi ama son kısım yalan sayılmazdı.

“Seni böyle istiyorum çünkü istiyorum,” dedi.

Nicca bacaklarımdan yastığın üzerinden konuştu. “Bunu sadece Mistral ile yapmadı. Bundan keyif alıyor gibi.”

Galen, “Sage demek istiyorsun,” dedi. Mutlu değildi. Yüzü her zamanki gibiydi, her duyguyu gösteriyordu.

“Evet,” dedim. Galen’i nasıl rahatlatacağımı bilemedim. Galen böyle dudak bükmezdi. Bu, Buz’un uzmanlık alanıydı.

Tekrar, “Sage,” dedi. “Kralın olamayacak biri daha.”

İç geçirdim. “Keyif alarak geçirebileceğimiz bir gecemiz var ve sen zor sorularla berbat ediyorsun, bu sen değilsin.”

“Evet, Buz gibiyim.”

Aklımdan geçeni söylemişti. Bu akşam birçok kez zihnimi okuyormuş gibi yorumlar yapmıştı.

“Ruh hâlinden şikâyet edip duruyorsun ama onu gün geçtikçe daha çok seviyorsun. Belki de erkeklerinin karmaşık olmasından hoşlanıyorsun.”

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Bir erkeği sever de diğerini neden sevmezsiniz? Birinin dokunuşu içinize sıcaklık verirken diğerinin dokunuşu neden aynı olmazdı? Benim için bir gizemdi. Ama dürüst cevap verip Galen’i rahatlatılabildim. “Seni seviyorum, Galen.”

Sadece bana baktı.

“Belki de nasıl bir şey olduğunu unutmuşum ama bugün... seni orada yatarken görünce...” Sesim bana ihanet etti ve kan gölünün içinde yatışını hayal etmemek için gözlerimi kapattım.

Nicca bacaklarımı okşadı ama seks değil rahatlatma amaçlıydı.

“Seni orada öyle görünce üzüntüden ölebilirdim. Bir daha gülümsediğini göremeyeceğim için.” Gözlerim sıcaktı ve ağlarsam daha mı iyi hissederdim daha mı kötü bilemedim.

Yüzüme dokundu ve gözlerimi açmadan Galen’in eli olduğunu anladım. Eli sıcak ve narindi. Yanağımı eline dayadım. Aynısını birkaç saat önce Doyle’a yaptığım aklıma geldi. Ama Galen o zaman beni hayal kırıklığına uğratmış, Gillett’nin beni neden ağlattığını anlamamıştı. Ama Galen’i nazikçe sevişmesi için bir başka kadının ellerine bırakmak ayrı bir şeydi, ölüme göndermek başka bir şeydi. Buna gönlüm razı olmazdı.

Gözlerimi açtım ve yüzüne baktım. Yeşil gözlerini gördüm.

“Ağlıyorsun,” dedi. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

“Pek sayılmaz,” dedim. Ama sesim öyle demiyordu. Sonraki kısma geçmeden önce yutkunmak zorunda kaldım.

“Belki de kendimi senden uzaklaştırıyordum. İstemeden.” Elimle eline dokundum ve elini yüzüme bastırdım. “Senin kral olman beni ürkütüyordu çünkü düşmanlarının seni öldürmesinden korkuyordum. Hainlerin saldırılarına dayanacak birini seçeceksem bu sen olamazdın, nazik aşkı.”

“Dormath’ın beni öldürmeye çalışmış olsa da onu affedeceğimi düşünmesi gibi.”

“Evet.”

“Aklıma gelen son şey, son düşüncem, sendin. Bunun hepimize yapılacak bir saldırının başlangıcı olduğunu düşündüm.” Bakışlarını indirdi ve bana bakmadı. “Doyle ve Buz’un seni koruyacağını düşündüm. Birimizin önce ölmesi gerekiyorsa bu ben olmalıydım.” Gülümsemesi mutlu değil hüznüydü. “Sanırım esas son düşüncem *neden ben* oldu. Ben önce birini öldürecek olsam Doyle’u öldürdüm. Tanrıça’ya seni koruması için dua ettim ve öldüm.”

“Ölmedin,” diye fısıldadım.

Bunu duyunca bana baktı ve gülümsemesi gerçektir. “Ben ölürken onları kral olarak gördüğün için seni nasıl suçlayabilirim, ben de aynısını düşünüyordum. Lanet olsun ki iyi biri olmak burada hayatta kalmak için yeterli değil. Bunun için üzgünüm.”

“Bence kralım olmak seni daha fazla tehlikeye atacaktır, Galen, ama şimdi seni zaten öldürmek istediklerini biliyorum.” Yüzündeki bakışa konuştum. “Kraliçe söyleyene kadar saraya yaşam getirecek yeşil adamı bilmiyordum ama

mütteliklerimden öldürebildikleri kadarını öldürecekler. Bana yardım edenleri yok etmek isteyecekler. Sen kralım olsan da olmasan da tehlikedeysen kralım olabilirsin.”

“Ben her hâlükârda ölüyüm,” dedi. Gülümsemesi yeniden hüznüldü.

Doğrudum ve sarılmak istedim. Ben bunu yapınca Nicca bacaklarımı yastık olarak kullanırken kafasını kaldırmak zorunda kaldı. Yanağını nazikçe bacaklarımın arasına koydu, seks için değildi.

“Bana gel, Galen, lütfen.”

“Ben kralın olamam, Merry. Bu, hepimizin ölümü olur.” Bunu söylerken yüzünde daha önce görmediğim bir sertlik vardı. Bunu görünce yılların yüzüne çizgiler ekmediğini ama deneyim kazandırarak gözlerine derinlik kazandırdığını anladım.

Nicca, “Merry’nin yatağındaki yerinden vaz mı geçiyorsun?” diye sordu. Sesinde şaşkınlık vardı.

Galen, “Hayır,” dedi. Sesi de gözlerindeki bakış kadar sertti. “Şimdilik bundan vazgeçecek kadar güçlü değilim, zorunda kalmadıkça yapmam. Ama başka olasılıklar da var.” Gözlerinde hâlâ hüznün varken gülümsedi, yine her zamanki Galen gibi görünmüyordu. “Ama Nicca’nın yerini alabilir ve seni öpebilirim.”

“Bunu daha önce yapmıştın.”

“Ama hiçbir zaman senin karşılık verme şansın olmamıştı.”

Nicca, “Başka gecelerin de olacak,” dedi. “Merry’yle geçireceğim son geceyi benden alacak mısınız?”

“Hayır, istediğim bu değil. Merry’yle son gecem olduğunu bilseydim ben de arzu ettiğim gibi olsun isterdim.”

Bakışları normale döndü ama gözlerindeki parıltı kaybolmadı. Bunu görmek hem rahatlatıcı hem de hüznü vericiydi.

“Dudaklarım ve dilimle onu getireceğim, sonra bir başka erkeği ağzında göreceğim. İçine girmeden önce ikimiz de arzu ettiğimizi alacağız. Bunu istiyorum.”

Galen başıyla onayladı. “Tamam.”

“Ağzına hanginizin girdiği fark etmez, ama sensen Galen senden bir isteğim var.”

Galen, “Söyle,” dedi.

“Sen Kitto’dan daha uzunsun. Önden değil de yandan gelir misin? Göğüslerini görmemi kısmen engelliyorsun ve saraydaki en büyük göğüslerle son gecem, onları görmek istiyorum.”

Galen, “Tamam,” dedi.

“Öyle yapacaksak başımın biraz havaya kalkması gerek,” dedim.

Galen, “Havlulardan yastık yapabiliriz,” dedi.

Kitto, “Ben Merry’nin yastığı olurum,” dedi. “Başını kucağıma koy, Prenses.”

Diğerleri birbirine baktı ama bu kadarı yeterliydi. “Tamam,” dedim.

Kitto mutluydu ve parlak gülümsemesini gösterdi. Bu kadarı bile zevk almasına yetiyordu.

Nicca başını geriye çekerken elleriyle bacaklarımda tekrar daireler çizdi. “Şimdi, nerede kalmıştık?”

Ağzım birden kurudu. “Galen’in tepemde olması gerekmiyor mu?”

“Sen orgazm çılgınlıkları atarken ağzında uzun süre dayanamam. Yapamam. Bırak seni getirsin, sonra Kitto ile yerlerimizi alır Nicca’nın isteğini yerine getiririz.”

Galen'e erken gelmesinin sorun olmadığını söyleyebilirdim ama Nicca'nın ağızı beni tekrar buldu, dili ve dudakları kelimelerimi alıp götürdü, nefesimi çaldı ve dünyam yok oldu. Birkaç saniyeliğine tehlikede olduğumuzu unuttum, taht kavgası veya diğer şeyler aklımda değildi, sadece Nicca'nın bacaklarım arasındaki ağızı vardı. Ağızı ve vücudum zevke dönüştü, sanki derimiz ve kemiklerimiz yoktu, sadece titreten ve karşı koyulmaz bir orgazmdan ibarettik.

33

Gözlerimi açıp kafamı hafifçe kaldırdım ve Nicca'nın güldüğünü gördüm. "Çok güzeldi." Ben hâlâ konuşamıyordum, başımla onayladım.

Galen, "Güzeldi," dedi.

"Biddy ile seks hakkında hiç konuşmadım. Ama ara sıra buna izin vermeyen birkaç kadın tanıdım."

Sesim sanki bana ait değildi. "Deli olmalılar."

"Belki de ama sonuncu olacaksa güzel olmasını istiyordum."

Odaklanmakta güçlük çektim ama odaklandım. "Seni onun yatağına pişmanlıklar ile gönderemem."

Dizlerinin üzerine düştü ve sonra çıplaklığını üzerime sermek için tepeme çıktı. Az önce ağzının değdiği yere testislerinin değdiğini hissedince altında kıvrandım.

Bana baktı, vücudunun üst kısmına kollarıyla destek oldu ama vücudunun alt kısmını bana bastırdı. Ne kadar nazik bir âşık olursa olsun gözlerindeki bakış eninde sonunda erkeksiydi. Zevk vermenin vahşi heyecanını yaşıyordu ve şimdi kendisi de zevk alacaktı. Erkeklerin gözlerinde bunun neden belirdiğini bilmiyordum ama çok sık gördüğüm için böyle bir şeyin varlığından haberdardım.

“Öp beni, ağzımdan tatlı tadını al.” Yüzünü bana doğru eğdi ve kafamı hafifçe kaldırdım. Öpüştük ve ağzı benimle ıslaktı, temiz ve taze bir tat aldım, yağmurdan sonra sabahın nefesi gibiydi, dünyanın ıslak ve saf olduğu bir ana benziyordu.

Dillerimiz, ellerimiz ve kollarımız birbirini bulana kadar öpüştük. Tadımı ağzından silip süpürene kadar dudaklarını yaladım ve geride ağzımın ıslaklığını bıraktım. Nefessiz geri çekildi. “Kusursuz.”

Ne demek istediğini anladım, kusursuz olan sadece ben değildim ama bu öpücük tam istediği gibiydi.

Kollarının ve dizlerinin üzerinde yükseldi. Önümde sert ve sıkı duruyordu. “Hazırım.”

“Görebiliyorum,” dedim. Nefes nefeseydim.

Nicca diğer erkeklere döndü. “Beyler, yerlerinizi alın.” Sesinde nadiren duyduğum otoriter bir şey vardı, seksin ortasında bunu duymak şaşırtıcıydı. Güçlerini kazandığından beri ilk kez birlikte olduğumuzu anladım. Kanatlarını değil gücünü kazanmasından bahsediyordum. Nasıl bir büyü gücü aldığını bilmiyorduk ama büyüünün yanında bir şeyler daha kazanmıştı, hepsi Nicca’ya çok yakışıyordu.

Kitto başımın yanında tereddüt etti, sanki ne yapacağını bilemiyordu.

Galen, “Kafanı kaldır, Merry,” dedi. “Nerede olması gerektiğini göster.” Bunu söylerken sesi ve yüzü nazikti, sanki Kitto’nun tedirginliğini sezmişti. Galen ve ben Los Angeles’ta birçok kez birlikte olmuştuk ve daha önce diğer erkeklerle bu kadar samimi olduğumu hiç görmemiştim. Erkekler hakkında yatak odasında çok daha fazla şey öğrenebilirdiniz. Birinin yatakta paylaşmayı reddetmesi o erkek hakkında bir şeyler söylerdi.

Dirseklerim üzerinde doğruldum. “Gel, Kitto, başımı kucağına koyayım.”

Arkama geçti ama hâlâ tedirgindi, sanki erkeklerden birinin itiraz etmesini bekliyordu. Bacaklarını toplayıp başımı yerine aldı. Başımı hemen kucağına koymadım ama saçlarımı kasıklarına değdirmek için başımı geriye attım. Sesler çıkartana kadar saçlarımı salladım.

Başımı bacaklarının arasına koydum ve sertliğini başımda hissettim. Enteresandı ama dizleri de yüzümden yukarıdaydı. Başımı bir kedi gibi kasıklarına sürttüm. Nefes alıp veriş hızlandı ama Galen için yastık vazifesi görmedim. Galen, “Eee,” dedi.

Nicca, “Kitto, Merry’nin altına yatsa ve Merry de başını karnına koysa?” diye sordu.

Denedik. Biraz manevra yapmak gerekti, Kitto’nun altımda rahat olacağı bir pozisyon aradık. Nicca, Kitto’nun yüzükoyun yatmasını teklif etti, daha kolay olabilirdi ama ben veto ettim. Başıma değdirmesini istiyordum. Kitto’nun sadece vücudunu değil belirli bir yerini yastık yapmasını istiyordum. Hissetmek istiyordum, Kitto’ya en azından bunu verebilirdim. İlişki için de oral seks için de yerini vermişti. Dokunulmayı hak ediyordu.

Kitto'nun vücuduna kendimi bıraktım ve başımı sıcak, sert, erotik yastığın üzerine koydum. Başımı sert yastığa sürttüm ve Kitto bir çığlık attı.

"Vücut dilini bu kadar kullanma, Merry yoksa hepimizden önce gelecek." Galen bunu söylerken gülümsüyor ve başını iki yana sallıyordu.

Başımı hareket ettirmeyi bıraktım ve kafamı Kitto'ya yasladım. "Ne?" diye sordum.

"Sadece ne kadar mutlu olduğunu seyrediyorum."

"Bununla bir sorunun mu var?" diye sordum.

"Hayır," dedi. Birden sıırttı. "Ve bunu ispatlayabilirim." Bize doğru geldi ve tepemde yerini aldı, dizleri bir yanımdaydı, ellerini diğer yanıma koydu. Ellerimle kavradım ve hafifçe sıktım. Titreyerek nefes verdi ve bir kahkaha attı. "Bunu yapma."

"Neden?" diye sordum. Diğer elini toplarının üzerine koydum ve avuçladım, organını sıvazladım. Galen'e şimdiye dek yüzlerce kez dokunmuştum ama Galen'e dokunmaya bir türlü doyamıyordum. Belki de Galen'i diğer korumalarımın çok önce istemeye başladığım içindi. Diğerleri dokunulmazdı ve benim için görünmezdi, benim onlar için görünmez olduğum gibi. Ama Galen benim için her zaman gerçekti. Nicca'ya baktı ve sesini kontrol etmekte güçlük çekti. "Yerinde olsam acele ederdim, Nicca. Kendini tutmayacak."

Nicca erkeksi kahkahasını attı. "O gelmeden ben gelmeyeceğim, seni şimdiden uyarayım."

Baş parmağımı kafası üzerinde gezdirdim ve bunu yaparken Kitto'ya da sürtündüm. Galen benim için ürperdi ve Kitto hafif bir çığlık daha attı. Galen, "Elimizden geleni ya-

pacağız,” dedi. Bana tepeden baktı ve gülümsedi. “Bu şekilde ne kadar kontrol sahibi olduğumuzu mu test ediyorsun?”

“Hayır,” dedim.

“Bunca zaman hayır dediğim için kızgınsın, değil mi?”

Üzerinde birkaç saniye düşündüm ve kaşlarımı çattım. “Belki, sanırım, evet. Üzgünüm. Gerçi bunu keyif almanız için yapıyorum.” Ellerimi çekmek istedim ama bileğimi yakaladı.

“En iyisini ya da en kötüsünü yap, biz de yapacağız. Bunca zamandır buna izin vermediğim için özür dilerim. Bir daha olmayacak, söz veriyorum.”

“Güzel,” dedim. Galen’i kendime doğru çektim. Bana karşı koymadı. Ellerini ve dizlerini yeniden yerleştirdi, sonunda kalçasını hareket ettirdi ve dudaklarımın arasında kılavuzluk edeceğim konumu aldı. Çok dolgun, çok kalındı ve ağzımı rahatsızlık verecek kadar açmak zorunda kaldım, derinlere inmesine izin verdim. Gırtlığının arkasına değene kadar içeriye girdi. Rahatsızlık verecek noktayı geçtiği anda rahatladım. Erkeğin derinlere inmesini severdim ama bu yetenek gerektirirdi. Bende öğürme refleksi yoktu ama bu kadar büyük olanlarla bunu yapmanın başka sorunları vardı. Birincisi nefes almaktı, ikincisi ise gırtlığınızı değil sizi becermelerini sağlayacak açığı bulmaktı. Kötü yapılmış bir gırtlak seksi gırtlığın acımasına yeni anlamlar kazandırabilirdi. Başımı biraz hareket ettirdim ve başım Kitto’ya sürtünmeye devam etti, Galen’in özel pozisyonu bulması için uğraştım. Deneyimlerime dayanarak heyecanlanırsam daha kolay olacağını biliyordum, sonrasında hiçbir şey acı vermeyecekti, bu yüzden elimden geleni yapmaya çalıştım. Galen tepemdedi ve gerçekten ağzımı beceriyordu. Diğer pozisyonlarda

oral seks yapmaya benzemiyordu çünkü erkeğin kontrolü daha fazlaydı. Ve kadının vücudunu hissedemiyorlardı. Ne zaman nefes alacağınızı veya ne zaman yutkunacağınızı, ya da bunlara ihtiyaç duyacağınızı bilemezlerdi. Ben Galen'in nazik olacağına güveniyor, buna bel bağlıyordum.

Kalçasını daha fazla kullanmaya başladı, şimdi ucu gırtlığımıza kadar inmişti. Nefes almamı ayarladım ve dışarıya çıkarken nefes aldım, her girişinde bir kez yutkundum. Ellerimi vücudunda gezdirerek testislerini buldum, böylece girip çıkarken testisleriyle oynayabilecektim.

"Sanırım bu evet demek," dedi. Ses sanki Galen'e ait değildi.

Ağzımdayken hafifçe başıyla onayladım. Çok fazla hareket etmek istemiyordum çünkü doğru açıyı bulmak için çok uğraşmıştık. Galen bu pozisyona izin verdiğim birçok erkekten daha uzundu. Kitto çok daha rahat olurdu ama Galen teklif etmişti ve hayır diyecek değildim. Kendini kaptırıp bana zarar vereceğini sanmıyordum. Diğer korumalara bu kadar güvенеbileceğimi sanmıyordum, belki sadece Nicca.

Ama Nicca'nın bu akşam başka vazifesi vardı. Elleri kalçalarımıza dokundu ve bu tek dokunuşla küçük bir ses çıkarttım. Sanırım Galen üzerine alındı çünkü bütün vücudunu kullanmaya başladı ve tamamen içime girdi, şimdi topları yüzüme çarpıyordu. Ellerimi bacaklarına attım ama okşamak için değil tutunmak içindi. Başım her hareketinde Kitto'ya sürtünüyordu. Kafamın arkasında ipekten bir kas gibiydi.

Nicca içime girdi. Yavaşça yerini aldı. Boğuk bir sesle, "Çok ıslak," dedi.

Galen ağzımın içindeyken tereddüt etti. “Nicca, acele et, Tanrıça adına.” Kendini yukarıya çekti ve en tepeye ulaştığında derin bir nefes aldım.

Nicca ıslaklığımı kullanarak tamamen içime girdi.

“Eş adına, böyle olduğunda çok hoşuma gidiyor,” dedi.

Galen, “Nasıl?” diye sordu.

“Dar ve ıslak.”

Galen, “Ah, Tanrım, evet,” dedi. “Evet.” Vücudunun ritmi hızlandı ve ben sadece ağzımı iyice açıp bana zarar vermeyeceğine güvendim. Artık yutkunmakla nefes almak ritmini ayarlamakta güçlük çekiyordum. Öğürme refleksim olmasa da ayak uydurabilmem için bir süre ara vermem gerekebilirdi.

Nicca daha hızlı bir ritim yakaladı, daha önce hiç bu kadar sert olduğunu görmemiştim ama dizleri üzerinde kaldı, bacakları böyle biraz daha aralıktı. Elleri bacaklarımdaydı ve bacaklarımı tutarak kırk beş derecelik açı veriyordu. Bacaklarımı indirmesini söyleyebilirdim çünkü bu açıyla sığ kalacaktı ama içime girdikten sonra hareket etmek istemedim. Harikaydı. İçime sadece bir kısmı girdi ama her vuruşta hassas noktama değdi, ya onu pozisyonu ya da benimki kusursuzdu.

Ağzımı sıkıca kapattım, Galen yutkunmam ve yavaşlamam için yavaşlamak zorunda kaldı, sonra ağzımı tekrar açtım. Konuşabilseydim hemen gelmesini söylerdim.

Kitto bana sürtünmeye başladı, saçlarıma sürtündü, vücudunun sıcaklığıyla beni okşadı. Kalçaları altımda inip kalkıyordu.

Aynı anda bu kadar çok erkeğin dikkatini üzerimde toplamamıştım. Aynı anda üç erkekle yatağa girmiştım

ama hepsiyle bu kadar yakın olup bu kadar çok kişiyle birden seks yapmamıştım.

İlk parlamaya başlayan Nicca oldu ama bu sefer derisinin altında bir güneş yoktu, derisini zengin ve koyu bir kehribar parlaklığına büründüren bir mum gibiydi, içinde yer yer turuncular ve altın rengi vardı, sanki içten aydınlanan bir mücevherdi. Kitto'yu göremiyordum ama vücudu çok sıcaktı, sanki yanıyordu, güneşlenir gibiydi. Görebildiğim kadarıyla incimsi yumuşak bir beyazlıkla parlıyordu.

Işık Galen'e geldiğinde vücudundaki bütün renkler yok oldu, bu hâliyle karanlık bir evin içinde yol bulmayı sağlayan yumuşak bir parlaklık gibiydi.

Nicca'nın ritminin hızlanmasını bekledim ama çok dikkatliydi, ritmi hiç şaşmıyordu. İstedığımız noktayı bulduğunu biliyor, kaybetmek istemiyordu. Galen ritmine sürdürmekte zorlanıyordu, gırtlığım ve ağzım için çok hızlı ve sert olmamak için uğraşıyordu. Kalçalarındaki gerginliği, kollarının titremesini hissettim, isteğine karşı koyuyordu. Beni becermek, gerçekten becermek istiyordu ama bunun için çok büyüktü ve bunun farkındaydı. Ama kendisiyle mücadele etmesi, bana zarar verecek bir şey yapmaması, iradesi ve disiplini kullanması, her şeyden daha heyecan vericiydi. Nicca dokunduğu yer yüzünden daha rahattı. İçime ağır ve sıcak ağırlık dolmaya başladı. Eninde sonunda sıcaklık üzerime dökülecekti ama beni kıvrandıran Galen'in kendini kontrol etme çabası oldu. Bu sayede ağzım ve gırtlığım rahatladı, nefes alma ve yutkunma ritmim düzene girdi, şimdi girecek daha çok yeri vardı. Kaslarımın rahatladığını hissedince gırtlığından boğuk bir ses geldi. Ürperdim ve vücuduyla, kendiyile mücadele ederken yarı yolda durdu.

Nicca'nın elleri kalçalarımı kavradı, beni olduğum yere sabitledi. Ama geriye kalanım kıvranarak Galen ve Kitto'ya sürtünüyordu. Saçlarım değdikçe Kitto kendini bana daha çok değdiriyor, organının ucu kulağıma değiyordu. Kulakla boyun arasındaki sert sıcaklığı ürpermeme sebep oldu, artık seks için gidip geliyordu. Topları gırtlığımın kenarına değerken geriye kalanı kulağımanın arkasıyla saçlarıma değmeye devam etti. Böyle hassas bir dokunuş Galen için daha çok kıvrınmama sebep oldu, Nicca'ya daha fazla yaslanmak için kendimi zor tuttum. Hareket edersem çok zevk aldığımız noktayı kaybedeceğimizi biliyordum.

Bunun ortasında bir yerde içerinin siyah olduğunu fark ettim. Karanlığı uzak tutan parıltımızdı. Derim soluk beyaz bir renkle parıldıyordu. Evin yolunu bulmaya yardımcı olan zarif ay ışığı gibiydi.

Bacaklarım arasındaki sıcaklık ağırlaşmaya başladı ve birkaç dokunuş uzakta olduğumu anladım. Konuşabilseydim söylerdim ama kelimelerim olmadığı için tek şansımı kullandım. Galen içimdeyken aç ve küçük sesler çıkarttım, sıcaklık ve ağırlık artmaya devam etti. Galen içime biraz daha girdi, sanki benim yalvarışım karşısında artık kendini daha fazla kontrol edemedi. Uzanıp yavaşlaması için elimi bacağına koyacaktım ki Nicca son bir kez içime girdi, içimdeki sıcak havuzun içine son damla düştü. Sıcaklık bir anda derimin üzerine yayıldı ve vücudumu doldurdu, Galen gırtlığımın derinliklerine inerken bir çığlık attım. Kitto altımda haykırdı, vücudu yerinden kalktı. Nicca son kez içime girerken Galen gırtlığıma boşaldı ve Kitto'nun boşaldığını, saçlarımı spermiyle yıkadığını hissettim.

Vücutlarımız bir nefes aldı ve biz bunu yaparken parlaklığımız bir anda söndü, zifiri karanlıkta kaldık. Sonra sanki bütün dünya aynı anda nefes verdi, sıcak ve ağır bir zevkle doldu. Bu nefes bize doğru yayıldı, şimdi ışığı içimizde tutamıyormuş gibi parıldıyorduk ve çok sıcaktık. Hepimiz zevkle çılgılık attık, ışık birden o kadar parladı ki gözlerimiz kamaştı. Işığın içini görkemli bir ses doldurdu, gök gürültüsüne benzer sesle altımızdaki zemin sarsıldı, sanki *sithen*in duvarları da bizimle birlikte kıvrandı.

Kendimizi karanlığın içinde birbirimizin üzerinde bulduk. Galen ağzımdan dışarıya çıktı. Öksürmek ve başımı yana çevirmek zorunda kaldım. “Sana zarar verdim mi?”

Gırtlığımı temizledim. “Evet, ama hoşuma gitti.” Sesim boğuktu, sanki bana ait değildi. Yutkunmak acı veriyordu ve gırtlığım yıpranmıştı.

Kitto, “Işıklar neden söndü?” diye sordu.

Nicca, “Havanın tadı neden enkaz gibi?” diye sordu.

Karanlığın içinde beliren ilk ışık mide bulandırıcı yeşilimsi tonda sarı bir alevdi. Doyle bir elinde ateş diğer elinde parıldayan silahıyla karanlığın içinden çıktı. Buz gölgelerin içinde yanındaydı. Odaya bir ışık topu fırlattı ve ellerinde silahları varken dizleri üzerine çöküp hedef aradı.

“Neredeler?” diye sordu.

“Kim?” diye sordum.

Buz, “Saldırganlar,” dedi.

Biz yerdeydik ve birbirimize baktık. Cevap verdik. Nicca, “Saldırıya uğramadık,” dedi.

“O zaman bu nasıl oldu?” Buz elinde silahıyla işaret etti, parıldayan gümüş renkli top işaret ettiği yere gitti. Işık banyonun karşı duvarı önünde durdu ve neden saldırıya

uğrayıp uğramadığımızı sorduğunu anladık. Karşı duvar yerinde yoktu. Kırık taşların ve enkazın içinde siyah bir delik göze çarpıyordu.

Diğer korumalar, Bidy dâhil, arkalarındaydı ve silahları ellerindeydi. Birisi, “Prenses yaralı mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. Ama sesim boğuk çıktı, beni duyduğunu sanmıyordum. Yine de sesimi duyurmak için iki kez daha denedim. “Ben iyiyim.”

Doyle, Hawthorne ve Adair’i karşı duvarın dibine gönderdi, kendilerine ait ışık topları omuzları üzerinde evcil fenerler gibi duruyordu. Birisi seslendi. “Bir bahçe. Ortasında kurumuş bir havuz olan küçük bir bahçe.”

Doyle, “Bahçeyi ne çevreliyor?” diye sordu.

Adair, “Taş,” dedi. “Taştan bir mağara.”

Doyle ve Buz bize doğru geldi. Buz’un yüzü küstah maskenin altında solgundu. Yanlarından bakınca banyonun ağır kapısının menteşeler üzerinde sallandığını gördüm.

Doyle, “Saldırıya uğradığını düşündük,” dedi. Sesinde, Buz’un yüzündeki gizleyemediği korku vardı.

“Güvendeyiz,” dedim.

Buz, “Sesin niye bu kadar boğuk?” diye sordu.

Galen elini kaldırdı. “Benim hatam.”

Doyle başını iki yana salladı ve silahını kaldırdı. Diğer elinde yeşilimsi sarı alevi tutmaya devam etti, sanki eli bir mumum fitiliydi. Karanlığın içinde hep bu ışığı çağırıyordu.

“En azından sorularımızdan biri cevaplandı,” dedi. “Peri diyarında seks farklıymış.”

“Yüzük henüz benim için birini seçmedi.”

Gülümsedi ve karanlık yüzü dişlerinin beyazıyla aydınlandı. “Bunu bilmek güzel.”

Buz, “Evet,” dedi. “Güzel.” Mahvolmuş duvara bakıyordu.

“Ama seks gittikçe daha güçlenecekse Merry’yi güvende tutup kraliçe yapmayı nasıl başaracağız?”

Doyle botuyla taşlara vurdu. “Etraflarında enkazı uzakta tutan çok düzgün bir çember var. Merry ve sevgilileri güvendedymiş. Bence duvarlar ve mobilyalar için endişelensek daha iyi olur.”

Ivi, “Ve çemberin içinde olmayanlar için,” dedi. Yüzünü odada gezinen çok renkli ışıklara döndü. Bir yanında koyu bir parıltı gözüne çarptı.

“O kan mı?”

Ivi, “Evet,” dedi. Alnına dokununca yüzünü buruşturdu. “Kapı patlayınca etrafa tahta parçaları saçıldı. Yeni iyileştiricin yaralılarla ilgileniyor.”

“Yarı-periler?” Yerimden kalkmak istedim ama araya sıkışmıştım.

Galen ve Nicca üzerimden kalktı, doğruldum. Buz bana elini uzattı ve beni ayağa kaldırdı. Ya beni çok sert çekti ya da bacaklarım işe yaramıyordu çünkü beni yakalamasaydı düşüyordum. Vücuduna yaslanınca, “Saçlarındaki nedir?” diye sordu.

“Ah, Kitto...”

Kitto, “Hayır, Merry,” dedi. “Benim tohumlarım değil.”

Buz’un diğer elinde silah olduğu için uzanıp saçıma dokunan Doyle oldu.

“Tanrıça bizi korusun.”

“Ne?” diye sordum. Tepkiler hoşuma gitmemişti. Doyle bana yardımcı oldu, saçlarımı öne uzattı. Saçımda yapraklar vardı.

Doyle elini sallayarak alevi söndürdü, bir kibriti havada sallayıp söndürmek gibiydi. Buz'un ışığı tepemizde durdu ve beyaz ışığın altında sadece yapraklar olmadığını gördüm.

"Saçlarında ökse otu var," dedi. Kitto'ya baktı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Saçlarındaki benim tohumlarım ama onun sebep olduğunu sanmıyorum."

Brii yanımıza geldi, uzun sarı saçlarında tahta parçaları vardı. "Bakabilir miyim?" dedi. Elini saçlarıma doğru uzattı.

Başımla onayladım.

Nazikçe ökse otuna dokundu, sanki kendisine zarar vermesinden veya dokunursam yok olmasından korkuyordu. "Bir zamanlar tanrının tohumu olduğu söylenirdi." Sert saçlara ve kalın yeşil yapraklara dokundu, parmak uçlarıyla beyaz meyvelere dokundu.

"Tanrının tohumu," diye fısıldadı.

İyi bir işaretti, büyük bir lütuftu, ama... "Yarı-perilerin durumu çok mu kötü? İvi yaralandıysa onlara ne oldu?" diye sordum.

Buz, "Emin değiliz," dedi. "Patlamayla biz duvarlara çarptık ve yere düştük, onlar daha küçük ve daha çok etkilendi."

Kollarını ittim. Kapıya doğru yürüdüm. Beni tuttu, silahının soğukluğu çıplak bacağıma değdi. "Her yerde kıymıklar var," dedi. Ben itiraz etmeye hazırlanırken vazgeçtim.

"O zaman beni onlara götür. Bakalım zevkim halkıma nelere mal olmuş."

Brii, "Halkın?" diye sordu. Yüzü büyümlü ışıkların altında soluk bir altın rengiyle parılıyordu.

“Evet,” dedi. “Onlar da Unseelie perisi. Bu yüzden benimler, bizimler.”

Ivi, “Kraliçe öyle düşünmüyor,” dedi. Yüzündeki kan parıldadı. Gelip Brii’nin yanında durdu. Soluk uzun saçları sarmaşıklar gibi birbirinin içine geçiyordu.

Başımı iki yana salladım, illüzyon veya ışık oyunu yok oldu, sadece birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Buz’un koluna dokundum. “Beni diğer odaya götür, onlara yardım edelim.”

Ivi, “Nasıl?” diye sordu.

“Hafwyn onları iyileştirebilir.”

“*Sidhe* büyüsünü yarı-periler üzerinde boşa mı harcayacaksın?”

Buz benim adıma cevap verdi. “Bunu söylüyorsan prensesi tanımıyorsun demektir.”

Doyle, “Ona göre boşa harcamak değil,” dedi. Başıyla onayladı, sanki Buz’a tahta parçalarıyla kaplı zeminde ilerleme emriydi. Diğer odadan tiz çılgınlıklar geliyordu. “Tanrıça onlara yardım et, onları iyileştir. Gücüm sonları olmasın.”

Güllerin kokusunu aldım ve sıcak bir rüzgâra benzer ses duydum. “Zarafet asla sonları olmaz.” Bilmece gibi bir cümleydi ve yok oldu, şimdi yatak odasından geriye kalandaydık.

34

Minyatür bir savaş alanı gibiydi. Sanki her yere oyuncak askerler saçılmıştı. Minik vücutlar devasa bir el ile süpürülmüş gibi karşı duvarın dibindeydi. Nil monitörü sırtüstü yatıyordu, yüzündeki acıklı ifadeden ölmek üzere olduğunu anladım. Gırtlığına bir tahta parçası saplanmıştı. yüzündeki

Buz beni taşıdı, ayaklarının altındaki tahta ve metal parçaları çatırdadı. Ben ölü kertenkeleye baktım çünkü başka yere bakmaya korkuyordum. Küçük vücutlara bakamıyordum çünkü ölmelerinden korkuyordum.

Hafwyn minik vücutlardan bir sıralama yapmıştı. Beni koruyacakların sayısı daha önce bana çok fazla gibi gelmişti ama sanki şimdi daha çok kişiye ihtiyacımız vardı. Diğerlerini kurtarmak için daha fazlası daha iyiydi. Kraliçe bir kısmını benden almıştı. Bazıları ise Rhys'in yanındaydı.

“Kraliçeye haber gönderin, daha fazla kişiye ve iyileştiriciye ihtiyacımız var.”

Hafwyn bana baktı, bir yarayı bir bez parçasıyla temizliyordu. “İyileştirici? Yarı-periler üzerinde *sidhe* büyüsü mü kullanacağız?”

“Evet,” dedim.

“Kraliçe büyülerimizi sıradan periler üzerinde harcamaz.”

Haklıydı. Aslında, iyileştiricilerden bazıları kendi isteğiyle bir yarı-periye dokunmazdı. Sanki hastalıklıydılar. “Onları iyileştirebilir misin?”

Şaşkındı. “Gerçekten bunu yapmamı istiyor musun?”

“Sen bir iyileştiricisin, Hafwyn, hiçbir şey yapmadan oturur ve ölmelerini izlersen rahatsız olmaz mısın?”

Başını önüne eğdi ve omuzları titredi. Ses çıkartmadı ama bana döndüğünde yüzünde yaşlar vardı. “Evet, bu kadar çok acıyı görüp bir şey yapamamak çok acı verici oluyor.”

“O zaman elinden geleni yap, ben iyileştirici isteyeceğim.”

Buz, “Bunun için kimi gönderelim?” diye sordu. Beni ağırlıksızmışım gibi taşıyordu, sanki bunu gece boyunca yapabiliirdi. Belki de yapardı.

Ne demek istediğini anladım. Andais muhtemelen hanilere işkence ediyordu. Halam oyununun yarıda bölünmesinden hoşlanmazdı. Bunu yapanlar kendilerini oyunun bir parçası olarak bulabiliirdi. En az sevdiğimi mi yoksa kraliçeye sözü en çok geçecek olanı mı göndermeliydim?

“Sen kimi tavsiye edersin?”

“Doyle,” dedi.

Buz’un kollarında döndüm ve yüzüne baktım. “Gerçekten gözünü kan bürüdüyse ona en mantıklı açıkla-

mayı Doyle yapabilir. İvi veya Brie kendilerini kurban olarak bulabilir.”

“Ya sen?”

“Beni Doyle’u dinlediği gibi dinlemez.” Bunu egosu incinmiş gibi söyledi. Aslında, basit bir gerçeği dile getiriyordu. Sözlerine inandım.

Doyle kırık kapının içinden geçti, sanki isminin söylenildiğini duymuştu. Ne istediğimi söyledim.

“Ben bazılarını iyileştirmeye yardım edebilirim,” dedi.

Kısıtlı da olsa iyileştirme yeteneği olduğunu unutmuşum. Bana ilk hassas dokunuşlarından biri bacağımdaki bir yarayı iyileştirmek içindi. Elleriyle değil ağızıyla iyileştirebiliyordu, bu yüzden sıklıkla teklif ettiği bir şey değildi. Fazla özeldi. Peri diyarındaki diğer iyileştiricilerle mukayese edilecek kadar güçlü değildi.

Hafwyn, “Sen iyileştirebiliyor musun?” diye sordu. Sarı saçlarını koluyla geriye attı. Elleri saçlarını tutamayacağı kadar kanlanmıştı.

“Biraz, ama elimle değil.”

“Nodens,” dedi.

“İsimlerimden biridir.”

“Ne kadar kötü bir yarayı iyileştirebilirsin?” diye sordu.

“Yüzeysel yaraları, derin olabilir ama dar olmalı.”

“Kemikler?”

Başını iki yana salladı.

Hastalarına baktı. “Bence Buz haklı. Bence kraliçenin bunu senden duyması daha iyi, bize iyileştirici getirebilecek biri varsa o da sensin. Yanımda başka iyileştiriciler de olunca işimize yararsın. Biz gücümüzü saklarız, biz başladıktan sonra işi sen bitirebilirsin.”

“Eminsen, seve seve yaparım.”

Başıyla onayladı. “Prensesin dediği gibi kraliçeye git. Öldüren Buz haklı, en iyi şansımız bu.”

Doyle başıyla onayladı, beni selamladı ve kapıya doğru yürüdü. Arkasından seslendim ve elini tutmak için uzandım. Hâlâ Buz’un kollarındayken bir öpücük için Doyle’u kendime çektim. Doyle’un dudakları sıcak ve yumuşaktı, ben izin vermeden öpücüğü bitirdi.

Galen, “Doyle tek başına mı gidiyor?” diye sordu. “Rhys’i saldırılar konusunda uyarmıştın.”

Brii, “Kraliçe’nin Karanlık’ı,” dedi. “Kimse cesaret edemez.”

Galen başını iki yana salladı. “Kimse hiçbir yere yalnız gitmeyecek, biz L.A.’ya geri dönene kadar.”

Ivi, “Şimdi bize sen mi hükmediyorsun, yeşil şövalye?” diye sordu.

“Hayır, ama dikkatsizlik yapıp Doyle’u kaybetmeyi göze alamayız.”

Doyle’un yüz ifadesinden itiraz etmeye hazırlandığını gördüm. Ama sonra gülümsedi ve başını iki yana salladı. “Haklı. Dikkatsiz veya küstah olamayız.” Buz’a baktı ve yanına almak istediği kişinin Buz olduğunu anladım fakat bir yandan da Buz’un yanımda kalmasını istiyordu.

Hawthorne, “Ben giderim,” dedi. “İzin verirsiniz.”

Adair, “İstiyorsanız ben de giderim ama sanırım burada kalıp prensesi korusam daha iyi olur,” dedi.

“Katılıyorum.” Doyle gülümseyerek Galen’e baktı. “Hawthorne olur mu?”

Galen, “Brii’yi de al,” dedi.

Gülümsemesi soldu. “Bence buna gerek yok.”

Galen, “Benim giyinmem uzun sürer yoksa ben de gelirdim,” dedi.

Doyle, “Neden güvenlik konusunda bu kadar ciddisin, Galen?” diye sordu.

Galen’in banyoda söylediklerini anlatıp anlatmayacağını merak ettim. “Ben öldüğümü düşünüyordum, son düşüncem bunun büyük bir sorun olmadığıydı çünkü sen ve Buz hâlâ hayattaydınız. Merry’yi güvende tutacağınızı biliyordum. Onu buradan çıkartıp güvenli bir biçimde L.A.’ya götürürdünüz ama neden ben diye düşünüyordum. Ben birine saldıracak olsam önce seni seçerdim. Bunu düşünen sadece ben olamam.”

Hepimiz yüzüne baktık. “Ne?” diye sordu.

Ivi, “Sadece, bu kadar zeki olmana alışkın değiliz,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

Hafwyn, “Hayat kurtarmak istiyorsan hemen git,” dedi.

Doyle beni tekrar selamladı. Hawthorne ve Brie peşinden gitti.

Hafwyn’e baktım. “Beklerken onları hayatta tutmak için ne yapabiliriz?” Bize söyledi. Ivi yere çömelmem için pelerini yere serdi, kanları vücutlarda tutmak için elimizden geleni yaptık.

35

Royal'in vücuduna tepeden bakıyordum. Hâlâ hayattaydı ama sebebi karna alınan yaralarla ölmenin uzun sürmesiydi. Tahta parçası karnına öyle girmişti ki ucu diğer taraftan çıkıyordu. Omurgası nurgasını sıyırmıştı. Elimdeki bezi yaranın diğer ucuna değiirdim. Hafwyn çok dikkatli olmam konusunda beni uyardı, Royal'i hareket ettirmemeliydim. Elinde iyileştirme gücü olan birisi yanımıza gelene kadar beklemeliydim.

Royal'in kardeşi Penny yanındaydı; elbisesi kana bulanmıştı. Elleri yaranın üzerine koymak için küçüktü ama sözleri suçluluk duygusunu kalbime kazıyacak kadar büyüktü.

"Sana kanatlar için geldik ama sen bize ölümü verdin." Kardeşinin üzerine atlayıp bağırmaya başladı. "Kötü, hepiniz kötüsünüz. Bizi hep aşağıladınız ve bize ölümden başka bir şey getirmediğiniz."

İtiraz edemezdim, zaten Royal elimde yatıp kan kaybederken bunu yapamazdım.

Kardeşini kucağına almak istedi fakat Royal acıyla çığlık attı. Hafwyn araya girdi. "Penny, Penny, onu hareket ettirirsen yarası daha kötüye gidebilir."

Fakat Penny üzüntüsü ve korkusuna yenik düşmüştü. Mantiğı kalmamıştı. Gelip Penny'yi uzaklaştıran kişi yara almayan yarı-perilerden biri oldu. Penny çığlık atıp mücadeleye etti; arabayı çeken krem renkli fare de korkmuş bir köpek gibi peşlerinden gitti. Ne yapacağını bilemez gibi Royal'den uzak duruyordu.

Royal elime dokundu, elinin tamamıyla parmağımı zor kavırıyordu. Odadaki en uzun yarı-perilerden biriydi ama çocuk oyuncakları kadarsanız uzun olmak göreceli bir kavramdı.

Siyah gözlerini üzerime odakladı, yüzü bir hayalete aitmiş gibi solgundu. Ama göğsü inip kalkıyor, gözlerini kapattıkça midesi kasılıyordu. Yüzü acı çeker gibi gerilmişti. Acıdan kıvrınmamak için kendini zor tutuyordu.

Söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Üzgünüm." Bunun olmasını istememiştim ama bahaneler uyduracak değildim. Birkaç dakika içerisinde bir iyileştirici gelmezse ölecekti.

Tekrar söyledim. "Üzgünüm, Royal, çok üzgünüm."

Bana gülümsedi ve kalbim sızladı. "Bir *sidhe* prensesi benim için üzgün." Yüzünde acı vardı ve vücudu parmaklarım arasında kıvrandı.

"Konuşma," dedim. "Yardım geliyor."

Bana bir bakış attı, anlamlı bir bakıştı. "Bana kimse yardım etmez." Sesi fısıltıdan ibaretti, ne dediğini duymak için eğilmek zorunda kaldım. "Kraliçe Niceven... beni ve-

kili ilan etti. Dudaklarının ve kanının tadını... bir kez almak istiyordum. Ölmeden..." Yine kasıldı ve bu sefer sabit kalamadı. Acıyla kıvrandı ve daha çok acı çekince bir çığlık attı. Parmaklarım arasına taze kanlar aktı. Ellerimde ölecekti ve yapabileceğim bir şey yoktu.

Ağladığımı bilmeden gözyaşlarımın tuzlu tadını aldım.

Gözlerini araladı ama odaklamakta güçlük çekiyor, sanki benim göremediğim şeyleri görüyordu.

Dudakları kıpırdadı ama ne dediğini duymadım. Yeniden öne eğildim ve iç geçirdiğini duydum.

"Öp beni."

İstedini yaptım, gerçi daha önce hiç bu kadar narin dudakları öpmemiştim. Dudakları dudaklarıma değdi, yaprakları sıkıca bir araya gelmiş çiçeğe dokunmak gibiydi, sonra cazibesini hissettim. Acı yüzünden olasılıkları düşünememiştim. Acı yüzünden ve öldüğü içindi. Ölenin enerjisini sekse harcayacağı aklıma gelmezdi. Çok yüzeysel bir öpücüktü ama cazibe büyüğü sıcak bir su gibi derimin üzerine aktı. Nefes alamadım, düşünemedim, hissetmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Tek bir öpücük bir saatlik önsevişme gibiydi. Eliyle çıplak göğsüme dokundu ve dudağını ısırıldı. Bu kadar küçük bir elin böyle dokunamaması gerekti, sanki normal bir erkeğin eliyle dokunuyordu. Keskin acıyı hissetmek son kez içime girmesi veya son kez yalaması veya son dokunuşu gibiydi, çünkü zevk üzerime aktı ve ben bir çığlık attım. Sanki ağzı da daha büyüktü. Her şeyi büyük gibiydi. Kendi boyutumda bir sevgilinin tepesinde durduğuma, bir başka insana veya *sidhaye* dokunduğuma yemin edebilirdim. Vücudu sadece benimki kadar büyük değildi ama kaslıydı.

Vücudunun vücuduma değmesi dışında her şeyi unuttum. Elleri beni keşfetmeye devam etti. Ağzı ağzımla besleniyordu. Vücudu bacaklarımın arasını buldu ve açıklığıma ulaşmaya çalıştı. Sanırım cazibesinin beni bitirmesine izin verirdim ama yanımda keskin bir acı hissettim ve büyü-sü bozuldu. Kendimi üzerinde buldum ve boyut farkımız devam ediyordu. Cazibesi bozulmuş olmasına rağmen acı sona ermedi. Vücuduna baktım ve karnına saplanan tahta parçasının yanıma girdiğini gördüm.

Galen ve Buz yanıma geldi, beni ayağa kaldırmak istedi. Ben durmalarını söylerken tahta parçası dışarıya çıktı. Tanrıça'ya şükürler olsun ki yara çok derin değildi ama beni hareket ettirmeden önce bakmalarını istedim. Hiçbiri benim kadar kolay yaralanan birinin yanında olmaya alışkın değildi.

Galen, "Hafwyn, Merry yaralandı," dedi.

"Hayır," dedim. "Olduğundan daha kötü görünüyor. Diğerlerinin iyileştirme gücüne benden daha çok ihtiyacı var."

Ivi, "Sen prensessin, onlar sadece yarı-peri," dedi.

Başımı iki yana salladım ve Galen beni kollarına aldı, Ivi'nin pelerini üzerine yatırdı. "Doyle gelince iyileştirebilir," dedim.

Galen, "En azından Hafwyn'in bakmasına izin ver," dedi.

Başımla onayladım. "Eğer zamanı varsa."

Tabii ki Hafwyn hemen yanıma geldi. Eğildi ve kanı bir bezle temizledi, Kitto içi sıcak su dolu bir kap getirdi. Yarayı inceledi ve kıymıkların bir kısmını çıkartırken canım daha çok yandı.

Galen kıymıklar çıkarken elini sıkıma izin verdi. Steril cımbızlar ihtiyacımız olduğunda neredeydi? Galen bana bakıp gülümsedi. “Bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. O ne tutuş.”

Gülümsedim, zaten amacı da buydu.

Hafwyn ve Galen’in arasından Royal’i gördüm. Hareketsizdi, gözleri kapalıydı. Bana dokunan elleri şimdi vücudunun yanında cansız gibi duruyordu. Hafwyn’in ellerini ittim. “Royal ile ilgilen.”

Şaşkın gözlerle bana baktı. Sanırım ismini hatırlamıyordu. “Yardım ettiğim yarı-peri.”

Hafwyn emrettiğim gibi Royal’in yanına gitti. Elini üzerine koydu ve Royal’in vücudu görünmez bir iple yukarı çekilmiş gibi büküldü. Nefesi hızlı bir biçimde ciğerlerini terk etti. Çığlığı bütün odada yankılandı. Diğerleri de aynı şekilde çığlık attı. Sanki hepsi birden krize girmişti.

Buz, “Neler oluyor?” diye sordu.

Hafwyn başını iki yana salladı. Sanırım neler olduğunu bilmiyordu. İyi değildi.

Yara almayan yarı-periler öne çıktı, yardım etmek ister gibiydiler. Sonra dizleri üzerine çöktüler, çığlık atıp kıvranmaya başladılar.

“Zehir mi?” Adair sesini yükseltmek zorunda kaldı.

Hafwyn, “Bilmiyorum, Tanrıça yardımcım olsun, bilmiyorum,” dedi.

Yaralardan yukarıya kan fışkırdı. Yarası olmayan yarı-periler bile kıvranıyor ve acı içerisinde çığlık atıyordu ama dışarıya kanlarını akıtacakları yaraları yoktu. En azından öyle görünüyordu. Sanki kan elimin bir versiyonuydu. Fakat bunu yapan ben değildim ve benden başka böyle gücü olan yoktu.

Sanki biri yaralarının içine elini sokmuş gibi kanları dışarıya fışkırmaya devam etti. Kanlar ve çığlıkların arasında tahta parçaları dışarıya çıktı. Sanki vücutları tahtaları reddediyordu.

Royal'ın içine giren tahta parçası son çıkanlardandı çünkü hem büyüktü hem de çok derine girmişti.

Buz, "İyileşiyorlar mı?" diye sordu. Yarı-perilerin çığlıkları yüzünden sesini yükseltmek zorunda kaldı.

Hafwyn, "Emin değilim," dedi. "Sanırım."

Ne olduğunu bilmeden olanları izlemek zordu. Sonra başka bir şeyi daha fark ettim. Hafwyn parmağımdan bütün kıymıkları çıkartmamıştı. İçeride kalanlar derimden dışarıya çıkmaya başladı.

Galen bana baktı. Sanırım yine elini sıkmıştım. Sorgularcasına bakıyordu ama başımı salladım. Hafwyn acıları azaltabiliyorsa buna ihtiyacı olan ben değildim.

Buz'un bir elinde silahı diğerinde kılıcı vardı. Adair de silahını çekmişti. İvi biraz uzaklarındaydı ama kılıcı elinde duruyordu. Yüzündeki ciddi ifade hiç İvi'ye göre değildi. Odaya göz gezdiriyorlardı. Bunun bir saldırı olabileceği ihtimalini göz önünde bulunduruyorlardı. Ben bir sorun olduğunu sanmıyordum ama koruma olan onlardı. Ayrıca, zaten Galen'in elini tutup çığlık atmamaya çalışmakla meşguldüm.

Minik kıymıklar dışarıya çıktı ve yaramdan kan fışkırdı. Sanki bir yumruk içeriden tahtaları itiyordu. Çığlık atmamaya çalışıp Galen'e tutundum ama büyü vücudumun içine girerken vücudumu sabit tutamadım.

Buz yanıma diz çöktü. "Merry!"

Birisi Hafwyn'e seslendi.

Diğer elimi havaya kaldırdığımda Nicca elimi tuttu. Bir an için Galen ve Nicca'nın ellerini tuttuğumu hatırlıyordum, sonra acı geri çekildi ve sanki dünya taze bir nefes aldı. Üçümüz sessiz dizlerimiz üzerindeydik.

Galen, "Bu neydi?" diye sordu. Sesini duydum.

Nicca, "Büyü," dedi.

Buz tepemizdeydi, saldıracak bir düşman arıyordu. Biddy yanımdaydı ve tepeden Nicca'ya bakıyordu ama kılıcı elindeydi. Beni koruyacaklardı ama ihtiyacımız olan koruma kılıçlarla ilgili değildi. Daha iyi kılıç ustalarına değil daha iyi büyücülere ihtiyacımız vardı.

Üzerimize çöken sessizlik bir balon gibi genişledi ve patladı. Sonra acı geldi. Sanki binlerce yumruk vücudumun içine girmeye çalışıyordu. Sanki bütün kaslarım kemiklerimden ayrılmak için uğraşıyordu. Parçalanmak gibiydi. Bir çığlık attım ve yere düştüm. Diğer çığlıklar bana eşlik etti ve tuttuğum eller titremeye başladı. Acıyla gözlerimi kısmış olsam da Galen ve Nicca'nın da yere düştüğünü gördüm, ağızları açıktı ve çığlık atıyorlardı.

Çığlıklarımıza diğerleri de katıldı, yarı-periler yerde yuvarlandı, minik vücutlardan kanlar fışkırdı. Sonra ben de acıyla kıvranmaya başladım ve tavanı gördüm.

Karnımdaki yaradan kan fışkırdı. Galen'in kolundan ve Nicca'nın omzundan da kan fışkırıyordu. Sonra her şey durdu ve her şey o kadar anıydı ki sağır olduğumu düşündüm. Sonra küçük seslerin arasından birinin bağırdığını duydum.

"Anne, bize yardım et."

Galen elimi tutarken üzerime düşmüştü. Nicca'nın elini hâlâ tutuyordum ama Galen'in vücudu Nicca'yı görmeme engel oluyordu.

Buz tepemde belirdi. “Merry, beni duyuyor musun?”

İki denemeden sonra evet diyebildim ama sesim uzaklardan geliyor gibiydi ve sanki bir başkasına aitti.

Eller Galen’i üzerimden kaldırdı ama elini elimden almalarına izin vermedim. İtiraz etmediler, Galen’i yanıma yatırdılar. Şimdi üçümüz sırtüstü yatıyor ve tavana bakıyorduk. Yanımdan bir kadın sesi geldi. “Küçükler, küçüklere bakın.” Sesindeki tonu duyunca çok yorgun olmama rağmen kafamı çevirdim.

Royal bize en yakın olandı. Yan dönmüş ve dizlerini karnına çekmiş, acıyla topak olmuştu. Ama sırtında bir şey vardı. Ne olduğunu anlamak için gözlerimi kırpıştırdım. Sırtında minik kanatlar vardı. Kanla ıslak kanatlar gözlerimin önünde büyüdüler ve Royal kalp atışlarıyla genişlediler.

Hafwyn, “Kanatları var,” dedi. “Hepsinin.”

İvi ayaklarımızın dibindeydi. “Karnına bak.”

Bakmaya, görmeye korkuyordum. Ama yaranın olduğu yerde şimdi bir güve vardı. Royal’in sırtından çıkan kanatların esas sahibi olan güve türündendi. İvi dokunduğu zaman güvenin üstümde değil içimde olduğunu anladım. Derimin içine girmişti.

Korkacak zamanım olmadı. Dünyam bir anda dönmeğe başladı ve karardı. Herhangi bir şey görüp duymadım. Kutsanmış hiçlikten başka bir şey yoktu.

36

Uyandıgımda tepemde beni içine çeken, gece kadar karanlık bir doku gördüm. Siyah tahtaların tepesinde zarif katlar hâlinde koyu bir kumaş duruyordu. Bir an için kraliçenin yatağına benzediğini düşündüm. İçime bir korku saplandı ve nefesim kesildi. Burada uyanmak hiçbir zaman iyi değildi.

Elimi fazla hareket ettirmiş olmalıydım çünkü birinin koluna dokundum. İrkildim ve yatağın ortasına baktım.

Galen gözleri kapalı yatıyordu ve huzurluydu. Hepimiz gibi hâlâ çıplaktı. Nicca ise Galen'in diğer tarafındaydı. Üçümüzün bu yatakta çıplak olması kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Odaya göz gezdirdim, ortasındaki büyük metal bir mangalın ateşi dışında her şey tamamen siyahtı. Duvarlarda neden ışıklar yoktu? *Sithen*in ışığı nereye gitmişti?

Karanlığın içinde bir şey hareket etti ve gerildim, kraliçe olmasını bekledim ama onun beyaz tenini görmedim. Işığın aydınlattığı yere adım atmadan kim olduğunu anladım. Doyle ateşin parıltısı içinden vücudunun geri kalanı gibi siyah peleriniyle bize doğru adım attı.

“Doyle.” Sesimdeki rahatlamayı gizlemeye çalışmadım.

“Nasıl hissediyorsun?” Sesi çok pesti ve bunu duymak bile nabzımda hâlâ var olan paniği azalttı.

“İyiyim. Neden buradayız?”

“Kraliçe öyle istedi,” dedi.

Bu cevap hoşuma gitmedi. Nabzım yeniden hızlandı. Karanlıkta biri kahkaha attı. Kendi kalbimin paniğinde boğulmak üzereydim. Galen yanımda gerildi ve uyanık olduğunu anladım, yerinden kıpırdamadı. Diğerlerinin uyandığını bilmesini istemiyordu. Ben Galen’i ele vermedim ama uyuyor numarası yapmak işe yaramazdı.

Kahkaha yeniden geldi ama kraliçeye ait değildi. Nabzım biraz yavaşlayınca seslendim. “Kim var orada?”

Odanın uzak köşesinde bir hareketlilik oldu. Soluk deriyi, soluk saçları ve beyaz pelerini gördüm. Oda çok karanlıktı ve figür çok soluktu, bir hayalet gibi birden açığa çıktı. Gerçi hayalet olmadığını biliyordum. Ateşin ışığında kim olduğunu gördüm. “İvi,” dedim. Mutlu değildim. Beni korkutmuştu.

“Beni gördüğüne neden sevinmedin, Prensese? Vücudunu korumak için pelerinimi verdim.”

“Neden köşeye gizlendin? Ve bu kadar komik olan nedir?”

“Buraya gelirken yüzündeki korkuyu görmek istedim. Karanlıkta oturdum çünkü ateşin yakınında gizlenemeyecek kadar soluk tenliyim.” Yatağın dibine geldiğinde yüzündeki

gülümseme silindi. Omzunu yatağın direklerinden birine yasladı, üşümüş gibi pelerinine sarıldı. Sarmaşıklar ve yapraklarla dekore edilmiş saçları pelerininin içindeydi, şimdi âdeta kendi saçlarından bir başlık yüzünü çevreliyordu.

“Diğerleri nerede?” diye sordum.

Ivi, “Adam topluyorlar,” dedi.

Galen kafasını kaldırıp ikiliye baktı. “Üstü kapalı cümleler kurmayı bırakın da biz uyurken neler olduğunu anlatın.” Ben ne kadar korktuysam Galen de o kadar öfkeliydi.

Kraliçenin banyosunun kapısı açıldı ve ateşin ışığıyla kapı eşiğinde Rhys’i gördüm. Diğerleri gibi bir pelerin giyyordu, sadece yüzü ve saçları açıktaydı. Rhys, “Çok şey kaçırdın,” dedi. Yorgun gibiydi.

Gelip yatağın dibinde, Ivi’nin biraz ilerisinde durdu.

Doyle, “Gerçekten de çok şey kaçırdın,” dedi. “Nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

Galen, “Bunu duymak neden beni rahatlatmadı?” diye sordu.

Nicca, “Bizi rahatlatmaya çalışmıyor,” dedi. “Karanlık rolüne büründü, aksi ve ürkütücü.”

Doğrulamak istedim ama karnımda bir şey hareket etti. Havaya sıçradım ve aşağıya baktım, hayal görmediğimi anladım. Güve üzerimdeydi, tam yaranın olduğu yerdeydi. Bir dirsek üzerinde dikkatlice uzandım ve kömür grisiyle siyah renklerdeki kanatlarına dokundum. Dokunuşumdan rahatsız olmuş gibi kanatlarını titretti, altındaki parlak kırmızı ve siyah kanatlar açığa çıktı, sanki karanlık ve kan aynı anda ışıldıyordu. Kanatları karnıma değdi ve içimde sert bir şey hissettiğime yemin edebilirdim. Tekrar uzandım ve tüylü antenli kafasına dokundum. Bu sefer dokunana

kadar tepki vermedi, sonra tekrar kanatlarını titreştirdi ve biraz mücadele etti. İçimde hareket ettiğini hissediyordum çünkü vucudunun bir kısmı etimin içindeydi.

Parmaklarımı geri çektim, kanatlarının rengi parmaklarımaya bulaşmıştı. “Danu adına, bu da neyin nesi?”

Doyle, “Uzun sürmeyecek, Merry,” dedi. “Derinde bir çizime dönüşecek.”

“Bir dövme gibi mi?” diye sordum.

“Onun gibi bir şey,” dedi.

“Bunu daha önce görmüş gibi konuşuyorsun.”

“Gördü.” Nicca bir dirseğı üzerinde doğruldu ve bana döndü. Omzuyla göğsünün arasında beyaz bir iek vardı, kahverengi derisi üzerinde çarpıcı duruyordu. ieğın ortası sarıydı ve beş ta yaprağı derinin üzerindeydi ama sapı derinin içine giriyordu. Güve gibi iek de hâlâ yaşıyordu ama derisine gömölüydü.

Galen yana dönünce sağ kolunu gördüm. Omzunun altında o kadar büyük bir kelebek vardı ki neredeyse kolunu kaplıyordu. Kelebeğın kanatları sarı ve siyah izgiliydi, nazıkçe kolunun üzerinde açılıp kapanıyordu. Kelebek bir ieğın tatlı nektarını içer gibiydi.

“Kapana kısıldığı için korkmuyor,” dedi.

Ben de güveye baktım. “Hayır, aslında panik yapmaları ve kendilerini kurtarmaya çalışmaları gerek. Neden bu kadar sakinler?”

Doyle, “Gerçek değiller,” dedi.

Nicca, “Gerçekler,” dedi.

Doyle kaşlarını çattı ama başıyla onayladı. “Belki de gerçek doğru bir kelime değildir. Esaretleri için yas tutacak özgür hayvanlar değiller.”

Güvenin kanatlarına yeniden dokundum ve kanatları titreşti. Sanki, “Beni rahat bırak,” diyordu. Karnımın içinde canlı bir şeyin hareket etmesi çok rahatsız ediciydi. Kanatlarına ne kadar dokunursam o kadar huzursuzlanıyordu. Yastıklara kafamı koydum, gözlerimi kapattım ve kendime gelmeye çalıştım.

“Bacaklarını içinde hissediyor musun?” Galen de benim gibi mutsuzdu.

“Evet,” dedim.

“Hoş bir şey değil,” dedi.

Ona döndüm; gözleri her zamankinden daha yeşildi.

Rhys, “Onları ehlileştirmekten vazgeçin, mücadele etmezler,” dedi.

Parmaklarıma bulanmış siyah, kırmızı, gri ve hatta beyaz renklere baktım. “Bunlar nedir?”

Doyle, “Dövmelerin başlangıcı,” dedi. “Güç işaretleri.”

Yüzüne baktım. “*Sidhelerin* bir zamanlar sahip olduğu dövmelerden mi bahsediyorsun? Onlar daha çok doğum izi gibi değil miydi?”

“Bazıları izlerle doğardı, bazılarında ise olmazdı.”

Rhys, “Birçoğumuz izleri ergenlikte veya daha sonrasında güçlerimizi kazandığımızda alırdık,” dedi.

“Babam *sidhelerin* savaşa girmeden önce derilerini boyamalarının sebebinin dövmeler olduğunu söylemişti. Tanrının kendilerini korumak için gönderdiği işaretler olduklarına inanırlarmış.”

Doyle, “Bir zamanlar, çok uzun zaman önce,” dedi. “Vücutlarımızdaki izler bizi takip edenleri korurdu. Zırhtan daha iyi bir korumaydı çünkü *sidhelerin* açığa çıkarttığı güçle arasındaki bağı.”

Doyle'un benimle eskisi gibi resmî bir ses tonuyla konuştuğunu fark ettim. İvi yanımızda olduğu için miydi yoksa sebebi başka bir şey miydi?

Rhys, "Biz onların tanrılarıydık," dedi.

Doyle, "Tanrıları değildik," dedi. Sesinde öfke vardı. "Tanrı olduğumuzu düşünüyorduk ama gerçek tanrılar gidince ne olduğumuzu öğrendik." Geçmiş günleri görür gibi karanlığın içine baktı. "Savaş için soyunur ve üzerlerine sembollerimizi çizerlerdi, katledildiler çünkü onları kurtaracak gücümüz yoktu."

İvi, "Keltler çok inatçıdır," dedi. "İşe yaramasa bile kendilerini boyamaya devam ettiler." Sesinde hüznü vardı.

Doyle, "Gözümüzdeki değerlerini kaybedecek bir şey yaptıklarını düşündüler," dedi. "Bu yüzden gözümüze girmeye çalıştılar." Arkasını döndü ve şimdi sadece pelelininden aşağıya doğru inen saç örgüsünü görüyordum. "Aslında değersiz olanlar bizdik."

"Pekâlâ, bu kadar yeter," dedim. "Doyle neden kendini hırpalıyor? Neyi gözden geçiriyorum?"

Rhys, "Dudak büküyor," dedi.

Doyle başını yana çevirdi, birçok kişiye çılgık attıran bakışını attı. "Dudak büküyorum."

Rhys sırtıttı. "Evet, büküyorsun. Çünkü Galen ve Nicca güç izlerini geri kazandı ama sen kazanmadın. İkimizin en başta hiç dövmesi yoktu ve şimdi onlar ilk izleri aldı, biz alamadık." Sonuna gelirken gülümsemesi soldu.

"Bana izleri almanın bu kadar acı verici olduğu söylenmemiştir. Sadece belirdiklerini sanıyordum."

Rhys, "Bazıları öyledir," dedi. "Ama ilk izleri kazananlar için kanlı ve çok acılı bir deneyimdi."

Üçümüz onayladık.

Doyle, “İzleri ilk kazananlardan mıydın?” diye sordu. Şimdi öfkeli değildi.

Rhys başıyla onayladı. “Cromm Cruach isimlerimden sadece bir tanesi, ilki değil, Doyle.”

Sonra Doyle hiç *sidheler*e uygun olmayan bir soru sordu. “Cromm Cruach olmadan önce kimdin?” Eski *sidheler* böyle şeyleri sormazdı. Kaybedilen görkemli günleri hatırlattığı için acı verirdi.

Rhys, “Karanlık, bunu sormaman gerektiğini biliyorsun,” dedi.

Doyle başıyla selam verdi. “Özür dilerim, beni affet, sadece...” Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Herkese güç verildi ama ben olduğum gibi kaldım.”

Rhys, “Kıskanıyor musun?” diye sordu.

Doyle’un sırtı kamburlaştı. Başıyla onayladı. “Sanırım. Sadece Merry’yi değil büyüü de.” Bunu yüksek sesle söyleyince kendini daha iyi hissetti ya da zihnini boşalttı. Çünkü sudan çıkmış bir köpek gibi silkelendi, yüzünde daha huzurlu bir ifade vardı.

Nicca, “Dövmelerin büyük bir kısmı kanatlarım gibiydi, doğuşta belirirdi,” dedi.

Bunu duyunca Nicca’ya döndüm çünkü neyin eksik olduğunu anladım. “Kanatların nerede?”

Yana döndü ve kanatlarını gösterdi. Daha önceki gibi dövme olmalarını bekliyordum ama dövme değillerdi. Vücudunun arkasında bir çiçek gibi açılıyorlardı, dokunulabilir ve gerçek duruyorlardı, sanki daha önceki dövme hâllerinden bir adım uzaktaydılar.

“Dövme haline geri mi dönecekler?” diye sordum.

Rhys, “Belki,” dedi.

Nicca, “Bilmiyorlar,” dedi.

“İkiniz benden daha önce mi uyandınız?” diye sordum.

Galen, “Hayır,” dedi. “Ama hemen kendimizden geç-medik.”

Dikkatle yatak başına yaslandım. Güve kanatlarını açıp kapattı ve bir anlığına parlak renklerini gösterdi, sonra renklerin yerini tekrar siyah ve gri kanatlar aldı. Bu tür dinlenirken ağaç kabuğuyla aynı renkte olurdu. Bembeyaz tenimin içinde kapana kısılması ve apaçık ortada olması güvenin hatası değildi. Birazcık kıpırdamam bile hayvanı rahatsız ediyordu. Yeni amaçlarımdan biri hayvanı korkutmamaktı. Mücadele ettiğini hissetmek istemiyordum. Bunu yaparsa midem bulanacaktı. Bir prenses korkusunu gösteremiyorsa midesinin bulandığını hiç gösteremezdi.

Doyle zor durumda olduğumu anladı ve yastıkları arkama koyarak bana yardım etti. Doğrudum ve odaya göz gezdirdim ama karnımı çok fazla bükmedim.

“Royal ve diğerleri nasıl?” diye sordum.

“Yarı-perin iyi ama üzerindeki kanları temizlemek için bile bir yere gitmedi. Burada kalıp senin iyi olduğundan emin olmak istedi.”

Karanlık odaya göz gezdirdim. “Burada mı?”

“Adair ve Hawthorne ile kapının önünde.”

İvi kolunu yatağın direğine doladı ve soluk derisini gösterdi. Bana pelerinini verdikten sonra çıplak olmalıydı ama içerisi kana bulanırken bunu fark etmemiştim. “Sana *kırmızı-beyaz Tanrıçam* diyor.” İvi bunu hem komik hem de değilmiş gibi söylemeyi başardı. Gülümsese de bakışları ciddiydi.

“Ben kimsenin tanrıçası değilim,” dedim.

Ivi, “Bilmiyorum,” dedi. Direğe biraz daha sarıldı, şimdi direk vücudunun tamamını görmeme engel oluyordu. “Biz *sidhelere* çok daha azı için taparlardı.”

Doyle, “Çok uzun zaman önce,” dedi. “Ve buradan çok uzakta.”

Ivi omzunu silkti. “O zamanlar peri diyarındaydık ve şimdi de oradayız. Çok uzakta olamayız, değil mi, Karanlık?”

“Diğerleri nerede?”

Doyle, “Kitto ve Buz ve birkaç kişi daha yiyecek bir şeyler getirmeye gitti,” dedi.

“Galen kimsenin hiçbir yere yalnız gitmesine izin vermiyor.” Rhys omzunu silkti. “Zekice, bu yüzden yeni kural her yere en az üç kişi gidilmesi.”

“Buna yetecek kadar adamımız yok,” dedim.

Rhys, “Artık var,” dedi.

Kaşlarımı çattım. “Anlamıyorum.”

“Sadece yeşil adama değil fazlasına ihtiyacımız olduğunu kraliçe de kabul etti,” dedi.

“O zaman oda neden bu kadar boş?” diye sordum.

Galen, “Biz yetmiyor muyuz?” diye sordu.

Gülümsedim. “Onun için değil, herkes burada olsaydı güvende olduklarını bilirdim.”

Galen, “Neden bizim kanatlı böceklerimiz var ama Nicca’nınki bir çiçek?” diye sordu.

Rhys, “Kanatları zaten var,” dedi. Bunu söylerken hareket etti ve pelerininin altında bir şey gördüm.

“Kolun askıda mı?” diye sordum.

Pelerininin önünü açtı ve sağ kolunun askıda olduğunu gösterdi.

“Neler oldu?”

“Öncelikle, zamanın sadece bizim için garip olduğunu keşfettik. Dışarıda zaman o kadar yavaş işliyor ki polisler muhtemelen laboratuvarlarına bile dönmemiştir.”

“Koluna ne olduğuna gelir misin?” diye sordum.

“Biz geri dönerken üç Seelie bizi durdurdu ve konuşmak istediklerini söyledi,” dedi.

Nicca, “Öyle demediler, en azından kullandıkları kelimeler öyle değildi,” dedi.

Galen başıyla onayladı. “O kadar kibar olduklarını sanmıyorum.” Yana döndü ve bir dirseği üzerinde doğruldu, kelebeğin zarar görmemesi için sağ koluna çok dikkat etti.

Rhys sırtıttı. “Pekâlâ, bizi durdurdular ve benimle özel olarak konuşmak istediler.” Gülümsemesi kenarlardan soldu. “Grubun başında ben vardım. Bizi hazırlıksız yakalamalarının sorumlusu benim.” Doyle’a baktı. “Diğerleri benim yüzümden ölebilirdi.”

“Ölmek?” diye sordum.

“Soğuk demir kullandılar.”

Galen, “Şaka yapıyor olmalısın,” dedi.

Rhys ayak ucundaki tahtaya biraz daha yaslandı ve başını iki yana salladı. Suratı asıktı. “Bunu beklemiyorduk.”

Doyle, “Bunun için kendini suçlama, Rhys,” dedi. “Hiçbir saray diğerini soğuk demirle avlamaz. Bu, savaş dönemleri içindir ve biz savaşta değiliz.”

“Şimdilik.”

Galen, “Şimdilik mi?” diye sordu.

“Koluna bunu soğuk demir mi yaptı?” diye sordum.

Önce benim soruma cevap verdi. “Biri bana saldırdı. Üç karşı üçtük ama eğlenceli olmayacağını iş ciddileşene

kadar anlayamadık.” Başını iki yana salladı. “Onu şaşırtmasaydım çok daha kötüsü olabilirdi.”

“Nasıl şaşırttın?” diye sordum.

“Üzerinde ölüm dokunuşunu kullandım ama kendini korumak için bir şey yaptı. Bütün kolum uyuştı. Burada çok sayıda iyileştirici olması iyiydi. Kılıç ve balta yaralarını iyileştirdiler ama kolum... Askıya aldılar ve beklememi söylediler. Sonunda bir şeyler hissediyorum, iğneleniyor ve karıncalanıyor, nihayet bir şey hissettiğim için sevinçliyim.”

Nicca, “Sana büyüü yapan *sidhe*ye ne oldu?” diye sordu.

“Baygın hâlde sürükleyerek götürdüler. En az birkaç gün kendine gelemez.”

“Neden ölmedi?” diye sordum.

Sanki her şeyi açıklıyormuş gibi, “Goblinlerin kendinden büyüü yoktur ama *sidhe*lerin vardır,” dedi.

Galen, “Seni öldürmeye çalışmak için bir sebepleri var mıymış?” diye sordu.

Yeniden iç geçirdi. “Asil kadınlardan biri beni ve iki kişiyi daha kendisine tecavüz etmekle suçladı.”

“Ne?” Birden doğruldum ama güveyi ezmek için yarıda durdum.

Galen, “Delirmiş mi?” diye sordu.

Rhys, “Bilmiyorum,” dedi. “Ama çok ciddiydi.”

“Kimleri suçladı?”

“Ben, Galen ve Abloec.”

“Neden?” diye sordum.

Doyle, “Nedenini bilmiyoruz,” dedi. “Kadının bu suçlamayı kendi kendine uydurduğunu sanmıyorum.”

“Taranis?” diye sordum.

Rhys, "İsmi her ihtimale karşı çok fazla dile getirmedim," dedi. "Duyulmasını istemem."

Doyle, "Sadece ismi söylendi diye bizi duyacağını sanmıyorum," dedi.

Rhys, "Beni aydınlat," dedi.

Doyle başıyla onayladı. "Pekâlâ. Evet, bence bu yeni sorunun arkasında o var."

"Ama neden? Ne kazanmayı planlıyor?" diye sordum.

"Siz içinüz bir şeyler yer yemez öğreneceğiz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Kraliçe bu son olayla ilgili Taranis ile bağlantıya geçerken yanında olmamızı istedi."

Rhys, "Taranis'in *sıdheleri* bizi tutuklayabileceklerini düşünüyordu," dedi. "Sanki Seelie adaletine teslim olacaktık." Bir kahkaha attı ve acı bir sestti. "Adalet? Seelie Sarayı'nda Unseelie için mi? Lütfen."

Doyle, "Hâlâ bu sarayın deforme olduğunu ve yaratıklarla dolduğunu düşünüyorlar," dedi.

Galen, "Ben onları hiçbir zaman anlamadım," dedi. "Bize baksalar kendilerine benzediğimizi görürler."

Doyle, "Bizim kusurlarımızı giysilerimizin altına gizlediğimizi düşünüyorlar," dedi.

Galen bir kaşını havaya kaldırdı. "Kraliçe çağrılara çoğunlukla yanında çıplak korumalarla cevap verir. Gözleri olan herkes korumaların hiçbir yerinde bir şey olmadığını görür."

Rhys, "Ah, ama bu şeytani bir Unseelie illüzyonu," dedi. "Şunu iyi anla, benim genç yeşil dostum, Seelie'nin bize katılmak yerine insanların arasında sürgünü tercih etmesinin bir sebebi de karanlığın bizi gerçekten yozlaştırdığı

inancıdır. Hepimiz lanetli ve sapık kişileriz. Bizim kuyruklarımız, toynaklarımız ve korkunç penislerimiz olduğuna inanıyorlar.”

“Anladım, büyük,” dedim. Ama Rhys’in yüz ifadesini görünce yutkunmak zorunda kaldım.

“Büyük demek istemiyorlar, Merry, çirkin ve korkunç zannediyorlar. Bizi yaratıklar olarak çiziyorlar çünkü Seelie bizim de onlar gibi olduğumuza inanırsa,” deyip omzunu silkti ve ekledi: “Sanırım bazıları Taranis’in saçmalıklarına daha fazla dayanmaz. O zaman ölümlü diyarında başka gidecek yerleri olur.”

Doyle, “Andais’ten de korkuyorlar,” dedi. “Çünkü kanlı gösterileri ve toplu seks maceraları ile korku saldı.”

“Ben kral ile aynadan konuştum, Doyle,” dedim. “Korumalara dokunmanın bizi sağlama aldığını ve gücünü uzakta tuttuğunu biliyorum. Sanırım kraliçe için işkence de seks gibi aynı görevi görüyor.”

Doyle başıyla onayladı. “Evet, gücüyle birini ele geçirmesine engel olmanın bir yolu.”

“İki hükümdarın konuşmasına daha önce hiç şahit olmadım. Anlattıkları kadar ürkütücü mü?” diye sordum.

Rhys, “Ürkütücü değil de rahatsız edici diyelim,” dedi.

“Rahatsız edici mi? Nasıl?”

“Kral bizi, kraliçe de dâhil olmak üzere, ikna etmek için büyüsunü kullanmayı deneyecek. Kraliçe güzelliğini kullanarak Taranis’in kendisini arzulaması için uğraşacak. Etrafındakileri Taranis’in dikkatini dağıtmaları ve gücünü kullanmasına engel olmaları için kullanacak.”

Rhys, “Yeni dostlarından bahsetmemesi konusunda onu uyarmalıyız,” dedi.

“Sen...” Güveyi işaret ettim.

Başıyla onayladı. “Bizde olup onlarda olmaması hoşuna gitmeyebilir.”

“Kraliçe bunları gördü mü?”

Doyle, “Geldi ve görülmesi gerekenleri gördü,” dedi.

“Bu, neden kulağıma uğursuz bir şey gibi geldi?”

Rhys, “Çok heyecanlıydı,” dedi. Sesi kurudu.

“Neyi kaçırdık?”

“Kaçırdığınıza sevinin,” dedi.

Doyle başıyla onayladı. “Halan seni bir akşam yatağına çağırırsa hiç şaşırma.” Kaşlarını çattı. “Garip bir biçimde Nicca ve Biddy’nin yaşağını kaldırdı. Artık istedikleri gibi seks yapmakta özgürler. Her şeyden çok memnundu. Duvarın ve kapının patlamasından. Kanatlı yarı-perilerden. Kurumuş havuzdan. Sanki hepsi...”

Rhys, “Onu heyecanlandırdı,” dedi.

Ürperdim ve güve tedirginliğimi sezmiş gibi kanatlarını açıp kapatmaya başladı. Vücudu derimin içinde gerildi. Sanki bacaklarını içimde hissedebiliyordum. Yutkundum ve midemin daha kötü olmaması için konsantre oldum.

Galen, “Yine mi hareket etti?” diye sordu.

Başımınla onayladım.

“İçimde bacaklarını hareket ettirmesi hoşuma gitmiyor.”

“Evet,” dedim.

Rhys, “Merak etmeyin, bu şekilde uzun süre yaşayamazlar,” dedi.

Kapı açıldı ve Adair miğferli başını içeriye soktu. “Yemekler geldi, Doyle.” Bana baktı ve ekledi. “Seni uyandırmanın görmek güzel, Prenses.”

“Uyanık olmak güzel.” Kaşlarımı çattım. “Gerçi biraz daha ışık iyi olabilirdi.” *Sithen*’in her yerinde ve hiçbir yerinde olan ışık içeriye sızmaya başladı.

Rhys, “Vay, vay, vay,” dedi.

“Ne?” diye sordum.

Doyle, “Senin odanda ışıklar sönünce bütün *sithen* karrardı,” dedi.

Rhys, “Ne yaparsak yapalım ışıkları geri getiremedik,” dedi.

Boğazıma bir şey takılmış gibi yutkundum. “Ben...”

Rhys, “Sen daha fazla ışık isteyene kadar,” dedi. “Evet, *sithen*’in sana olan yakınlığıyla ilgili kraliçenin hisleri karmaşık olacak.”

“Karışık derken?” dedim.

“Güçlendiğin için sevinecek, *sithen* artık kendisini dinlemediği için kızacak.”

Kurumuş dudaklarımı yaladım.

“Bu kadar yeter, bir şeyler yesinler.” Doyle yiyeceklerin getirilmesini emretti. Kitto elinde bir tepsiyle içeriye girdi ve diğerleri içecekleri getirdi. Silahlı korumalardan içeriye ilk olarak Buz girdi. Bana baktı ve gülümsemesiyle beni kendime getirdi. Doyle gibi yeni dövmelemlerle ilgili bir sıkıntısı varsa da belli etmedi. Belki de uyandığımı gördüğüne sevinmişti. Ya da güç konusu Buz’u Doyle kadar rahatsız etmiyordu. Ya da ben iki erkeği düşündüğüm kadar iyi anlamıyordum. Ben ve hayatımdaki erkekleri anlamamak? Buna inanabilirdim.

37

Yahni biftekli ve yoğun bir kıvama sahipti, et suyuna çorbanın içine soğanın tatlılığını gidermek için biraz bira eklenmişti. Maggie May en sevdiğim yemekleri biliyordu ve ben babamla peri diyarını terk etmeden önce, altı yaşındayken, en sevdiğim yemekler bunlardı. Gözlerim doldu ve boğazım düğümlendi, yahninin tadı eskisi gibiydi ve bir şeylerin değişmemesi güzeldi. Bazı şeylerin aynı kalması daha iyiydi.

Galen, “Merry,” dedi. “Ağlıyor musun?”

Önce başımı iki yana salladım, sonra onayladım. Kelebeksiz kolunu omzuma attı ve beni kendine çekti. Ben çok fazla bükülmüş olmalıydım çünkü karnımdaki güve çılgınca çırpınmaya başladı. Derimin içinde hareket etmesi midemi bulandırdı. Sırtımı hemen dikleştirdim. Bu duruş iyiydi, güve dövmeye dönüşene kadar sırtım dik kalmalıydım.

Doyle, “Bir yerin mi acıyor?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

“İrkildin,” dedi.

“Güve bükülmemden hoşlanmadı,” dedim. Sesim gözlerimden daha duygusuzdu. Sesim ağladığımı hiç ama hiç belli etmiyordu.

Kitto getirdiği masanın önüne geçti ve bir parmağını havaya kaldırdı. Sonra parmağının ucunda bir gözyaşıyla geri çekildi. Parmağını dudaklarına götürdü ve gözyaşımın tadına baktı.

Bunu görünce gülümsedim ve gözyaşlarım daha hızlı akmaya başladı, sanki kendimi fazla sıkılmışım. “Bu yahni en sevdiğim yemeklerden biriydi ve tadı hiç değişmemiş. Her şey değişiyor, artık değişimin iyi bir şey olduğuna emin değilim.”

Galen’in sıcaklığına yaslandım ve diğerlerine baktım. Birden ne istediğimi anladım. “Öp beni,” dedim.

Buz, “Kimle konuşuyorsun?” diye sordu.

“Hepinizle.”

Galen üzerime eğildi ve yüzümü havaya kaldırdım. Dudakları dudaklarıma değdi ve vücudum ister istemez hareket etti. Kollarımı vücuduna attım ve öpüşürken birbirimize sarıldık. Ellerim çıplak sıcaklığını keşfetti, bu bir ön sevişme değildi, sadece aynı gün içerisinde iki kez bizden birini karanlığın alıp götürdüğünü düşündüğüm içindi. Birbirimize bir daha sarılamama düşüncesi çok rahatsız ediciydi.

Öpüştük, elleri güçlüydü ve nazıkçe vücudumda gezindi, gözyaşlarım daha da hızlandı.

Galen öpüşmeyi yarıda kesti ama bana biraz daha sarıldı. “Merry, Merry, ağlama.”

Rhys, “Bırak ağlasın,” dedi. “Bir kadının senin için gözyaşı dökmesi kötü bir şey değildir.” Yanıma geldi, ben yatağın kenarında oturuyordum. Yüzümü sağlam eliyle sildi. “Bu yaşlardan benim için olan var mı?”

Sessizce başımla onayladım ve askıdaki koluna dokundum. Parmaklarını hafifçe hareket ettirdi. “İyileşecek.”

Tekrar başımla onayladım. “Seni karlara gönderdim ve vedalaşmayı unuttum.”

Kaşlarını çattı, sağlam gözünde şaşkınlık vardı. “Son vedayı yapamamış olsan bile, beni bunun için ağlayacak kadar sevmiyorsun.” Taze gözyaşlarını eliyle silerken kaşları hâlâ çatıktı.

Yüzüne baktım, ben doğmadan çok uzun zaman önce bir gözünü kaybetmişti. Elimi yara izlerinin üzerinde gezdirdim. Elimi omzuna koydum ve Rhys’i kendime çektim, diğer gözünün olması gereken yerdeki yara izine bir öpücük kondurdum.

Belki de haklıydı, Rhys’i Galen kadar sevmiyordum, bunu düşününce daha çok ağlamaya başladım. Sebebini bilmiyordum. Sadece yanlış gibi geliyordu. Karanlığın ve soğğun içine gönderip vedalaşmamak kötüydü. Biri benim için ölmeyi göze alıyorsa umurumda olması gerekmez miydi? Hatta daha fazla anlamı olmalıydı.

Geri çekilip dudaklarına da hafif bir öpücük kondurdum. Şaşkındı ve tereddüt ederek karşılık verdi, biz öpüşürken vücudu kaskatıydı. Ellerimi ceketinin içine soktum ve Rhys’i kendime çektim, bir elini yatağa koyup kendini dengelemek zorunda kaldı.

İçine girmek ister gibi Rhys’i öptüm. Dudaklarımın vahşiliğine aynı şekilde karşılık verdi. Kendisini üzerime,

yatağa çekmeme izin verdi, gerçi bir kolu askıda olduğu için zorlandı. Vücudunu vücuduma bastırdı ama kıyafetleri bana hakaretti. Çıplak derisini istiyordum. Üzerime çıplaklığını bastırmasını istiyordum. Gerçek olduğunu ve iyi olduğunu hissetmeliydim. Komuta zincirinde üçüncü olmakla bir sorunu olmadığını bilmeliydim. Benim en büyük aşkım değildi ama yine de öyleymiş gibi hayatını riske atıyordu. Sarılıp kalbimde herkese çok fazla yer ayıramadığım için özür dilemek istiyordum. Karanlığın ve soğğun içinde ölseydi hiçbirimizin haberi olmayabilirdi. Ben bile bilemezdim. Tanrıça, Galen ve Barinthus için beni uyarmıştı. Ama Rhys gücünü harcayacak kadar önemli olmayabilirdi. Bundan sonra Rhys'i nereye göndersem ölüme gönderip göndermediğimi merak edecektim. Gömleğini pantolonunun içinden çıkarttım. Daha fazlasına dokunmak istiyordum. Ellerim ve vücudumla benim için önemli olduğunu, onu gördüğümü söylemeliydim. Bulamayacağımız bir yerde karanlığın içinde ölmesini istemediğimi bilmeliydi.

Gömleğini dışarıya çıkartabilmem için sağlam kolunun üzerinde doğruldu. Elimi derisinin üzerinde gezdirmek istiyordum ama Rhys kendini üzerime bıraktı ve ağzı hevesle ağzımı aradı. Güveyi unutmuştum. Bana değmesi dışında her şeyi unutmuştum.

Karnımda keskin bir acı hissettim, sanki mideme minik iğneler batıyordu. Rhys küfretti ve geri çekildi, sanki bir şey tarafından ısırılmıştı.

Dizleri üzerinde doğruldu ve karnını gösterdi. Benim karnımdaki güvenin kanlı versiyonu gibiydi. Dokundu ama düzdü, tek boyutluydu. Kenarlardaki deri şişmişti ve

kırmızıydı, renkler kenarlarda pürüzlüydü ama karnında güvenin resmini görebiliyordum.

Diğerleri yanımıza geldi. Galen, “Bizdeki de aynısı mı?” diye sordu.

“Hayır.” Doyle nazıkçe Rhys’in karnına dokundu ve Rhys irkildi.

“Ah,” dedi.

Doyle gülümsedi. “Ya güve ezilmeyi sevmedi ya da...”

Buz, “Evet,” dedi.

Hawthorne, “Olamaz,” dedi.

Galen, “Ne olamaz?” diye sordu.

“Bir çağrı.” Doyle tişörtünü pantolonunun içinden çıkarttı. Silah kılıfını çıkartmadan bunu hiçbir zaman yapmadığını söylemeye hazırlandım ama gömleğini başının üzerinden geriye attı, kolları hâlâ giyinikti ama göğsü ve karnı çıplaktı.

“Çağrı nedir?” diye sordum.

“Rhys’i öpmeden önce ne düşünüyordun?” diye sordu.

“Onun karanlığın içine yalnız gitmesini istemediğimi ve onu bulamamanın benim için ne kadar rahatsız edici olacağını.”

Rhys acı çekiyormuş gibi yataktan aşağıya indi ama iki kolunu da kullandı. Bunu fark etti çünkü kolunu askıdan çıkartıp parmaklarını hareket ettirdi. “İyileşti.” Karnındaki yaraya ve sonra bana baktı. “Aynı dövme yapdırmak ilişkiler için hiç hayırlı değildir.” Espri yapmak istemişti ama yüz ifadesi sözleriyle uyumlu değildi.

Üzerimdeki güveye dokundum, kanatlarını hareket ettiriyordu ve dokunuşumdan rahatsız oldu. “Benimki hâlâ yaşıyor.”

Doyle yatağın üzerine çıktı ve ilk kez irkilerek geri çekildim. “Ne yaptığını açıkla, Doyle.” Dokunmadan elimi öne uzattım ama gerekirse bunu yapmaya hazırdım.

“Belki güç izin sınırı bozulduğu için başkasına geçti. Böyle şeyler olabilir.” Şimdi dört ayak üzerinde tepemdedi, vücudu benimkine çok yakındı ama dokunmuyordu. “Ama bir çağrıysa, o zaman istediğini yapabilir. Rhys’in karanlıkta veya ışıktaki yolunu bulmasını sağlayabilirsin. Sadece onu düşünmen yeter ve izin ona yol gösterir. Bazen izi taşıyan tehlikedeysen veya yaralıysa izi verenin bundan haberi olur.”

Buz, “Gerçek bir çağrı bir sürü şey yapabilir,” dedi.

Hawthorne, “Yüzlerce yıldır gerçek bir çağrı görmedik,” dedi.

Adair, “Nasıl şüphe duyarsın,” dedi. Miğferini çıkartınca gülümsediğini gördüm. Kendinden çok emindi. “Bizim *ameraud* durumuz.”

Doyle üzerime eğildi ama elim hâlâ aramızdaydı. Küçük deneye devam etmeden önce daha soracağım şeyler vardı. Elim çıplak göğsüne değince keskin ve ani bir acı hissettim. Ama acıyan elim değildi, Doyle’a dokunduğum yerin aynıydı, göğsümdü. Göğsünden, gümüş göğüs ucu halkasının altından kan akmaya başladı. Gözlerini hafifçe kıstı, acıya verdiği tek tepki buydu.

“Bu, sorulardan birini cevaplıyor.” Nicca yatağın diğer tarafına çekildi, çok rahat görünüyordu. “Sadece izin dokunulmak istememesi değil.”

Doyle bana küçük bir öpücük vermek için değildi. Acı çekmiyordum ve omuzlarımdaki farkında olmadığım gerginlik azaldı.

Bana gülümsedi ve karanlık yüzü aydınlandı. “Bir öpücük istediğini söylemiştin.”

“Neden bu kadar keyif aldın? Çok acıttı.”

Gülümsemesi soldu. “Acı çektiğini görmek hoşuma gitmez, Meredith, ama izini bize vermen büyük bir şey.”

“Neden?” diye sordum.

“Senin bir güç olduğun anlamına gelir.” Rhys memnun değildi. “Bir zamanlar ben diğerlerine izimi bırakırdım ama kraliçenin hizmetine girdiğimde o izini benim üzerime bıraktı. O iz de soldu ve artık böyle izler kimsede yok.” Ellerini kızarmış derisinin üzerinde gezdirdi.

Hafwyn fısıltıyla konuştu. “Üzerini sarmamı ister misin?”

Hawthorne, “Kraliçe memnun olur ama diğerleri olmaz,” dedi. “Bazıları izlerin uzun süre kendinden daha büyük birine hizmet etmek anlamına geldiğini düşünür. İz, *bu benim efendim*, diye bağırır.”

Zırlı vücuduna baktım, miğferi hâlâ kafasındaydı. “Sen öyle mi düşünüyorsun?”

“Bir zamanlar,” dedi.

Buz ceketinin kolunu sıyırıp kolunu gösterdi. “İzler olması gerektiği gibi çalışıyorsa onları görmek önemli olabilir. Aramızda mesajları ve uyarıları paylaşmamızı sağlayacak. Vücudumu vücuduna bastırmak istesem de izin kolay görülen bir yerde olmasını tercih ederim.”

Doyle iç geçirdi. “Göğüsten daha iyi bir strateji. Aklıma gelmedi.”

“Güzelliğinden ve vadedilen güçten başın döndü.”

Doyle iç geçirdi. “Evet.”

Buz kolunu bana uzattı. Dikkatlice doğruldum, güvenin hareket etmesini istemiyordum.

“Neden her defasında acı veriyor? Benim derimde hâlâ iz yok.”

Buz, “Sen izi taşıyorsun,” dedi. “Acıya gelince...” Nazıkçe gülümsedi, gözlerinde benim bilmediğim bir şeylerin bilgeliği vardı. “Merry, artık gücün bedelsiz gelmediğini öğrenmiş olman gerek.”

İtiraz edecektim ama etmedim. Haklıydı. Soluk ve kaslı koluna baktım. Derin bir nefes aldım ve elimi kolunun üzerine koydum. Dişlerini sıkarak tısladı.

Ben bir süre ses çıkartmadım sonra sadece nefesimi tuttum. Yataktaki Galen ve Nicca’ya baktım. “Üçümüzde de bundan varsa biz birbirimize dokunursak ne olur?”

Doyle, “Bunu bu akşam öğrenmesek de olur,” dedi. “Üçünüzde normal bir şekilde çalışacağından emin değilim çünkü izleriniz daha çok... taze.”

Kitto gelip Buz’un yanında durdu. “Ben sembolünü seve seve taşıyım, Merry.”

Gülümsedim. İzler gerçekten birinin izini sürmeye yarıyorsa Kitto’yu dışarıda bırakamazdım. “O zaman, kolun.”

Bana güvenerek kolunu uzattı. Koluna uzandım ve elimi üzerine koydum. Öfkeli bir kedi gibi tısladı ama geri çekilmedi. Elimi çektiğimde kanlı kolunda izim vardı.

Kendi kolumun acıyan yerine dokundum. “Bir sonraki için kolları değiştirelim, olur mu?”

Ivi, “Sırada kim var?” diye sordu. “Üzerine alınma, Prenses, ama ben seks için geldim, köle olmak için değil.”

Kaşlarımı çattım. “Kölelikten kastın nedir?”

Doyle, “İzler senin erkeğin olduğumuz anlamına gelir,” dedi. “Tanrıçanın bizi senin için seçtiği anlamına gelir.”

“Öyleyse bu herkes için işe yaramaz, öyle mi?”

Başını iki yana salladı. “Gerçekten senin olması gerekenler üzerinde işe yarar.”

“Benim olmak kısmını açıklar mısın?”

Doyle kaşlarını çattı. “Bunu nasıl tanımlayacağımı gerçekten bilmiyorum. Bazen tam ihtiyacın olduğu anda bir savaşçı gelir ve bağlılık yemini eder. Bazen bir kâhindir ama her zaman başladıkları görevi bitirebilecek, senin gerçekten ihtiyacın olan kişidirler.”

Rhys, “İzler ancak gerçekten ihtiyaç olduğunda insanları bir araya toplamaya başlar,” dedi.

Hawthorne, “Bir kez verildi mi geri dönüşü yoktur,” dedi.

“Kraliçenin izleri solmuş,” dedi.

Rhys, “Sana söyledığımızı bu odanın dışında söylemesen iyi olur,” dedi.

Adair, “Ben prensesin izini seve seve taşıyım,” dedi. Miğferini yatağın yanındaki sehpanın üzerine koydu, elindeki ve kolundaki zırhları çıkartmaya başladı. Buz yardımına gitti. Yardım edilince zırhları giymek veya çıkartmak daha kolaydı.

Elimi Adair’in koluna koydum ve hiçbir şey olmadı.

Rhys, “Lanet olsun,” dedi.

Doyle başıyla onayladı. “Andais’e katılıp izine layık olduğumuzu göstermek için dövüşmek zorunda kalmıştık.”

Buz, “Bence dövüşmek Merry’nin izini kazanmak konusunda işe yaramaz,” dedi.

Galen, “Bu akşam izleri almaları ne kadar önemli?” diye sordu.

Buz, “Kraliçe arama yapmadan önce Merry’yi almaya gelecek,” dedi.

“Bir tane daha yapsak içim rahat edecek. Adair ile birlikte olur ve izi derisine geçmezse, belki de ihtiyacı olan her şeyi almıştır.” Doyle gidip Adair’in zırhını çıkartmasına yardım etmeye başladı. Buz biraz bekledikten sonra yardıma koştu. Adair’in zırhını çıkartıp derisini ve metalin derisini tahriş etmesine engel olan giysileri açığa çıkartmaya başladılar.

Suratlarına baktım. “Şaka yapıyorsunuz, değil mi?”

Doyle, “Hayır,” dedi. Kılıç kınının kayışlarını çözdü. Adair’i Buz ile birlikte zırhının içinden çekip çıkartmışlardı. Hafwyn’in büyüyle dokunduğu ama tamamen iyileşmeyen yanında hâlâ sargı vardı.

Buz, “Meredith’i kolay kolay paylaşmam,” dedi. Zırhın son parçalarını da çıkarttı. Kanlı sargı bezini de çözmeye başladı. “Ama güçlü bir savaşçı eksliğimiz var diye savaş kaybedersek ne olacak?” Başını iki yana sallayınca gümüş renkli saçları ışığın altında parıldadı. “Kıskançlığımın onu veya diğer kardeşlerimi tehlikeye atmasını istemem.” Kolundaki kanlı ize baktı. “Meredith birçok şeyin yanı sıra bir doğurganlık tanrıçası ama gücünün büyük bir kısmı bunda gizli. Dövüşmek sana onun izini kazandırmaz.”

Buz ve Doyle geri çekildi, Adair üzerindeki son kıyafetleri de çıkarttı.

Buz, “Prensese layık olduğunu göstereceksen göster,” dedi. Sesinde kıskançlık yoktu. Gerçekten elinden geleni yapıyordu.

Adair son bir kez Doyle’a baktı. “Ya iz yine de derime geçmezse?”

“O zaman uzun süreli orucunu bozmuş olursun ve leydimizin tadına bakarsın. Çünkü o bizim leydimiz. Senin

olup olmadığını göreceğiz.” Buz ile birlikte geri çıktı. Galen ve Nicca yataktan indi. Nicca, “Büyük bir yatak ama ilk defasında ilk defasında ya seni paylaşan biriyle birlikte olmalısın ya da sadece sen ve leydi olmalı.”

Biddy’nin odada olmadığını fark ettim. Nerede olduğunu soracaktım ama Adair yanıma geldi. Çıplaktı. Ben Nicca’ya bakarken geriye kalanları da çıkartmıştı.

Adair’i yakın zamanda çıplak görmüştüm. Kraliçe sarayda karşıma silahları dışında çıplak çıktığından emin olmuştu. Andais hiçbir zaman kibar değildi ve benim mümkün olduğunca çok sayıda doğa tanrısıyla birlikte olmam konusunda kararlıydı. Çıplak olmalarının bunu çabuklaştıracığını mı düşünmüştü yoksa çıplaklıklarının beni baştan çıkartacağına mı inanmıştı bilmiyordum. Şimdi de daha önce gördüğüm gibi çok güzeldi. Yüzünde şehvet veya en azından heves görmek istiyordum ama bakışları önündeydi, sanki isteksizdi.

Uzandım ve elini tuttum. Bir tepki vermedi, elimi tutmadı ama geri de çekmedi. “Adair,” dedim. “Sorun nedir?”

“Bir kadınla birlikte olmayalı çok uzun zaman oldu.” Bakışları hâlâ önündeydi.

Nicca, “İstiyorsan nazik olabilir,” dedi. Şimdi yatağın ayak ucundaydı.

Doyle, “Ya da tam tersi,” dedi.

Buz, “Neyi istiyorsan o olur,” dedi. “Büyüsü böyle.”

Doyle, “Aslında, kendisi böyle,” dedi.

Adair erkeklere baktı. “O ne?”

Doyle, “Toprağın bereketi,” dedi.

Hawthorne, “Kan ve et elini taşıyor,” dedi. “Bunlar karanlık güçlerdir.”

Rhys, “Yapma, Whitethorne,” dedi. “Kan ve et ekinleri seksten daha çok büyütür.”

Hawthorne, “Beni öyle çağırma,” dedi.

Rhys omzunu silkti. “Pekâlâ, ama iki sarayın doğurganlığını bir araya getiriyor.”

Hawthorne, “Tanrıça her iki saraya farklı alanlarda doğurganlık vermeyi uygun gördü,” dedi.

Doyle, “Tanrıça dağıttığı güçleri birleştirebilir de,” dedi.

Adair’in elini sıktım. Dönüp yüzüne baktım, gözlerindeki korkuyu gördüm ve bakışlarını yeniden yere indirdi. “Sana zarar vermem, söz veriyorum.”

Gözleri önündeyken cevap verdi. “Ben sana zarar vermekten korkuyorum.”

Buz bir kahkaha attı.

Hepimiz Buz’a baktık.

Başını iki yana salladı. “İlk gecemizde sana ne dediğimi hatırlıyor musun?”

Gülümsedim ve başımla onayladım. “Evet ve ne yaptığınızı da hatırlıyorum.”

“Ona zarar vermezsin, Adair. Mistral’le koridorda ne yaptığını görmedin mi?”

Adair dudaklarını yaladı ve bana bir bakış attı. “İlk defasında da izleyiciler var mıydı?”

Buz, “Ah,” dedi. Yüzünde zarif bir ifade belirdi.

Doyle düşüncesini kelimelere döktü. “Hepimiz senin geçtiğin yoldan geçtik. Uzun süre bir kadının dokunuşundan mahrum kaldık. Birine zevk vermenin ve zevk almanın ne demek olduğunu unutup unutmadığımızı merak ettik.” Adair’in omzuna hafifçe vurdu. “Bu kadar uzun süreli orucun ardından yaptıkça iyiye gittiğimizi söylemeyeceğim

ama biz hepimiz ilkinde yapmayı başardıysak sen de başarısın.”

“Bence daha az izleyici istiyor,” dedim.

Doyle, “Kimler kalsın kimler gitsin?” diye sordu.

“Sen ve Adair karar verin.”

Adair’in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Kimin kalıp kimin kalmayacağına ben mi karar vereceğim?”

“Bu erkeklerin büyük bir kısmı dostum veya âşığım ama seninle çok yakın değiller. Bu akşam senin zevk gecen.”

“Senin de zevk almanı isterim.”

Gülümsedim. “Ben de alacağım. Söylemek istediğim şey, ben arzu ettiğim gibi zevk alırım. Bu akşam benimsin ve nasıl istersen öyle olacak.” Doğrudum ve yatak başından uzaklaştım. “Beni nasıl istiyorsun? Sana ne yapmamı istiyorsun? Seni en çok hangi rüya veya fantezi rahatsız etti? En çok neyi özledin?”

Bana baktı, bu sefer bakışlarını kaçırmadı, üzerime dikti. Gözleri parıldadı ve sebebi büyü değildi. “Her şey.” Bakışlarını kaçırdı, ağladığını görmemi istemedi.

“Her şey çok genel bir tanım oldu,” dedim. “Kraliçe kısa süre sonra bizi çağıracak.”

Sırtını biraz kamburlaştırdı, sanki yüzüne bir tokat yemişti.

Elini sıktım ve Adair’i kendime doğru çektim. “Zamanımız az ama elimden geleni yapacağım.”

Bana baktığında gözlerinde şaşkınlık vardı. Söylediklerimde ciddi olduğuma inanamıyordu. Kendisine zarar vermeyeceğime veya hile yapmayacağıma inanamıyordu. Andais’in uzun süredir yaptığı gibi kendisiyle oynamayacağıma inanmıyordu.

Dizlerimin üzerinde aramızdaki mesafeyi kapattım ve ellerimi omuzlarına koydum.

“Lütfen, öp beni.”

“Lütfen,” dedi. Gözlerinde yaşlarla birlikte öfke de vardı. “Sen *lütfe*n diyorsun, bu nasıl bir hiledir?”

“Ben lütfe n diyorum ki bunun bir emir olmadığını anla. Öpücük istedim çünkü bunu istiyorum, tabii sen de istiyorsan.”

Odadaki diğer erkeklere baktı. “Bunu sormanın bizim için ne anlama geldiğini biliyor mu?”

Birçoğu başlarıyla onayladı. Doyle, “Biliyor,” dedi.

Nicca, “Bu yüzden yapıyor,” dedi. “İhtiyacımızı seziyor.” Adair bana döndü. “Nasıl olmasını istersin?”

“Sen nasıl istersen,” dedim.

Bir hıçkırık sesi geldi ama dudaklarımız birbiriyle buluştu, sanki bütün kararsızlığı yok oldu. Ağzı ağzımı yedi, parmakları kollarıma geçti. Yatağa çıktı ve beni gerilemeye zorladı. Üzerime çıktı ve birçoğunda olduğu gibi misyoner pozisyonu için çok uzun olduğunu anladım. Sekse çok ihtiyacı vardı, her hâinden belliydi. Tepemde tereddüt ederken büyüdüğünü gördüm ve kollarıyla kendine destek oldu.

Tepemde durdu, hiçbir yerime dokunmama için çaba harcadı. Önceki gün koridordayken büyüünün beni tanıdığını hatırladım. Üzerimde kıyafetler olmasına rağmen Adair’e bu kadar yakın olunca büyümüz titredi. Bugün vücudu soğuktu. Elimi tutan eliyse sıcaktı. Diğer erkekler kadar canlıydı ama büyüü kilitlenmiş gibiydi.

Vücuduna baktım ve derisinin yaprakların arasından süzülen güneş ışığı renginde olduğunu gördüm. Böylesine

altın renginde bir tene hiçbir insan sahip olamazdı. *Sidheler* bile güneşin öptüğü ten diyorlardı ve gerçekten de öyleydi. Bakışlarımı yüzüne ve üç renkli gözlerine odakladım. İçteki halka erimiş altın gibiydi, sonrasında soluk bir güneş ışığı sarısı vardı, son halka ve en kalın olan ise turuncumsu kırmızıydı, kadife çiçeği yaprakları rengindeydi. Kahverengi saçları çok kısa kesildiği için yüzü vücudundan daha çıplak duruyordu, sanki kraliçe güzel saçlarını keserek sadece saçlarını değil başka bir şeyleri de alıp götürmüştü.

Yüzüne baktım. “Büyünü benden gizliyorsun, neden?”

“Sadece dokunduk ve büyümüzle iyileştirici su yeniden akmaya başladı. Daha fazlasını yaparsak neler olur?”

Yüzüne baktım ve gözlerini inceledim... korkuyu gördüm. Korkaklık değil, bilinmeyenin korkusuydu ve bir şeyler daha vardı. Bir lunapark treninin en tepesinde hem korkup hem heyecanlanırken gözlerde beliren bakış gibiydi. Kendisini bu deneyime bırakmak istiyor ve arzusu, korkuyu kovmaya çalışıyordu. Korku azalabilir ama asla yok olmazdı.

Rhys, “Sohbetinizi bölmek istemem ama,” dedi. “Andais her an sizi çağırabilir.”

Buz, “Önce Lord Gwennin’e işkence etmeyi bitirmesi gerek,” dedi.

Yüzüne baktık. “Mutfağa giderken kraliçenin hizmetkârlarından biriyle karşılaştım. Ezeziel ile birlikte Gwennin’in üzerinde çalışıyorlarmış.”

Rhys, “Zavallı piç,” dedi.

Biddy’yle benim üzerime insanların üzerinde işe yarayacak bir büyü yapmış olsa da Rhys ile aynı fikirde değildim. İşkence ayrı, kraliçenin merhametine kalmaksa bambaşka

bir şeydi. Kraliçenin ve Ezeziel'in ilgisini tamamen üzerine çekmek acıda sınırları zorlamak anlamına geliyordu. Hayal bile edemedim.

Buz, "Ama yine de çok fazla zamanınız yok," dedi.

Adair'e baktım. "Benim için kalkanlarını indir, meşe lordu. Büyün benimkini çağırsın, ışık ve gölge duvarlarda dans etsin."

Gözlerinde acıya benzer bir şey belirdi. Kısık sesle fısıldadı ve duymakta zorlandım. "Korkuyorum."

Neden korktuğunu sormadım çünkü bunu sorarsam diğer erkekler ne dediğini anlayacaktı ve anladığım kadarıyla bunun olmasını istemiyordu. "Öp beni, Adair, sadece bir öpücük."

"Sen olunca sadece öpücükle kalmayacak," diye fısıldadı.

Gülümsedim. "Bu teklifi senin yerine Ivi veya Hawthorne'a yapmamı ister misin?"

Yüzünü indirdi, başının üstü neredeyse bana değecekti. "Hayır," dedi. Neredeyse bağırıyordu. Yüzüme bakarken gözlerinde kararlılık, öfke ve gurur bir aradaydı, gözlerinde görmeye alışkın olduğum duygulardı. Tekrar, "Hayır," dedi. Ve kalkanlarını indirdi.

38

Büyüsü üzerimde, çıplak tenimde titredi. Gücünün dokunuşuyla ürperdim oysa henüz tamamen açığa çıkmamıştı. Sadece kalkanları önceki kadar güçlü değildi. Nefes nefeseydim. “Gücün bana neden farklı geldi?” geldi?”

Üzerimdeydi, ellerinden ve ayaklarından destek alıyordu. Yutkunup cevap verdi. “Büyü güçlerimiz birbirine benziyor.”

“Sanki birbirlerini çağırıyorlar,” diye fısıldadım.

“Ben tohumun hapishanesinin duvarlarını kırıp güneşe doğru yükselmesini sağlayan gücüm.” Üzerime eğildi, sınav çeker gibiydi. Sanki güç katmanlarının içinden geçiyordu, auralarımız aramızda alevlendi, iki farklı alev şimdi bir aradaydı. Kafamın içinde optik sinirlerle hiç ilgisi olmayan hayali bir görüntü canlandı. Gücün içinden benimle konuştu. “Ve sen de tohumu alan topraksın.”

“Hayır,” diye fısıldadım. “Toprak Amatheon.”

Adair, “O saban, toprak değil,” dedi.

Başımı iki yana salladım, gücü üzerimde kıvrılırken titredim. Auralarımız, tenlerimizin büyüğü, birbirini hafifçe itti, iki ayrı güç birbiriyle birleşmeye hazırlandı.

“Amatheon toprağın içinde tohumu hızlandıran büyü gücü. Sen tohumu güneşe çağıran güneşin sıcaklığısın. Amatheon sığ karanlıkların kordu, sen çağırana kadar tohumu karanlık beşiğinde tutar.” Kelimeler benimdi, ses benimdi ama artık Tanrıça’nın yankısını tanıyordum.

Adair’in gücü öyle bir alevlendi ki ikimiz de gözlerimizi kapattık, sanki alevlere ilişkin görüntü gerçekti ve gözlerimizi güneşe karşı siper ediyorduk. Benim gücüm de alevlendi, beyaz parlaklığım altın renkli sıcaklığı dengeledi.

Işık, yüzünü görebileceğim kadar azalınca gözlerinin sarı bir parlaltıya büründüğünü gördüm. Sanki gücü diğer renkleri emmişti. Derisinin içinde büyük ve altın renginde mumlar yanıyor gibiydi, parlaltı vücudu boyunca yayılıyordu ama bedeninin kenarları bir tür karanlığa bulanıyordu.

Derim dolunayı içine almış gibi parıldadı. Ama ayın ışığı da güneşinkinin yansımasıydı. Adair’in gücünü yansıttıca benimki daha da parıldadı. Sanki güçlerimiz birbiriyle beslenmek için yaratılmıştı.

Dudakları benimkinin üzerindeyken fısıldadı. “Ben tohumu çağırırsam ve Amatheon tohumu toprağın içinde tutansa, sen nesin Meredith? Sen nesin?”

“Ben tohumdan çıkan yaşamım, Adair. Ben büyürüm, insanları beslerim, ölürüm ama yeniden doğarım. Ben mum ve fitilim. Işığı verir, karanlıkta gizlenirim. Her zaman ama her zaman var olacağım.”

“Tanrıça,” diye fısıldadı. “Danu.”

Dudaklarımız buluştu, sıcak nefesini ağzımın içine verdi. Sanki büyüünü ve esansını içime çekiyordum.

Öpüşürken geri çekildi, büyü gücü şimdi dudaklarımız arasında sıcak ve tatlı ve yoğun bir sıvı gibiydi. Tatlı gücün içinden fısıldadı. “Meredith.” Vücudu üzerime yerleşti. Tekrar, “Meredith,” dedi. Bacaklarını bacaklarıma değdirdi ve bacaklarımı araladım. “Meredith.” İsmimi fısıldaması tenime sıcaklığın değmesi gibiydi, kalınlığının bacaklarımla arasında keşfe çıktığını hissettim. O kadar sertti ki sadece bunu hissetmek bile kıvrınmama sebep oldu. Kalçalarımı Adair’e doğru kaldırdım, aradığını bulmasına yardım ettim. İçime girdi ve tamamen girmesini bekliyordum çünkü ufak değildi ama girmedi. Sonunda kusursuz kılıfı bulan bir kılıç gibi yavaşça içime girdi. Büyü bir anlığına geri çekildi, nefes alan bir dev gibiydi. Bir kadın ve bir erkek yatakta birbirine ancak bu kadar yakın olabilirdi, birbirimize sarıldık. Eve dönmek gibiydi. Sanki hayatım boyunca bu erkeğin beni sarmasını, içime girmesini beklemiştim. Yüzünde aynı şaşkınlığı gördüm.

Vücudunun ortasındaki parlaklık yayılmaya başladı. Büyü gücü şişiyordu, koca bir nefes vermek üzereydi. Büyü gücü artarken Adair içimden çıktı. Şimdi sadece başı içimdeydi. Büyü alevlendi ve bir anlığına güç bizi ele geçirdi, sonra tekrar içime girdi. Vücudumun üst kısmı yataktan kalktı, çığlık atıp tırnaklarımı derisine geçirdim, büyüü tekrar tekrar içime girip çıkarken bir şeylere tutunmaya çalıştım. Artık hangisi büyü hangisi tendi bilmiyordum ama ikisi de içime akıyordu.

Sonra dünya değişmeye başladı. Vücutlarımızın büyüünün beyaz ve sarı parlaklığının içinden tepemizdeki açıklığı

gördüm. Artık kraliçenin yatak odasında değildik. Doyle, Rhys ve Buz ayaklandı, tepemizde nöbet tutmaya başladı. Bir yandan *sithen*in bizi nereye götürdüğünü merak ediyordum, bir yandan da umurumda değildi. Sadece bacakları arasındaki Adair önemliydi. Güç nabız gibi atıyor ve büyüyordu, artık derim bu kadarına dayanamadı. Sanki eriyecek ve ışığa dönüşecektim. Sevişmemizin alevli gölgeleri içinde bir zevk çılgılığı attım ama hâlâ gelmemiştim.

Tırnaklarımı derisine geçirdiğimi hissettim, vücudu sarı ve altın renginde güneş ışığına bulandı. Altımızdaki zemin Adair'in içime girip çıkmasıyla titremeye başladı, sanki Amatheon'da olduğu gibi yerin içine geçecektik. Zemin kaynadı ve bir anlığına toprak sanki suya dönüştü, üzerimize yoğun ve sıcak ve dalga vurdu. Su içime aktı ve Adair bu suyun içinden geçti, kan sıcaklığındaki suyu içime itti. Elleri sıcak bir sıvı gibiydi. Elleri ve derisi bana değişiyor, sıvının aktığı yerleri takip ediyordu. Kaslar, deri, vücut, şekil değiştiriyor ve altımda yeniden şekilleniyordu. Çiçek taçyaprakları rengindeki gözlerini görmeden toprağın içinden çıkanın Amatheon olduğunu anladım. Vücudu somutlaşırkən zaten içimdeydi. Adair içime girip çıkarken vücutları beni paylaşıyordu.

Büyü ve Adair'in vücudu uzun süredir içimde sert kaldığı için mutluydum. Her şeye rağmen birbirleriyle mücadele ediyor gibiydiler. Geriniyor, itiyor, birbirleri ile kavga ediyorlardı.

Bir çılgılık daha attım ve bu seferki acıyla zevk karışımıydı. Benim için çok büyük ve çok geniştiler.

Adair kollarından destek aldı ve Amatheon'un elleri göğüslerimi buldu.

Birlikte bir ritim buldular, sanki tek bir vücut olmuşlardı ve genç bir ağaç kadar geniş olan organları içime giriyordu. Çıglık atmak için ağzımı açtım, bu kadarına dayanamayacağımı söylemek istiyordum ama orgazm üzerime çöktü, acıyı zevke çevirdi, her şey normale döndü. Vücudum aralarında titredi ve ikisinin birden kasıldığını hissettim. Yine iki erkeği de içimde hissettim. Son bir kez içime girdiler ve geldiler. Vücutlarını tırmalarken bir çıglık daha attım. Çıglıkları benimkine katıldı.

Işık solarken bir süre birbirimizin kollarında yattık. Adair üzerime çökmüştü, Amatheon'un kalbi sırtımda atıyordu. İkisinin arasında yatmak çok güzeldi ama ben bunu düşünür düşünmez vücudumdaki endorfinler azalır azalmaz acının geleceğini anladım. Çünkü şimdiden canım biraz yanmaya başlamıştı. İkisi de hâlâ ereksiyon hâlindeydi, eskisi kadar sert değillerdi ama endorfinler kaybolmadan içimden çıkmaları gerekiyordu. Yoksa çok acıtacaktı. Aslında canımın çok yanacağından da emin değildim. İkisi birlikte sınıma ulaşmıştı ama sınırimi geçmedikleri kesindi.

Hareket etmelerini söylemek için bir nefes aldım ama başka bir ses sessizliği bozdu. "Ah, Meredith, bravo." El çırpı ve diğerleri de aynısını yaptı çünkü kraliçe alkışlıyorsa herkes alkışlamalıydı.

Endorfinler hemen yok oldu ve vücudum iki erkeğin arasında acıyla kıvrandı, sanki daha da sıkışıp kalmıştım. İsyan edercesine hafifçe inledim. Bir yerlerim moraracaktı.

Adair yavaşça ve dikkatlice içimden çıkarken ben acıyla bir kez daha inledim.

"Meredith," dedi. "Bunu yapabileceğini bilmiyordum." Sonra kendi lafına kendisi güldü; Adair üzerimden kal-

kıp beni açığa çıkartana kadar da kraliçe gülmeye devam etti. Andais'in vücudu hafifçe parıldıyordu, üzerinde taze ama çok da taze olmayan kan vardı. Üstü başı kana bulanmıştı. Saçları kan ve daha yoğun şeylerle başına yapışmıştı. Amatheon içimden çıkmak istedi ama açısı uygun değildi. Rhys gelip bana yardım etti, beni kollarına aldı, Amatheon'a manevra şansı verdi.

Beni Amatheon'dan kurtaran Rhys oldu. Şimdi Rhys'in kollarında olduğum için mutluydum çünkü ayakta durabileceğimi sanmıyordum. Buz ve Doyle yanımdaydı, beni kraliçeye karşı koruyor gibi durmuyorlardı ama gerekirse yaparlardı.

"Biz de seni bulmaya gelecektik, yeğenim. Galiba insan polislere ihtiyacımız yokmuş."

Boğuk bir sesle, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Cinayetlerle ilgili itirafı aldık, Meredith, adli tıp ekibine ihtiyacımız kalmadı." Ayaklarına doğru eğildi ve elini havaya kaldırdı, kalın bir ip yerde bir şeye bağlıydı. Gözlerim gördü ama zihnim algılamakta güçlük çekti. Ayaklarının dibinde yan yatmış bir beden vardı, o kadar kanlı ve o kadar perişan bir hâldeydi ki kadın mı erkek mi anlayamadım.

Andais ipi çekti ve figür bir çılgılık attı. Elindeki ip değildi. Bağırsakları tutuyordu ve bağırsaklar figüre hâlâ bağlıydı.

39

Kraliçe, “Beni duydun mu, Meredith? Polis senin çok güvendiğin kanıt inceleme işini bitirmeden işkence cinayetleri çözmemizi sağladı,” dedi. Bağışsakları tekrar çekti ve adam tekrar boğuk bir çığlık attı. ığlık attı. Artık erkek olduğuna neredeyse emindim.

Rhys’in göğsüne sarıldım ve yüzüme duygusuz bir ifade takınmak için uğraştım. Yüzümdeki dehşeti tamamen silebildiğimi sanmıyordum çünkü sahne çok korkunçtu. Gördüğüm en kötü şeylerden biriydi ve hislerimi gizlemekte zorluk çekiyordum. Başarısız olduğumu biliyordum ve sonunda umurumda olmadığına karar verdim. Andais işini takdir etmezseniz kızardı bazen. Ben yaptıklarından asla zevk alamazdım, bu yüzden tek yapabileceğim şey yeteneklerini ne kadar ürkütücü bulduğunu göstermekti. Gırtlaktan gelen kahkahasını duydum.

“Yüzündeki bakışa bak, Meredith. Gwennin’in kaderi o kadar korkunç mu?”

Başımla onayladım ve Rhys’e biraz daha sarıldım. Beni sıkı sıkı tutmaya devam etti. “Evet, hala. Bence çok korkunç.”

“Ama sonuçlarına itiraz edemezsin, değil mi?”

Aslında ederdim ama dolaylı bir yolu seçtim. “Bana Gwennin olduğunu söylersen sana inanırım ama bunu önceden tahmin edemezdim.”

“Ah, Gwennin tabii ki.” Ayağının dibindeki figüre baktı ve bağırsakları biraz daha çekti. Adam inledi ve kraliçe bundan memnun olmadı. Bağırsakları tekrar çekti ve adam bir çığlık attı. Kraliçe şimdi memnun olmuştu.

“Beatrice’i öldürme sebebi neymiş?” İşkence odasına giren herkes acının sona ermesi için Kennedy suikastından Roma’nın yağmalanmasına kadar her şeyi üstlenebilirdi ama bunu söylemeden aklıma gelen ilk soruyu sordum. Kimse kraliçenin yaptıklarına dayanamazdı.

“Yatağına girmiş ve sonra onu reddetmeye başlamış.”

“Beatrice’i sevgilisi olarak kalmayı reddettiği için mi öldürmüş?” Sesime şaşkınlığım yansdı.

Andais bağırsakları birden sert bir biçimde çekti ve adam tiz bir çığlık daha attı. “Bana anlattıklarını ona da anlat.”

Adam öksürdü ve boğazını temizledi, ıslak sesler çıkarttı. Kan tükürdü, sonrasında konuşmayı başardı. Sesi de vücudu gibi paramparçaydı; öyle ki çığlık atmaktan gırtlığı yıpranmıştı. “Ölmesini istemiyordum. O bir peri, ölümsüz. Soğuk demir veya çelik kullanmadım. Öldürücü bir darbe olmaması gerekiyordu.” Tekrar ök-

sürdü ve yere kendini bıraktı ama Andais bağırsakları tutmaya devam ettiği için derisi yüzülmüş kolunun üzerinde doğruldu.

Kendine biraz gelince sordum. “Sevgilin olarak kalmayı reddettiği için mi onu sırtından bıçakladın?”

“O sadece bir eğlenceydi, bir sevgili değildi.”

“Eğlence mi? *Sidhe* olmadığı için sevgili olamaz mı?”

Boğuk bir ses tonuyla, “Evet,” dedi.

Garip olan adama az önceki gibi acımıyor olmamdı. Acınası bir durumdu ve kimse böyle bir kaderi hak etmezdi ama... “Senin için bir şey değilse, seni reddedince neden onu öldürmeye kalktın?”

“Ölmesini istemedim.” Sesi kırıldı ama sebebi gözyaşları değil Andais’in elinden çektikleriydi.

“Ama, Gwennin, senin için gerçekten bir eğlenceyse, düzinelercesini bulabilirdin. Bir *sidhe* lorduyla yatağa girmek için can atacak onlarca sıradan peri var.”

Şekilsiz yüzüne baktım, kanlı kemik yapısı bana gerçekten Gwennin olduğunu söylüyordu fakat bu hâliyle yüzüne bakıp ne hissettiğini anlayamazdım. Andais derisini ve etini yüzmüştü. Ama sesinde bir şey vardı. “Ama onlar Beatrice olamazdı.”

Ve işte bu gerçektir. Beatrice’i kendince sevmiştir ve Beatrice tarafından reddedilmiştir. Kadını öldürmek değil sadece onun kendisine verdiği gibi zarar vermek istemiştir. Kalbinden bıçaklamak istemiştir. Perilerin soğuk demir veya çelik bile olmayan bir bıçağın öldürebileceği kadar kırılğan olduğunu bilemezdi.

“Ya insan muhabir? Ölmek zorunda mıydı?”

Gwennin, “Yaşananlara şahit oldu,” dedi.

Nefes verdim ve Rhys'e biraz daha sarıldım, perişan hâldeki figürün gözlerimin önünden gitmesinden başka bir şey istemiyordum. Ama gizlenmedim, bakmaya devam ettim. Kendimden emin olsaydım kendi ayaklarım üzerinde durmayı deneyebilirdim ama Rhys beni koyarsa ve ben yere düşersem sahip olduğum otoriteyi de kaybederdim.

"Bence onay almak için polislerden ve bilimden haber bekleyelim. Polis onaylarsa basın konferansı çok daha iyi olur."

"Basın konferansı? Yarından önce ölecek."

"Andais hala, bir insan muhabiri öldürdü. Onu tek parça olarak basına göstermezsek bunca yıldır halkın gözünde kazandığımız değeri kaybedebiliriz."

Yüksek sesle nefes verdi. "Söylediklerin mantıklı, Meredith. Basının onu tek parça görmesi lazım ya da bundan daha iyi durumda." Gülümsedi. "İyileştirme gücünü zaten ölü olan biri üzerinde kullanarak boşa harcayacağız."

Buna itiraz edemezdim ama yine de araya girdim. "İnsanların onu böyle görmesine izin veremeyiz."

"Sence insanlar bundan alınır mı?"

"Seelie'nin bizim hakkımızda söylediği her şeyi onaylamış oluruz."

"Sen çamura ben kana bulanmışız –bana aynı görünüyorlar," dedi.

Rhys'in beyaz gömleği üzerindeki elime baktım ve haklı olduğunu gördüm. Üzerimde koyu renkli yoğun bir çamur tabakası vardı. Kraliçe kanla ne kadar kaplıysa Amatheon da toprakla o kadar siyaha bulanmıştı. Saçları vücuduna yapışmıştı. Ortadan kaybolduğunda saçları omuzlarına geliyordu, şimdi ise kalçalarına kadar iniyordu.

Adair üzerimde olduğu için daha temizdi. Ama saçları, yüzünü çevreleyen kahverengi dalgalar hâlinde aşağıya sarkıyordu. Geniş omuzlarına değmiyordu ama yine de bir başlangıçtı. Kafamı çevirdim ve kendi saçlarımın omuzlarıma ve sırtıma yapıştığını gördüm. Benim saçlarım da şimdi daha uzundu, omuzlarımdan aşağıya iniyordu.

“Taht odasına açılan girişi berbat ettin, Meredith.”

“Özür dilerim, Andais hala, kasıtlı değildi.” Bunu söylerken sesim duygusuzdu. Elinde tuttuğu bağırsaklara bakmamaya çalıştım ama Gwennin’e uzun süre bakmak çok zordu. Bakmaya devam ediyordum çünkü gözlerim hâlâ bu kanlı figürün içinde gururlu, uzun boylu, küstah ve yakışıklı Gwennin’i göremiyordu. Kim olduğunu bilmek bile zihnimin algısını geliştirmiyordu. Adamı mahvetmişti.

Herkes böyle bir acının son bulması için itiraz ederdi. Ben kraliçenin aldığı itirafa güvenmiyordum ama bunu yüksek sesle söylemedim. Kendinden çok memnun duruyordu. Başarılı ve kanlı bir işkencenin ardından her zamankinden daha mutluydu. Sanırım herkesin bir hobiye ihtiyacı vardı.

“Senin üçlü seks alemini yaptığın yerde şimdi bir pınar var,” dedi.

Baktım ve Rhys görmem için beni yana çevirdi. Yerde gerçekten de fokurdayan küçük bir kaynak suyu açığa çıkmıştı. Su şimdi yayılıyor, küçük bir dere veya belki de bir havuz olmak için bir kanal arıyordu. Suyun yolunu bulması ve toprağı şekillendirmesi zaman alacaktı. Derin bir akıntı mı olmak isteyecekti yoksa bir havuza mı dönüşecekti bilmiyordum. Tabii ki suyun birkaç taşın üzerinden akması hoş bir ses olurdu.

Bunları düşünmemem gerekirdi. Sadece eskiden bir *sidhe* lordu adamın şimdiki acınası hâinden başka bir şey düşünmek, başka bir şey görmek için bahane arıyordum.

Toprak üzerine bir sinek konunca bir atın sırtı gibi titre-di. Çamurun içinden kayalar çıktı ve suyun yolu boyunca sıralandı.

Andais, “Görünüşe göre *sithen* bir kez daha canlı,” dedi. Sesi olması gerektiği gibi mutlu değildi. “Bence suyun içine aktığı derin bir havuz fena olmaz, sen ne dersin, Meredith?”

Ne diyeceğimi bilemedim çünkü evet bir yalan olacaktı ve hayır kibar olmazdı.

Gözlerini kısıtı. “Aynı fikirde değil misin, yeğenim?”

“Ne diyeceğimi bilemedim, Andais hala.”

Gerçeği değil de kendisiyle aynı fikirde olmamı istediğini belli eden bir ses tonuyla, “Bence gerçek fena olmazdı,” dedi.

“Kelimelerin başka bir şey söylüyor, ses tonun bambaşka bir şey. Bu yüzden sözlerine itaat mı etmeliyim kızmalı mıyım bilemedim.”

Bir kahkaha attı, gerçek bir kahkahaydı. “Ah, Meredith, sadece saçların uzamamış, dilin de daha diplomatikleşmiş.” Sonra gözlerini tekrar kısıtı. “Doğruyu söyle, yeğenim, sen-ce bu su derin bir havuza mı dönüşecek?”

Dudaklarımı yaladım ve Doyle’a baktım, ne demem gerektiğini sordum.

“Cevaplar için ona bakma. Kraliçe olacaksan kraliçe gibi davran. Cevap ver!”

“Hayır, bence bir havuz olmayacak.”

“O zaman nasıl bir şey olacak, yeğenim?”

Rhys'in beni tutan kolları uyarı mahiyetinde kasıldı ama buna ihtiyacım yoktu. Andais'in içinde biriken öfkeyi sezebiliyordum, bana tuzak kuruyordu. İçimden bir ses yalan söylersem toprak ile suyu bir araya getiren büyüye ihanet edeceğimi söylüyordu. Yalan söyleyemezdim ama ne derse desin gerçeği de istemiyordu.

Bize doğru yürüdü ve Gwennin'i de beraberinde sürükledi, adam çığlık attı, inledi, yalvardı ve kırık elleriyle yeri tırmaladı. "Bu yeni suyun ne olmasını istiyorsun, Meredith? Mutlu, fokurdayan bir kaynak mı?"

"Evet," dedim. "Evet, bu iyi olurdu."

Toprak tekrar titredi ve bu sefer suyun içine dolacağı bir yol açtı. Su için bir dere yatağı oluşuyordu. Akıntının içinde suyun fokurdaması ve şarkılar söylemesi için taşlar belirmeye devam etti.

Andais şimdi havuzun yanında duruyordu. Kayaya kurbanları bağlamak için zincirler çakılmıştı. "Ben senin bu yarattığın kaynağın her iki yanında güzel bir bahçe istiyorum."

Onaylamaya hazırlandım ama kanlı elini havaya kaldırdı. "Hayır, Meredith, hemen onaylama. Başka bir şey söyle ama burada bir şey iste. Mutlu ve küçük kaynağınla ilgili bir şey olduğundan emin ol."

Adair ve Amatheon'a baktım. "Bunu yapmama yardım ettiniz, siz ne diyorsunuz?"

Kraliçe, "Meredith, Meredith," dedi. "Gücünü ve hükümdarlığını paylaşamazsın."

"Burada toprağı hareket ettirip kaynağı açığa çıkartan sadece benim gücüm değildi. Bunu üçümüz birlikte yaptık. Neden şekillenmesine de yardım etmesinler?"

Buna verecek cevabı yoktu, sadece kaşlarını çattı. Yüzündeki tüm kana rağmen şaşkınlığını görebiliyordum.

İki adam birbirlerine baktı. Rhys nefes almaya korkar gibi yerinde hareketsizdi.

Andais, “Cevap verin, meşe lordu, toprak adam, hemen,” dedi.

Amatheon, “Bir çayır güzel olabilir,” dedi. “Uzun çimenleri ve çiçekleri olan düz bir arazi. Zengin toprakta istediğini yetiştirebilirsin.”

Adair başıyla onayladı. “Güzel güneşli bir çayır, evet, bu olabilir.”

Kendime hâkim olamayıp ikisine de gülümsedim. “Evet, çiçekli ve çimenli bir arazi, güneşin üzerine düştüğü ve ay ışığının okşadığı bir çayır.”

Taze toprağın içinden filizler çıkmaya başladı. Hemen büyük bitkilere dönüşmediler ama açığa çıkmışlardı, havaya baharda büyüyen yeşilliklerin hoş kokusu yayıldı. Toprağın üzerinde baharın ilk yeşil tabakası vardı. Yaşadıklarımın sonuna bulaşmıştım. Tavan kayboldu ve şimdi odanın çatısı vardı ama kayalardan değildi, sisli bir gökyüzü tepemizde duruyordu. Sis içinde altın renkli bir top vardı. Bu yeni gökyüzünün güneşiydi. Söylentilere göre bir zamanlar yerin altında güneşlerimiz ve aylarımız vardı ama ben hiçbir zaman görmemiş, ya da görmeyi umut etmemiştim.

Andais yeni güneşe baktı. “Galiba haklısın. Bunu üçünüz açığa çıkarttınız ve üçünüzün gücü bir araya geldi. Ama sözlerimi bir kenara yaz, Meredith. *Sithen* yeniden yaşıyorsa seninkinden başka büyülere de cevap verecektir. Diğerlerinde neler uyandırdığına dikkat et çünkü hepsi senin Seelie zevkine göre olmayabilir.”

“Ben Unseelie’yim, Andais hala.”

“Göreceğiz, Meredith, göreceğiz.” Bana baktı, sonra kendine baktı. Bir elinde bir erkeğin bağırsaklarını tuttuğunu unutmuş gibiydi. “Temizlenmemiz gerek. Bir kral ile randevumuz var ve çözmemiz gereken bir gizem bizi bekliyor.”

“Hangi gizemden bahsediyorsun, Andais hala?”

“Taranis bir yalan için saraylar arasında savaşı neden göze aldı? Adamları bir Seelie sürtüğünün yalanı yüzünden adamlarıma neden saldırdı?”

“Bilmiyorum, Andais hala.”

“Ben de bilmiyorum ama öğreneceğiz, Meredith. Öğreneceğiz.” Bağırsakları bıraktı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Rhys’ten en az on beş santimetre daha uzundu ama kanla kaplıyken çok daha uzun ya da ürkütücü duruyordu.

“Halana bir öpücük ver, Meredith.”

Sebebini sormak için ağzımı açtım sonra vazgeçtim. Bunu zalimliğinden yapıyordu ama bugün dokunduğum herkes dokunuşumdan bir şey kazanmış gibiydi. Belki de kendisine dokunmak istememem deneyimini daha da tatlı kılacaktı.

“Tabii ki, Andais hala,” dedim. Sesim duygusuzdu.

“Beyaz etini benim kanlı etime değdirme düşüncesi mi-deni bulandırmıyor mu?”

Tehlikeli bir soruydu. “Beni korkutuyorsun hala, başka bir şey söylersem yalan söylemiş olurum.”

“O zaman öp beni ve kırmızı Seelie dudaklarından korkunun tadını alayım.”

Rhys’in kolunu biraz daha sıktım, geceye tutunan bir çocuk gibiydim. Üzerimize eğildi ve ben de korkmamaya çalışarak itaatkâr bir biçimde yüzümü kaldırdım.

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ama bu yeterli değildi. Saçlarımı arkadan tuttu ve ağzımı ağzına bastırdı. Beni o kadar sert öptü ki ya ağzımı açacaktım ya da dişlerim dudaklarımı parçalayacaktı. Ağzını açtım ve ağzının tadını aldım. Gwennin'in kanının tuzlu tatlılığı ağzıma doldu. Öpüşünce kanını içtiğini anladım çünkü ağzının içinde adamın kanı vardı.

Kan en değerli sıvılardan biriydi. Kendisi candı ve paylaşılsa büyük bir hazineydi ama bu paylaşmak değildi. Bu bir almaydı, sahip olduğu her şeye tecavüzdü.

Öğürmemek için tırnaklarımı Rhys'in koluna geçirdim. Hoşnutsuzluğumu belli etmemeye çalıştım. Nefes almak, yutkunmak, Hava ve Karanlık Kraliçesi'nin üstüne kusmak için mücadele ettim.

Geri çekildiğinde gözleri parıldıyordu ve yüzünde zafer kazanmış gibi bir ifade vardı. "Ah, hiç hoşuna gitmedi, değil mi?"

Derin derin nefes aldım. Kusmayacaktım. Kusamazdım. Kusarsam ne yapacağını bilmiyordum ve ayakları dibinde ki Gwennin bana kraliçenin neler yapabileceğini hatırlattı. Ağzımdaki kan işkenceyi hatırlatıyordu. Tadın üzerinde çok fazla durmamaya çalıştım. Nefes alıp verişimi ve midemi kontrol ettim ama yüz ifadem için yapabileceğim bir şey yoktu. Bu konuda bir şey yapamazdım.

Bir şahinin çığlığına benzer keskin ve vahşi bir kahkaha attı. "Sanırım, tahtımı sana vermeden önce, seni bir geceliğine yatağıma alacağım, Meredith. Sen fazla insansın, fazla Seelie'sin. Sana yapacaklarım hoşuna hiç gitmeyecek."

"Hoşuma gitse yapmaya gerek görmezdin." Sesimde korkudan çok öfke vardı. Kendime hâkim olamadım.

Başını üzgün bir biçimde iki yana salladı. “İşte yine aynısını yaptın, Meredith. Sözlerin kibar ama ses tonun git kendini becer diyor.”

Yüzüne baktım ve ilk kez bir şeyleri gizlemeye çalışmadım. Kendisinden nefret etmem hoşuna gidiyordu. Beni yatağına zorla alırsa, kendisinden nefret ettiğim için ve benden nefret ettiği için, bu çok hoşuna gidecekti.

“Aklındakileri söyle, Meredith. Sevgili halana öfkeli Seelie gözlerindeki bakışla uyumlu bir şeyler söyle.” Yine kedi gibi mırılıyordu, sesinde öfke ve baştan çıkartma vardı, aynı zamanda acı vaat ediyordu.

Rhys gerildi, hissedebiliyordum. “Biz birbirimizden nefret ediyoruz, halacığım, bu her zaman böyleydi.”

“Seni zorla yatağıma alacak olmam konusunda ne hissediyorsun?”

“O zaman ne kadar erken kraliçe olursam o kadar iyi.”

Birileri nefesini tuttu. Andais bir kahkaha attı. “Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Hayır. Galen’i ölmek üzereyken kollarıma aldığımda herhangi bir sarayın kraliçesi olmak için böyle bir bedel ödemeyeceğimi düşünmüştüm. Hâlâ aynı fikirdeyim ama sayende, halacığım, ya kraliçe olacağımı ya da öleceğimi tekrar hatırladım.”

“Yatağıma girmek ölüm değil, Meredith.”

“Bazı ölümler, halacığım, vücudun değil ruhun ölmesiyle ilgilidir.”

“Sana zorla sahip olursam ruhunun öleceğini mi söylüyorsun?” Bir kahkaha daha attı.

“İçimde bir şeyleri öldürecek ve sen bundan hoşlanacaksın.”

“Evet,” dedi. “Hoşlanacağım.”

Güllerin kokusunu aldım, yumuşak ve zarif bir kokuydu.

Andais etrafına baktı. “Bu koku nedir?”

“Çiçekler,” dedim.

“Burada çiçek yok.”

Kanlı yüzüne baktım. “Yakında olacak.” Sözlerim içinde güc vaadini barındırıyordu.

“Güller kırılıgandır, Meredith. Bahçıvanlar olmadan duvarların dışında yaşamazlar.”

Doyle, “Vahşi güllerin korunmak için duvarlara ihtiyacı yoktur,” dedi.

Kafasını çevirdi ve Doyle’a baktı. “Sen ne saçmalıyor-sun, Karanlık?”

“Kokuyu almıyor musun, Kraliçe Andais? Çayırıldaki güllerin ve yabani sarmaşık güllerinin kokusu, onların korunmak için duvarlara veya bakım için bahçıvanlara ihtiyacı yok. Aslında, bir kez kök saldı mı onu yok etmek veya bitirmek imkânsızdır.”

“Çiçeklerle bu kadar ilgili olduğunu bilmiyordum, Karanlık.”

“Bu, yetiştığı yeri kendi bahçesi olarak işaretleyen bir güldür.”

Kraliçe, Doyle’un yüzüne baktı, kayıtsız yüzünü inceledi, sanki benim göremediğim bir şey görüyordu. “Güle fazla âşık olma, Karanlık, çünkü dikenleri var.”

Doyle, “Evet,” dedi. “Hepimiz gülü elimize alırken dikenlerine dikkat etmeliyiz.”

“Sen dikenini bana batıracak mısın, Karanlık?”

“Kan çıkartmıyorsa dikenin güle faydası nedir?”

Kraliçe, “Bu bir tehdit mi?” diye sordu.

“Senin almakla tehdit ettiğin parça *sithene* seslenen parçasıysa ne olacak? Senin mutluluğundan alacağın parça Tanrıça’nın çağrısını alan parçasaysa ne olacak? Karanlık bir zevk için her şeyi yok edecek misin?”

“Burada kraliçe benim, Karanlık.”

“Ve kardeşin Essus seni çok seviyordu.”

Bu yorum bana garip geldi ve kraliçe de kaşlarını çattı. “Neden kardeşimden bahsediyorsun?”

Doyle, “Essus neden kral olmadı?” diye sordu.

Andais kaşlarını çattı. “Tahtı reddetti.”

“Bu doğru değil.”

Andais dudaklarını yaladı. “Tahta oturmak için beni öldürmezdi.”

Doyle, “Essus seni çok seviyordu,” dedi.

Kraliçe bana döndü. “Ve kızı beni hiç sevmiyor. Bunu mu söylemeye çalışıyorsun, Karanlık?”

“Meredith, Essus’un kızı, seni sevmiyor Andais, Hava ve Karanlık Kraliçesi.”

Kraliçe gözlerini kıstı. “Beni tehdit ediyorsun.”

“Essus’u tahtta görmek isteyenler, onun seni ne kadar çok sevdiğini görünce durdular ve şimdi seninle zarar görmen arasında duracak öyle bir sevgi de yok.”

Kraliçenin yüzünü daha iyi okuyabilmek isterdim ama kan maskesinden bir şey belli olmuyordu. “Bana hizmet ettiğini sanıyordum, Karanlık.”

“Hayır, kraliçem.”

“Ama artık beni sevmiyorsun, Karanlık.”

Doyle, “Evet,” dedi. “O parçamı çok uzun zaman önce öldürdün.”

“Ya Meredith’in tahta asla oturmayacağını ve asla kraliçe olamayacağını söylersem, o zaman ne dersin?”

“O zaman biz, gitmek isteyenler, prenses ile birlikte batı diyarında sürgüne gideriz.”

“Ciddi olamazsın.”

“Dediğim her şeyde çok ciddiym, Andais, Hava ve Karanlık Kraliçesi. Sana söylediğim her şeyde her zaman çok ciddiym.” Küçük bir ses çıktı. Bir hıçkırıktı ve yanğından bir damla yaş aktı.

“Ben...” Durdu ve yeniden denedi. “Bilmiyordum.”

“Beni görmüyordun,” dedi. Sesi şimdi sertti.

“Ama hep benim yanımdaydın.”

“Ama beni görmüyordun.”

“O seni görüyor mu, Karanlık? Gerçekten görüyor mu?”

Başıyla onayladı. “Evet, görüyor. Hepimizi görüyor.”

Birkaç saniye birbirlerine baktılar ve bakışlarını kaçırın Andais oldu.

“Git ve gülünle dikenini de yanına al. Hepiniz, gidin.”

İkinci kez söylemek zorunda kalmadı. Rhys beni kapıya doğru taşıdı. Yürüyebileceğimden emindim ama kollarda taşınmakla sorunum yoktu. Kollarımı boynuna doladım ve Rhys’in geniş omzunun üzerinden halama baktım.

Yanıdakiler hâlâ tereddüt ediyor ve bekliyordu, emre uyup uymamak konusunda kararsızdılar. “Gidin! Hepiniz gidin!” Ve hepsi telaşla çıkışa yöneldi. Gwennin bile sürünerek uzaklaştı. Andais bir ayağıyla bağırsakların üzerine bastı ve sesi şeytani bir ulumayla çıktı. “Sen değil, Gwennin, sen değil.”

Karşı kapılara ulaştık ve içinden geçtik, kapılar kapanırken arkamızdan ilk çığlık geldi. Adamı yanıma alabilsem

alırdım. Çünkü kimseyi kraliçenin merhametine bırakmak istemezdim.

Doyle beni arkamdan itti. Bir saniye sonra sesleri duydum, koşan bir grup bize doğru geliyordu. Adair ve Amatheon'un silahı yoktu, vücutlarını ve canlarını kalkan yaptılar. Geniş omuzların ve çekilmiş silahların arasından bir şey göremedim. Beklemek zorunda kaldım, etrafım benimle tehlike arasına girmesini istemediğim erkeklerle çevriliydi. Korumalara ihtiyacım vardı ama bu durum çok hoşuma gitmiyordu. Galen'in sesini duydum. "Merry nerede?" Amatheon ve Adair rahatlayarak kendilerini bıraktı. İçimden kahrkaha atmak veya ağlamak geldi ya da herkesi kenara itip ne olduğunu görmeliydim. Ama hepimiz Doyle'un emrini bekledik.

Adamlar bir perde gibi kenara çekildi, Amatheon ve Adair beni korumak yerine yanımda yerlerini aldı. Galen ile birlikte odada bıraktığımız herkes bize doğru geliyordu. Doyle iyi olduğumu söyleyip duruyordu.

Galen adamların yanından geçti ve bana sarılmadan önce duraksadı. Bir kahrkaha attı.

"Siz ne yapıyordunuz? Çamurun içinde oyun mu oynuyordunuz?"

Üçümüz birbirimize baktık. "Çamurum içinde oyun oynuyorduk," dedi. "Amatheon çamurdu."

Galen kaşlarını biraz daha çatı.

"Şimdi değil, daha sonra," dedim. Korumalar arasında yeni iyileşmiş yüzüyle Onilwyn'i gördüm. "Size ne zaman katıldı?"

Galen kimden bahsettiğimi anladı. "Biz seni aramaya başladığımızda ortaya çıktı."

Ivi, “Neler olduğunu bize neden söylemediniz?” diye sordu. “Merry birden ortadan kaybolmadan önce sizi tutabilirdik.”

Doyle, “Zaman yoktu,” dedi.

Buz, “Biz bile son anda onlara dokunduk,” dedi.

Rhys, “Burada olduğumuzu nereden bildiniz?” diye sordu.

Kitto uzun boylu erkeklerin arasından çıktı. Çıplak elinde kısa bir kılıç vardı. Üzerinde güve dövmesi olan kolunu öne uzattı. “Bunu takip ettim.”

Galen, “Ve biz de Kitto’yu,” dedi. Bana sarıldı ve kendisi de çamura bulandı.

Onilwyn, “Yaklaşabilir miyim, Prens?” diye sordu.

Yüzüne baktım, küstahlık veya öfke görmeyi bekledim ama duygusuz görünmeye çalışıyor ve başarıyordu. “Pekâlâ.”

Diğer adamlar kenara çekilerek Onilwyn için geçebileceği bir koridor açtı. Galen bir kolunu bana doladı ve beni yanına bastırdı. Amatheon ve Adair iki yanımda yerlerini aldı, silahsız ve çamura bulanmış olsalar da korumalık görevlerini yerine getiriyordu. Ben Amatheon ile Onilwyn’in dost olduğunu sanıyordum ama mesaj gayet açıktı. Adair ve Amatheon benim korumamdı, Onilwyn’in kendilerinden olup olmadığını bilmiyordu. Onilwyn önümde dizlerinin üzerine çöktü. “Çok fazla söylenti duydum, Prens Meredith. Bunların yarısı bile doğru olsa sadece af dileyip hizmetine girmek isteyebilirim.”

“Ya Prens Cel? Bir kez daha özgür kalıp kendisine sadık olanları geri çağırınca ne yapacaksın?”

“Ben kraliçeye bağlılık yemini ettim, ona etmedim.”

“Ona dostluğunu verdin, Onilwyn.”

“Prens Cel’in dostu yoktur, sadece yağcılar ve yatağına aldığı partnerleri vardır.”

Yüzüne baktım, bir yalan bulmaya çalıştım ama bulamadım. “Birden değiştiğine inanmıyorum, Onilwyn.”

“Samimi olduğumu ispatlamam için ne yapmam gerektiğini söyle.”

Düşündüm ve aklıma bir şey gelmedi. Arkamızdaki kapıların ötesinden çok yüksek sesli bir çığlık geldi. Gwennin’in kaderini bilmeyenler ya irkildi ya da kapıya baktı. Onilwyn’in yüzü soldu. “Bağırın kim?” diye fısıldadı.

Söyledim.

“Gwennin onun müttefikiydi.”

Doyle, “Artık değil,” dedi. “Şimdi sadece et.”

Onilwyn yere baktı, yüzünü kaldırdığında gözlerinde başka bir şey vardı. Acıya yakın bir şeydi. “Cel annesinin yerini alacağı günden hep bahsederdi. Her açıdan annesinin yerini almayı planlıyordu, Prenses. Sarayın kadınları onun oyuncağı olacaktı. Fantezileri düşünebileceğinden de karanlıktı, Prenses Meredith. Seni hayal ediyordu. Annesi senin hamile kalmanı istiyorsa bunu bizzat kendisinin yapacağını söylüyordu.” Son kısmı korku dolu bir ses tonuyla dile getirdi, belki de bunu duyunca şok olmamdan korkuyordu.

“Kuzenimin planlarından haberim var,” dedim.

Onilwyn şaşkındı. “Kim...”

“Bir dost,” dedim. Doyle başını iki yana sallarken cevabımı verdim, Cel’in korumalarından birinin Cel’e ihanet ettiğini söylememi istemiyordu. Bu yeni ve samimi Onilwyn’e Doyle da benim gibi tamamen güvenmiyordu.

“Ben senin dostun olurum, Prenses.”

“Sen sadece seks istiyorsun.” Galen’in sesi agresifti.

“Evet, hepimiz istiyoruz ama ben şimdi gerçek sadakat vaat ediyorum.”

Amatheon, “Ona öncesinde ne vaat ettin?” diye sordu.

“Senin gibi, Cel’in casusuydum.”

“Ben tahta geçmesini onayladım, casusu olmadım.”

Onilwyn omzunu silkti. “Nasıl istersen ama prensesin seks vaadine geldim, Cel’in gözleri ve kulakları olarak.”

“Ya şimdi?” diye sordum.

“Ne olmamı isterse oyum.”

Rhys, “Bence kafasına sık sık tavayla vurmak gerek,” dedi. “Onilwyn’e iyi geliyor.”

Tiz bir çığlık ve ardından çaresiz hıçkırıklar duyuldu.

Doyle, “Buradan uzaklaşalım,” dedi. “Gwennin’den sı-kılınca kendine yeni bir oyuncak arayabilir.”

Hepimiz koridorda yürümeye başladık. Onilwyn dizleri üzerinde kaldı, şimdi kapıların önünde tek başına duruyordu. Kraliçe dışarıya çıkıp Onilwyn’i böyle bulursa ne olacağını merak ettim. Korkunç bir şey olacağına şüphem yoktu.

Yüzünde kaybolmuş bir bakışla bana baktı. Sanki Onilwyn’in derisinin içine başka biri girmişti.

“Gel, Onilwyn, kapıların önünde hediye gibi durmana gerek yok.”

Hafifçe gülümsedi ve ayağa kalktı, bizi yakalamaya çalıştı. Birden değişmesi hoş değildi. Fazla aniydi. Ya da kusursuz bir yordakçıydı ve bütün yordakçılar gibi gücü takip ediyordu. Taraf değiştirdiyse sarayda kendisine çıkar sağlayacağı içindi. Yordakçılar böyle olurdu. Cel son-

raki haftalarda adamlarından kaçını bana kaptıracaktı?
Kaç tanesi tarafsız kalıp geride kimin ayakta kalacağını
görmek için bekleyecekti?